

הוֹרְגָּנִיזֶר

ומשקי הפורוסור

אַלְיאָזָד יַיְדָקִיטָוק
אתאָס אַל עַתְּהָאָס אַל
אַלְיאָזָד. לַיְלָה

כָּלִיל גִּיל

ינְגַּמֶּה כְּלָא יִתְלַיֵּד

אֲלֹעַזְלַי יַלְקִיטָוְדִי
LESS WRONG

אֲלֹעַזְלַי

כָּלִיל גִּיל-אַנְטּוֹנוֹלוֹגִיָּה יַדְעָתִי גְּלִיגּוֹן

תְּבוּאָה אֲלֹעַזְלַי אַסְפְּרִיטִיָּה יַעֲדָקִינִית אֲלֹעַזְלַי
גִּיל. גִּיל. דִּילִיגְנֶסֶת

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

**אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית**

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגומים וההגהה.

תודה מיוחדת לוונתן קללה, יותם פרידמן, נועם ימיני, איל וולך, ציון אליאש, גולן נחלייאל, שניג גת, אלקנה ברדווג, יאיר פרבר, משגב יוסוף כופף, חיים לב, יבגנין רוזניקוב, מודה ניסים אהרוןסון, היל אלשלם, רועי שורץ חיקון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוקרים במלאתה מופיעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null0 רישיון : CC BY-SA 2.0
עיצוב לוגו של הארי פוטר : פיני חמוץ

עריכה והגאה : כרמל הדר וידידה שיר
עורך ראשי : אחיה מייזליש
הציויר על העטיפה בכרכ' זה : אחיה מייזליש

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הניל' עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחרים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

**ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
והוא לא נכתב בידי ג'י. קי. רולינג**

הספר בעברית זמין בחינוך בכתובות : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינוך בכתובות : <http://www.hpmor.com>

**אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי**

ג'י. קי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכריכים
נדפס בישראל 2020
הbia לדפוס : נדב כהן

תיכל תייתי

פרק 2

השיטה המדעית · 1

פרק 3

אמונה באמונה · 30

פרק 4

השערת האינטלקנציה המקיאוילית · 53

פרק 5

המתן לפני שתציג פתרונות · 69

פרק 6

לשימם לב לבלבול · 89

פרק 7

אםפתיה · 111

פרק 8

רדוקציוניזם · 143

פרק 9

הטיפות האנטצטראיות · 171

פרק 10

עבודה בקבוצות, חלק א' · 193

פודק 1

עבודה בקבוצות, חלק ב' · 219

פודק 2

אייטרלוד: ניהול הון עצמי · 224

פודק 3

בעיות תיאום, חלק א' · 229

פודק 4

בעיות תיאום, חלק ב' · 264

פודק 5

בעיות תיאום, חלק ג' · 280

פודק 6

הפרשי מעמדות · 296

פודק 7

אייטרלוד: לחצות את הגבול · 311

כָּלְיָ פִּילְ

ינַּאֲקֵי כְּפָרִים

פרק ב' ב'

כאיים פסאודויים

היה זה חדר לימוד קטן, קרוב למגוריו ריבנקלו אך לא בתחוםם, אחד מהחדרים הריקים הרכבים בהוגוורתס. רצפת אבן אפורה, קירות לבנים אדומות, תקרת עץ כהה ומוכתמת, וארבעה כドורי זכוכית בווקים קבועים בארכובת קירותינו. שלוחן עגול שנראה כמו פיסת שיש שחור הנתמכת בארכע רגלי שיש עבות, אבל התגללה כך מאוד (גם במשקל וגם במסה) ולא היה קשה להרים ולהזיז אותו במידת הצורך. שני כיסאות מרופדים ונוחים, שנדרמו מקובעים לרצפה במקומות לא נוחים, אבל זו לכל מקום שבו עמדת בריגע שהתחילה להחישב, כפי שהתגלה לבסוף.

נוסף על כך, נראה היה שמספר עטלפים התעופפו בחדר.

זה היה המקום שבו, כפי שיתעדו היסטוריוני העתיד – אם כל הפרויקט יהיה שווה משה יום אחד – החל המאבק המדעי של הקסם, בידי שני תלמידים צעירים בשנות הראשונות בהוגוורתס.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס'ורס, תיאורטיקן.

והרמוני ג'ין גרייניג'ר, נסיננית ונבדקת.

הארי הצליח יותר בלימודיו עכשו, לפחות במקרים אחדים כמעניינים. הוא קרא ספרים נוספים, ולא כאליה שנודע לו לילדיים בני אחת-עשרה. הוא התאמן בשינוי צורה שוב ושוב במשך אחת מהשעות הנוספות שלו בכל יום, וניצל את השעה הנוספת האחורה כדי להתחליל בלימודי הלטת-הכרה. הוא לקח את השיעורים השווים ברכינוט, לא רק מגיש את שיעורי הבית שלו

בכל יום אלא גם מנצח את הזמן הפנוי שלו ללמידה יותר מהנדרש, קורא ספרים אחרים מעבר לספרי הלימוד, מנסה לשלוט בנושא ולא רק לשנן כמה תשובות ל מבחן – להצטיין. התנהגות כזו לא הייתה נפוצה מחוץ לבית ריבנקלו. וגם מתוך ריבנקלו, המתחרים ב-25% מפרסי הנובל), וכמוון, גבוח מעלה כולם כמו טיטאן המהלק בתוך להקת כלבלבים, הרמיוני גרייניג'ר.

כדי לבצע את הנסיוי הספציפי זהה, הנבדק היה צריך ללמידה שישה עשר לחסים חדשים בכוחות עצמו, ללא עזרה או תיקון. מה שאמר שהנבדק היא הרמיוני. נקודה.

יש לציין שבשלב זה העתיפים שעפו ברוחבי החדר לא זהרו. הארי התקשה לקבל את ההשלכות של הדבר.

"אייגלי ביגלי ! "

ושוב, מזח שרביטה של הרמיוני הופיע, בכת אחת ולא שלבי בינויים, טלף. רגע אחד, אוויר ריק. רגע לאחר מכן, טלף. נראה כאילו כנפיו היו כבר בתנועה כשהת ממש |
והוא עדין לא זהר.

"אני יכול להפסיק עכשו ? "

"את בטוחה", שאל הארי דרכ' מה שכנראה חסם את גרונו, "שאولي עם עוד קצת אימון לא תצליח לගרום לו לזהoor ?" הוא הפר עכשו את פרוטוקול הנסיוי שקבע בעצמו, מה שהיא חטא, והוא הפר אותו מכיוון שלא אהב את התוצאות שקיבל, מה שהיא חטא יירג ובל יعبرו, יכולת למכת לגיהנום של המדע על זה, אבל לא נראה שזה משנה ממשו בכל מקרה.

"מה שנית הפעם ?" שאל הרמיוני, נשמעת מעט עייפה.
"את משך צלילי ה'אי', אָה' ר'אי". זה אמרו להיות 3 ל-2 ל-2,
לא 3 ל-1 ל-1."

"אלגלי באלגלי!" אמרה הרמוני.

העליף התmesh עם כנף אחת בלבד ודאה בעילבות אל הרצפה,
מנפנף בכנפו היחידה במועל על האבן האפורה.

"עכשו מה זה באמת?" שאל הרמיוני.

ל-2 ל-3

"אל גלי ברגלי!"

הפעם לעטלף לא היו כנפיים בכלל והוא נפל בצליל פלופ כמו עכבר מת.

ל-1 ל-2 ל-3"

והפלא ופלא, העטלף הטעמיש ועפ' מייד לתקרה, בריא וזזהר בירוק בהיר.

ההרמוני הנקה בסיפוק. "אוקיי, מה עכשו?"
היתה שתקה ארוכה.

"ברצינות? אתה ברצינות חייב לומר 'אנגלי באנגליה' כמשמעות האורכים של צלילי ה'א', אה' ראי' הוא 3 ל-1 ל-2, או שהעטלף לא יזהר? למה? בשם כל מה שקדם, למה?"

"למה לא?"

אָאָאָאָלְלְלְלְגְגְגָגָג !

בום. בום. בום.

הארי בילה זמן מה בלחשוב על טבעו של הקסם, ואז תיכנן סדרה של ניסויים בהתבסס על ההנחה שכמעט כל מה שקיים בחשבו על קסם היה שגוי.

לא יכול להיות שאתה צריך לומר 'וינוונגדדים לביוסה' בדיק בדרכו הנכונה כדי להרchip משחו, כיון ש-, בעצם, 'וינוונגדדים לביוסה'? היקום הולך לבדוק שאמרת 'וינוונגדדים לביוסה' בדיק בדרכו הנכונה, אחרית הוא לא יגרום לעט הנוצה לרחרח?

לא. ברור שלא, ברגע שחוותה על כך ברצינות. מישחו, בהחלט יכול להיות שילד בגיל הגן, אבל בכל מקרה קוסם דבר אנגלי,

שחשב ש'וינגרדיום לביסה' נשמע ריחופי ועיפופי, אמר את המילים הללו כשהטיל את הלחש לראשונה. ואז סיפר לכולם שהוא נחוץ.

אבל (כך הסיק הארי) זה לא חייב להיות ככה, זה לא מובנה ביקום, זה מובנה בתוכך.

ישנו סיפור ישן שעבר בין מדענים, אחד עם מוסר הscal, הסיפור על בלונדלו וקרני ה-A.

זמן קצר לאחר גילוי קרני ה-A, פיזיקאי צרפתי מכובד ששמו פרוספרְּרִינְּגָה בלונדלו – שהיה הראשון למדוד את מהירות גלי הרדיו ולהראות שהם התקדמו ב מהירות האור – הכריז על גילוי חופה חדשה וגדהימה, קרני ה-A, שיכלו לגרום למסך לזוהר כלות. הייתה חייב להסתכל מקרוב כדי לראות את זה, אבל זה היה שם. לקרני A היו כל מיני תכונות מעניינות. ניתן היה לכופף אותן בעזרת אלומיניום ולמקד אותן בעזרת מנסורת אלומיניום כדי שיפגעו בחוט מעובד של קדים סולפיד, שלאחר מכן יזהר קלושות בחושך...

במהרה, עשרות מדענים אחרים אישרו את התוצאות של בלונדלו, במיוחד בצרפת.

אבל עדין היו מדענים אחרים, באנגליה ובגרמניה, שאמרו שהם לא ממש בטוחים שהם יכולים לראות את הזוהר הקlösש. בלונדלו אמר שהם בודאי בנו את המכשור לא נכון.

יום אחד בלונדלו ביצעה הדגמה של קרני ה-A. האורות כובו והעוזר שלו הכריז על התגברות והחילשות הזוהר כשבлонדלו עשה את השינויים שלו.

אף על פי שמדען אמריקאי בשם רוברט ווד הסיר בסקט את מנסורת האלומיניום ממרכזו המכונה של בלונדלו. זה היה סוףן של קרני ה-A.

המציאות, אמר פעם פיליפ ק. דיק, היא הדבר אשר אם תפ██יך להאמין בו, לא ייעלם.

חטאו של בלונדלו היה ברור בדיעד. הוא לא היה אמור להגיד לעוזר שלו מה הוא עושה. בלונדלו היה צריך לוודא שהעוזר שלו לא יודע מה הוא מנסה או מתי הוא מנסה לעשות זאת, לפניו שביביקש ממנו לתאר את בהירות המסקן. זה היה יכול להיות עד כדי כך פשוט.

כיום, עקרון זה נקרא "סמיות" והוא מסווג הדברים שמדוברים מודרניים לוקחים כМОבן מלאיו. אם עשית ניסוי בפסיכולוגיה כדי לראות האם אנסים כועסים יותר אם מכבים בראשם באלה אדומה מאשר בירוקה, לא הסתכלת בנבדקים בעצמך והחלטת עד כמה הם "כוועסים". הייתה מצלם תמונות שלהם אחרי שהם באלה, ושולחה את התמונות לפאנל של מדרגים, שידרגו את מידת הטע של כל אחד בסולם של 1 עד 10, מל'י לדעת את צבע האלה בה הוכו. למעשה, אין שום סיבה לספר בכלל למדרגים את מטרת הניסוי. ובוודאי לא אמרת לנבדקים שהשכנת מהם אמורים לכעוס יותר אם הוכו באלה אדומה. פשוט ה策עת להם 20 פאונד, משכחת אותם לתוך חדר הניסוי, חבטת בהם באלה, שצבעה נבחר באקראי כМОבן, וצילמת תמונה. למעשה, ההכהה באלה וצילום התמונה כМОבן, צילמת תמונה. למעשה, ייעשו על ידי עוזר שלא ידע על ההשערה, כך שלא יוכל להפגין ציפייה, להכות חזק יותר, או לצלם את התמונה ברגע הנכון.

בלונדלו החريب את המונייטין שלו עם טעות מהסוג שתקבל ציון נכשל וכונראה גם צחוק מתנשא מתרגל בקורס תכנון ניסויים של שנה א' בתואר ראשון... בשנת 1991.

אבל זה היה מעט קודם לכך, בשנת 1904, ולכן עברו חודשים לפני שרוברט ווד ניסה את ההשערה החלופית המתבקשת והבין כיצד לבחון אותה, ועשרות מדענים אחרים נשאבו פנימה בינהיים. יותר ממאתים שנה אחורי שהתחילה המדע. ככל' מאוחר בהיסטוריה של המדע, הדבר עדיין לא היה ברור.

מה שאומרסביר להלוטין שבעולם הקוסמים הקטן, בו מדע לא היה ידוע כמעט בכלל, אף אחד לא ניסה את הדבר הראשון,

הפשוט, הבורר ביותר שככל מדען מודרני היה מנסה לבדוק. הספרים היו מלאים בהוראות מסובכות לכל הדברים שהיית חייב לעשות כדי ניכון כדי להטיל לחש. והארי שיער, שתהליך הציגות להוראות אלו, של לבדוק שאתה עוקב אחריהן בדיקון, נראה לנו עשה שהוא. הוא הכריח אותך להתרמי בלחש. להורות לך פשוט לנפנך בשרבית שלך ולקומות, נראה לא יעבוד באותו מידה. וברגע שהאמנת שהלחש אמרו לעבד בצורה מסוימת, ברגע שהתחממת בו בצורה זו, יכול להיות שלא תהיה מסוגל לשכנע את עצמו שהוא אמרו לעבד בכל דרך אחרת...

אם עשית את הדבר הפשטן אך השגוי, וניסית לבחון את הצורות האחרות בעצמך.

אבל מה אם לא ידעת כיצד להטיל את הלחש המקורי? מה אם הייתה נוותן להרמוני רשימה של לחשים שהוא עדין לא למדה, שנלקחו מספר על לחשי מתיחות טיפשיים מספרייה הוגורטס, ונותן לחלקם את ההוראות המקוריות והנכונות, בעוד שלאחרים מחווה שונה אחת, מילה שונה אחת? מה אם הייתה שומר על ההוראות ללא שינוי, אבל אומר לה שהלחש אמרו ליצור תולעת אדומה אמרו ליצור תולעת כחולה במקום? ובכן, במקרה הזה, נראה כאילו...

...הארי התקשה להאמין לתוצאות שלו בנקודת זה... אם אמרת להרמוני להגיד "אונגלי" בונגלי" כشيخ אורכי הבהיר הוא 3 ל' 1, במקום היחס הנכון של 3 ל' 1 ל' 2, עדין קיבל את העטוף אבל הוא לא יזהר.

זה לא שאמונה היא לא לוונתית פה. זה לא שדק המילים ותנועות השרבית חשובות.

אם נתת להרמוני מידע שגוי לחלוטין על מה שהלחש אמרו לעשות, הוא לא יהיה עובד.

אם לא אמרת לה כלל מה הלחש אמרו לעשות, הוא לא יהיה עובד.

אם היא ידעה בקווים כלליים ביותר מה הוא אמר לעשות, או שהיא טעתה רק חלkitah, אז הלחש היה עובד כמו שתואר במקור בספר. ולא איד שאמרו לה שהוא יעבד.

האריד פדק את הראש בקיר בשלב זה, פשטוו כמשמעו. לא חזק.
הוא לא רצה לגורום נזק למוח רב העורך שלו. אבל אם הוא לא ימצא
דרך להוציא את החטכים שלו, הוא יתלך ספונטנית.

נראה היה שהיקום באמת רצה שתאמר 'וַיַּגְאֵלָיו לְבִיּוֹתָה' והוא רצה שתגיד את זה בדרך מסוימת ולא היה אפשר לו מה אתה חשבת על מה ההגיה צריכה להיות יותר מאשר שהיא אכפת לו לגבי מה שחשבת על כוח הכבידה.

למה הבהה?

החלק הגרוע ביותר היה המבט הזוחה והמושעש על פניה של הרמנוגן.

הרמוני לא הסכימה לשבת ולצית להוראות של הארי בלי
שיאמר לה למה.

או הארי הסביר לה מה הם בודקים.

האריך הסביר למה הם בודקים את זה.

הארי הסביר למה כנראה אף קוסם לא ניסה את זה לפניהם.
הארי הסביר שהוא בעצם די בטוח בתחזית שלו.

כיוון, הארוי אמר, שאין שום סיכוי שהיקום באמרה

כיוון, הארי אמר, שאין שום סיכוי שהיקום באמת רוצה שתגידו לנו גנגדדים לביסותה.

הרמיוני צינה שזה לא מה שהספרים שלה אמרו. הרמיוני שאלת האם הארי באמת חושב שהוא חכם יותר, בגיל אחת-עשרה, ואחריו חודש של לימודים בהוגוורטס, מאשר כל הקוסמים האחרים בעולם. שחלקו עליון.

האריך השיב במילה בודדת:

"כמוכן."

עכשו הארי בהה בלבנה האדומה שלפניו ותהה לעצמו עד כמה

חוק הוא יצטרך לדפק את הראש שלו בכדי לגרום לעצמו לזעוזע מוח שיפריע ליצירת זיכרון לטוח אורך וימנע ממנו לזכור זאת אחרכך. הרמיוני לא צחה, אבל הוא הרגיש את הרצון לצחוק קורן ממנה מהחורי כמו לחץ נורא על העורו שלו, קצת כמו לדעת שעוקב אחרין רוצח סדרתי, אבל יותר גרווע.

"תגידי את זה", אמר הארי.

"לא עמדתי לעשות את זה", אמר קולה האדיב של הרמיוני גריינגר. "זה לא נראה לי נחמד".
"פשוט תגמר עם זה", אמר הארי.

"אוקי ! אז נתת לי הרצאה שלמה על עד כמה זה קשה לעשות מדע בסיסי ועל איך יכול להיות שנישאר תקועים על הבעה הזה במשך שלושים וחמש שנה, ואז ציפייה שנעשתה את התגלית הגדולה ביותר בהיסטוריה של הקסם בשעה הראשונה של עבודה משותפת.
לא סתם קיווית, באמת ציפייה לזו. אתה מטופש".

"תודה לך. כת – "

"קרואתי את כל הספרים שאתה לי ואני עדים לא יודעת איך لكروا לזו. ביטחונייתך ? כשל החכנון ? אפקט אגם וובגן חזק בטירוף ? הם יצטרכו לקרוא לזו על שף. הטית הארי."

"בסלד !"

"אבל זה באמת חמוד. זה כזה דבר שבנים עושים."
"תתפגרי".

"אוו, אתה אומר דברים כל-כך רומנטיים."
בום. בום. בום.

"אז מה עכשו ?" שאלת הרמיוני.

הארי הניח את ראשו כנגד הלבנים. המצח שלו החל לכואוב בנקודה שפגעה בקיר. "כלום. אני צריך לחזור ולתcnן ניסויים אחרים".

בחודש האחרון, הארי תיכנן מראש סדרת ניסויים שתספק להם עד דצמבר.

זו הייתה יכולה להיות סדרת ניסויים מעולה, אם הניסוי הראשון לא היה מפרק את השערת הבסיס שלו. הארי לא היה מסוגל להאמין שהיא כל-כך טיפש. "תיקון", אמר הארי. "אני צריך לתקן ניסוי חדש אחד. אני אגיד לך כשהיה לי אותו, ואו נבצע אותו, ואו אני אתקנן את הבא. איך זה נשמע?"

"זה נשמעו כאילו מישחו בזבז המון השקעה". בום. אוזן. הוא עשה את זה קצת חזק יותר מממה שהתכוון. "אז", אמרה הרמיוני. היא נשענה לאחרור בכיסאה והמבט הזוחה עלה על פניה שוב. "מה גילינו היום?" "אני גיליתי", אמר הארי דרך שניים החשוקות, "שכשה מגיע למבחן בסיסי באמת, על בעיה מבלבלת באמת, בו אין לך שום מושג מה קורה, הספרים שלי על מתודולוגיה מדעית שוים מתחתת –"

"שמור על לשונך, מר פוטר! יש יולדות צעירות ותמיינות בקהל!"

"בסדר. אבל לו הספרים שלי לא היו שוים לתחש, זהה סוג שלقلب ולא משחו רע, הם היו נותנים לי את העצה החשובה הבאה: כשייש בעיה מבלבלת אתה רק מתחילה וייש לך השערה ניתנת להפרכה, לך לבדוק אותה. תמצא איזו דרך פשוטה וקללה לעשותה בדיקה בסיסית ותעשה אותה מיד. אל תנסה לתקן סדרת ניסויים מתוחכמת שתגרום לבקשתם למענק מחקר להיראות מרשימה בעניין קרן מענקים. פשוט לבדוק מהר ככל האפשר האם הריעונות שלך שגויים לפני שתתחיל להשكيיע בהם כמויות עצומות של מאץ. איך זה בתור מוסר השכל?"

"مم... אוקיי", אמרה הרמיוני. "אבל אני קיוויתי גם למשחו כמו הספרים של הרמיוני הם לא חסרי חולעת. הם נכתבו על ידי קוסמים זקנים וחכמים שידועים על כסם יותר ממוני. אני צריך להקשיב למה שהספרים של הרמיוני אומרים." אפשר שהיתה לנו

* * *

החינוך של סלית'רין.

כיתה ריקה מוארת באור ירוק ומסטוררי, חזק הרבה יותר הפעם, ומגיעה מכדור בדולח שכוסף באופן זמני, אבל בכל זאת – ירוק ומסטוררי ללא ספק, אשר הטיל צלליות מוזרות מהשולחן המאובקם.

שתי דמיות נמכרות עטויות שכמיות אפירות עם ברדס (לא מסיכות) נכנסו בדממה, והתיישבו בשני כיסאות משנה צדיו של אortho השולחן.

היה זה הכינוס השני של הקשר הביסייני.

דראקו מאמין לא היה בטוח אם היה שווה לצפות לו או לא. לא נראה היה שהארי פוטר יש ספקות כלשהם לגבי האויריה הנטמאינה. בהתחשב בהבעת פניו.

הארי פוטר נראה כאילו הוא מוכן להרוג מישהו. "הרמיוני גרייניג'ר", אמר הארוי פוטר, בדיק שדראקו פתח את פיו. "אל תשאל".

לא יכול להיות שהוא יצא לדיטס נספּ, נכון? חשב דראקו, אבל זה לא היה הגיוני.

"הארי", אמר דראקון, "אני מצטער אבל אני חייב לשאול בכל זאת, האם הזמן לילדה הבוגדרית נרתק עורםוק יקר יותר מהחולמת שלה?"

"בן, הזמנתי. כמוובן שכבר הבנת למה עשית זאת."

דראקו הרים את ידו ופרע את שعرو בתסכול, הברדס מגרד את גב כף ידו. הוא לא היה בטוח לגמרי למה, אבל הוא לא יכול לומר זאת עכשו. ובית סלית'רין ידע שהוא מוחרז אחרי הארי פוטר, הוא הבahir זאת בשיעור התגוננות. "הארי", אמר דראקו, "אנשים יודעים שאני חבר שלך, הם לא יודעים על הקשר הבינייני, כמובן, אבל הם יודעים שאנחנו חברים, וזה גורם לי להיראות רע כשאתה עושה דברים כאלה."

פניו של הארי פוטר התכווצו. "צריך לטחון ולהאכיל את נחשינו המחמד בכל תלמיד בסלית'רין שלא מבין את הרעיון של להיות נחמד לאנשים שאתה לא באמת אהוב."

"יש הרבה אנשים בסלית'רין שלא מבינים", אמר דראקו, קולו רציני. "רוב האנשים הם טיפשים, ואתה צריך להיראות טוב בעיניהם בכל מקרה." הארי פוטר חיב ל深深的 את זה אם הוא רוצה להגיע לאנשנו בחיים.

"מה אכפת לך מה חשובים אחרים? אתה באמת הולך לחיות את חייך כשאתה מסביר כל דבר לאידיותם המפגרים ביותר בסלית'רין, ונותן להם לשפט אותך? אני מצטרע, דראקו, אבל אני לא הולך להוריד את רמת המזימות המתוחכבות שלי לדמה שהסליט'רינאים הכיכי מפגרים יכולים להבין, רק כי זה יגרום לך להיראות רע אם אני לא אעשה זאת. אפילו החברות שלך לא שווה את זה. זה יוציא אותך כל הכאב מהחיה. אל תגיד לי שאתה לא חשב מעולם, שכאשר מישחו בסלית'רין טיפש מכדי לנשום, זה מתחת לבובו של מאלפי לרצות אותך."

draako באמת לא חשב על זה. מעולם. לרשות אידיותם היה כמו לנשום, עושים את זה בלי להחשב.

"הארי", אמר דראקו לבסוף. "אפשר לעשות מה שאתה רוצה, בלי לדאוג לגבי איך זה נראה, זה לא חכם. אדון האופל דאג לגבי איך הוא נראה! פחדו ממנה ושנאו אותו, והוא ידע לבדוק איזה סוג של פחד ואיימה הוא רצה ליצור. כולם צריכים לדאוג לגבי מה

שאנשים אחרים חושבים."

הדמות עטויות הברוד משכה בכתפיה. "אולי. תזכיר לי מתיishaו לספר לך על מהهو שנקרה ניסוי הקונפורמיות של אש, אולי תמצא אותו משעשע. ביניים אני פשוט אצין שזה מסוכן לדאוג לגבי מה שאנשים אחרים חושבים בצורה אינטינקטיבית, כיון שבאמת אכפת לך, ולא כחישוב קר. תזכור, במשך חמיששרה דקוט הינו אוטי סליח'רנים מבוגרים, ואחריכך קמתי על רגלי וסלחתו להם. בדיקן כמו שהילד שנשאר בחים, הטוב והמוסרי, אמרו לעשות. אבל החשובים הקרים שלי, דראקו, אומרים לי שאין לי שום שימוש תלמידים המפגרים ביותר בבית סליט'רין, מכיוון שאין לי נחש מהמד. אז אין שום סיבה שהיא לי אכפת מידעתם על איך אני מנהל את הקרב שלי עם הרמיוני גריינגר."

draako לא קמצ' את אגרופיו בתסכול. "היא סתם בזדמית", אמר דראקו, שומר על קולו רגוע במקומם לצחוק. "אם אתה לא אוהב אותה, פשוט תדרחף אותה במדרגות."

"האנשים בריבנקלו ידעו –"

"או תדראג שפנסי פרקיןסון תדרחף אותה במדרגות! לא תציגך אפילו לתרמן אותה, תציג לה מטבח של חרמש והיא תעשה את זה!"

"אני אדע! הרמיוני הביסה אותה בתקורות קריית ספרים, היא מקבלת ציונים טובים יותר ממני, אני חייב להביס אותה באמצעות המוח שלי או שזה לא נחוץ!"

"היא סתם בזדמית! למה אתה מכבד אותה כל-כך?"

"היא כוח בקרב ריבנקלו! למה אכפת לך מה איזה אידיות חסר השפעה בסליט'רין חושב?"

"זה נקרא פוליטיקה! ואם לא תשחק בזה לא יהיה לך כוח!"

"לכלכת על הירח זה כוח! להיות קוסם גדול זה כוח! ישם סוגי כוח שלא מחייבים אותו לבנות את חייהם בדיכוי מפגרים!" שניהם עצרו, ובתייםו כמעט מושלם, החלו לקחת נשימות

עמוקות כדי להרגיע את עצמו.

"סליחה", אמר הארי פוטר לאחר כמה רגעים, מוחה זיעה מצחיו. "סליחה, דראקו. יש לך כוח פוליטי, זהה הגינוי שתרצה לשמר עליו. אתה צריך לחשוף מה חשובים בסלית'רין. זה משחק חשוב ולא הייתי צריך לו לזרל בו. אבל אתה לא יכול לבקש ממנו להוריד את רמת המשחק שלי בריבנקלו, רק כדי שלא תיראה רע כשאתה מתרוועע איתה. תניג בסלית'רין שאתה חורק את שיניך בעודך מעמיד פנים שאתה חבר שלו".

זה היה לבדוק מה שדראקו כבר אמר בסלית'רין, והוא עדיין לא היה בטוח אם זה לא נכון.

"בכל מקרה", אמר דראקו. "אם כבר מדברים על התדמית שלך. הושנני שיש לי חדשות רעות. ריטה סקיטר שמעה כמה מהסיפורים עלייך, והיא התחללה לשאול שאלות."

הארי הרים את גבותיו. "מי?"

"היא כותבת *לנבייא היומי*", דראקו אמר. הוא ניסה למנוע מהדאגה להיכנס לקולו. *הنبيיא היומי* היה אחד מהכלים העיקריים של אבא, והוא השתמש בו כמו שקסם משתמש בשירות. "זה העיתון שנאים באמת שמים לב אליו. ריטה סקיטר כותבת על מפורטים, כמו שהיא אומרת את זה, משתמשת בעטיה הנוצה שלו כדי לפוצץ את המוניטין המנופח שלהם. אם היא לא תצליח למצוא שמועות עלייך, היא פשוט תמציא כלו משלחה".

"אני מבין", אמר הארי. פניו המוארכות בירוק נראו מהוורחות מתחת ברדס.

draako היסס לפני שאמר את מה שהוא צריך לומר עכשו. מישחו בטח דיווח כבר לאבא שהוא מחוזר אחרי הארי פוטר, ואבא ידע גם שדראקו לא כתוב על כך בביתה, ואבא יבין שדראקו לא באמת החשב שהוא יכול לשמור על זה בסוד, מה שאומר שדראקו שולח מסר ברור שהוא מנהל משחק ממשלו, אבל עדיין הצד של אביו, מכיוון שלו דראקו היה מתפתח לעבר צד, הוא היה שולח

דיווחים כוזבים.

מה שאומר שבא וודאי צפה את מה שדרакו עומד להגיד עכשו.

התהושה של באמת **לשחק את המשחק**, עם אבא הייתה מעוררת למדיו. גם אם הם היו באותו צד. מצד אחד, זה היה מרגש, אבל דראקו ידע שבוטפו של דבר, אביו ישחק טוב יותר ממנו. לא הייתה באמת אפשרות אחרת.

"הארי", אמר דראקו לבסוף. "זו לא הצעה. זו לא עצה. זה פשוט מצב הדברים. אבוי יכול להשתיק את הכתבה הזו כמעט בוודאות. אבל זה יעלה לך".

העובדת שאבוי ציפה שהוא יגיד זאת להארי לא הייתה משוה שדרاكו אמר בקול רם. או שהארי יבין זאת בלבד, או שלא. אבל במקום זאת הארי הניד בראשו, מחייב מתחת לברדס. "אין לי שום כוונה לנסתה למחוץ את ריטה סקיטר".

draako איפלו לא ניסה לשמר על קולו נטול ספקנות. "לא יכול להיות שלא אכפת לך מה אומרים عليك בעיתון!"
"אכפת לי פחות مما שאתה חושב", אמר הארי פוטר. "אבל יש לי דרכים משלי להתמודד עם אנשים מסווגה של ריטה סקיטר. אין לי צורך בעזרתו של לוצ'וס".

mbut modag על פניו של דראקו לפני שיכל לעזרו אותו. יהא אשר יהיה הדבר שהארי פוטר עמד לעשות כתעת, היה זה משחו שאבא לא צפה, ודראקו הרגינש רע לגבי המקום שאליו זה יוביל. דראקו הבין גם שהשיעור שלו מתמלא זיעה מתחת לברדס. הוא מעולם לא לבש אחד לפני כן, ולא הבין שלגלימות של אוכלי המות בודאי יש דברים כמו לחשי קירור.

הארי פוטר מהה שוב זעה מצחו, העווה את פניו, שלף את שרביטו, הפנה אותו כלפי מעלה, לקח נשימה עמוקה, ואמר "Քְלִינֵיְדֹן!"

כמה רגעים לאחר מכן דראקו הרגינש את המשב הקר.

"פְּרִיגִיְקָדוֹ ! פְּרִיגִיְקָדוֹ ! פְּרִיגִיְקָדוֹ ! פְּרִיגִיְקָדוֹ !"
ואז הארי הנמיך את שרביטו, אם כי ביד רועדת, והכניס אותן
לגלימותיו.

כל החדר הרגינש קר יותר. גם דראקו היה מסוגל לעשות את זה,
אבל עדרין, לא רע.

"אז", אמר דראקו. "מדוע. אתה עומד לספר לי על דם."
“אנחנו הולכים לגולות דברים על דם”, אמר הארי. “על ידי כך
שנbecצע ניסויים.”

"בסדרא", אמר דראקו. "איזה סוג של ניסויים?"
הארי פוטר חיך ברשעות מתחת לברכדו, ואמր, "תגיד לי
אתה."

* * *

draako שמע על מהهو שנקרא השיטה הסוקרטית, שהייתה
לימוד על ידי הצבת שאלות (ונקראה על שם פילוסוף עתיק שהיה
הרבה יותר מדי חכם מכדי להיות מוגל, ולכן היה בכירור קוסם
טההורדים במסווה). אחד מהמוראים שלו השתמש הרבה בשיטה
הסוקרטית. זה היה מרג'ין אך יעיל.
ואז הייתה שיטת פוטר, שהיא מײַין טירוף.

למען ההגינות, draako היה חייב להודיעו שהארי פוטר ניסה את
השיטה הסוקרטית תחילה והוא לא עבדה כליכך טוב.
הארי פוטר שאל את draako כיצד הוא יכול להפריך את השערת
תומכי טוהריהדם, לפיה קוסמים לא יכולים לעשות בימינו את
הדברים המגניבים שכילו לעשות לפני מאות שנים, כיוון שהם
התבוללו עם בני-מוגלים וסקיבים.

draako אמר שהוא לא מבין איך הארי פוטר יכול לשבת שם
בפרצוף תמים ולטעון שהוא מלכודת.

הארי פוטר השיב, עדין בפרצוף תמים, שאליו הייתה זו
מלכודת היא הייתה כליכך שקופה שהיא צריך לטחון אותו

ולהאכיל בו נחשימחמד, אבל זו לא מלכודת, אלא כלל שעל פיו
פעלו מדענים, לפיו עלייך לנסות להפריך את התיאוריות שלך
עצמך, ואם עשית מאמץ אמיתי ונכשלת, היה זה ניצחון.

דראקו ניסה להמחיש את הטיפשות העצומה בכך על ידי כך
טען שהמפתח לניצחון בדרכך הוא להטיל אבודה קדובה על
הרגל של עצמך ולהחטיא.
הארי פוטר פשוט הנהן.

דראקו הניד בראשו.

הארי פוטר הציג את הרעיון לפיו מדענים רצו שרעינוות יילחמו
זה בזה כדי לראות מי ינצח, אתה לא יכול להילחם בלי יRib, אז
דראקו צריך לחשב על יRib להשערת טוהר הדם כדי שזו תוכל
להילחם בו על מנת שתוכל לנצח, מה שדראקו הצליח להבין טיפה
יותר טוב, אם כי הארי אמר את זה בפרצוף סולד. למשל, זה ברור
שם השערת טוהר הדם נכונה, השמיים חייבים להיות כחולים,
ואם השערה אחרת נכוןה, השמיים פשוט חייבים להיות ירוקים;
ואף אחד עוד לא ראה את השמיים; ואז יצא החוצה והסתכלת
וטהורי הדם ניצחו; ואחרי שהז קרוה שש פעמים ברצף, אנשים
יתחלו לשים לב למגמה.

או הארי פוטר המשיך ואמר שככל היריבים שדראקו המציג היו
חלשים מדי, ולכן השערת טוהר הדם לא תקבל כבוד כל שتنצח
אותם כי הקרב לא יהיה מספיק מושגים. דראקו הבין גם את זה.
קוסמים הופכים חלשים יותר מפני גמדוניבית גונבים את הקסם
שלנו לא נשמע מושגים גם לאוזני.

(אם כי הארי אמר שלפחות זה ניתן לבדוק, כי הם יכולים
לנסות לבדוק האם גמדוניבית הפכו חזקים יותר עם הזמן, ולאחריו
לצייר תמונה שמייצגת את הכוח הגדל של גמדוני הבית ואת הכוח
הקטן של הקוסמים ואם שתי התמונות יתאימו זה יצביע לכיוון
גמדוני הבית, וכל זה נאמר בnimaha כה רצינית עד שדראקו הרגיש
דחף לשאול את דובי כמה שאלות נוקבות תחת השפעת ורטיסרום

לפני שהצליח להשתלט על עצמוו).

ולבסוף הארי פוטר אמר שדראקו לא יכול לזייף את תוצאה הקרב, מדענים הם לא טיפשיים, זה יהיה בלוד אם תרמה, זה חייב להיות קרב אמיתי, בין שתי תיאוריות שונות ששתיهن באמת יכולות להיות נכונות, עם מבחן שرك ההשערה האמיתית תוכל לנצח בו, מהهو שבאמת יתרחש אחרת, כתלות באיזו השערה היא הנכונה, והיו מדענים מנוסים שיישגיהו שזה בדיקת מה שקרה. הארי פוטר טען שהוא בעצמו רק רוצה לדעת איך דם באמת עובד, ולשם כך הוא צריך לראות את השערת טוהר הדם באמת מנחת, ודראקו לא יכול לעבד עליו עם תיאוריות שהוואלו רק כדי לפול. אפילו אחורי שהבין את הנקודה, דראקו לא הצליח למציא שום "חולפות סבירות", כמו שהארי פוטר קרא לזה, לרענון שקסמים נהים פחות חזקים מכיוון שהם מערבים את הדם שלהם עם בוץ. זה היה פשוט ברור מדי.

זה היה השלב בו הארי פוטר אמר, בחסcole מה, שהוא לא מאמין שדראקו באמת עד כדי כך גורע בלשכול נקודות מבט שוונות, בכירור היו אוכלי-מוות שהתחזו לאובי טוהר הדם והעלו טיעונים סבירים יותר כנגד הצד שלהם מה שדראקו העלה. לו דראקו היה מנסה להתחזות למשהו בפלג של דמלדור והיה מעלה את השערת גמדוני הבית, הוא לא היה משטה באף אחד לשנייה.

דראקו היה חייב להזוזות שהארי צודק.

ועל כן, שיטת פוטר.

"בבקשה, ד"ר מאלפוי", התהנן הארי פוטר, "למה אתה לא מוכן לקבל את המאמר שלי?"

הארי פוטר היה צריך לחזור על המשפט "פשוט תעמיד פנים שאתה מעמיד פנים שאתה מಡען" שלוש פעמים לפני שדראקו הבין.

באותו רגע, דראקו הבין שיש מהו פגום ברמה עמוקה ביותר

במוח של הארי פוטר, וכל מי שינסה לחקור אותו עם ביאור הקרה
כנראה לא יחזור לעולם.

הארי המשיך ופירט: דראקו אמר להעמיד פנים שהוא אוכל
מוות שמתהזה לעורך של כתב עת מדעי, ד"ר מאלפי, שרווחה
לדוחות את המאמר "על התורותיות של יכולת הקסם" של יריבו,
ד"ר פוטר, ואם אוכלhamות לא יתנהג כמו מדען אמיתי, הוא
יתגלה כאוכלhamות ויוצא להורג, תוק כדי שוגם יריביו האקדמיים
של ד"ר מאלפי צופים בו והוא היה צריך להילאות כאילו הוא
דווחה את המאמר של ד"ר פוטר מסיבות מדעית ניטרליות או
לאבד את המשרה שלו כעורך כתוב העת.

היה זה פלא שמצונת המיון לא אושפזה בקדושים מנגו.
היתה זו העמדת הפנים הכח מסובכת שמשיחו ביקש מדראקו
לנסות איפעם, ולא הייתה שום דרך שבה היה יכול לסרב לאתגר.
כרגע הם היו בתהילה של כניסה לדמות, כמו שהארי ניסח את
זה.

"חוושני, ד"ר פוטר, שכתבת את זה בדיו בצבוע הלא נכון",
אמר דראקו. "הבא בתור!"
פניו של ד"ר פוטר עשו עבודה מצוינת בלקמול באכזבה,
ודראקו לא היה מסוגל להימנע מלחריגש את הבזק התענוג של ד"ר
מאלפי, אף על פי שאוכלhamות רק העמיד פנים שהוא ד"ר
מאלפי.

החלק הזה היה כי. הוא יכול לעשות זאת כל היום.
ד"ר פוטר קם מכיסאו, דידה באכזבה הרחק, ואז הפק להארי
פוטר, שהרים אגדול עבר דראקו במחוזות "כל הכבוד", ואז הפק
שוב לד"ר פוטר, שהתקרב בחיווך מלא ציפייה.
ד"ר פוטר התישב והציג לד"ר מאלפי פיסת קלף שעליה
נכתח:

על התורותיות של יכולת הקסם
ד"ר ה. ג. פוטר-אוואנסז'וסט,

המוסד למדע מתקדם די
הצפיפות שלו :

kusimim ciom la yicolim leushot davarim merishimim camo kusimim l'pni
800 שנה.

המסקנה שלו :

nu hakusim nusa'hah chalsh yithor b'k' shurbb achdamo um b'ne-mangelim
oskipim.

"ד"ר מאלפוי", אמר הארי פוטר במבט מלא תקווה, "תהיי האם
כתב העת לחוצאות בלתי ניתן לשחזר ישוקל לפרום את
המאמר שלו, שכותרו היא על התודשתיות של י' יכולת הקסם'".
דראקו הבית בקהל, מHIGH בעודו שוקל דוחות אפשריות. אם
הוא היה פרופסור, הוא היה מסרב לקבל את החיבור הזה מכיוון
שהוא קצר מדי, וכך –

"הוא ארון מדי, ד"ר פוטר", אמר ד"ר מאלפוי.

לרגע, תדמה אמיתית ניבטה מפניו של ד"ר פוטר.

"אה..." אמר ד"ר פוטר. "מה אם אורייד את השורות הנפרדות
להצפויות ולמסקנות, ופשוט-acchtob וכן –"
או הוא יהיה קצר מדי. הבא בתור!

ד"ר פוטר עזב בעצב.

"בסדר גמור", אמר הארי פוטר, "אתה נהיה יוחד מדי טוב בזה.
עוד פעמיים לאמין, והוא הפעם השלישית עלאמת, בלי הפסוקות
בין לבין. אני פשוט ATHIL, והפעם חצטרך לדוחות את המאמר על
בסיס התוכן עצמו. זכור – היריבים האקדמיים שלך צופים בך".
המאמר הבא של ד"ר פוטר היה מושלם בכל דרך, פלא של
מש, אבל למרבה הצער הוא נאלץ להיזדחות מכיוון שכותב העת
של ד"ר מאלפוי התקשה עם האות י'. ד"ר פוטר הציג לשכטב את
המאמר בלי מילימ' עם האות י', וד"ר מאלפוי הסביר שזו בעצם
בעיה כללית עם אותיות אהוי".

המאמר שאחריו נדחה מכיוון שהוא זה יום שלישי.
היה זה, למעשה, יום שבת.

ד"ר פוטר ניסה לצין זאת וקיבל בתגובה "הבא בתור !"
 (דראקו החל להבין למה סנייפ השתמש באחיזתו על דמבלדור
 רק כדי להציג עמדה שתאפשר לו להתעלל בתלמידים).

ואז -

ד"ר פוטר התקרוב, גיוחך של עליונות על פניו.
 "זה אמרי החדש, על החורשיות של יכולת הקסם", הכריז
 ד"ר פוטר בביטחון, והושיט לו את המגילה. "החלתי להניח
 בכתב העת שלך לפרסם אותו, והכנתי אותו לפי כל ההנחיות שלך,
 על מנת שתוכל לפרסם אותו בהקדם".

וככלhamות החלטת למצו ולהרוג את ד"ר פוטר אחרי
 שימושתו חסתיים. ד"ר מאלפי שמר חיוך מנומס על פרצופו,
 מכיוון שיריביו צפו בו, ואמר ...

(השתיקה נמשכה, בעוד ד"ר פוטר מבית בו בחוסר סבלנות).
 "...תן לי להבית בזזה, בבקשה".

ד"ר מאלפי לicked את המגילה ובחן אותה בזיהירות.
 וככלhamות ה החל להילחץ מהעובדה שהוא לא היה מודען
 אמיתי, ודראקו ניסה להזכיר איך לדבר כמו הארי פוטר.
 "אתה, אה, צריך לש考ול הסברים אפשריים אחרים ל - אה,
 תצפית, מלבד ההסביר הזה - "

"באמת ?" הפריע ד"ר פוטר. "כמו מה, בדיקוק ? גמדוניבית
 גונבים את הקסם שלנו ? הנ頓נים שלי משארירים רק מסקנה
 אפשרית אחת, ד"ר מאלפי. אין עוד השערות סבירות".
 דראקו ניסה לזכות בעזם על המוח שלו לחשוב, מה הוא היה
 אומר אילו היה מתחזה למשהו מהפיג של דמבלדור, מה בעצם
 הם אמרו שהיה ההסביר לדעיכת גוז הקוסמים, דראקו מעולם לא
 טרח לשאול את זה ...

"אם אתה לא יכול לחשב על שום דרך אחרת להסביר את
 הנ頓נים שלי, אתה חייב לפרסם את המאמר שלי, ד"ר מאלפי".
 היה זה הבוז על פניו של ד"ר פוטר שעשה זאת.

"אה כן?" ענה ד"ר מאלפיו. "איך אתה יודע שזה לא הקסם עצמו ממתפוגג?"
הזמן עצר.

דראקו והארי פוטר החליפו מבטים של אימה צרופה.
ואז הاري פוטר אמר משה שבודאי היה מיליה גסה ביותר אם
גדלת אצל מוגלים. "לא חשבתי על זה!" אמר הاري פוטר.
"והיה צריך לחשוב על זה. הקסם מתפוגג. לעזאזל, לעזאזל,
לעזאזל!"

הפחד בקולו של הاري פוטר היה מדבק. אפילו בלי לחשוב, ידו
של דראקו נשלחה לתוך גלימותיו ואחזה בשרביטו. הוא חשב
שבית מאלפי בטעות. כל עוד התחתנת רק עם משפחות שכלו
לעקב אחרי השושלת שלן ארבעה דורות לאחרור היה אמרו
להיות בטוח. הוא מעולם לא חשב על האפשרות שיתיכן ואין דבר
שניתן לעשות כדי למנוע את קץ הקסם. "הاري, מה אנחנו עושים
עכשו?" קולו של דראקו עלה בפאניקה. "מה אנחנו עושים
עכשו?"

"תן לי לחשוב!"

אחרי כמה רגעים, הاري לקח מהשולחן הסמוך את פיסת
המגילה ועת הנוצה שבהם השתמש כדי לכתוב את המאמר בכאילו
שלו, והתחליל לשרבט.

" אנחנו נפתח את זה, דראקו." אמר הاري, קולו עוצר, "אם
הקסם נמוג מהעולם, אנחנו נבין כמה מהר הוא נמוג וכמה זמן יש
לנו כדי לעשות משהו, וזה נבין למה הוא נמוג, וזה נעשה משהו
לגביו זה. דראקו, האם כוחותיהם של הקוסמים דעכו בקצב קבוע,
או שהיו נפילות פתאומיות?"

"אני... אני לא יודע..."

"אמרת שאף אחד לא השתווה לאربعת המייסדים של
הגוגורטס. אז זה ממש כבר לפחות שמנה מאות שנה, נכון? אתה
לא זכר שום דבר על כך שהבעיות התחלופתאות לפני חמיש

מאות שנה או מהו כזה ?"
דראקו ניסה לחשוב בטירוף. "תמיד שמעתי שאף אחד לא היה טוב כמו מרلين, ואחריו אף אחד לא היה טוב כמו המיסדים של הוגוורטס".

"מצוין", אמר הארי. הוא עдиין שירbat. "כיוון שלפני שלוש מאות שנה בערך, המוגלים התחלו להפסיק להאמין בקסם, וחשבתי שאולי זה קשור. ובערך לפני מאה חמישים שנה, המוגלים התחלו להשתמש בטכנולוגיה שmpsיקה לעבד ליד קסם ולהתייחס אולם זה יכול לעבד גם הפוך".
דראקו התפוצץ מותך כייסאו, כועס כלכך עד שבכווי הצליח לדבר. "זה המוגלים – "

"לעזאזל !" שאג הארי. "אתה בכלל מksamיב לעצמך ? זה נ麝ך כבר לפחות שמנה מאות שנה ומהוגלים לא עשו שום דבר מעניין אז ! אנחנו חייבים להבין את הסיבה האמיתית ! המוגלים אולים קשורים לזה אבל אם הם לא, אתה תאשים אותם וזה ימנע מאייתנו להבין מה קורה באמת, אז יום אחד תתעורר בבוקר ותגלה שהשירות שלך הוא סתום חתיכת עז !"
נשימתו של דראקו נעצרה בגרונו. אביו אמר פעמים רבות שרביתינו יישבו בידיינו בנאומיו, אבל דראקו מועלם לא חשב קודם על מה זה אומר, זה לא עמד לקרותו לו, בסך הכל. ועכשו זה נראה לפתע אמיתי להחריד. סתום חתיכת עז. דראקו היה מסוגל לדמיין בדיקוק איך ירגיש לשולוף את השירות שלו ולנסות להטיל לחש ולגלוות שכלום לא קורה...
זה יכול לקרות לכלום.

לא יהיה עוד קוסמים, לא יהיה עוד קסם, לנצח. רק מוגלים עם כמה אגדות על מה שאבותיהם יכולים לעשות. חלק מהמוגלים האלו יקראו מאלפי, זה כל מה שייותר מהשם. בפעם הראשונה בחיו, דראקו הבין למה אוכליה מהוות קיימים. הוא תמיד לicked כМОבן מאליו את העובדה של להיות אוכלימות.

היה משהו שעשית כשגדלת. עכשו דראקו הבהיר, הוא ידע למה אביו וחבריו של אביו נשבעו להזכיר את חייהם כדי למנוע מההסיטות הזה להתmesh. היו דברים שפשוט לא היה יכול לעמוד מנגד ולתת להם לקורת. אבל מה אם זה עומד לקורת בכל מקרה, מה אם כל הקורבנות, כל החברים שהם איבדו לדמבלדור, המשפחה שהם איבדו, מה אם כל זה היה לשוויא...

"לא יכול להיות שהקסם נמוג", אמר דראקו. קולו נשבר. "זה לא יהיה הוגן."

הארי הפסיק לכתוב והרים את מבטו, פניו כעוסות. "אבא שלך לא אמר לך אף פעם שהחיים לא הוגנים?"
אבא אמר זאת זה בכל פעם שדראקו השתמש במילה ההזו. "אבל,
אבל, זה נראה מדי להאמין ש –

"דראקו, תרשה לי להציג בפניך משהו שאני קורא לו המנטרה של טרסקי. היא משתנה בכל פעם שאתה משתמש בה. במקרה הזה היא נשמעת ככה: אם קסם נמוג מהעולם, ארצת להאמין שקסם נמוג מהעולם. אם קסם לא נמוג מהעולם, ארצת להאמין שקסם לא נמוג מהעולם. אל לי להיקשר לאמונה שואלי לא ארצת בהן. אם אנחנו חיים בעולם שבו הקסם נמוג, זה מה שאנחנו חייבים להאמין בו, אנחנו צריכים לדעת מה מגיע, כדי שנוכל לעזור את זה, או במקרה הגרוע ביותר, להיות מוכנים לעשות מה שאפשר בזמן שנותר לנו. לא להאמין בזה לא ימנע מזה להתרחש. אז השאלה היחידה שאנחנו צריכים לשאול היא האם הקסם נמוג, ואם זה העולם שבו אנחנו חיים אז זה מה שאנחנו רוצים להאמין בו. המנטרה של גנקלין: מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המ丑. אתה מבין את זה, דראקו? אני רוצה שתתשן את זה אחריכך. וזה משהו שאתה יכול לומר לעצמך בכל פעם שאתה מתחילה לתהות לעצמך האם זה רעיון טוב להאמין במשהו שלא באמת אמיתי. בעצם אני רוצה שתגיד את זה עכשו: מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המ丑. תגיד את זה."

"מה שאמיתי הוא כבר האמת", חזר דראקו, קולו רועד, "להכיר בו לא ירע את המצב."

"אם הקסם נמוג, ברצוני להאמין שהקסם נמוג. אם הקסם לא נמוג, ברצוני להאמין שהקסם לא נמוג. תגיד את זה."

draako חזר על המילים, בחליה רוחשת בבטנו.

"יפה," אמר הארי, "תזכור, יכול להיות שזה לא קורה, וזה אתה לא חייב להאמין בהזה. קודם כל אנחנו רוצים לברר מה באמת קורה, באיזה מין עולם אנחנו חיים." הארי הסתווב חזורה אל עמודתו, כתוב עוד, וזה סובב את המגילה כך שדראקו יוכל לראות אותה. דראקו נשען מעל השולחן והארי קרב את האור הירוק.

העפתי:

הקסם כיום אינו חוק כפי שהיא כשתילת הוגנולדטס חוקמה.

השענות:

1. הקסם עצמו נמוג.
2. קוסמים מתבוללים עם מוגלים וסקיבים.
3. הידע הנדרש כדי להטיל לחשים חזקים חולך לאיבוד.
4. קוסמים לא אוכלים את המזון הנכון ילדים, או שימושו אחד בלבד דם גווע להם לגודל חלשים יותר.
5. טכנולוגית מוגלים מפדרעה לקסם. (כבר 800 שנה?)
6. לקוסמים חזקים יש פחות ילדים. (דראקו = בן יחיד? לבחוק האם ל-3 קוסמים חזקים, קווריל / דמלדור / אדון האופל היילדים.)

בדיקות:

"בסדר," אמר הארי. הנשימה שלו נשמעה רגועה מעט יותר. "עכשו, כשהאתה מתחמוד עם בעיה מבלבלת ואני שום מושג מה קורה, הדבר החכם לעשות הוא לחשב על כמה בדיקות ממש פשוטות, דברים שאתה יכול לבדוק מיד. אנחנו צריכים בדיקות מהירות שմבחןות בין ההשערות הללו. תוצאות שיהיו שונות עברו לפחות אחת מהן, בהשוואה לכל האחרות."

draako בהה בראשימה בהלם. לפתע הוא הבין שהוא מכיר המונ

טהוריידם שהיו ילדים ייחדים. הוא עצמו, וינסנט, גרגורי, כולם למשה. שני הקוסמים החזקים ביותר שכולם דיברו עליהם היו דמבלדור ואדון האופל ולאף אחד מהם לא היו ילדים, בדיקות כמו שהאריך ש...²⁵

"זה הולך להיות מארוד קשה להבחן בין ר' 2, " אמר הארי, "זה נמצא בדם בכל מקרה, נצטרך לנסות לעקוב אחרי דעיכת הקסם ולהשווות את זה לכמה ילדים היו לקוסמים שונים ולמדוד את היכולות של בני-מוגלים בהשוואה לאלו של טהורי הדם..." אצבעותיו של הארי תופפו בעצבנות על השולחן. "בוא פשוט נאchar את 6 עם 2 ונקרוא לזה בינוים העשרת הדם. 4 לא סבירה כי הכולם היו שמיים לב לנפילה חדה כקשוסמים עברו למזון חדש, קשה לראות מה היה משתנה בהדרגות במשך שמנה מאות שנה. 5 לא סבירה מארתה הסיבה, אין נפילה פתואמית, מוגלים לא שעומם דבר לפני 800 שנה. 4 נראה כמו 2 ו-5 נראה כמו 1 בכל מקרה. או אנחנו צריכים בעיקר לנסות להבחן בין 1, 2 ו-3". הארי סובב את המגילה אליו, ציר אליפסה מסביב לשולשת המספרים, וסובב אותה חזרה. "הקסם נמוג, הדם נחלש, הידע נעלם. איך בדיקה מראה תוצאה שונה בתלות באיזו שלושתן נכונה? מהנו יכולים לראות שהמשמעות שלו תהיה שאחת שלושת אלה אינה נכונה?"

"אני לא יודע!" פלט דראקו. "למה אתה שואל אותה? אתה המدعן!"

"דראקו", אמר הארי, נימה של תחינה נואשת בקולו, "אני יודע רק מה שמדוברים מוגלים יודעים! אתה גדלת בעולם הקוסמים, אני לא! אתה יודע יותר קסם ממוני ואתה יודע יותר על קסם ממוני ואתה חשבת על כל הרעיון הזה מלכתחילה, אז תתחיל לחשוב כמו מדען ותפתור את זה!"

draako בלע בחזקה ובכח ננייר.

הקסם נמוג... קוסמים מתבוללים עם מוגלים... ידע אובד...

"איך נראה העולם אם הקסם נמוג?" שאל הארי פוטר. "אתה יודע יותר על קסם, אתה צריך להיות זה שמנחש, לא אני! תדמיין

שאתה מספר סיפור על זה, מה קורה בסיפור?"

דראקו דמיין את זה. "לחשים שעבדו פעמיים מפסיקים לעובוד."

קסמים מתעדורים לגלוות שהשרביטים שלהם הם מקלות מעז...

"איך נראה העולם אם דם הקסמים נעשה חלש יותר?"

"אנשים לא יכולים לעשות דבריהם שאבותיהם יכלו".

"איך נראה העולם אם ידע אובד?"

"אנשים לא יודעים איך להטיל את הלחשים מלכתחילה..."

דראקו אמר. הוא עצר, מופתע מעצמו. "זו בדיקה, לא כך?"
הארי הנהן בחחלטיות. "זה אחד." הוא רשם אותו על הקלף

מתחת לבודיקות:

a. **אם קיימים לחשים שאנו מכדים אבל לא יכולים להטיל (1 או**

(2) או שלחשים האבודים כבויים ידועים (3)?

"זו זה מבחין בין 1 ו-2 מצד אחד, ובין 3 מצד השני", אמר הארי. "עכשו אנחנו צריכים דרך לבחין בין 1 ו-2. קסם נמוג, דם נחלש, איך נוכל להבדיל?"

"איזה מין לחשים תלמידים הטילו בשנה הראשונה שלהם בהוגוורטס?" אמר דראקו. "אם הם הטילו לחשים הרבה יותר חזקים, הדם היה חזק יותר –"

הארי פוטר הניד בראשו. "או שהקסם עצמו היה חזק יותר. אנחנו צריכים לחשב על דרך למצוא את ההבדל." הארי נעמד מכיסאו והחל לצעוד בעצבנות בכתה. "לא, רגע, אולי זה עדין יעבד. נניח שלחשים שונים משתמשים בכמות שונה של אנרגיית קסם. אז אם הקסם בסביבה נחלש, הלחשים החזקים יותר יموטו קודם, אבל הלחשים שכולים לומדים בשנה הראשונה יישארו אותו הדבר..." הצעידה העצבנית של הארי עלתה הילוך. "זו לא בדיקה טובה במיוחד, זה יותר נוגע לקוסמות חזקה נעלמת למול כל

הקוסמות נעלמת, הדם של מישחו יכול להיות חלש מדי לקוסמות חזקה אבל חזק מספיק ללחשים קלים... דראקו, אתה יודע האם קוסמים חזקים יותר באותה תקופה, נגיד קוסמים חזקים רק מהמאה הזו, היו גם חזקים יותר ילדים? אם אדון האופל היה מטיל את לחש הקירור בגיל אחთ'שרה, האם הוא היה יכול להקפיא את כל החדר הזה?"

פניו של דראקו התקשצו כשניסה להיזכר. "אני לא זוכר ששמי עתי שום דבר על אדון האופל אבל אני חושב שדמבלדור עשה משהו מדהים בבחינת הבגרות בשינוי צורה בשנה החמשית... אני חושב שגם קוסמים חזקים אחרים היו טובים בהוגוורטס..."

הארי העווה את פניו, עדין צועד. "יכול להיות שהם פשוט למדו בשקדנות. ובכל זאת, אם תלמידי שנה ראשונה למדו את אותם הלחשים והיו חזקים באותה מידת כמו היום, יוכל לקרוא לזה ראה חלה בעד 1 על פני 2... חכה רגע." הاري עצר במקום שבו עמד. "יש לי עוד בדיקה שאולי תבחן בין 1 ו-2. ייקח לי זמן להסביר, זה משתמש בכמה דברים שמדוברים יודעים על דם ותורשה, אבל זו שאלה שקל לשאול. ואם נשלב את הבדיקה שלי והבדיקה שלך ושתיהן יצביעו לאותו כיוון, זה רמזו עבה לתשובה."

הארי כמעט רץ בחזרה לשולחן, לקח את הקלף ורשם:

ב. האם בימי קדם, תלמידי שנה ראשונה הטילו את אותם ללחשים, באotta עוצמה כמו היום? (ראייה חלה לטובת 1 על פני 2, אבל גם דם יכול לאבד ורק קוסמות חזקה.)

ג. בדיקה נוספת שמכבינה בין 1 ו-2 שימושה בידע מדעי על דם, אסבייל אחדרך.

"אוקיי," אמר הاري, "אנחנו יכולים לפחות לנסתות להבדיל בין 1 ל-2 ל-3, אז בוא נלך ונעשה את זה מיד. אנחנו יכולים לחשב על עוד בדיקות אחרות שנעשה את אלו שכבר יש לנו. בעצם, זה ייראה קצת מוזר אם הاري פוטר ודראקו מאלפיו יילכו ויישאו שאלות

ביחד, אז הנה הרעיון שלי. אתה תסתובב בהוגוורטס ותמצא דיווקנות ישנים ותשאל אותם אילו לחשים הם למדו להטיל בשנים הראשונות שלהם. הם דיווקנות, אז הם לא ידעו שיש משהו מוזר בכך שדראקו מאלפי עושה זאת. אני אשאל דיווקנות עדכנים יותר ואנשימים חיים על לחשים שאנו חנו מכירם אבל לא יכולים להטיל, אף אחד לא ישים לב למשהו יוצא דופן אם הארי פוטר ישאל שאלות מוזרות. ואני אצטרך לעשות מחקר מורכב בנוגע ללחשים נשכחים, אז אני רוצה שאתה תהיה זה שייאסוף את הנתונים שאני צריך לשאלת המדעית שלי. זו שאלה פשוטה ואתה אמרת למצוות את התשובה אם תשאל את הדיווקנות. יכול להיות שתרצה לרשום את זה, אתה מוכן?"

draako התישב וחיפש בתיק שלו קלף ועתינוצה. כשהם היו מונחים על השולחן לפניו, draako הרים את מבטו, פניו נחשוות.

"קדימה."

"חיפש דיווקנות שהכירו זוג סקיבים נשוי – אל תעשה פרצוף, draako, זה מידע חשוב. פשוט תשאל דיווקנות מהתקופה האחרונה שהם גריינדרורים או משהו. תמצא דיווקנות שהכירו זוג סקיבים נשוי, טוב מספיק כדי לדעת את השמות של כל הילדים שלהם. תרשום את שם של כל ילד והאם הוא היה קוסם, סקייב, או מוגל. אם הם לא יודעים האם ילד מסוים היה סקייב או מוגל, תרשום 'לא-קיים'. תרשום את זה עבור כל ילד שהוא הזוג, אל תשמיט אף אחד. אם הדיקון יודיע רק את השמות של הילדים הקוסמים, ולא את השמות של כל הילדים, אל תרשום שום נתונים מהזוג הזה. זה מאד חשוב שתbia לי רק נתונים ממישחו שהכיר את כל הילדים שהוא זוג סקיבים, מספיק טוב כדי לדעת את השמות שלהם. תנסה להציג לפחות ארבעים שמות בסך הכל, אם תוכל, ואם יש לך זמן לעוד, אפילו יותר טוב. רשמה את כל זה?"

"תזכור על זה", draako אמר כביסים לכתוב, והארי חזר על זה.

"רשמתי", אמר draako, "אבל למה –"

"זה קשור לאחד מסודות הדם שمعدנים כבר גילו. אני אסביר
כשתחזור. בווא נתפצל ונפגש כאן בעוד שעה, ב-22:18 בעבר.
אנחנו מוכנים לצאת?"

דראקו הנחן בהחלטיות. זה היה מאד חפוץ, אבל הוא למד
לעשות דברים בחיפזון כבר מזמן.

"از צא!" אמר הארי, תולש את הגלימה עם הברוד ודווח
אותה לנורתיק שלו, שהחל לאכול אותה, ואפילו מבלי לחכות
שהנורתיק שלו יסיים, הוא הסתווב והחל לצעוד לעבר דלת הכניסה,
מתגש בשולחן וכמעט נופל בחפזונו.

בזמן שלקח לדראקו להוריד את הגלימה שלו ולאחסן אותה
בחיקו, הארי פוטר הספיק להיעלם.
דראקו חצה את מפתח הדלת כמעט בריצה.

אקטיביסטי אקטיביסטי

"ווג'נט הייתה סקיבית", אמר הדיווקן של האישה הצעירה, שהבשה כובע מעוטר בזהב.

דראקו רשם זאת. היו לו רק עשרים ושמונה, אבל הגיע הזמן להזור ולפגוש את הארי.

הוא נאלץ להיעזר בדיקנות אחרים לתרגום – השפה האנגלית השתנתה משמעותית במהלך השנים – אבל הדיקנות העתיקים ביותר תיארו לחשי שנה ראשונה שנשמעו דומים למדי לאלו שהיו להם עכשו. דראקו זיהה חצי מהם והשאר לא נשמעו חזקים יותר.

ת החושת הבהיר בבטנו הלכה וגברה עם כל תשובה עד שלבסוף, כשהלא היה מסוגל לעמוד בזה יותר, הוא הפסיק, והלך ושאל דיקנות אחרים את השאלה המוזרה של הארי פוטר על נישואי סקיבים. חמשת הדיקנות הראשונות לא הכירו אף זוג כזה, ובסיומו של דבר הוא בקש מהדיקנות לבקש מהמכרים שלהם לשאול את המכרים שלהם, וכך הצליח למצוא כמה דיקנות שעמדו להודות שהם להם חברים סקיבים.

(הסליט'רין הצעיר הסביר שהוא עובד על פרויקט חשוב עם תלמיד ריבנקלו, והריבנקלו אמר לו שהם צריכים את המידע ואז ברוח בליל להגיד לו למה. ההסביר זיכה אותו במבטיו הזדהות רבים.)
דראקו הלך ברוגלים כבדות במסדרונות הוגוורתס. הוא היה צריך לróżן, אבל לא נראה שהוא מסוגל לאוזר את הכוחות. הוא

המשיך לחשב על כך שהוא לא רצה לדעת מזה, לא רצה להיות מעורב בזוה, הוא לא רצה שזו תהיה האחריות שלו, שהארי פוטר יתעסק בזוה, אם הקسم דווקא שהארי יטפל בזוה... אבל דראקו ידע שזה לא בסדר.

קרים הם צינוקי סלית'רין, אפורים קירוט האבן. לרוב, דראקו אהב את האוירה, אבל עצשו היא הרגישה יותר מרדי כמו... דעיכה. ידו הגיעה לדית הדלת. הארי פוטר כבר המthin הפנים, לבוש בגלימה וברודס.

"לחשי השנה הראשונה העתיקים", אמר הארי פוטר. "מה גילית?"

"הם לא חזקים יותר מהלחשים שאנו משתמשים בהם ביום". אגרופו של הארי פוטר הוטח בשולחן. "לעזוזל. בסדר. הניסוי שלי היה כישלון, דראקו. יש שהוא שנקרא האיסור של מרליין –" דראקו הכה במצחו, בהבנה פתואמית.

"– שמנוע מאנשים ללמידה הרבה רב עוצמה מתוך ספרים. אפילו אם הייתה מוצאה את ספרי הלחשים של קוסם רב עוצמה, לא הייתה מצליחה להבין אותם, הידע חייב לעבור מהתודעה היה אחת אחרת. לא הצלחת למצוה לחשים חזקים שיש לנו את הוראות ה הטלה שלהם אבל אנחנו לא יכולים להטיל. אבל אם אתה לא יכול ללמד אותם מספרים, למה שמשהו יטרח להעיבר אותם הלאה מפה לאוון אחרי שהפסיקו לעבוד? האם השגת את הנתונים על זוגות הסקיפיים?"

draako החל להושיט את הקלף –

אבל הארי פוטר הרים את ידו. "חוק מדעי, דראקו. ראשית אני אגיד לך מה התאוריה ומה היא חווה, וرك אז אתה תראה לי את הנתונים. כך תדע שאתה לא מצליח תאוריה שתוארים; אתה תדע שהתאוריה חוזתה את הנתונים מראש. אני צריך להסביר לך את זה בכל מקרה, אז אני אסביר לך לפני שתראה לי את הנתונים. זה הכלל. אז לבש את הגלימה שלך ובוא נשב."

הארי פוטר התישב ליד שולחן עם קרעי נייר מסודרים עליו. דראקו הוציא את גלימתו מתוך התק, לבש אותה, והתיישב לצד השני מול הארי, מעיף מבט מובלבל בניריות. הם היו מסודרים בשתי שורות ואורך כל שורה היה כעשרים קרעים.

"סוד הדם", אמר הארי פוטר, מבט מרוכזו על פניו, "הוא משחו שנקרא חומצה דאקסיריבונוקלאית. אליך לומר שם זה בפני מי שאיננו מדען. חומצה דאקסיריבונוקלאית היא המתכוון שאומר לגוף שלך איך לגדול – שתי רגליים, שתי ידיים, גבוה או נמוך, האם יש לך עיניים חומות או ירוקות. זה דבר מוחשי, אתה יכול לדאות אותו אם יש לך מיקרוסקופ, שהוא כמו טלסקופ, אבל משמש כדי להסתכל על דברים ממש קטנים במקום על דברים ממש רחוקים. ובמתכוון הזה יש תמיד שני עותקים מכל דבר, לקרה שאחד העותקים פגום. דמיין שתי שורות ארכוֹפְּגָזָה של חתיכות נייר. בכל מקום בשורה, ישנן שתי פיסות נייר, וכשיש לך ילדים, הגוף שלך בוחר פיסת נייר באקראי מכל מקום בשורה, והגוף של האם עושה את אותו הדבר, וכך הילד גם מקבל שתי חתיכות נייר בכל מקום בשורה. שני עותקים מכל דבר, אחד מאימך, אחד מאביך, וכשיש לך ילדים הם מקבלים חתיכת נייר אחת מך, באקראי, בכל מקום בשורה".

בעוד הארי מדבר, אצבעותיו נעו על פני הניריות, מצביעות על אחד מהזוג כshawer "מאימך" ועל השני כshawer "מאביך". וכשהاري דיבר על לבחור חתיכת נייר באקראי, ידו נשלחה לגלימותיו, הוציאה גוז והטילה אותו; הארי הביט במטבע, והציביע על פיסת הניר העליונה. כל זאת בלי להפסיק לדבר.

"עכשו, כשהזה נוגע למשחו כמו להיות גבוה או נמוך, יש הרבה מקומות במתכוון שימושיים במידה מסוימת. אז אםABA גבוה מתחתן עם AIMAA נמוכה, הילד יוכל כמה פיסות נייר שאומרות 'גבוה' וכמה פיסות נייר שאומרות 'נמוך', ובדרך כלל הילד יהיה בגובה שבין שני הגבהים. אבל לא תמיד. הילד יכול לקבל במקרה

הרביה ניירות שאומרים 'גבוה' ומעט ניירות שאומרים 'נמוך', ולגודול להיות די גבוה. יכול להיות מקרה שבו ישABA גבוה עם חמישה ניירות שאומרים 'גבוה', ואימא גבוה עם חמישה ניירות שאומרים 'גבוה', ובמקרה הילד מקבל את כל עשרת הנניירות שאומרים 'גבוה' ויגדל להיות יותר גבוה משניהם. אתה מבין? גם הוא לא נזול מושלם, הוא לא מתערב לגמרי. חומצה דאקסיריבונוקלאית מורכבה מהרבה חתיכות קטנות, כמו כוס של חולקי נחל במקום כוס מים. זו הסיבה שילד הוא לא תמיד בדיק באמצע בין שני הוריו".

דראקו הקשיב בפה פעור. איך בשם מרلين המוגלים הצליחו להבין את כל זה? הם יכלו לדאות את המתכוון? "עכשו", אמר הארי פוטר, "נניח, כמו עם גובה, שיש הרבה מקומות במתכוון שבהם יכולים להיות ניירות שאומרים 'קסם' או 'לא קסם'. אם יש לך מספיק ניירות שאומרים 'קסם' אתה קוסם, ואם יש לך הרבה ניירות אתה קוסם חזק, אם יש לך מעט מדי אתה מוגל, ואם אתה באמצע אתה סקיב. ואז, כשהשני סקיבים מתחתנים, רוב הזמן הילדים שלהם יהיו סקיבים, אבל מדי פעם יתמול מזלו של אחד הילדים והוא יקבל את רוב ניירות הקסם של אביו וגם את רוב ניירות הקסם של אימו, ויהיה חזק מספיק כדי להיות קוסם. אבל נראה לא קוסם חזק במיוחד. אם התחלה עם הרבה קוסמים חזקים והם התחתנו רוק אחד עם השני, הם היו נשאים חזקים. אבל אם הם התחילו להתחנן עם בני מוגלים שהיו קוסמים, או עם סקיבים... אתה מבין? הדם לא מתערבב בצורה מושלמת, זו תהיה כוס של חולקי נחל, לא כוס של מים, בגלל שככה דם עובד. עדין יהיו קוסמים חזקים פה ושם, כשהם יקבלו במזול הרבה ניירות קסם. אבל הם לא יהיו חזקים כמו הקוסמים החזקים ביותר מה עבר".

דראקו הנהן באיטיות. הוא מעולם לא שמע את זה מוסבר כך. היה יווי מפתיע באופן שבו זה התאים באופן מושלם.

"אבל", אמר הארי. "זו רק השערת אחת. נניח במקומה שיש רק מקום אחד במתכון שהופך אותו לקוסם. מקום אחד שבו יש פיסת נייר שאומרת 'קסם' או 'לא קסם'. ותמיד יש שני עותקים של הכלול. ואז יש רק שלוש אפשרויות. שני העותקים אומרים 'קסם'. עותק אחד אומר 'קסם' והשני אומר 'לא קסם'. או שני העותקים אומרים 'לא קסם'. קוסמים, סקייבים, ומוגלים. עם שני עותקים אתה יכול להטיל לחסם, עם עותק אחד אתה יכול להשתמש בשיקויים ובחפצי קסם, ובלי אף עותק אתה מתקשה אפילו להסתכל ישירות על קסם. בנימוגלים לא באמת ייולדו למוגלים, הם ייולדו לשני סקייבים, שני הורים בעלי עותק 'קסם' אחד שגדלו בעולם המוגלים. עכשו דמיין לעצמן שמכשפה מתחנת עם סקייב. כל ילד יקבל נייר אחד שאומר 'קסם' מהאם, תמיד, זה לא משנהஇeo פיסת נייר נבחרת באקראי, שתihanן אומרים 'קסם'. אבל כמו בהטלת מטבח, בחצי מהפעמים הילד יקבל נייר שאומר 'קסם' מהאב, ובחצי מהפעמים הוא יקבל את הנייר של האב שאומר 'לא קסם'. כשהמכשפה מתחנת עם סקייב, הם לא יולדו הרבה קוסמים חלשים. חצי מהילדים יהיו מכשפות וкосמים, חזקים בבדיקה כמו אימים, וחצי מהילדים יהיו סקייבים. בגלל שם יש רק מקום אחד במתכון שעשויה אותו לкосם, אז קסם הוא לא כמו כוס של חולקי נחל שכולים להתערבב. הוא כמו חלק קסום אחד – אבן החכמים".

הארי סיידר שלושה זוגות של קרווי נייר זה לצד זה. על זוג אחד הוא כתב 'קסם' ו'קסם'. על הזוג השני הוא כתב 'קסם' על הנייר העליון בלבד. ואת הזוג השלישי הוא השאיר ריק.

"ובמקרה הזה", אמר הארי, "או שיש לך שתי אבניים או שאין לך. או שאתה קוסם או שלא. קוסמים חזקים יהפכו לכאה בכך שילמדו קשה ויתאמנו יותר. ואם קוסמים הופכים פחות חזקים אינהרנטית, לא בಗל שלחשים אוכדים אלא בغال שנאים לא יכולם להטיל אותם... איז אולי אנחנו אוכלים את המזון הלא נכון

או משהו. אבל אם זה הולך ונהייה גרווע יותר בהדרגה במשך שמוונה מאות שנה, אז זה אומר שיכל להיות שהקסם עצמו נומו מהעולם".

הארי סיידר שני זוגות נוספים של קראי נייר זה לצד זה, והוציאו עטינוצ'ה. במהרה בכל זוג היה נייר אחד שאמר 'קסם' ואחד ריק. "זה מביא אותך לתחזית שלי", אמר הארי. "מה קורה כשבני סקיבים מתחננים. חטיל מطبع פעמיים. הוא יכול לצאת עץ וען, עץ ופלוי, פלי וען, או פלי ופלוי. אז רביע מהפעמים תקבל פעמיים עץ, רביע מהפעמים תקבל פעמיים פלי, וחצי מהפעמים תקבל עץ ופלוי. אותו דבר אס שני סקיבים מתחננים. רביע מהילדים יקבלו קסם וקסם, יהיו קוסמים. רביע מהילדים יקבלו לא-קסם ולא-א-קסם, יהיו מוגלים. החצי הנותר יהיה סקיבים. זו הבנית קלאסית וייננה מאד. מי שגילה אותה היה גורגר מנדל, ששמו לא' ישכח, והיא הייתה הרמז הראשון שהתגללה אי-פעם לאופן שבו המתכוון עובד. הייתה הרימה מושׂגֶּה על מדע הדם יזהה את התבנית הזה מיד. וזה לא יהיה מדויק, בדיקות כמו שכאשר אתה מטיל מطبع פעמיים ועושה ארבעים חזרות לא תקבל בדיקות עשרה זוגות של פעמיים עץ. אבל אם זה שבעה או שלושה-עשר קוסמים מתוך ארבעים ילדים זה יהיה מחזון חזק. זו הבדיקה שביקשתי שתעשה. עכשו בווא נראה את הנתונים שלך".

ולפניהם שדראקו הפסיק לחשוב, הארי פוטר לכה את הקלף מיד.

גרונו של דראקו היה יבש מאד.

עשרים ושמונה ילדים.

הוא לא היה בטוח במספר המדויק, אבל הוא היה די בטוח שבערך רביע היו קוסמים.

"שים קוסמים מתוך עשרים ושמונה ילדים", אמר הארי פוטר לאחר זמן מה. "טוב, אז זה זה. ותלמידי השנה הראשונה הטילו את אותם הלחשים אותה עוצמה לפני שמונה מאות שנה. הבדיקה שלוי והבדיקה שלך יצאו אותו דבר".

שתיקה ארוכה השתוררה בכיתה.

"מה עכשו?" לחש דראקו.

הוא מעולם לא היה כה מבועת.

"זה עדיין לא וداعי," אמר הארי פוטר. "הניסי של נכשל,

זכר? אני צריך שתתacenן בדיקה נוספת, דראקו."

"אני, אני..." אמר דראקו. קולו נשבר. "אני לא יכול לעשות את

זה הארי, זה יותר מדי בשבייל."

המבט של הארי היה מלא ברגש עז. "אתה כן יכול, מפני שאתה

חייב. גם אני חשבתי על זה, אחרי ששמעתי על האיסור של מרLIN.

draako, האם יש דרך לבחון את הכוח של הקסם ישרות? איזושה!

דרך שלא קשורה לדם קוסמים או ללחשים שאחנו מטילים?"

מוחו של דראקו היה ריק.

"כל מה שמשפיע על קסם משפייע על קוסמים," אמר הארי.

"אבל אז אנחנו לא יכולים לדעת האם זה הקוסמים או הקסם. על

מה משפייע הקסם שהוא לא קוסם?"

"יצורים קסומים, כמובן," אמר דראקו בלי להזכיר.

הארי פוטר חיך לאיתו. "draako, זה מבריק."

זו מסוג השאלות המפוגעות שתשאל מלכתחילה ורק אם גדلت

אצל מוגלים.

ואז, כשהבין מה המשמעות של היחלשות של יצורים קסומים,

הבחילה בבטנו של דראקו החripeה אף יותר. הם ידעו בודאות

שהקסם נמוג, והיה חלק בdraako שהיא בטוח שזה בדיקת מה שם

יגלו. הוא לא רצה לראות את זה, לא רצה לדעת...

הארי פוטר כבר היה בחצי הדרך לדלת. "קדימה, draako! יש

דיקון לא רחוק מכאן, נבקש ממנו להביא מישחו זקן ונברר מיד!

בוא נזוז!"

* * *

זה לא לוקח זמן רב.

היה זה דיוקן רחב, אבל נראה היה שלושת האנשים שהיו בו הרגישו דחושים למדי. היה שם גבר בגיל העמידה מהמאה השתיים-עשרה, לבוש ביריעות بد שחרורות; הוא דבר עם איש צעירה ועצובה למראה מהמאה הארבע-עשרה, ששיערה עמד באופן תמיידי, כאילו נטעה בלחש חשמל סטטי; והיא בתורה דיברה עם גבר זקן, מכובד ומקומט מהמאה השבע-עשרה, שענד עונית פרפר זהובה; ואותו הם יכלו להבין.

הם שאלו על סוחרים נסениים.

הם שאלו על עופות-חול.

הם שאלו על דרקונים וטרולים וגדמוניビת.

הארי כיווץ את מצחו, ציין שיכول להיות שהיצורים שנזקקו לכמאות הקסם הגדולה ביותר נכחדו לחלוتين, ושאל על היצורים הקסומים החזקים ביותר הידועים לקוסמים.

לא היו ברשימה דברים שלא הכירו, למעט זה של יצורי אופל שנקרו מצליפי מוח, שהוכחדו על ידי הרולד שיא, לטעתן הזקן המתרגם, והם כלל לא נשמעו מפחידים כמו סוחרים נסениים.

זה נראה שיצורים קסומים היו חזקים כיום ממש כמו בעבר. הבחילה בבטנו של דראקו הchallenge להלוּף, ועכשו הוא הרגיש רק בלבול.

"הארי", אמר דראקו, תוך שהוא הזקן מתרגם את רשימת אחד-עשר הכוחות של עינו של יצור בשם בוהה, "מה זה אומר?"

הארי הרים אצבע והאיש הזקן סיים את הרשימה. וזה הארי הודה לכל הדיוקנאות על עזרתם – דראקו, באופן דיאוטומטי, עשה זאת גם הוא, ובأدיבות הרבה יותר – והם חזרו לכיתה.

הארי הוציא את הקלף המקורי עם ההשערות, והחל לרשום.

העפית:

קסם כיום אינו חזק כפי שהוא כשתירת הוגוודטס חוקמה.

השעדות:

1. הקסם עצמו נמוג.
2. קוסמיים מתחוללים עם מוגלים וסקיבים.
3. הדיען הנדרש כדי להטיל לחשים חזקים הולך לאיבוד.
4. קוסמיים לא אוכלים את המזון הנכון כילדים, או שימושו אחד בלבד דם גורם להם לגדול חלשים יותר.
5. טכנולוגיות מוגלים מפרעה לקסם. (כבר 800 שנה?)
6. לקוסמיים חזקים יש פחות ילדים. (דראקו = בן יחיד? לבודוק האם ל-3 קוסמיים חזקים, קווייל / דמבלדור / אدون האופל היילדים).

בדיקות:

- א. האם קיימים לחשים שאנו מכירinos אבל לא יכולים להטיל (1) או (2) או שהלחשים האבודים כבר אינם ידועים (3)? תוצאה: לא חד משמעי עקב האיסור של מרלין. אין לחש ידוע שלא ניתן להטלה, אבל ייתכן שפשוט לא נותר תיועד.
- ב. האם בימי קדם, תלמידי שנה וראשונה הטילו את אותם לחשים, באotta עצמה כמו היום? (ראייה חלשה לטובות 1 על פני 2, אבל גם דם יכול לאבד ורק קוסמות חזקה). תוצאה: אותה רמה של לחשי שנה וראשונה כמו היום.
- ג. בדיקה נוספת שמחינה בין 1-2 שימושה במידע רפואי על דם, אספיר אחרכך. תוצאה: יש רק מקום אחד במתכוון שהופך אותן לkusom, או שיש לכך שני ניירות שאומרים 'kusom' או שלא.
- ד. האם יצורים קסומיים ייבדו מכוחם? מבדיל את 1 מד(2 או 3). תוצאה: נראה כיילו יצורים קסומיים חזקים ביום כמו שהיו בעבר.

"א' נכשל," אמר הארוי פוטר. "ב' היא ראייה חלשא ל-1 על פני 2, ג' מפריכה את 2. ד' מפריכה את 1. 4. הייתה לא סבירה ורב' מצבייה כנגד 4 גם כן. 5. הייתה לא סבירה וד' מצבייה כנגדה. 6. הופרכה יחד עם 2. זה משאיר את 3. האיסור של מרלין או לא, לא מצאתи שום לחש ידוע שלא ניתן להטילו. אז כשאתה מחבר את הכל יחד, נראה כיילו הידע אובד."

והמלכודות נסגרה.

ברגע שהפאניקה חלפה, ברגע שדראקו הבין שהקסם לא נמוג

ההulos, לך לו לבדוק חמיש שניות כדי להבין. דראקו דחף את עצמו מהשולחן ונעמד בצד מהירוט שהכיסא החליק לאחור בקהל חריקה והתhapeך.

"או זה היה בסך הכל תכיסיס מטופש."

הארי פוטר בהה בו לרגע, עדין יושב. כshediber, קולו היה שקט. "זה היה ניסוי הוגן, דראקו. אם הוא היה יוצא אחרת, הייתי מקבל את התוצאה. זה לא משווה שאני ארמה בו. אף פעם. לא הסתכלתי על הנתונים שלך לפני שניסחתית את התוצאות שלך. אמרתי לך מראש שהאישור של מרلين הפך את הניסוי הראשון לא-תקף – "

"הו," אמר דראקו, הкусם מתחילה לגלוש לקולו, "לא ידעת איך

כל העסק יצא בסוף?"

"לא ידעת שום דבר שלא ידעת אתה," אמר הארי, עדין בשקט. "אני מודה שחוشت. הרמוני גרייניגר הייתה חזקה מדי, היא הייתה אמורה להיות כסומה בקושי, והיא לא. אין בת מוגלים יכולה להיות הקוסמת הטובה בהוגוורטס? והוא גם קיבל את הциונים הכי גבוהים על החיבורים שלה, זה צירוף מקרים גדול מדי, שלילדה אחת תהיה את יכולת קסם החזקה ביותר וגם את יכולות האקדמית הטובה ביותר, אלא אם יש סיבה אחרת לשני הדברים. קיומה של הרמוני גרייניגר הציב על כך שיש רק דבר אחד שהופך אותו לkusom, שהוא שיש לך או שאין לך, וההבדלים בכוח נובעים ממה שאנוינו יודעים ומהמה שאנוינו מתאמנים. ולא היו שיעורים נפרדים לטהורידם ולבנימוגלים, וכולי. היו דרכיהם רבות מדי בהן העולם היה נראה אחרת, לו הייתה צודק. אבל דראקו, לא ראיתי שום דבר שאתה לא יכול לראות. לא עשית שום בדיקות שלא סיפרתי לך עליהם. לא רימיתי, דראקו. רציתי שנגלה את התשובה ביחד. ומדובר לא חשבתי שהקסם עשו לחלוות מהulos עד שאמרת את זה. זה היה רעיון מפחד גם בשבייל."

"שייהיה," אמר דראקו. הוא התאםץ מאוד לשלוט בקהל ולא להתחילה לצרוח על הארי. "אתה טוען שאתה לא עומד לספר לאף

אחד על זה.”

“לא בלי לבדוק איתך קודם,” אמר הארי. הוא הושיט את ידיו בהפזרה. “דראקו, אני מנסה להיות הכי נחמד שאני יכול אבל העולם פשוט לא נראה ככה.”
בסדר. אז אתה ואני גמינו. אני אלך מפה ואשכח שזה בכלל קרה.”

דראקו הסתובב, מרגיש את תחושת הצריבה בגורונו, את תחושת הבגידה, וזו הוא הבין שהוא באמת חיבב את הארי פוטר, ומהשכבה זו לא האטה אותו לרגע כשצדד לכיוון דלת הכניסה.
ואז הגיע קולו של הארי פוטר, חזק ומודאג יותר:
“דראקו... אתה לא יכול לשכוח. אתה לא מבין? זה היה הקורבן שלך.”

דראקו עצר באמצע צעד והסתובב. “על מה אתה מדבר?
אבל הוא כבר הרגיש את תחושת הקורן המקפיא בעמוד השדרה שלו.

הוא ידע אפילו לפני שהארי פוטר אמר זאת.
“כדי להפוך למدعן. הטלה ספק באחת מהאמונות שלך, לא סתם אמונה קטנה אלא ממשו שהיא לו חשיבות גודלה עצורה. ביצעת ניסויים, אספת נתונים, והתווכח הוכיחה שהאמונה שגויה. ראתה את התוצאות והבנתה את המשמעות שלהם.” קולו של הארי פוטר רעד. “תזכור, דראקו, אתה לא יכול להקריב אמונה אמיתייה בדרך הזה, מפני שהניסויים יאשרו אותה במקום להפריך אותה. הקורבן שלך כדי להפוך למدعן היה האמונה השגויה שלך שדים הקוסמים מתערבב ונחלש.”

“זה לא נכון!” אמר דראקו. “לא הקרבתי את האמונה הזה. אני עדיןאמין בזה!” קולו התגבר, והקורן התחזק.

הארי פוטר הניד בראשו. קולו נשמע בלחשיה. “דראקו... אני מצטער, דראקו, אתה לאאמין בזה, לא עוד.” קולו של הארי התחזק שוב. “אני אוכיח לך את זה. דמיין שמיישו אומר לך שהוא

מחזיק דركון בבית שלו. אתה אומר לו שאתה רוצה לראות אותו. הוא אומר שהוא דרקון בלבתי נראה. אתה אומר בסדר, שתකשיב לו כשהוא זו. הוא אומר שהדרקון לא משמע קול כלל. אתה אומר שתפזר כמה ותראה את קווי המתאר של הדרקון באוויר. הוא אומר שהדרקון חדר לכאן. והדבר המסתיר הוא שהוא יודע מראש בדיקות תוצאות ניסויו הוא יctrיך לתוך. הוא יידע שהכל יראה כיילו אין דרקון, הוא יודע מראש בדיקות כיילו חירוצים הוא יctrיך לספק. אז אולי הוא אומר שיש דרקון. אולי הוא מאמין שהוא מאמין שיש דרקון, זה נקרא אמונה-יבאונה. אבל הוא לא באמנת מאמין בזו. אתה יכול לטעת בקשר למה שאתה מאמין בו, רוב האנשים לא מבינים בכלל שיש הבדל בין להאמין במשהו ובין לחשוב שכדי להאמין בו". הארי פוטר קם מהשולחן עכשו, ועשה כמה צעדים לכיוון דראקו. "דראקו, אתה לא מאמין עוד בטוהרידם, אני רואה לך שלא. אם תורה טוהריהדם נכון, אז הרמיוני גרייניג'ר לא הגיוני, נכון? אולי היא יתומה ממשפחה קוסמית שגודלה על ידי מוגלים, כמווני? אני יכול ללכט לגוריאניג'ר ולבקש לראות תמונות של ההורים שלה, ולבדוק אם היא נראה כמוני. האם תצפה שהיא תיראה שונה? שנלך לבצע את הבדיקה חזוז?"

"הם היו שמים אותה עם קרובי משפחה", אמר דראקו, קולו רועד. "הם עדין ייראו דומים".

"אתה רואה. אתה יודע מראש תוצאות הניסוי שתctrיך לתוך. לו עדין הייתה מאמין בטוהרידם היה אומר, בטח, בוא נלך לבדוק, אני מתערב איתך שהיא לא תיראה כמו ההורים שלה, היא חזקה מדי מכדי להיות בת מוגלים – "

"הם היו שמים אותה עם קרובי משפחה!"

"מדענים יכולים לעשות בדיקות כדי לוודא שהם צאצאים של אביו. גרייניג'ר בטח תעשה את זה אם אשלם למשפחה שלה מספיק. היא לא תפחד מההתוצאות. אז מה אתה מצפה שהבדיקה

הו תראה ? תגיד לי לעשות אותה ונראה. אבל אתה כבר יודע מה הבדיקה תראה. אתה תמיד תדע. לעולם לא תהיה מסוגל לשוכות. יכול להיות שתרצה להאמין בטוחרדים, אבל תמיד תצפה שיקירה בדיקות מה שיקירה לו היה רק דבר אחד שהופך אותך לkusom. זה היה הקורבן שלך כדי להפוך למדען".

ניסיותו של דראקו הייתה מאומצת. "אתה מבין מה עשית?" דראקו זינק קדימה וhapus את הארי בצווארון גלימתו. קולו עליה לצרחה, הוא נשמע חזק במידה בלתי-יחסית בכיתה הסגורה והשקטה. "אתה מבין מה עשית?"

קולו של הארי רעד. "היתה לך אמונה. האמונה הייתה שגויה. עוזרת לך לראות את זה. מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המצב – "

יד ימין של דראקו נקפזה לאגרוף והוא צנחה מטה והתפרצה למעלה, בלתי ניתנת לעצירה, וחבטה בלבשו של הארי פוטר, כה חזק שגופו התרכס לחוץ שלו חן ומשם לרצפה.

"אידיות!" צרח דראקו. "אידיות! אידיות!"

"דראקו", לחש הארי מהרצפה, "דראקו, אני מצטער, לא חשבתי שהי יקרה לפני שייעברו לפחות כמה חדשנים, לא ציפיתי שתתעורר冷漠ען כלכך מהר, חשבתי שהיא לי יותר זמן להכין אותך, למד אותך את הטכניקות שיקלו عليك להכיר בזו שאתה טועה – "

"זומה עם אבא?" שאל דראקו. קולו רעד בזעם. "עמדת להכין גם אותו או שפshoot לא אכפת לך מה יקרה אחריו זה?"

"אתה לא יכול לספר לנו!" אמר הארי, קולו עולה בדאגה. "הוא לא מודיע! הבתחת, דראקו!"

לרגע, המחשבה על כך שאביו לא יידע הייתה הקלה.

ואז החל לעלות בו הכאב האמיתי.

"או חכנתה שאני אשקר לו ואומר לו שאני עדיין מאמין", אמר דראקו, קולו רועד. "אני תמיד אצטרך לשקר לו, ועכשו כשהגדל

אני לא אוכל להיות אוכל-מוות, ואני אפילו לא אוכל לספר לו למה לא."

"אם אביך באמת אהוב אותך", לחש הארי מהרצפה, "הוּא עדין יאהב אותך, אפילו אם לא תהפוך לאוכל-מוות, ונשמעו כאילו אביך באמת אהוב אותך –"

"הבא החורג שלך הוא מדען", אמר דראקו. המילים יצאו מפיו, חוכחות כמו סכינים. "אם אתה לא היה הופך למדען, הוא עדין היה אהוב אותך. אבל היה קצת פחות מיוחד בשביבו." הארי התכווץ. הוא פתח את פיו, כמו ב כדי לומר 'אני מצטער', ואז סגר את פיו, כאילו הסיק שモטב אחרת, מה שהופך אותו למאוד חכם או מאוד ברםול, כי דראקו היה עלול לנסות להרוג אותו. "היהת צריך להזכיר אותה אוטי", אמר דראקו. קולו עלה. "היהת צריך להזכיר אותה אוטי!"

"אני... אני ניסיתי... כל פעם שסיפרתי לך על הכוח סיפרתי לך על המחיר. אמרתי שאתה חייב להודות שאתה טועה. אמרתי שאתה יהיה הדרך הקשה ביותר עברוּך. זהה היה הקורבן שצורך להקריב כל מי שרוצה להפוך למדען. אמרתי, מה אם הניסוי יאמר משהו אחד ומהשפחה והחברים שלך יאמרו ממשוּך אחר –"

"אתה קורא לזה אזהרה?" דראקו צרע עכשו. "אתה קורא לזה אזהרה? כשהאתה מבצע טקס שדורש להקריב ממשוּך לנצח?"
"אני... אני..." הילד שעלה הרצפה בלוּ את רוקו. "אני מניח שאלוי זה לא יהיה ברור. אני מצטער. אבל מה שיש ביכולתה של האמת להשמד, ראוי שישומד".

להרביין לו כבר לא היה מספיק.

"אתה טועה בקשר לדבר אחד", אמר דראקו, קולו קטלני. "גריניג'ר היא לא התלמידה המכחולה בהוגוורטס. היא פשוט מקבלת את הציונים הכי טובים. אתה עומד לגלוּת את ההבדל.
הולם פתאומי הופיע על פניו של הארי, והוא ניסה להתגלגֵל ולקום במחירות –"

זה כבר היה מאוחר מדי.

"אַקְסָפֶלְיאַרְמוֹס !"

שרביטו של הארי עף לצדיו השני של החדר.

"גומ נִכְאָר !"

ברק שחור כדיו הכה ביד שמאל של הארי.

"זה לחש עינויים", אמר דראקו. "משתמשים בו בשבי להוציא מידע מאנשים. אני פשוט הולך להשאיר אותו פועל ולנעול את הדלת מאחורי. אולי אני אטיל את לחש הנעילה כך שיתפוגג אחרי כמה שניות. אולי הוא לא יתפוגג עד שתמונות פה. תחנה".

draako נע לאחור אלגנטיות, שרביטו עדיין מכובן אל הארי.

ידו צללה והריםה את תיקו, שרביטו נשאר מכובן ביציבות.

הכאב כבר החל להופיע על פניו של הארי פוטר, כשדיבר.

"המאפויים נמצאים מעל החוק לברית קוסמות בקרב קטינים, אני מבין ? זה לא בגל שהדם שלך חזק יותר. זה בגלל שכבר התאמנת. בהתחלה הייתה חלש כמו כולנו. האם התחזית שלי שגויה ? "

ידו של דראקו הלבינה על שרביטו, אבל הוא לא הסיט אותו.

"רק שתדע", אמר הארי דרך שניים חזוקות, "אם הייתה זאת אומר לי שאני טועה היתי מksamיב. אני לעולם לא ענה אותך כשהטראה לי שאני טועה. וזה ללא ספק יקרה, יום אחד. התעוררת כמדעת עכשו, וגם אם לעולם לא תלמד להשתמש בכוח שלך, אתה תמיד", השתקן הארי, "תחשש, דרכים, לבחון, את, האמונה, שלך – "

תנוותו של דראקו לאחר מכן הייתה פחות אלגנטית כעת, מעת מהירה יותר, והוא נאלץ להתאמץ כדי לשמר את שרביטו מכובן אל הארי כששלח את ידו לאחור כדי לפתח את הדלת ויצא מהכיתה.

ואז דראקו סגור את הדלת.

הוא הטיל את לחש הנעילה החזק ביותר שהכיר.

דראקו המתין עד ששמע את הצרחה הראשונה של הארי לפני שהטיל קוֹנִיטוּס. ואז הוא הلق.

* * *

"אהאההה ! פִּינִיטָה אִינְקְנֶטָּאָטָם ! אָהָהָהָה ! "

ידו השמאלית של הארי הוטבלה בסיר של שמן רותח. הוא השקייע את כל מה שהיה לו בפִּינִיטָה אִינְקְנֶטָּאָטָם וזה עדין לא עבד.

קלולות מסוימות דרשו לחשי נגד ספציפיים לביטולן, או אולי דראקו היה פשוט כלכך יותר חזק ממנו.

"אהאהההה ! "

ידו של הארי ממש כאבה עצשו, וזה הפך לניסיונות שלו לחושב בצורה יצירתיות.

אבל כמה צרחות לאחר מכן, הארי הבין מה עליו לעשות. למropa הצער, הוא נשא את הנרתיק שלו לצד הלא נכון של הגוף, והוא נדרש למידה מסוימת של התפתוליות כדי להגיע אליו, במיוחד כשהידו השנייה מתnopפת לכל עבר בנסיוון רפלקסיבי ובלתי נשלט לסלק את מקור הכאב. כשהצליח לעשות זאת בסופו של דבר, ידו השנייה הצליחה לזרוק שוב את שרביטו.

"ערכת אהאה מרפא ! ערכת מרפא ! "

על הרצפה, היה קשה לראות באור הירוק העמוס. הארי לא הצליח לעמוד. הוא לא הצליח לוזול. הוא התגלגל על הרצפה עד המקום שבו חשב שהיה שרביטו, והוא לא היה שם. הוא הצליח להרים את עצמו על יד אחת כדי לאחר מכן השרביט, ואז התגלגל לשם, לקח את השרביט, והתגלגל חזרה לערכת המרפא הפתוחה. הדבר כלל גם לא מעט צרחות וקצת הקאות.

נדרשו להארι שמונה ניסיונות לפני שהצליח להטיל לומס. ואז, ובכן, הערכה לא תוכננה להיפתח בידי אחת, מפני

שкосמים היו מטומטמים. הארי נאלץ להשתמש בשינויו ולכн' לחקן מה לפני שהוא הצליח לעטרוף את ידו השמאלית בבדיל חוש. כשל תחושה מידו השמאלית נעלמה, הארי נתן לתודעתו להתפרק, שכוב חסר תנועה על הרצפה לזמן מה, ובככה. ובכן, חשב לעצמו הארי, כשהתודעתו התואשנה מספיק כדי לחזור לחשוב במילים. האם זה היה שווה את זה? היד המתפקדת של הארי נשלחה לאיטה מעלה אל השולחן. הארי משך את עצמו על רגליו. לκח נשימה عمוקה. נשף. חייך.

זה לא היה חירך מרשים במיוחד, אבל בכל זאת חירך. תודה לך, פופסוד קוירל, לא הייתי מצליח להפסיק בבדיקה. הוא טרם גאל את דראקו, אפילו לא קרוב לכך. בניגוד למה שדראקו עצמו אולי חשב כרגע, הוא עדיין בנו של אוכלים-ומות, במלוא מובן המילה. הוא עדיין ליד שגדל במחשבה ש"אונס" זה משחו שהילדים הגודלים והמנגנים עשו. אבל זו הייתה התייכת התחלקה.

הארי לא יכול לטעון שהכל הlk כמתוכנן. הכל הlk כمائלהר במקומות. הטענית הייתה שהדבר לא יקרה לפני דצמבר לכל המוקדם, אחרי שהארי ילמד את דראקו לא להתחש לראיות כשנחשף אליהן.

אבל הוא ראה את מבט הפחד על פניו של דראקו, הבין שדראקו שוקל השערה חלופית ברצינות כבר עכשוו, וניצל את ההזדמנות. למקרה אחד של סקרנות אמיתית היה את אותו הכוח לגמול אדם כמו שהיה לאحبת אמת בסרטים.

במבט לאחר, הארי הקציב לעצמו שעוט בודדות לבצע את התגלית החשובה ביותר בהיסטוריה של הקסם, ומספר הוודשים כדי לפורץ את המגננות המנטליות של ילד בן אחת-עשרה. הדבר

עלול להעיד על כך שלהארי יש סוג כלשהו של פער קוגניטיבי המשמעותי בהערכת זמנים של משימות.

אם הארי י└ק לגיהנום של המدع על מה שעשה? הוא לא היה בטוח. הוא תמן את דראקו כך שימשיך לחשוב על האפשרות שקסם נמוג מהעולם, ווירא שהוא יבצע קודם כל את החלק בניסוי שנראה היה שיצביע לכיוון. הוא חיכה עד שהסביר על גנטיקה כדי לדוחף את דראקו לחשוב על יצורי פלא (אם כי הוא חשב על חפצים קסומיים עתיקים כדוגמת מצנפת המיוון, שאיש לא היה מסוגל לשכפל, אבל המשיכו לתפקיד). אבל הארי באמת לא הפרינו בחשיבותה של אף ראייה, לא עיוות את המשמעות של אף תוצאה. כשהאישור של מרלין הפק את הבדיקה שהיתה אמורה להיות מכובעת לחסרת תוקף, הוא אמר זאת לדראקו מיד.

ואז בא החלק *שהחזר זזה...*

אבל הוא לא באמת שיקד לדראקו. דראקו האמין בזה, וזה *היפוך* את זה *לאמת*.

הסוף לא היה כיפי, יש להודות.

הארי הסתובב ודידה לעבר הדלת.

הגיע הזמן לבחון את לחש הנעליה של דראקו.

הצעד הראשון היה פשוט לנוט לסובב את הדידת. יכול להיות שדראקו בילף.

דראקו לא בילף.

"*פִּנְיָתָה אִינְקָנְטָאָטֶם*". קולו של הארי היה ניחר למדי, והוא היה מסוגל לחוש שההלך לא פעול.

או הארי ניסה שוב, והפעם זה הרגישי נכון. אבל סיבוב נוסך של הדידת הוכיחה שזה לא עבד. לא מפתיע.

הגיע הזמן להוציא את התותחים הכבדים. הלחש הזה היה אחד מהחזקים ביותר שלמד עד כה.

"*אַלְזוּהוֹמָרָה!*"

הארי התנדנד קלות אחרי שאמר זאת.

ודלת הכתה עדין לא נפתחה.

זה הדחים את הארי. הארי לא תיכנן להתקרב למסדרון האסור של דמלדור, כמובן. אבל לחש שפוחת מנעולים קסומים הוא לחש שטוב לדעת בכל מקרה, אז הארי למד אותו. האם המסדרון האסור של דמלדור היה אמרו לפות אנשים כה טיפשים שלא היו שמיים לב לעובדה שהאבטה היה פחות טובה ממה שדראקו מאלפי היה מסוגל להטיל?

הפחד החל להתגנב חזקה לתודעתו של הארי. ההוראות בערכת המרפא אמרו שניתן להשתמש בבדילוחש בצורה בטוחה לפחות לא יותר משלושים דקות. לאחר מכן הוא יסיר עצמו באופן אוטומטי, ולא יהיה ניתן להשתמש בו שוב במשך 24 שעות. השעהبعث הייתה 5:15 בלילה. הוא התעטף בבדילוחש לפני חמש דקות בערך.

או הארי לקח צעד לאחור ובחן את הדלת. היא הייתה עשויה מלוח כבד של עץ אלון כהה, שעליו הורכבה דידית פלייז. הארי לא הכיר לחסמים של פיצוץ או חיתוך או ריסוק, ולשנותה צורה של מהו לחומר נפץ היה מפר את החוק נגד שינוי צורה לדברים שנשפכים. חומצה היא נזול שיצור אדים...

אבל זה לא היה מכשול בשבייל מישחו שחושב ביצירתו. הארי הניח את שרביטו על אחד מציריו הפלייז של הדלת, והתרכז בצורה של כותנה כהפשטה מונתקת מכל כותנה חומרית, וגם בפליז טהור במנותק מהתבנית שהפהacha אותו לציר, וצירף את שני הרעינונות יחד, כופת צורה על החומר. אחרי שעה של תרגול שינוי צורה בכל יום במשך חודש, הארי היה מסוגל לשנות-צורה של מטרה בנפח של חמישה סנטימטרים עמוקים בתוך מעט פחوت מדקה.

אחרי שתי דקות הציר נשאר ללא שינוי. מי שתכנן את לחש הנעליה של דראקו חשב גם על זה, כנראה. או שהדלת הייתה חלק מהוגוורתם והטירה הייתה חסינה.

mbut חטוֹף הראה לו שהקירות עשוים אבן מוצקה. כך גם הרצפה. כך גם התקירה. אי אפשר לשנות צורה למשהו שהוא חלק משלם; הארי היה צריך לנסות לשנות צורה של כל הקיר, מה שהיא לוקח שעת ו敖לי ימים של מאמן רצוף, אם בכלל היה מצליח לעשות זאת, ואם הקיר לא היה חלך רציף משאר הטירה... מחולל-זמן של הארי לא ייפתח עד 9 בערב. לאחר מכן הוא יוכל לחזור בזמן לשעה 6 בערב, לפני שהדלת ננעלה.

כמה זמן יימשך לחש העינוי?

הארי בלוּ את רוקו בחזקה. דמעות החלו נקוות שוב בעיניו. המוח היצירתי להפליא שלו הציג הרגע את הצעה הגאונית שהארי יגדר את ידו באמצעות המסור שבארגון הכלים בונרטיקו, מה שיכאב, כמובן, אבל אולי יכאב הרבה פחות מלחש העינוי של דראקו, מכיוון שהעצבים ייקטעו; והיו לו חסמי-יעורקים בערכת המרפק.

זה היה רעיון מטופש להחריד שהארי יתחרט עליו למשך שארית חייו.

אבל הארי לא ידע אם הוא מסוגל להחזיק מעמד בשעותים של עינויים.

הוא רצה לצאת מהכיתה הזו, הוא רצה לצאת מהכיתה הזו עכשוין, הוא לא רצה להוכיחו כאן בצרחות ממש שעתיים עד שיוכל להשתמש במחולל-זמן, הוא צריך לצאת ולמצוא מישו שיסיר את לחש העינוי מהיד שלו...

תחשוב! צrhoח הארי על המוח שלו. תחשוב! תחשוב!

* * *

המעוגנות של סלית'רין היו ריקים כמעט לגמרי. אנשים היו באرومotaה הערב. דראקו עצמו לא הרגיש רעב מיוחד, מסיבה כלשהי.

דראקו סגר את הדלת לחדרו הפרטני, הטיל עליה לחש נעליה

ולחש השתקה, התישב על מיטתו, והחל לבכות.

זה לא הוגן.

זה לא הוגן.

זו הייתה הפעם הראשונה שדראקו באמת הפסיד. אבא זההיר אותו שהפסד אמיתי כואה קורה בפעם הראשונה. אבל הוא הפסיד ככל-כך הובה, זה לא הוגן, זה לא הוגן שהוא יפסיד הכל בפעם הראשונה שהוא מפסיד.

אפשרו בציינוקים, ילד שדראקו באמת חיבכ צרכ בכאב. דראקו מעולם לא פגע לפני כן במשחו שהוא חיבכ. להעניש אנשים שהעונש הגיע להם אמרו לחיות כי, אבל מה שעשה פשוט גורם לו לתחושת בחילה. אבא לא זההיר אותו לגבי זה, ודראקו תהה האם זה שיעור שכולם צריכים ללמידה כשהם מתבגרים, או שהוא פשוט חלש.

draako היה מעדיף שזו הייתה פנסי שצורתה. זה היה מרגיש הרבה יותר טוב.

והחלק הגרוע ביותר היה, שאולי זו הייתה טעות לפגוע בהארי פוטר.

מי עוד היה שם בשביל דראקו כעת? דמלדור? אחרי מה שעשה? דראקו היה מעדיף שישרפו אותו חי.

draako י策ך לחזור להארי פוטר מכיוון שאין לו אל מי ללכת. ואם הארי פוטר יגיד שהוא לא רוצה בו, אז דראקו יהיה שם דבר, רק ילד קטן ועלוב שלעולם לא יוכל להיות אוכליםות, לעולם לא יוכל להציג לפלא של דמלדור ולעולם לא יוכל ללמידה מדע.

המחלcordת הונחה בצורה מושלמת והופעלת בצורה מושלמת.

באב זההיר את דראקו שוב ושוב שאות מה שהקרבת בטקסים אפלים, לא ניתן לקבל בחזרה. אבל אבא לא ידע שהמוגלים הארורים המציאו טקסים שלא דרשו שרביטים, טקסים שנייתן לרמות אחרות כך שתשתתף בהם ללא ידיעתך, וזה היה רק אחד מהסודות הנוראים שמדענים ידעו, והארי פוטר הביא עימו.

דראקו התחל למכות שוב, חזק יותר. הוא לא רצה בזה, הוא אבל לא הייתה דרך דרך. זה היה מאוחר מדי. הוא כבר היה מדעתן. דראקו ידע שהוא צריך לחזור ולשחרר את הארי פוטר ולהתנצל. וזה יהיה הדבר החכם לעשות. במקום זאת הוא נשאר במיטתו והתייפח. הוא כבר הכאב להארי פוטר. יתכן שגם תהיה הפעם היחידה שדראקו יזכה להכאב לו, והוא יהיה חייב להיאחז בזיכרונו האחד הזה למשך שאarity חייו. שימוש לצרוכו.

* * *

הארי שמט את שאarity המסור לרצפה. ציריו הפליז הוכיחו את עצמו כחסינים, הם אפילו לא נשרטו, והארי התחל לחשב שאפילו מעשה ייאוש של שינוי צורה של משחו לחומצה או לחומר נפץ לא היה מצליח לפתח את הדלת. לפחות הדבר החיבוי היה שהניסיונות השמיד את המסור.

השעון שלו הורה על 02:07. נותרה פחותה מרבע שעה, והארי ניסה להזכיר אם יש עוד דברים חדים בונרטיק שלו שהוא צריך להרים, והריגש עוד דמויות נקoot. לו יוכל, כאשר מחולל-זמן יפתח, לחזור אחורה ולמנוע –

ואז הארי הבין שהוא מתנהג בצורה מגוחכת. זו לא הייתה הפעם הראשונה שבה הוא נגע בחרדר. פרופסור מקגונגalready אמרה לו מהי הדרך הנכונה לעשות זאת. היא אמרה לו לא להשתמש במחולל-זמן לדברים כאלה. האם פרופסור מקגונג already תבין שהאיירוע הזה בן מציריך חריגה מיוחדת? או שהיא פשוט תיקח את מחולל-זמן? הארי אסף את כל הדברים שלו, את כל הריאות, לתוך הנרתיק. לחש התקרצף טיפול בקיा שעיל הרצפה, אם כי לא בגלימותיו

ספוגות הזעה. הוא השאיר את השולחנות ההפוכים הפוכים, הם לא היו שווים את המאמץ של לסדר אותם עם יד אחת.

כשסיבים הוא חיצץ בשעונו. 7:04.

ואז הארי המתין. שנויות עברו, מרגישות כמו שניהם.
בשעה 7:07, הדלת נפתחה.

פניו עטרות הזקן של פרופסור פליטיק נראו מודאגות למדי.
"אתה בסדר, הארי?" אמר קולו הצפצפני של ראש בית ריבנקלו. "קיברתי פתק שאומר שנגעלה פה –"

פודק ፲፭

פַּשְׁאָזִין, פַּאִינְטְּלִיגְּנְסִין פַּקְּדֵי אַזְּרָעָה

מעדרכה 3 :

* * *

דראקו המתין בוגמה חלון שמצא ליד האולם הגדול, בطنו מתחפה בחרדה.

יהיה מחיר לשלם, והוא לא יהיה נמור. דראקו ידע זאת מיד כשהתעורר והבין שהוא לא יעז להיכנס לאולם הגדול לאירועה הבוקר מכיוון שהוא עלול לראות שם את הארי פוטר, ודראקו לא ידע מה יקרה אז.

צעדים התקרבו.

"כנס", נשמע קולו של וינסנט. "הבוע לא במצבו טוב היום, אז כדאי לך להיזהר."

draiko הולך לפשט את ערו של האדיות זהה בעודו בחיים ולהחזיר את הגוף העירומה בצירוף בקשה למשרת אינטיליגנטי יותר, כמו למשל גרביל מת.

זוג צעדים התרכק, והזוג השני התקרב. הכאב בבטנו של דראקו החזוק.

הארי פוטר נכנס לשדה הראייה שלו. פניו שמרו בקפידה על הבעה ניטרלית, אבל גלים מותיו המעוותות כחול נראו פרועות, כאלו לא לבש אותן כמו שצריך –

* ፲፭ *

"היד שלך", אמר דראקו בלי לחשוב כלל.
הארי הרים את זרועו השמאלית, כדי להסתכל עליה
בעצמו.

כף ידו הייתה שMOVEDה ברפין, דבר חסר רוח חיים.
גברת פומפרי אומרת שזה זמני", אמר הארוי בשקט. "היא
אמרה שזה אמרור לעבור כמעט עד תחילת השיעורים מהר."
לרגע אחד, החדשות היו הקללה.
ואז דראקו הבין.

"הLECת גברת פומפרי", לחש דראקו.
"כמובן", אמר הארוי פוטר, כדי לציין את המובן מalto. "היד
שי ליא עבדה."
לאטלאט דראקו הבין איזה שוטה מוחלט הוא היה, גרוע הרבה
יותר מהסלת'ריננס המבוגרים שגער בהם.
הוא פשוט הניח כמובן מalto שאיש לא יפנה לרשותם אם בן
מאלו יעשה לו משהו. שאיש לא ירצה למשוך את תשומת ליבו
של לוצ'יס מאלווי, בשום מצב.
אבל הארוי פוטר לא היה הפלפה' קטן ומפוחד שמנסה להישאר
מחוץ למשחק. הוא כבר היה שקווע במשחק, ותשומת ליבו של
אבא כבר הייתה נתונה לו.

"מה עוד אמרה גברת פומפרי?" שאל דראקו, גרוןו חנווק.
פרופסור פלייטיק אמר שההלך שהוטל על היד שלו היה קללה
עינוי אפלה ושזה עסק רציני ביותר, ושהסירוב לומר מי עשה זאת
לחלווטין לא מקובל עליו."

היתה שתיקה ארוכה.

"וואו?" שאל דראקו בקול רועוד.
הארוי פוטר חייך קЛОות. "התנצלתי עמוקות, מה שגרם
לפרופסור פלייטיק לעשות פרצוף חמוץ מאד, ואז אמרתי
לפרופסור פלייטיק שכל העסק הוא אכן רציני ביותר, סודי ביותר,
ועדין ביותר, ושכבר יידעתי את המנהל בנוגע לנושא".

דראקו נשנק. "לא ! פליטיק לא הולך פשוט לקבל את זה ! הוא יבדוק עם דמלדורו !"

"אכן", אמר הארי פוטר. "נגרותי מיד למשרד המנהל." דראקו רעד כעת. אם דמלדור יביא את הארי לפניו הקסמהדרין, מרצון או שלא, ויאלץ את הילדשנארבחים להעיר תחת השפעת וritisטים שדראקו עינה אותו... יותר מרדי אנשים אהבו את הארי פוטר, אבא עלול להפסיק בהצבעה הזו...

אבא יכול אולי לשכנע את דמלדור לא לעשות זאת, אבל יהיה בכך מחיר. מחיר גבוה להחריד. למשחק היו חוקים עכשוויים, לא יכול פשוט לאיים על מי שאתה רוצה באקרוי. אבל דראקו נכנס לזרועותיו של דמלדור מרצונו החופשי. ודראקו הוא בז'ירובה יקר ערך להפליא.

אם כי כיוון שדראקו לא יכול להיות אוכל-ሞות כעת, הוא לא יקר ערך כמו שאבא חושב.

המחשבה קראה את ליבו כמו לחש חיתוך.

"וואז מה ?" לחש דראקו.

"דמלדור הסיק מיד שזה אתה. הוא ידע שאנו מתרועעים." התרכיש הגרווע ביותר האפשרי. אם דמלדור לא היה מנחש מזה, אולי הוא לא היה מסתכן בביוריהכלה רק כדי לגלות... אבל אם דמלדור ידע...

"זו...?" דראקו פלט את ההבראה היחידה בכוח.

"נihilנו שיחה קטנה."

"זו...?"

הארי פוטר גיחך. "והסבירתי לו שהדבר הטוב ביותר בשבילו יהיה לא לעשות דבר."

מחשובתו של דראקו התגנשו בקייר לבנים ונמרחו לכל עבר. הוא פשוט בהה בהاري בפה פעור, כמו אידיוט. לקח לדראקו זמן להזכיר.

הארי ידע את הסוד המסתורי של דמלדור, הסוד שסנייפ

השתמש בו כאמצעי לחץ. דראקו היה מסוגל לדמיין זאת בעת. דמלבדור, מבטו חמור, מסתיר את להיטותו בעודו מסביר להاري עד כמה העניין הזה רציני.

והاري אומר בנימוס לדמלבדור לסתום את הפה שלו אם הוא יודע מה טוב בשבילו.

אבא הזיהיר את דראקו מפני אנשים כאלו, אנשים שיכולים להרוויח יותר ועדין להיות כל-כך מקסימים Shi'ah קשה לך לשנוואו אותם כהלכה.

"לאחר מכן," אמר הארי, "המנהל אמר לפרופסור פלייטיק שהוא אכן עניין סודי ועדין שהוא כבר עודכן לגביו, והוא לא חשוב שהמשך העיסוק בו כרגע יועיל לי או לכל אדם אחר. פרופסור פלייטיק התחיל לומר שהוא על כך שהמזימות הריגולות של המנהלה הרחיקו לכת הרבה יותר מדי הפעם, והיהתי צריך להתעורר ולומר שהוא היה הרעיון שלי ולא שהוא שהמנהל כפה עלי, אז פרופסור פלייטיק הסתובב והתחליל להרצות לי, ומהנהל קטע אותו ואמר שבתוור הילדי-שנשאר-רבחים נוצר עלי לעבורו הרפתקות מוזרות ומסוכנות, וכך אני בטוח יותר אם אני נכנס אליו בכוונה מאשר אם אני מכחחה שהוא יקרו במקרה, וזה היה הרגע בו פרופסור פלייטיק הרים את הידיים הקטנות שלו באוויר והתחליל לזכות בכל גביה על שניינו שלא אכפת לו מה אנחנו מבשלים לעצמנו, אבל זה לעולם לא יקרה שוב כל עוד אני בבית רייבנקלו או שהוא ייעיף אותי ואני אוכל לлечט לגריפינדור, זה המקום לכל הדמלבדוריים הזו –"

הארי הקשה מאוד על דראקו לשנוואו אותו.

"בכל מקרה," אמר הארי, "לא רציתי שייעיפו אותה מריבנקלו, אז הבתחתי לפרופסור פלייטיק שדבר כזה לא יקרה שוב, ואם זה יקרה, אני פשוט אספר לו מי עשה את זה."

עיניו של הארי היו צריכות להיות קרוטות. הן לא היו. קולו היה

אמור להפוך את הדברים לאיום קטלני. הוא לא הפליך. ודראקו ראה את השאלה שהיתה צריכה להיות ברורה, והיא הרסה את האווירה ברגע.

"למה... לא סיפרת?"

הארי ניגש אל החלון, אל תוך קרן המשמש הקטנה שהאריה את הגומחה, והפנה את פניו החוצה, לעבר המדרשות היירות של הוגוורטס. האור האיר אותו, את גלומותיו, את פניו.

"למה לא סיפרתי?" אמר האריה, קולו נקטע. "אני מ寧ח שזה בגלל שלא הצלחת לכuous עליך. ידעת שפגעתי לך ראשון. אני אפיו לא אומר שזה היה הוגן, מפני שהיא עשתית לך היה הרבה יותר גרווע מה שאתה עשית לי."

זה היה כמובן שהוא התגעש בקיר לבנים נוספת. הוא היה מבין את

האריה באותה מידת הוא היה אומר את זה בזוננית עתיקה. מחשבתו של דראקו חיפשה דפוסים ולא מצאה שום דבר. ההצהרה זו הייתה ויתור שלא שירת את האינטראסים של האריה. זה אפיו לא היה מה שהאריה היה צריך להגיד כדי להפוך את דראקו למשרת נאמן יותר, עצשו כשהיתה לו השפעה עליו. לשם כך, האריה היה צריך להציג כמה נחמד הוא היה, לא עד כמה הוא פגע בדראקו.

"אפיו לך," אמר האריה, ועכשו קולו היה חלש יותר, כמעט לחישה, "בקשה אל תעשה זאת זה שוב, דראקו. זה כאב, ואני לא בטוח שאוכל לסלוח לך פעמיים נוספת. אני לא בטוח שהיה מסוגל לרצות".

דראקו פשוט לא הבין את זה.

אם האריה ניסה להיות חבר שלו?

לא היה שום סיכוי שהאריה פוטר אידיוט מספיק להאמין שזה עידיין אפשרי אחרי מה שעשה.

אתה יכול להיות ידיד ובצל ברית של מישחו, כמו שדראקו ניסה להיות להאריה, או שאתה יכול להרוס לו את החיים ולא להשאיר לו

אפשרויות אחרות. לא שניהם.

אבל מצד שני, דראקו לא הבין מה עוזד הוא יכול לנוטות לעשותות. ואז, מחשבה מוזרה עלתה בדראקו, משחו שהארי דיבר עליו אתמול.

והמחשבה הייתה: בבחן זאת.

התודדורת כמדען עצמי, אמר הארי, וגם אם לעולם לא תלמד להשתמש בכוחו שלך, אהה תמיד, החפש, דרכים, לבחון, את, האמונה, שלך... המילums הרות הגורל הלו, שנאמרו בנשיפות של יוסרים, המשיכו להתרוצץ במחשבתו של דראקו.

אם הארי באמת העמיד פנים שהוא חבר מכח על חטא שפגע במשהו בטעות...

"אהה תכנת את מה שעשית לי!" אמר דראקו, מצליח להכניס נימת האשמה לקולו. "לא עשית את זה בגלל שכעתה, עשית את זה בגלל שרצת!"

שוטה, יאמר הארי פוטר, כМОבן שחכנתי את זה, ועכשיו אתה שלי -

הארי הסתובב בחזרה אל דראקו. "מה שקרה אתמול לא היה התכוון", אמר הארי, קולו נתקע בגרונו. "התכוון היה שאני אלמד אותו למה תמיד עדייף לך לדעת את האמת, ואז ננסה לגלות את האמת על הדם בלבד, ותהא אשר תהא התשובה, נקבל אותה. אתמול... נחפזתי."

"תמיד עדייף לדעת את האמת", אמר דראקו בקור. "כאילו שעשית לי טוביה".

הארי הנהן, מדחים את דראקו לחלוון, ואמր, "מה אם לווציאו יהיה את אותו רعيון שהיה לי, שהבעיה היא שלקסוסים חזקים יש מעט ילדים יותר ילדים? הוא עלול היה להתחילה תכנית של תשלום לקסוסים חזקים כדי שיולדו יותר ילדים. למעשה, אם תורה טויה הדם הייתה נכונה, זה בדיקות מה שלזויותฉלי' לעשות - לטפל בבעיה מהצד שלו, שבו הוא יכול לגבורם לדברים לקרים מיד. כרגע,

דראקו, אתה החבר היחיד שיש לו לוצ'וס שניסה לעזור אותו מלובזו את המאמצים שלו, מכיוון שאתה היחיד שידוע את האמת האמיתית ויכול להזות את התוצאות".

דראקו חשב לעצמו שהארי פוטר גדל במקום כל-כך מוזר עד שלכל דבר ועניין הוא ייצור פלא יותר מאשר קוסם. דראקו פשוט לא היה מסוגל אפילו לנחש מה הארי יאמר או יעשה.

"למה?" שאל דראקו. לא הייתה לו שום בעיה להכניס CAB ובגידה לקולו. "למה עשית לי את זה? מה הייתה התכנית שלך?" "טוב", אמר הארי, "אתה היורש של לוצ'וס, ותאמין או לא, אבל דמבלדור חושב אני שיך לך. אז אנחנו יכולים לגדל ולהילחם את המלחמות שלהם אחד נגד השני. או שאנחנו יכולים לעשות משהו אחר."

תודעתו של דראקו עיכלה את זה לאייטה. "אתה רוצה לחרור מלחמת חורמה בינויהם, וזה לעלות לשולטן אחריו ששניהם יכלו את כוחותיהם". דראקו חש אימה קרה בחזהו. הוא יהיה חייב לנסות למנוע את זה, לא משנה מה המחיר עבورو –

אבל הארי הnid בראשו. "כוכבים שבسمיים, לא!"
"לא...?"

"אתה לא תעשה את זה וגם אני לא", אמר הארי. "זה העולם שלנו, אנחנו לא רוצים לשבור אותו. אבל תאר לעצמך, נגיד, שלוצ'וס חשוב שהקשר הביסייני הוא הכללי שלך ושתאה בצד שלך, דמבלדור חשוב שהקשר הביסייני הוא הכללי שלי ושהאני חשוב שvale, לוצ'וס חשוב שאתה המרת אותי וشدמבלדור מאמין שהקשר הביסייני שלי, דמבלדור חשוב שאתה המרת אותי ושהLOCIOS מאמין שהקשר הביסייני שלך, ולכן שניהם יעוזו לנו, אבל רק בנסיבות שהשני לא יבחין בהן".

דראקו לא היה צריך לעמוד פנים שהוא המומ.ABA לחקאו פעם לראות מהזה שנקרא 'הטגדיה של ל'יט', על סלית'ין חכם להפליא ששמו ל'יט, שם לעצמו למטרה לתר

את העולם מרשות באמצעות עתיקה שהייתה מסוגלת להרוג כל מי שליט הכר את שמו ואת פניו; ונגדו גם סלית'רין חכם להפליא אחר, נבל בשם לאוליט, שעתה מסכה כדי להסתיר את פניו; ודראקו צעק וחריע בכל המקומות הנכונים, במיוחד באמצע; ואז למחזה היה סוף עצוב ודראקו התאכזב נורא ואבא ציין בעדינותה שהAMILAH 'טרגדיה' הופיעה בשם המחזזה.

לאחר מכן, אבא שאל את דראקו אם הוא הבין למה הם הלוו לראות את המחזזה זהה.

דראקו אמר שהזה היה כדי ללמד אותו להיות ערמוני כמו ליט ולאוליט כשייגדל.

אבא אמר שדראקו לא יכול היה לטעות יותר, וצין שבעוד של AOLITY הסתר בחוכמה את פניו, לא הייתה לו שום סיבה טובה לגנות ללייט את שמו. לאחר מכן, אבא המשיך ופירק כמעט כל חלק במחזזה, בעוד דראקו מקשיב, עיניו נפערות יותר ויותר. ואבא סיים באומרו שמחוזות כאלה הם תמיד לא מציאותם, מכיוון שם המחזזאי היה יודע מה מישחו באמת חכם כמו לייט היה באמת עשויה, המחזזאי היה מנשה להשתלט על העולם בעצמו במקום לכתחוב על זה מוחזות.

ואז אבא סיפר לדראקו על חוק השלושה, לפיו כל מזימה שדרשה שיקרו יותר משלשה דברים שונים, לעולם לא תעבור בחים האמתיים.

אבא הוסיף והסביר שכיוון שرك שוטה ינסה לתוכנן מזימה מודכנת ככל האפשר, המגבלה האמיתית היא שניים.

draako לא הצליח למצוא את המילים לתאר עד כמה עצומה הייתה איה היתכנות של תכננית-העל של הארי.

אבל זו בדיק טעונה מהסוג שהיא עשויה אם לא היו לך מורים וחשבת שאתה חכם ולמדת להרוש מזימות מצפיה במוחזות.

"אז", אמר הארי. "מה אתה חושב על התכננית?"

"זה מתחכם...", אמר דראקו לאיטו. לצעוק מבrix! ולהתנסף!

בתדהמה היה נראה חשוד מדי. "הארי, אני יכול לשאול שאלה?"
"בטע", אמר הארוי.

"למה קנית לגריניגר נרתיק יקר?"
"כדי להראות לה שאני לא נוטר טינה", אמר הארוי מיד. "אם כי
אני צופה שהיא תרגיש לא בנוח אם היא תסובב לבקשת קתנות
שאבקש ממנה בחודשים הקרובים".

ואז דראקו הבין שהארוי באמת מנסה להיות חבר שלו.
המחלך של הארוי כנגד גרייניגר באמת היה מביריך, אולי אפילו
גאונוי. לגיטום ליריבים שלך לא לחשודך, וגם להפוך אותו לבבלי
חובך בצורה ידידותית, כך שתוכל לתמוך אותך למקומות הרצוי על
ידי לא יותר מבקשתה. דראקו לא היה יכול לעשות את זה כי הקורבן
שלו היה נזהר מדי, אבל הילד-שנשארבחיים.cn יכל. ולכן הצעד
הראשון במזימה של הארוי היה לתת ליריבו מתנה יקרה; דראקו לא
היה חושב עלך, אבל זה עשוי לעבוד ...

אם היה יריבו של הארוי, אולי היה מתקשה לראות את
הمزימות שלו בהתחלה, אולי הן אפילו ייראו לך מטופשות, אבל
דרך מחשבתו תהיה הגינויית ברוגע שתבין אותה. אתה תבין שהוא
מנסה לפגוע לך.

הדרך שבה הארוי התנהג לפני דראקו כתעת לא הייתה הגינויית.
מן פניו שם היה חבר של הארוי, הוא ניסה להיות חברך בדרך
הזרה והלא מובנת שלמד מהМОגולנים, אולי אם המשמעות הייתה
שכל חייך יחרסו.

הדמייה התארכה.

"אני יודע שפגעתך בחברות שלנו נוראות", אמר הארוי לבסוף.
"אבל בבקשת תבין, דראקו, שבسوفו של דבר, רק רציתי ששנינו
נגלה את האמת ייחד. האם זה משווה שאתה יכול לסלוח עליו?"
התפצלות עם שתי דרכים, אבל רק אחת שקל לחזור ממנה אם
ישנה את דעתו ...

"אני מניה שאני מבין מה ניסית לעשות", שיקר דראקו, "אז

*

פָּאַקְעָדָם פָּאִינְטָלִיְּגְּזָעִים פָּסְקִיְּאַוְּנִילִים

*

כֵּן."

עינוי של האריה אורו. "אני שמח לשמעו זאת, דראקו", הוא אמר בשקט.

שני התלמידים עמדו בוגמהה, האריה עדיין טובל בקרון המשמש הבודדת, דראקו בצל.

ודראקו הבין באימה וביאוש שאף על פי שהיה זה גורל נורא להיות חברו של האריה, להאריו היו עכשו כלכך הרבה דרכים שונות לאיים על דראקו, שלහיות אויבו היה גורל נורא אף יותר. כנראה.

אול.

טוב, הוא תמיד יוכל להפוך לאויב אחריכך... הוא אבוד.

"אז", אמר דראקו. "מה עכשו?"

"נלמד שוב בשבת הבאה?"

"כדי לך שזה לא ילך כמו פעם שעברה –"

"אל תdag, זה לא", אמר האריה. "עוד כמה שבתות כאלה ואתה עוקוף אותי."

האריה צחק. דראקו לא.

"הו, ולפני שתחלך", אמר האריה, וחיך בתמיימות. "אני יודע שזה לא זמן טוב, אבל אני רוצה לשאול לעצך בנושא מסוים, למען האמת."

"אוקיי", אמר דראקו, דעתו עדיין מוסחת מההצהרה האחרונה. עינוי של האריה הפסיק דרכות. "קניית הנרתיק זהה לגרינג'יגר אילצה אותו לבזבוז את מרבית הזמן שהצלחתי לגנוב מהכספת שלי בגרינג'יגס –"

מה.

" – ומקונגנגל מחזיקה בפתח, או שאולי עכשו הוא אצל דמלדור. ואני בדיק עמד להתחיל מזימה שתדרושים קצר כספ, אז תהיתי אם אתה יודע איך אני יכול להשיג גישה – "

"אני אלוהה לך את הכסף", אמר פיו של דראקו מותך רפלקס קיומי טהור.

הארי נראה מופתע, אבל בצורה מרוצה. "דראקו, אתה לא חיב –"

"כמה אתה צריך?"

הארי נكب בסכום ודראקו בקושי הצליח למנווע מההלם להופיע על פניו. אלו היו כמעט כל דמי הcis שabaj נתן לדראקו לשנה שלמה, דראקו יישאר עם אוניות ספורות –

ואז דראקו בעט בעצמו מחשבתי. כל מה שהוא י策ר לעשות זה לכתוב לאבא ולהסביר לו שהכסף אזל מפני שהוא הצליח להללות אותו להארι פוטר, ואבא ישלח לו מכתב ברכה מיוחד כתוב בדיו מוזהב, צפראד שוקולד ענקית שייקח לו שבועיים לאכול, וכי עשרה אוניות, רק במקרה שהאריא פוטר יזדקק להלוואה נוספת.

"זה הרבה יותר מדי, לא?" אמר הארי. "אני מצטער, לא הייתי צריך לבקש –"

"סליחה לי, אני בכל זאת מאלפי, אתה יודע," אמר דראקו. "פשוט היה מופתע שאתה זוכה לכיכך הרבה."

"אל תdag", אמר הארי פוטר בעליונות. "זה לא ממש שמסכן את האינטרסים של המשפחה שלך, סתם רשותה שלי."

דראקו הנהן. "אין בעיה, אם כך. אתה רוצה ללבת לקחת את זה עכשו?"

"בטע", אמר הארי.

כשעוזבו את הגומחה והתחליו ללבת לכיוון הצינוקים, דראקו לא היה מסוגל שלא לשאול, "אז אתה יכול לספר לי מה מטרת המזימה זו?"

"ריטה סקייטר."

דראקו חשב לעצמו כמה מילימ' גסות מאד, אבל כבר היה זה הרבה יותר מדי מאוחר לסרב.

* * *

דראקו הצליח לאסוף את מחשבותיו בזמן שלקה להם להגיע לציון.

הוא באמת התקשה לשנו את הארי פוטר. הארי באמת ניסח להיות חברותי, הוא פשוט היה משוגע.

זה לא יעזור את נקמתו של דראקו, או אפילו יעכב אותה.

"אז", אמר דראקו, אחרי שהביט כדי לוודא שאין איש בסביבה. קסם טשטש את קולותיהם, כמובן, אבל זהירות נספת מעולם לא הזיקה. "חשבתי לעצמי. שנosoף מגויסים חדשים לקשר הביסיאני, הם יהיו חיבבים לחשוב שאנו שווים עמדו. אחרת יספק אחד מהם כדי לגלוות את המזימה לאבא. כבר הבנת את זה, נכון?"

" כמובן", אמר הארי.

"האם באמת נהיה שווים מעמד?" שאל דראקו.
"חוושוני שלא", אמר הארי. היה ברור שהוא מנסה להישמע עדין, ובזרור גם שהוא מנסה לבדוק לא מעט התנשאות, ולא בהצלחה יתרה. "אני מצטער, דראקו, אבל אתה אפילו לא יודעת מה משמעות המילה 'ביסיאני' בקשר הביסיאני כרגע. אתה תctrך ללמידה במשך חודשים לפני שנוכל לצריך מישחו, רק כדי שתוכל להעמיד פנים בהצלחה."

"בגלל שאין לי ידוע מספיק מידע", אמר דראקו, נזהר לשמר על קולו ניטרלי.

הארי הניד את ראשו למשמע הדבר. "הבעיה איננה שאתה לא מכיר דברים מדעיים מסוימים כמו חומצה דאוקסייבונקלאית. זה לא ימנע ממך להיות שווה לי. הבעיה היא שאתה לא מאומן בשיטות הרציונליות, הידע הסודי העמוק יותר שעליינו מבוססת בדרך שבה גילו את כל התגליות הללו מלכתחילה. אני אנסה ללמד אותך, אבל הרובה יותר קשה ללמידהongan. תחשוב על מה שעשינו

אתמול, דראקו. כן, אתה עשית חלק מהעובדות. אבל אני היתי היחיד שהחזיק בהגה. אתה ענית על חלק מהשאלות. אני שאלתי את כולם. אתה עוזרת לדוחוף. אני עשתה את מלאכת הניות בעצמי. וללא שיטות הרציונליות, דראקו, לא תוכל לנוט את הקשר הביסיאני למקום אליו הוא צריך להגיע".

"אני מבין", אמר דראקו, קולו נשמע מאוכזב. קולו של הארי ניסה להיות עדין אף יותר. "אני אנסה לכבד את המומחיות שלך, דראקו, בדברים כמו ענייני אישיים. אבל גם אתה צריך לכבד את המומחיות שלי, ופשוט אין שום דעך בה תוכל להיות שותף שווה בניות הקשר הביסיאני. התעוררת ממדען לפני יום אחד, אתה יודע סוד אחד על חומצה דאוקסיריבונוקלאית, ואתה לא מאמין באף אחת מטויות הרציונליות".

"אני מבין", אמר דראקו.
והוא הבין.

ענייני אישיים, הארי אמר. נראה שדראקו אפילו לא יתקשה במיוחד להשתלט על הקשר הביסיאני. ולאחר מכן, הוא יהרוג את הארי פוטר רק ליתר בטיחון –
דראקו חווה שוב את תחושת הבחילה שהרגיש אתמול, כשידע שהארי צורה.

דראקו חשב עוד כמה מילים גסות.
טוב. הוא לא יהרוג את הארי. הארי גדול אצל מוגלים, זו לא אשמתו שהוא משוגע.

במקום זה, הארי יישאר בחיים, רק כדי שדראקו יוכל לומר לו שהכל היה לטובתו של הארי, באמת, והוא צריך להיות אסיר – תודה –

ובתחושת הנאה מפתיעת ופתאומית, דראקו הבין שהדבר באמת יהיה לטובתו של הארי. אם הארי נסה למש את התכנית שלו, ולנסות לשחק בדמלדרו ובאבא, הוא ימות. זה היה מושלם.

דראקו ייקח מהארי את כל החלומות שלו, בדיק כמו שהארי עשה לו.

דראקו יאמר להاري שזה לטובתו שלו, וזה תהיה האמת לאמיתה.

דראקו יפעיל את הקשר הביסיאני ואת כוחו של המדע כדי לטהר את עולם הקוסמים, ואבא יהיה גאה בו ממש כאשר היה אוכל-מותה.

המצוינות המרשעת של הארי פוטר ייכשלו, וכוחות הצדק ניצחו.

הנקמה המושלמת.

אלא אם...

פשוט תעמיד פנים שאתה מעמיד פנים שאתה מדען, אמר לו הארי.

לדראקו חסרו המילים לתרור מה בדיק הבעיה במוחו של הארי – (זאת מכיוון שדראקו מעולם לא שמע את המונח עמוק הרקודסיה)

– אבל הוא יכול היה לנחש את סוג המזימות שנבעו ממנה. אלא אם כן זה בדיק מה שהארי רצה שדראקו יחשוב, חלק מזרימה גדולה אף יותר, שדראקו ישחק בדיק לידיו אם ינסה לסכל אותה. אולי אפילו הארי יודע שתכניתו לא ישימה, יוכל להיות שמטרתה היחידה היא לפתח את דראקו לסכל אותה – לא. זאת הדרך אל השג운. חייב להיות גבול. אدون האופל בעצמו לא היה עד כדי כך מעוות. דברים כאלה לא קרו בחיים האמיתיים, רק בסיפורים שאבא סייר לו לפניה השינה, על גרגויילים כסילים שרק קידמו את תכניותיו של הגיבור בכל פעם שניסו לעצור אותו.

* * *

הארי פסע לצד דראקו, חיוך על פניו, וחשב על המקורות

האבולוציוניים של האינטלקנץיה האנושית. בתחילת, לפני שאנשים הבינו איך לבדוק אבולוציה עובדת, הם חשבו להם על רעיונות מופרדים, כמו 'האינטלקנץיה האנושית התפתחה כדי שנוכל להמציא כלים טובים יותר'.

הסיבה שהדבר היה מופרך הייתה שמספריך שאדם אחד בשבט ימציא כלי טוב יותר כדי שככל השבט יוכל להשתמש בו, והוא יתפשט לשבטים אחרים, והמצאים שלהם עם עדרין ישמשו בו מה שנים מאוחר יותר. זה היה מזמן מנקודת המבט של התקדמות מדעית, אבל במנוחים אבולוציוניים, המשמעות של זה הייתה שלאדם אשר המציא משהו לא היה יתרוון ממשמעותי בכשרונות, לא היו לו הרבה יותר ילדים מאשר לכל השאר. רק יתרונות כשירות, יחסים מסווגלים להגדיל את התדרות היחסית של גן באוכלוסייה, ולקדם מוטציה בודדת למשך שבו היא אוניברסלית ונמצאת אצלם. המצאות מבריקות פשוט לא היו שכיחות מספק כדי להפיע את לחץ הברירה המתמשך הנדרש כדי לקדם מוטציה. היה זה ניחוש טבעי, אם הבטה בבני אדם עם הרובים והטנקים והנשקים הגרעיניים שלהם והשווית אותם לשימפנזים, שהאינטלקנץיה הייתה שם כדי ליצור את הטכנולוגיה. ניחוש טבעי, אך שגוי.

לפני שאנשים הבינו בדיקות איק אבולוציה עובדת, הם חשבו להם על רעיונות מופרדים, כמו 'הקלים השתנה', 'שבטים היו צריים לנדוד' או 'אנשים היו צריים להפוך לחכמים יותר כדי להתמודד עם הבעיות החדשנות שניצבו בפניהם'.

אבל לבני אדם היה מוח גדול פי ארבעה מזה של שימפנזים. עשרים אחוזים מהאנרגיה המטבולית של אדם מושקעת בהזנת המוח. בני אדם הם חכמים ברמה מגוחכת יותר מאשר כלinin אחר. דברים כאלה לא מתרחשים כי הסביבה העלתה קצת את רמת הקושי של בעיות. במקרה זהה, היצורים החיים היפכו לקצת יותר חכמים כדי לפתור אותן. אם התוצאה שקיבלה בסוף הייתה מוח

ע祖ם ומוגדל, הסיבה חייבת להיות תהליך אבולוציוני כלשהו שיצא מכלל שליטה, משחו שלחץ וילחץ בלי סוף. והיום, למדענים היה ניחוש לא רע לגבי התהליך האבולוציוני שיצא משליטה.

הארי קרא פעם ספר מפורסם שנקרא 'פוליטיקת שימפנזה'. הספר תיאר כיצד שימפנזה בוגר בשם לוואיט התעמת עם האלפא המזדקן, ירוואן, בעורתו של שימפנזה צעריר בשם ניקי, שرك הגיעו לבגרות. ניקי לא התעורר ישירות בקרובות בין לוואיט וירואן, אבל הוא מנע מתומכיו של ירוואן בשבט מלעוזר לו, והסיח את דעתם בכל פעם שהתפתח עימות בין לוואיט וירואן. ולוואיט ניצח בסופו של דבר, והapk לאלפא החדש, עם ניקי כשני בדרגה...
אם כי לאלקח זמן רב עד שניקי יצר ברית עם ירוואן המובס,

היד Ich את לוואיט, ונניה האלפא החדש החדש.

זה באמת גرم לך להעיר את מה שמיילוני שנים בהן הומנוואידים ניסו להרים אחד על השני – במיין מרוץ חיים אבולוציוני ללא גבול – יכולו לעשות להגברת יכולות מנטליות. כי, תה יודע, בן-אדם היה למורי רואה את זה בא.

* * *

ולצדיו של הארי, דראקו פסע, כובש את חיוכו בעודו חושב על נקמתו.

יום אחד, אולי בעוד שנים, אבל יום אחד, הארי פוטר יבין בדיק מה קורה כשאתה לא מעירך מספיק בן לבית מאלפיו. דראקו התעורר כמדען בתוך יום אחד. הארי אמר שהוא ציפה שזה יהיה חודשיים.

אבל כמובן שם הייתה מאלפיו, אתה תהיה מדען חזק הרבה יותר מכל אחד אחר.

או דראקו ילמד את כל השיטות הרציונליות של הארי פוטר, וכשתבוaea העת –

פרק 5

כטפל לפרי אטטייך פטדיינט

חפשו חיים חדשים, וגיי קיי רולינג!

* * *

הערה: מכיוון שהמדוע שבסיפור זה הוא בדרך כלל נכון, אני מזרך כאן אזהרה שבפרקים 25-22 הארי פספס המונן אפשרויות, והחשובה ביותר מבינהן זו שיש הרבה אַלְלִים (מקטעי גנים) של קוסמות אבל כולם בכרומוזום אחד (מה שלא היה קורה בצורה טبيعית, אבל הכרומוזום אולי היה מהונדרס גנטית). במקורה הזה, תבנית היישוש תהיה מנדלית, כסום. (הארי קרא על מנדול וכרומוזומים בספר על היסטוריה מדעית, אבל הוא לא למד מספיק בשבייל לדעת על הצלבת כרומוזומים. הרוי הווה רק בן אחת-עשרה). בכל מקרה, למרות שעלו מודרני ימצא עוד הרבה נקודות לגעת בהן, כל מה שהארי הציג כראיה חזקה הוא עובדתית ראייה חזקה – האפשרויות האחריות הן בלתי סבירות.

* * *

מערכה 2:

(המשם ורחה בכירויות באולם הגדורל מעבר לתקורת השמיים המכושפת ממעל, מאירה את התלמידים כאילו ישבו תחת כיפת השמיים, מבהיקת מצחחותיהם וקערותיהם, בעודם זוללים את ארוםת הבוקר בהכנה לתכניותיהם לסוף השבוע, רעננים לאחר

שנת הלילה).

או. ישנו רק דבר אחד שהופך אותו לקוסם.

זה לא מפתיע, כשהוחשבים על זה. מה שדנ"א עושה בסופו של דבר זה לומר לריבוזומים איך לתרגם חומצות אמינו לחלבוניים. הפיזיקה הקונבנציונלית מסוגלת לתאר חומצות אמינו ללא קושי מיוחד. אבל לא משנה כמה חומצות אמינו תחבר יחד, הפיזיקה הקונבנציונלית לעולם, אבל לעולם – לא מאפשר לך להוציא מזה קוסם.

ועם זאת נראה שקסם הוא תורשתי ונקבע על ידי דנ"א. אז נראה זה לא בגל שהדנ"א חיבר יחד חומצות אמינו לא קסומות לחלבוניים קסומים.

מקטע הדנ"א הרלוונטי לא נותן קוסם בפני עצמו.
הקסם מגיע למקום אחר.

(בשולחן ריבנקלו היה יلد אחד שבאה בחלל, בעוד ידו מרימה בכף דבר ואוכל חסר שימושות לתוך פיו מתוך מה שהייתה לפניו. ניתן היה להחליף זאת בערימת עפר מבלי שיבחין בהבדל). ומסיבה מסוימת מקור הקסם הקדיש תשומת לב לסמן דנ"א מסוים בקרוב פרטיהם שמכל בחינה אחרת היו בני אדם צאצאי הומינואדים.

(למעשה לא מעט ילדים וילדים בהו בחלל. זה היה שולחן ריבנקלו, אחרי הכלול).

היו קווי טיעון נוספים שהובילו למסקנה הזו. מנגנון מודרך תמיד היה אוניברסלי בקרוב מין שמתרבבה בצורה זוויגית. אם גן ב' הסתמן על גן א', גן א' חייב להיות מועיל בפני עצמו, ולהפוך לכמעט אוניברסלי במאגר הגנטי בכוחות עצמו, לפני שב' יהיה מועיל לעיתים קרובות מספיק כדי להעניק יתרון התאממה. ברגע שב' הפק אוניברסלי ניתן לקבל גרסה שונה של א', א*, שישתמן על ב', ואז ג' שישתמן על א* ועל ב', ואז ב* שישתמן על ג', עד שכל המנגנון יתרסק אם תסיר חלק אחד. אבל כל התהיליך חייב לקרוות

באופן הדרמטי – אבולוציה לעולם לא הביטה קדימה, אבולוציה לעולם לא תחיל לקדם את ב' בהכנה לכך שא' יהפוך לאוניברסלי במארגן הגנטי לאחר מכן. אבולוציה הייתה העובדה ההיסטורית הפושאה שהגנים של הארגניזמים שבפועל היו להם הabi הילדים, היו שכיחים יותר בדור הבא. אז כל רכיב במכונה מורכבת חייב להיות כמעט כמעט אוניברסלי לפני שרכיבים אחרים במכונה יפתחו אבולוציונית בצורה שתלויה בנווחותו.

או המנגנון המודרך, עם רכיבים התלויים הדרמי, מנגנון החלבונים המורכב ורב העוצמה שהניע את החיים, היה תמיד אוניברסלי במין שמתربה זוויגית – פרט לחופן קטן של גרסאות שונות שאין תלויות זו בזו, שנבררו בתהליכי הברירה הטבעית בכל זמן נתון, בעוד שכבת מורכבות נוספת הולכת ונבנית. זו הסיבה שלכל בניה אדם יש אותו מבנה מוח, אותו רגשות, ואוthon הבעות פנים שמחנות לדוגשות הללו; התאמות כאלה לסביבה הן מורכבות, لكن הן חייבות להיות אוניברסליות.

אם קסם היה דבר זהה, התאמה גדולה ומורכבת שדורשת הרבה גנים, צאצאים של קוסמים ומוגלים יהיו עם מחצית מהחלקים הללו וחצי מנגנון לא יכול לעשות הרבה. אז בניימוגלים לא היו יכולים להתקיים, אף פעם. אפילו אם כל החלקים הגיעו בנפרד למארגן הגנטי המוגלני, הם לעולם לא היו מורכבים מחדש במקום אחד כדי ליצור קוסם.

אין שום עמק מבודד גנטי של בני-אדם שעלו במקרה על נתיב אבולוציוני שהוביל לאזורים קוסמים מורכבים של המוח. המכשור הגנטי המורכב הזה לעולם לא היה מורכב בחזרה לבני-מוגלים, אם קוסמים היו מתרבים עם מוגלים.

או תהא אשר תחא דרך שבה הגנים של הפכו אותו לקוסם, היא לא הייתה להכיל תכניות בנייה למנגנון מורכב.

זו הייתה הסיבה הנוסף שהארי ניחש שהחכנתה המנדלית תהיה שם. אם גנים קוסמים הם לא מורכבים, למה שהיא יותר

מאתך ?

ועם זאת קסמ עצמו נראה מרכיב למד. לחש נעלית דלת שימנע מהדלת להיפתח וגם ימנע ממק לעשות شيئا צורה לצירום וגם יתנגד לפיניטה אינקונטאטם ולאלו הומורה. מרכיבים רבים שמצוירים לאותו כיון: אפשר לקרוא לזה מוכוונות-מטרה, או בשפה פשוטה יותר, תכליות.

קיימות רק שתי סיבות מוכרכות למורכבות תכליות. בриיה טבעית, שהפיקה דברים כמו פרפרים. והנדסה תבונית, שהפיקה דברים כמו מכוניות.

קסם לא נראה כמו שהוא שכפל את עצמו לכדי קיים. לחסים היו מרכיבים בכוונה. אבל, שלא כמו פרפרים, לא מרכיבים בכוונה לייצר עותקים של עצם. לחסים היו מרכיבים בכוונה לשרת את המשמש שלהם, כמו מכוניות.

אם כך, מהנדס התבוני כלשהו יצר את מקור הקסמ, ואמר לו לשים לב לסמן דנ"א מסויים.

המחשבה הברורה הבאה הייתה שיש לזה קשר כלשהו לאטלנטיס".

הארי שאל את הרמוני על זה פעם – ברכבת להוגוורטס, אחרי ששמע את דראקו אומר זאת – וככל שידע, דבר לא היה ידוע מעבר למילה עצמה.

יכול להיות שזו אגדה צרופה. אבל סביר מספיק לחוש שציוויליזציה של משתמשי קסמ, במיוחד אחת שהתקיימה לפני האיסור של מרلين, הייתה מצילהה לפוצץ את עצמה.

קו המחשבה הזה המשיך: אטלנטיס הייתה ציוויליזציה מבודדת שאיכשהו יקרה את מקור הקסמ, ואמרה לו לשרת רק אנשים עם הסמן הגנטי האטלנטי, דם אטלנטיס.

ועל-פי היגיון דומה: המילים שאמר קוסם, תנוזות השרביט, אלה לא היו מרכיבים מספיק בפני עצמו כדי ליצור השפעות לחסים מפאס – לא באותו אופן שלשלושה מיליארד זוגות בסיסים

של דנ"א אנוסי באמת היו מורכבים מספיק כדי ליצור גופ אנוסי מאפס, לא באותו אופן שנדרשו אלף ביטים של מידע כדי ליצור חכניות מחשב.

או המילים ותנוועות השרביט היו רק מתגים, ידיות שהניעו מכונה סטטיקה ומורכבתת אף יותר. כפתורים, לא חכניות בוניה. ובדוק כמו שתוכנת מחשב לא תתקמפל אם תעשה שגיאת איות אחת, כך גם מקור הקסם לא יגיב לכך אלא אם תטיל את הלחשים שלך בדיק בצורה הנכונה. שרשתת היגיון נטולת כל דופי.

והיא הובילה בצורה בלתי נמנעת אל מסקנה סופית בודדת. אבותיהם הקדומים של הקוסמים, לפני אלף שנים, אמרו למקור הקסם לגרום לדברים לרוחף אך ורק אם אמרת...
(זוניגארדיום לביוסה)

הארי צנחה על שולחן ארוחת הבוקר, מניח את מצחו בעייפות על יד ימיןו.

ישנו סיפורו משחר ימי הבינה המלאכותית – מהתקופה שבה הכלול רק התחיל ואף אחד לא הבין עדין שהבעיה תהיה קשה – על פרופסור שהאצל עלי אחד מתלמידיו המחקר שלו את פתרונו בעיית הראייה הממוחשבת.

הארי התחל להבין איך הרגיש תלמיד המחקר זהה.
זה עשוי לחתך זמן מה.

למה צריך להשקייע יותר מאמץ להטיל את לחש האלוזומורה, אם זה פשוט כמו ללחוץ על כפתור?

מי היה טיפש מספיק לבנות לחש *אבקה קעכלה*, שאפשר להטיל רק בעוזרת שנאה?

למה בשבייל לבצע שינוי צורה אילם צריך לעשות הפרדה מנטלית מוחלטת בין הרעיון של צורה והרעיון של חומר?
יתכן שהארי לא יפתר את הבעיה זו עד שישים ללמידה בהוגורטס. הוא עשוי להמשיך לעבוד על זה כשייה בן שלושים.

הרמיוני צדקה, הארי לא הפנים את זה עד הסוף לפני כן. הוא פשוט נאם נאום מעורר השראה על נחישות. תודעתו של הארי שקללה קצרות האם להפנים עד הסוף שהוא אולי לא יפתור את הבעיה זו לעולם, ואז החלטה שזה יהיה מוגזם.

חוץ מזה, כל עוד הוא יכול להגיע לחיי אלמוות בעשרים הראשונים, הוא יהיה בסדר. באיזו שיטה השתמש אדון האופל? עכשו כשהוא חושב על זה, העובדה שאדון האופל הצליח אייכשהו לשרוד את מות הגוף הראשון שלו הייתה חשובה כמעט פי אינסוף מהעובדה שהוא ניסה להשתלט על בריטניה הקסומה –

”סלח לי”, אמר קול בלתי צפוי מאחוריו בnimma מאוד בלתי צפוייה. ”לכשיותאפשר לך, מר מאלפי מבקש שתואיל לשוחח עימו.”

הארי לא נחנק מרגני הבוקר שלו. במקום זאת הוא הסתובב והבט במר קראב.

”סלח לי”, אמר הארי. ”לא התכוונת לומר ’hbos רוצה לדבר ‘תק’?”

מר קראב לא נראה מרווח. ”מר מאלפי הנחה אותו לדבר קראוי.”

”אני לא יכול לשמוע אותך”, אמר הארי. ”אתה לא מדבר קראוי.” הוא הסתובב חזזה אל קערת פתיתו השלג הוזיריים והכחולים ואכל כף נוספת בהפגנתו. ”hbos רוצה לדבר ‘תק’,” נשמע קול מאיים מאחוריו. ”כדי ‘ך’ לבוא לראות אותו אם ’טה יודע מה טוב ‘ך’.”

זהו. עכשו הכל הולך לפיה התכנית.

* * *

מערכה 1 :

"סבירה?" אמר הקוסם הוזקן. הוא השתלט על הזעם שבפניו.
הילד לפניו היה הקורבן, ובהחלטה אין צורך להפיחו אותו עוד
יותר. "אין דבר שיכول לתרץ –"

"מה שאני עשית לו היה גרווע יותר".

גופו של הקוסם הוזקן התקשה באימה פתאומית. "הארי, מה
עשית?"

"רימיתי את דראקו כך שיחשוב שרימיתו אותו כדי שישתתף
בטקס שהקריב את האמונה שלו בטוחרים. וזה אומר שהוא לא
יכול לגודול להיות אוכליםמוות. הוא איבד את הכלול, המנהל.
השתרעה דממה ארוכה במשרד, שנשברה רק על ידי השתקות
והצפוזים הקטנים של השליפציגים, קולות שאחורי זמן מה
נסmenuו כדמותה.

"בחיה!" אמר הקוסם הוזקן, "אני באמת מרגיש שוטה. ואני
ציפיתי לתומי שתנסה לגואל את היורש לבית מאלפי על ידי,
נאמר, חבלות אמת וטוב לב."

"הא! כן, כאילו זה היה עובד".

הקוסם הוזקן נאנח. זה היה כבר מוגזם. "אמור לי, הארוי. האם
עללה בעדעתך שיש משה לא הולם בגאות לאדם באמצעות שקרים
ומרומה?"

"עשיתי זאת בלי לשקר ישרות, ומכיון שאנחנו מדבריםפה
על דראקו מאלפי, אניחוש שהתקוונת לומר הולם בהחלטת".
הילד נראה זוחה למדוי.

הקוסם הוזקן הניד בראשו בייאוש. "זה הגיבור. כולנו
אבודים".

* * *

מערכה ۵ :

נראה היה כאילו מנהרת האבן הגסה, הארכאה והצרה, השרואה
בעלתה למעט אור שרביטו של ילד, נמשכה לאורך קילומטרים.

הסיבה לכך הייתה פשוטה: היה אכן נמשכה לאורך קילומטרים.

השעה הייתה שלוש לפנות'בווקר, וفرد וג'ורג' החלו לצועד בדרך האורך במורד המעבר הסודי שהוביל מהפסל של המכשפה שתומת העין בהגווורטס אל המרתף של הדובשנרייה בהוגסמייד.

"איך הולך?" שאל פרד בקול נמוך.

(לא שמשחו הקשיב, אבל היה משוח מזור לדבר בקול רגיל בעודך נמצא במעבר סודי).

"עדין בעיתוי", אמר ג'ורג'.

"שניהם, או – "

"המקוטע הסתדר. השני עדין כמו שהיה."

המפה הייתה חפץ קסם חזק להפליא, שהיא מסוגלת לעקוב אחרי כל ישות תבונית בשטח ביתה הספר, בזמן אמת, על-פי שם. היא נוצרה בזמן הקמת hogwarts, כמעט בוודאות. זה לא טוב ששגיאות מתחילה להופיע. מרבית הסיכויים שאיש בלבד דמלדור לא יוכל לתקן אותה אם תתקלקל.

והתואמים לבית וויזלי לא עמדו להסיגר את המפה לדמלדור. זה יהיה עלבן בלתי נسلح לקונדסאים – ארבעת האלים נוהלו לגנוב חלק מערכות האבטחה של hogwarts, משה שודאי נוצר על ידי סלוואר סלית'רין עצמו, ולהפוך אותו לכלי עוז למתחות תלמידים.

יש שהיו חושבים שהוא לא מכבר.

יש שהיו חושבים שהוא פשע.

התואמים לבית וויזלי האמינו באמונה שלמה שלו גודרייק גרייפינדר היה בסביבה כדי לראות זאת, הוא היה מאשר.

האחים הלכו עוד ועוד, לרוב בדימה. התואמים לבית וויזלי דיברו אחד עם השני כשחכננו מתחיות חדשות, או כשאחד מהם ידע שהוא שהשני לא ידע. אחרת לא היה טעם. אם שניהם כבר ידעו את אותו המידע, הם נטו לחשב את אותן מחשבות ולהחליט

את אותן החלטות.

(בימים עברו, בכל פעם שתאומים זהים קסומים נולדו, היה נהוג להרוג אחד מהם לאחר הלידה).

לאחר זמן מה, פרד וג'ורג' טיפסו אל מרתף מאובק, מלא חביות ומדפים עם חומרים מוזרים.

פרד וג'ורג' המתינו. לא היה מנומס לעשות משהו אחר. לא עבר זמן רב, ואיש זקן ורזה בפיג'מה שחורה ירד במורד המדרגות שהובילו למרתף בעודו מפקח. "שלום, בניים," אמר אםברוז'וס פלום. "לא ציפיתי לראות אתכם הלילה. כבר נגמר לכם המלאי?"

פרד וג'ורג' החליטו שפרד ידבר.
"לא בדיק, מר פלום," אמר פרד. "קיווינו שתוכל לסייע לנו במשהו ממשותית יותר... מעניין."

"רגע, בניים," אמר פלום, קולו רציני, "אני מקווה שלא העתרתם אותי רק כדי שאומר לכם שוב שלא אמכור לכם שום שחורה שבאמת תכנס אתכם לצרות. לא עד שתהיו בני שבעשרה, לפחות – "

ג'ורג' הוציא פריט מבין גלימותיו והושיט אותו לפלום ללא מילים. "ראית את זה?" שאל פרד.

פלום הביט במחודרת את מולו של הנביא היומי והנהן, מזעיף את פניו. הכוורת הייתה אדון האופל הבא? והיתה תמונה של ילד עיר, שמלמתו של תלמיד כלשהו הצליחה לתפוס בהבעה קרה ומאיימת.

"אני לא מאמין על המאלפי הזה," התפרץ פלום. "תוקף את הילד כשהוא רק בן אחת-עשרה! צריך לטחון את האיש הזה ולעשות ממנו שוקולדים!"

פרד וג'ורג' מצאו בתיאום. מאלפי עומד מאחוריו ריטה סקיטר? הארי לא הזהיר אותם בקשר לזה... מה שאומר שהארי לא ידע. הוא לעולם לא היה מערב אותם לו ידע...

פרד וג'ורג' החליפו מבטים. ובכן, הארי לא צליך לדעת עד אחרי שהעבדודה הסתהים.

"מר פלום", אמר פרד בשקט, "הילד-שנשארבחים זוקק לעוזרתך".

פלום הבית בשניותם.

ואז שחרר את נשימתו העצורה באנהה.

"בסדר", אמר פלום, "מה אתם רוצים?"

* * *

מערכה 6 :

כאשר ריטה סקיטר לוכדת במבטיה טרף עיסוי, היא נוטה שלא לשים לב לנמלים המתרוצצות שמרכבות את שאר היקום, מה שמסביר למה כמעט נתקלה בגבר צעיר ומרקח שצעד בדרכה.

"העלמה סקיטר", אמר הגבר, קולו חמור וקר יחסית למישחו צעיר כלכך. "איזה מזל שנתקلتיבן כאן".

"עוף לי מהדרך, אפס!" ירתה סקיטר וניסתה לצוד מסביבו. הגבר שבדרךה נע בתיאום כה מושלם לתנועתה, עד שהיא נדמה כאילו לאزو כלל, אלא עמדו בזמן שהרחוב נע מסביבם.

עיניה של ריטה הצטמצמו. "מי אתה חשוב שאתה?"

"כמה טיפשי", אמר הגבר בזובש. "היה זה נבון מצדך לשנן את פרצפו של אוכל-המוות המוסווה שמאמן את הארי פוטר להיות אדון האופל הבא. אחרי הכל", חיויך דק, "זה בהחלט נשמע כמו מישחו שלא תרצי להיתקל בו ברוחב, במיוחד אחרי שקטלת אותו בעיתון".

לקח לריטה רגע כדי להבין את ההערה. זה קווירינוס קווירל? הוא נראה צעיר מדי וזוקן מדי בו זמנית; פניו, אם תוסר מהן ההבעה החמורה והמתנשאת, היו שייכות למישחו בשנות השלושים האחרונות שלו. והשיעור שלו כבר החל לנשור? הוא לא יכול להרשות לעצמו מרפא?

לא, זה לא חשוב, יש לה זמן ומקום וחיפושית להיות. היא הרגע
קיבלה טיפ בעילום שם על כך שמדובר בונז נגשתח בסתר עם אחד
מהעווזרים הצעיריים שלה. אם היא תוכל לודא את זה היא תקבל
בונוס מכובד – בונז נמצאת גבוח למדרי ברישימת החיסול. האדם
שנתן את הטיפ אמר שבונז ועוזרה הצעיר עתידיים לאכול צהרים
בחדר מיוחד בפונדק של מריה, חדר פופולרי במיוחד למטרות
מסויימות; חדר שמאובטח נגד כל מכם האהזנה, כך גילתתה,
למעט חיפושית כחוליה יפהפייה שעומדת לה על הקיר...

"עוף לי מהדרך!" אמרה סקיטר, וניטה לדוחף את קוירול
מדרכה. זרוועו של קוירול נעה קלה בשלה, מסיטה אותה, וריטה
معدה בעוד הדחיפה שלה נשלה אל האוור הריק.
קוירול משך מעלה את שרול שמאל של גלימתו וחשף את
זרועו השמאלית. "ראי," אמר קוירול, "אין אותן אפל. בראצוני
שהעיתון שלך יחזור בו מפרסומיו."

ריטה פלטה צחוק המום. כמובן שהאיש איננו אוכלמוות
באמת. העיתון לא היה מפורסם זאת לו היה. "שכח מזה, אפס.
עכשו תחחף."

קוירול בהה בה לרגע.
ואז הוא חין.

"העלמה סקיטר," אמר קוירול, "קיוחתי שאוכל למצוא תמיין
כלשהו שיוכל לשכנע אותך. ועם זאת גיליתי שאיני יכול למנוע
עצממי את העונג שבמלחוין אותך."

"ניסו זאת בעבר. עכשו תעוף לי מהדרך, אפס, או שאמצא כמה
הילאים ואdag שיעצרו אותך על הפרעה לעיתונות."

קוירול קד לה קידה קטנה, וצדד הצדה. "הii שלום, ריטה
סקיטר," נשמע קולו מאחוריה.

בעוד ריטה דוחרת קידמה, היא צינה באחרוי מחשבתה שהגבר
שrok נעימה בעודו מתרחק.
כאיילו זה יפחיד אותה.

* * *

מערכה 4 :

"סליחה, אבל אני בחוץ", אמר לי ג'ירדן. "אני יותר בקטע של עצבי ענק."

הילד-שנשאר-רבחים אמר שיש לו עבודה חשובה למסדר התהו, שהוא רציני וסודי, ממשמעותי וקשה יותר מהמתיחות הרגילותם שלהם.

ואז הארי פוטר פצח בנאום שהוא מעורר השראה אך מעורפל. נאום שאמր שלפרד ולג'ורג' וללי יש פוטנציאל עצום אם רק ילמדו להיות מוזרים יותר. להפוך את החיים של אנשים לسورיאלייטיים, במקומ פשוט להפתיע אותם עם המקבילה לדלי מים שמונה מעל פתח הדלת. (פרד וג'ורג' החליפו מבטים מתחנינים, הם מעולם לא חשבו על זה.) הארי העלה בפניהם את המתיחה שעשו לנוויל – מתיחה שזכתה אותו בנדיפה ממצנפת המיוון, ציין הארי בחרטה מסויימת – שבוודאי גרמה לנוויל לפקפק בשפיותן. נוויל בטח הרגיש כאלו הוא עבר ליקום חלופי. אותה הרגשה הייתה לכולם כשראו את סנייפ מתנצל. זה היה הכלוח האמתי של מתיחות.

האם אתם איתני? קרא הארי פוטר, ולג'ירדן השיב בשלילה. " אנחנו בפנים", אמר פרד, או אולי ג'ורג', מכיוון שלא היה ספק שוגדייך גרייפינדור היה אומר כן.

לי ג'ירדן גיחך בחרטה, נעמד, ועזב את המסדרון הנטוש, שעליו הוטל לחש הקוניטוס, ובו נפגשו ארבעת חברי מסדר התהו כדי לקשור קשר.

שלושת החברים הנותרים במסדר התהו החלו לעבוד. זה לא כלכך עצבן. פרד וג'ורג' עדין יעבדו עם לי על מתיחות עצבי ענק, כמו תמיד. הם התחלפו לקרוא זה מסדר התהו ורק כדי לגייס את הארי פוטר, אחרי שرون אמר להם שהארי מרושע ומזר, ופרד וג'ורג' החליטו להציל את הארי בעוזת חברות אמת

וטוב לב. למרבה המזל לא נראה שזה עדיין נחוץ – אם כי הם לא היו לגמרי בטוחים לגבי זה...)

"אז", אמר אחד התאומים, "במה מדובר?"

"ריטה סקיטר", אמר הארי. "אתם יודעים מי זו?"

فرد וגיורג' הנהנו, מקטימים את מצחיהם.

"היא התחילה לשאול שאלות לגביי."

זה לא טוב.

"אתם יכולים לנחש מה אני רוצה שתעשו?"

فرد וגיורג' הבינו זה בזיה, מבולבלים מעט. "אתה רוצה שנגניב

לה חלק מהמתיקים היותר מעוניינים שלנו?"

"לא", אמר הארי. "לא, לא! זו חשבית עכבי ענק! נו

כבר, מה אתם הייתם עושים לו היותם שומעים לריטה סקיטר

מחפשת שמוועות עליכם?"

בניסוח כזה, התשובה ברורה.

חיכים רחבים החלו להימתח על פניהם של פרד וגיורג'.

"מתחילים להפיין שמוועות על עצמנו", הם השיבו.

"בדיוק", אמר הארי, מחייך חייך רחב. "אבל אלה לא יכולות

להיות סתם שמוועות. אני רוצה ללמד אנשים לעולם לא להאמין

למה שהעיתון אומר על הארי פוטר, לא יותר מכפי שמוגלים

מאמנים למה שהעיתון אומר על אלביס. בהתחלה חשבתי פשוט

להציג את ריטה סקיטר עם כל'יך הרכה שמוועות עד שהיא פשוט

לא תדע במה להאמין, אבל היא פשוט תבחר בפינצתה את אלה

שנסמעות סבירות ורעות. אז מה שאני רוצה זה שתיצרו עלי סייפור

שקרי, ותגרמו לריטה סקיטר להאמין בו אייכשו. אבל זה חייב

להיות משהו שכולם ידעו שהוא שקרי לאחר מכן. אנחנו רוצחים

לשנות בריטה סקיטר ובעורכיהם שלה, ואחדיכך לחשוף את

הריאות שמראות שהוא שקרי. וכמובן – לאחר שאלות הונדרישות

–ysiיפור חייב להיות מגוחך ככל הניתן, אבל כך שעדיין יודפס.

אתם מבינים מה אני רוצה שתעשו?"

"לא בדיק..." אמר באיטיות פרד או ג'ורג'.

"אתה רוצה שנמצא את הסייע?"

"אני רוצה שתעשו את הכלל", אמר הארי פוטר. "אני קצת עסוק כרגע, ובנוסף לכך אני רוצה להיות מסוגל להגיד בכנות שלא היה לי שום מושג מה עומד לך רות. תפתיעו אותו."

לרוגע אחד הופיע חיקס מרושע ביותר על פניהם של פרד וג'ורג'.

ואז הם הפכו רצינאים. "אבל הארי, אנחנו לא באמת יודעים איך

לעשות משהו כזה – "

"או תגלו איך", אמר הארי. "יש לי אמון בהם. לא אמון מלא, אבל אם אתם לא יכולים לעשות זאת, תגידו לי, ואני אנסה מישחו אחר, או שאעשה זאת בעצמי. אם יש לכם רעיון ממש טוב – גם לשיפור, וגם לאיך לשכנע את ריטה סקיטר להאמין ואת העורכים שלא להדריס אותו – אז לו ותעשו זאת זה. אבל אל תעשו משהו ביןוני. אם אתם לא יכולים לחשב על משהו מדהים, פשוט תגידו."

פרד וג'ורג' החליפו מבטים מודאגים.

"אני לא מצליח לחשב על שום דבר", אמר ג'ורג'.

"גם אני לא", אמר פרד.

הארי בהה בהם.

ואז הארי החל להסביר איך צריך לחשב על דברים.

ידעו שהוא לוקח יותר משתי שניות, אמר הארי.

אסור אף פעם לקרוא לשום בעיה בלתי אפשרית, אמר הארי, לפני שלוקחים שעון ממש וחושבים עליו במשך חמיש דקות, על פי מהוג הדקות. לא חמש דקות מטאפוריות, חמש דקות על-פי שעון פיזי.

ונוסף על כך, אמר הארי, קולו תקין ויד ימינו מכיה בחזקה ברצפה, לא מתחלים מיד לחפש פתרונות.

הארי פצח בהסביר על מבחן שנערך על ידי מישהו שנקרוא נורמן מאיר, שהיה משהו שנקרוא פסיכולוג ארגוני, שביקש משתי קבוצות שונות של פותרי-בעיות לפתור בעיה מסוימת.

הבעיה, אמר הארי, עירבה שלושה עובדים שעשו שלוש עבודות. העובד הזרע רצה לעשות את העבודה הקללה ביותר. העובד הבכיר רצה להחליף בין עבודות, כדי להימנע משעמום. מומחה ייעילות המליץ לחת לעובד הזרע את העבודה הקללה ולביבר את הקשה, מה שיוביל לעלייה של 20% ביעילות. קבוצה אחת של פותרי בעיות קיבלה הנחיה "להימנע מהציע פרטנות עד שהבעיה נידונה במלואה ככל הנחן".

הקבוצה השנייה של פותרי הבעיה לא קיבלה שום הנחיות. חברי הקבוצה עשו את הדבר הטבעי, והגיבו לבעה על ידי הצעת פתרונות. הם החלו ל_hiיקשר לפתרונות, והתחליו לרכיב עליהם ולהתוויח על החשיבות היחסית של חופש לעומת ייעילות וכוכלי. הקבוצה הראשונה של פותרי בעיות, זו שקיבלה הנחיות לדון בעיה ווא לפתור אותה, מצאה בסבירות הרבה יותר גובהה את הפתרון של לחת לעובד הזרע לעשות את העבודה הקללה ולהחליף בין העבודות של שני העובדים האחרים, פתרון שנחוני מומחה הייעילות העידו שהו שיפור של 19%.

להתihil בלחפש פתרונות זה לעשות את הדברים למחר לא בסדר הנכון. כמו להתihil ארוחה בקינוח, רק רע.

(הארי גם ציטט מישחו של רוביין דוז שאמר שככל שהבעיה קשה יותר, כך ייתו אנשים לנסות לפתור אותה מהר יותר.)

או הארי התכוון להשair את הבעיה הזו אצל פרד וג'ורג', והם יכולים לדון בכל הצדדים שלה ולעשות סיועו מוחות ולהעלות כל דבר שעשי להיות קשור, ولو בצורה הקלושה ביותר. ואסור להם לנסות לחשוב על פתרון ממש עד אחרי שישימו לעשות זאת, אלא אם במקרה הם ייחסבו על משהו מדחים, ובמקרה כזה הם יכולים לכתוב אותו ולחזור לחשוב. והוא לא רוצה לשם ממה על כשלונות לחשוב, לכאותה, במשך שבוע לפחות. אנשים מסוימים בילו שעודים בניסיון לחשוב על דברים.

"שאלות?" שאל הארי.

פרד וג'ורג' הבינו זה בזה.

"אני לא מצליח לחשב על שום דבר."

"גם אני לא."

הארי השתעל בעדינות. "לא שאלתם לגבי התקציב שלכם."

תקציב? הם חשבו.

"אני יכול פשוט להגיד לכם את הסכום," אמר הארי. "אבל אני חשוב שהי יותר מעולדר השראה."

ידייו של הארי צללו לתוך גלימותיו והוציאו -

פרד וג'ורג' כמעט נפלו, אף על פי שישבו.

"אל תבוזו רק לשם הבזוזו," אמר הארי. על רצפת האבן שלפניהם בהקה כמהות מוגמת לחלוتين של כסף. "בזוזו רק אם המדרימות דורשת; וב吃过 מה שהמדרימות דורשת, אל תהססו להזבז. אם שהוא נשאר, פשוט תחזרו אותו, אני סומך עליהם. אה, ואתם מקבלים עשרה אחוזים מתוך מה שיש פה, בלי קשר למה שתוציאו -"

"אנחנו לא יכולים!" פלט אחד התאומים. "אנחנו לא מקבלים כסף על דברים מהסוג הזה!"

(התאומים מעולם לא לckoו כסף על משהו לא חוקי. ללא ידיעתו של אברוזוס פלום, הם מכרו את כל הסחורה שלו באפס אחוזי רווח. פרד וג'ורג' רצו להיות מסוגלים להheid - תחת ורישום אם ידרש - שם לא היו ספרדים, אלא ספק שירות ציבורי).

הארי קימט את מצחו לעברם. "אבל אני מבקש מכם להשיקע פה עבודה אמיתי. מבוגר היה מקבל תשלום על דבר זה, וזה עדין היה נחسب לטובה עבור חבר. אי אפשר פשוט לשכור אנשים בשביל משהו זה."

פרד וג'ורג' הנידו בראשיהם.

"בסדר," אמר הארי. "אני פשוט אקנה לכם מתנות חג מולד ממש יקרות, ואם תנסו להחזיר אותן אני אשروع אותן. עכשו אתם

אפילו לא יודעים כמה אני הולך להוציא عليכם, מלבד העובדה, כמובן, שזה יהיה יותר מאשר אם פשוט היהם לוחחים את הכסף. ואני עומד لكمות לכם את המתנות האלו בכל מקרה, אז תהשבו על זה לפני שתגידו לי שאתם לא יכולים לחשב על שום דבר."

הארי נעמד, מחויך, ופנה לכלת בעוד פרד וג'ורג' ישבו פעוריו פה בתדהמה. הוא התרחק כמה צעדים, ואז הסתובב לאחרו.

"הוא, דבר אחד אחרון", אמר הארי. "אל תערבו בהזאת פרופסור קוירל. הוא לא אוהב פרסום. אני יודע שהזה קל יותר לגרום לאנשים להאמין לדברים מוזרים בנוגע למורה להתגוננות מאשר לכל אחד אחר, ואני מצטער שאני צריך להפריע לכם ככה, אבל בבקשה, אל תערבו את פרופסור קוירל."

הארי פנה ולקח עוד כמה צעדים -

הבית לאחר מכן החרונה, ואמר בשקט, "תודה לכם." ועזב.

היתה שתיקה ארוכה לאחר מכן.

"או", אמר אחד.

"או", אמר الآخر.

"המורה להתגוננות לא אוהבת פרסום, לא נכון."

"הארי לא מכיר אותנו כלכך טוב, לא נכון."

"לא, הוא לא."

"אבל לא נשתחמש בכיסף שלו בשבייל זה, כמובן." "כמובן שלא, זה לא יהיה צודק. נעשה את המורה להתגוננות בנפרד."

"נסכנו כמה גרייפינדריים לכתוב לסקייטר ש..."

"...השרול שלו התרומות פעמי אחת בשיעור התגוננות, והם רואו את האות האפל..."

"...ושהו באטח מלמד את הארי פוטר כל מיני דברים איוםים..."

"...ושהו המורה הגרוע ביותר להתגוננות מפני כוחות האופל

שהיה בהוגו רטס ככל שמשהו זכר, הוא לא רק נכשל בלימוד אותנו, הוא מלמד הכל לא נכון, הפוך למגורי ממה שאמור להיות..."

"...כמו הפעם שבה הוא טען שאפשר להטיל את הקלהה ההרגת רק באמצעות אהבה, מה שהופך אותה לחסורת תועלת למדוי".

"אני אוהב את זה".

"תודה".

"אני מתערב שהמורה להציגנו יאהב את זה גם הוא".

"באמת יש לו חוש הומור. הוא לא היה קורא לנו איך שקרה אלמלא היה לו חוש הומור".

"אבל האם באמת נוכל לעשות את העבודה של הארי?".

"הארי אמר לדון בבעיה בלי לנסות לפתור אותה, אז בוא נעשה את זה".

התואמים לבית ווילוי החליטו שג'ורג' יהיה הנלבב בעוד פרד יהיה הספקן.

"הכל נראה סותר", אמר פרד. "הוא רוצה שזה יהיה מגוחך מספיק כך שכולם יצחקו על סקיטר ויידעו שהוא שקר, והוא רוצה שסקיטר תאמין בזה. אנחנו לא יכולים לעשות את שני הדברים באותו הזמן".

"נ לצורך לוייף קצת ראיות כדי לשכנע את סקיטר", אמר ג'ורג'.

"זה היה פתרון?" שאל פרד.

הם שקלו זאת.

"אולי", אמר ג'ורג', "אבל אני חשב שאנו לא צריכים להיות עד כדי כך מחמירים בקשר לזה, לא כך?".

התואמים משכו בכתפיהם בחוסר אונים.

"וז הראיות המזוכחות צרכות להיות טובות מספיק כדי לשכנע את סקיטר", אמר פרד. " אנחנו באמת יכולים לעשות את זה בעצמנו?"

"אנחנו לא חייבים לעשות את הכל בעצמנו", אמר ג'ורג', והצביע לעבר ערים הכסף. "אנחנו יכולים לשכור אנשים שיעזרו לנו".

התאומים עטו הבעת מחשבה על פניהם.

"זה יכול למגורר את התקציב של הארי די מהר", אמר פרד. "זה הרבה כסף בשביבנו, אבל זה לא הרבה כסף בשביב מישחו כמו פלום".

"אולי אנשים יתנו לנו הנחה אם הם ידעו שההarry", אמר ג'ורג'. "אבל חשוב מכל, מה שלא נעשה, זה חייב להיות בלתי אפשרי".

פרד מצמצז. "למה אתה מתחכו, בלתי אפשרי?"
כלכך בלתי אפשרי עד שלא נסתבר בנסיבות, מפני שאיש לא יאמין שהינו מסוגלים לעשות זאת. כלכך בלתי אפשרי עד שאפילו הארי יתחיל לתחות. וזה חייב להיות סוריאליסטי, וזה חייב לגורום לאנשים לפקפק בשפויות שלהם, וזה חייב להיות... יותר טוב מהאלי".

עיניו של פרד היו פעורות בתדהמה. זה קרה לפעם הראשונה, אבל לא לעיתים קרובות. "אבל למה?"
"אליה היו מתיחות. הכל היה מתיחה. הפאי היה מתיחה. כדורי הזיכרון היה מתיחה. החתול של קוון אנטווניסל היה מתיחה. סנייפ היה מתיחה. אנחנו עושים את המתיחות הכח טובות בהוגוורטס, האם אנחנו פשוט עומדים להרים ידיים ולזוזר בלי קרב?"
הוא היליד-שנשארבחים", אמר פרד.

"וזאננו התאומים בבית וויזלי! הוא מתגער אותנו. הוא אמר שאנחנו יכולים לעשות את מה שהוא עושה. אבל אני מתעורר איתך שהוא לא חושב שאנחנו יכולים לעשות את זה טוב כמו הו".
הוא צודק", אמר פרד, מריגש עצבני למדרי. התאומים בבית וויזלי לא הסכימו לפעם, אפילו כשהיה להם את אותו המידע, אבל בכל פעם שההarry שההarry לא טבעי, כאילו לפחות

אחד מהם עושה משהו לא בסדר. "אנחנו מדברים פה על הארי פוטר. הוא יכול לעשות את הבלתי אפשרי. אנחנו לא." "כן, אנחנו כן", אמר ג'ורג. "ואנחנו צריכים להיות יותר בלתי אפשריים ממוני".

"אבל – אמר פרד.

"זה מה שגודריך גרייפינדור היה עושה", אמר ג'ורג. זה הכריע את העניין, והתאומים חזרו אל... מה שזה לא יהיה שהיה המצב הרגיל עבורה.

"בסדר, ובכן – "

"– בוא נחשוב על זה."

פודק ๖ ๒

לע'יך לֹבֶן לְבָנָן

שעות הקבלה של פרופסור קוירל היו משעה 11:40 עד השעה 11:55, בימי חמישי. וזה היה עברו כל התלמידים שלו, בכל השכבות. נקישה על הדלת עלתה נקודת קוירל אחת, ואם הוא חשב שהסיבה לכך לא מזדיקה את בזבוז זמנו, הייתה מאבד עוד חמישים.

הארי נחש על הדלת.

דממה קצרה. ואז קול נשכני, "אני מניח שבאותה המידה אתה יכול להיכנס, מר פוטר".

לפני שהארי הספיק לסובב את ידית הדלת, היא נפתחה בזעף, מכח בקירות בקופול החבטה חזק כלכך עד שנדרמה היה שמשהו נשבר בעץ, או באבן, או בשנייהם.

פרופסור קוירל נרען לאחר מכן בכיסאו וקרא בספר שנראה עתיק באופן חשוד, כרוך בעור כחול כליל ומעוטר ברוננות כסופה על שדרתו. עיניו לא משוו מהדפים. "אני במצב רוח טוב, מר פוטר. וכאשר איני במצב רוח טוב, איני אדם שנעים לשחוות בסביבתו. לטובתך שכן, סיים את ענייניך בmahraha וצא".

קור מקפיא שרר בחדר, כאילו הכליל שהוא השפיע בחשכה באותו אופן שבו מנורות הפיצו אור, ואשר לא הוסתר כהכלכה.

הארי נרתע מעט. לא במצב רוח טוב נשמע כמו לשון המעתה. מה יכול להטריד את פרופסור קוירל עד כדי כך...?

ובכן, אין גוטש את חבריך כשהם מדוכאים. הארי התקדם

בזהירות לתוך החדר. "האם יש משהו שאני יכול לעשות –"
 "לא", אמר פרופסור קוירל, עדיין לא מסיט מבטו מהספר.
 "כלומר, אם נאלצת להתעסך עם אידיוטים וברצונך לדבר עם
 משהו שפוי..."

השתוררה שתיקה ארוכה להפתיע.

פרופסור קוירל סגר את הספר בטריקה והוא נעלם בצליל
 לחישה קטן. לאחר מכן הוא הרים את מבטו, והاري התכווץ.
 "אני מניח ששיחת אינטליגנטית תהיה נעימה עבורי בשלב זה",
 אמר פרופסור קוירל באונה נימה נשכנית שבה הזמין את הארי
 להיכנס. "אתה נראה לא תנה ממנה, ראה הוזרת".
 הארי שאף עמוקות. "אני מבטיח שלא יהיה לי אכפת אם
 התפרק עליי. מה קרה?"

נראה היה שה庫ר בחדר העמיק. "תלמיד שנה ששית
 מגראפינדור הטיל קלה על אחד מהתלמידים היותר מבטיחים
 שלו, תלמיד שנה ששית מסלחת'רין".

הארי בלע את רוקו. "אייזו... מין קלה?"

הזעם בפניו של פרופסור קוירל פרץ את סכר השליטה העצמית
 שלו. "למה לטרוח לשאול שאלה חסורת חשיבות שכזו, מר פוטר?
 ידידנו תלמיד השנה הששית מגראפינדור לא מצא לנכון להרהור
 בכך!"

"אתה דציני?" שאל הארי לפניו שהספיק לעצור את עצמו.
 "לא, אני במצב רוח איום היום בלי כל סיבה. כן, אני דציני,
 שוטה! הוא לא ידע. הוא באמת לא ידע. לא האמנתי לו עד
 שההילאים אישרו זאת תחת וritten. הוא בשנותיו הששיות
 בהוגוורטס והוא הטיל קלה אפלה מסדר גבוה בלי לדעת מה היא
 עושה".

"אתה לא מתכוון לומר", אמר הארי, "שהוא טעה בקשר למה
 שהיא, שאיכשהו הוא קרא את תיאור הלחש הלא נכון –"
 "כל מה שידע הוא שהיא נועדה להטלה על אויב. הוא ידע שהוא

כל מה שידע".

וזה מספיק כדי להטיל את הלחש. "אני לא מבין איך משחו עם מוח כלכך קטן יכול לлечת זקוף".

"אכן כן, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל.

שתיקה. פרופסור קוירל נשען קדימה והרים את קסת הדיו הכתופה משולחנו, סובב אותה בידו, בואה בה כאילו הוא תווהה כיצד יוכל לענות למאות קסת דיו.

"האם תלמיד השנה הששית מסלית'רין נפגע קשה?" שאל הארי.

"כן".

"האם תלמיד השנה הששית מגרייפינדור גדל אצל מוגלים?"
"כן".

"האם דמבלדור מסרב לסלך אותו כי הנער המסכן לא ידע?"
ידיו של פרופסור קוירל הלבינו על קסת הדיו. "האם יש לך נקודה, מר פוטר, או שאתה פשוט מצין את המובן אליו?"
פרופסור קוירל, אמר הארי בחומרה, "כל התלמידים שגדלו בקרוב מוגלים צריכים לעبور הרצאת בטיחות בה יאמרו להם את כל הדברים המובנים מאלייהם ששווים לצד שגדל בקרוב קוסמים אפילהו לא חשוב לציין. אל תטיל קללות אם אתה לא יודע מה הן עשוות, אם אתה מגלת משהו מסוון אל תספר על כך לכל העולם, אל תרחק שיקויים מסדר גבוה ללא השגחה בשירותים, הסיבה שבגללה יש חוק לביקורת קוסמות בקרוב קטינים, כל הדברים הביטיסיים".

"למה?" שאל פרופסור קוירל. "תן לטיפשים למות לפני שיתרבו".

"אם לא אכפת לך לאבד כמה סלית'רינים משנה ששית יחדר אתם".

קסת הדיו התקשה בידו של פרופסור קוירל ובURAה באיטיות נוראה. להבות מזוויעות בצעע שחוריכתום קרעו את המתכת,

כאילו נוגסות בה נגיסות ועיירות, הכסף התעוות בעודו ניתך, כאילו ניסח לבrhoה ונכשל. נשמע קול צווחה מתכתית, כאילו המתכתה צורחת.

"אני מניה שאתה צודק", אמר פרופסור קוירל בחיווך מובס. "אתכן הרצאה כדי לוודא שבנימומולוגים שטיפשים מכדי להיות לא ייקחו עימם מישחו חשוב בעודם נפרדים מן העולם." קסת הדיו המשיכה לצrhoה ולבוער בידיו של פרופסור קוירל. טיפות מתכת קטנות, עדין בוררות, טפטו על השולחן, כאילו היו דמעותיה של קסת הדיו.

"אתה לא בורה", ציין פרופסור קוירל.

הארי פתח את פיו –

"אם אתה עומד לומר שאינך מפחד ממני", אמר פרופסור קוירל, "אל."

"אתה האדם המפחד ביותר שאני מכיר", אמר hari, "ואחת הסיבות העיקריות לכך היא השליטה שלך. אני לא מסוגל לדמיין לעצמי שאשמע שפגעה במישחו מבלי שהחלטת החלטה מודעת לפגוע בו."

הash בידיו של פרופסור קוירל כבתה, והוא הניח בזיהירות את קסת הדיו ההרוצה על שולחנו. "אתה אומר דברים כלכך נחמדים, מר פוטר. האם התחלת לקחת שייעורי חנופה? אולי, נאמר, מר מאלפי?"

הארי שמר על פנים חתומות, והבין שנייה אחת מאוחר מדי שזה שקול להודאה באשמה. לפרופסור קוירל לא אכפת איך הפנים שלך נראו, אלא איilo מצבי תודעה הפכו את זה לסביר.

"אני מבין", אמר פרופסור קוירל. "מר מאלפי הוא חבר מועיל, מר פוטר, והוא יכול ללמד אותך רבות, אבל אני מקווה שלא תטעה לבתו כו עם סודות רבים מד'. "

"הוא לא יודע שום דבר שאני חושש שיודע", אמר hari. "טוב מאוד", אמר פרופסור קוירל, מהHIGHן קלות. "וזה מה

הייתה המטרה המקורית שלך בבואך לכאן?""
''אני חושב שסימתי עם התרגילים המקדים בהלטה הרכה
ואני מוכן למורה.''

פרופסור קוירל הנהן. ''אלוהו אותך לגרינגווטס ביום ראשון
הקרוב.'' הוא השתהה, מביט בהاري, וחין. ''וואולי אפילו נעשה
זהה ביליי קטן, אם תרצה. הרגע עברה במוחי מחשبة נחמדה.''
הארי הנהן, מחייך בחזרה.

כשהاري עזב את המשרד, הוא שמע את פרופסור קוירל מזמין
נעימה קטנה.
הארי שמח שהצלחה לעודד אותו.

* * *

באותו יום ראשון, נראה היה שמספר רב של אנשים התלהשו
במסדרונות, לפחות כשהארי פוטר עבר בסביבתם.
והמן אצבעות מופנאות.
ודי הרבה צחוקים נשיים.

זה החל בארוםת הבוקר, כשמיישו שלו את הארי אם שמע את
החדשות, והארי קטע אותו מהירות ואמר לו שאם החדשנות נכתבו
על ידי ריטה סקייטר אז הוא לא רוצה לשמע אותן, הוא רוצה
לקראן אותן בעיתון בעצמו.

הסתבר שלא הרבה תלמידים בהוגוורטס קיבלו עותקים של
הנבייא היומי, ואלו שלא נקנו כבר מבעליהם החליפו ידיהם בסדר
מורכב כלשהו, כך שאיש לא ידע באמת למי היה אחד ברגע זה...
או הארי השתמש בלחש הקוניטוס ומהשיך לאכול את ארוחת
הבוקר שלו, בוטח בחביריו לשולחן שנפנפו את המוני השאלות,
ועשה כמויטב יכולתו להתעלם מהתדהמה, הצחוקים, חיוכי
הברכה, מבטי הרחמים, הגבוקות המבט החשניות וצלחות האוכל
הנסמחות בעת שאנשים חדשים הגיעו לאرومת הבוקר ושםעו.
הארי הרגish סקרן למד', אבל באמת אין זה הולם להרים את

יצירת האמנות בכך שישמע זאת מיד שנייה. הוא הכין את שיעורי הבית שלו בביטחון התיבה שלו ממשך השעות הבאות, לאחר שאמר לשותפיו לחדר לקרוא לו אם מישחו ימצא עבورو עותק מקורי של העיתון.

הארי עדרין לא ידע דבר בשעה 10 בבוקר, כשבזבב את הוגוורתם בכרכרה עם פרופסור קוירל, שהיה סРОח במצב זומבי במושב הקדמי הימני. הארי ישב באלאסן מנגד, רחוק ככל שהכרכרה אפשרה, מצד שמאל מאחור. איפילו כך, הארי כל הזמן הרגיש תחושת אבדון בעוד הכרכרה מיטלטלה בשביב קטן בחלוקת יער לא אסור. זה הקשה עליו לקרוא, במיוחד כיון שהחומר היה קשה, והארי קיווה שתאומן שהיא קורא את אחד מספרי המדע הבדיוני שלו במקום -

"יצאנו מחוץ לטוחה לחשי ההגנה, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל. "הגיא הזמן לצאת לדרכך."

פרופסור קוירל ירד בזוזירות, מחשב את תנועותיו בזמן שי יצא מהכרכרה. הארי קפץ מטה מצידה השני.

הארי תהה איך בדיקם יגיעו לשם כשפרופסור קוירל צעק "תפוס!" וזרק לעברו גו נחושת, שהארי חפס בלי לחשב. קרס עצום ובחלתי נראה חפס במוותינו של הארי ומשך אותו לאחר בחזקה, אלא שלא הייתה שום תחושת האזהה, ורגע לאחר מכן הארי עמד במאצע סמטה דיאגון.

(סלח לי, מה? שאל מוחו.)

(הרגע השתגרנו, הסביר הארי.)

(דברים כאלה לא קרו בסביבה הקדמונייה, התلونן מוחו של הארי, וגורם לו לסתחרחות.)

הארי מעוד כשרגלו הסתגלו למרצפות הרחוב במקום לעפר השביל המיווער שבו נסעו. הוא התישר, עדרין מסוחרר, מרגיש כאילו המכשפות והקוסמים ההומים סביבם מפני שהם מקום מעבר, וקריאות המוכרים נדמו כנאות סביבו, בעוד מוחו מנסה

למצוא עולם להתמקם בו.

רגעים ספורים לאחר מכן, נשמע מעין קול שאיבת-פקיקה כמה צעדים מאחורי הארי, וכשהארι הסתובב, פרופסור קווריל היה שם. "אכפת לך –" שאל הארי, בדיקוק ברוגע שפרופסור קווריל אמר, "חוושני אני –"

הארי עצר, ופרופסור קווריל לא.

" – צרייך ללבת להchnerיע תהליך כלשהו, מר פוטר. מכיוון שהויסבר לי ארכות שאני אחראי לכל דבר שעשו לקרות לך, אשאיר אותך עם – "

"דוכן עיתונים", אמר הארי.

"סליחה?"

"או כל מקום שבו אוכל לקנות עותק של הנבייא היומי.שים אותו שם ואהיה מאושר."

זמן קצר לאחר מכן, הארי הובל אל חנות ספרים, מלאה בכמה איוםים שקטנים ומעורפלים. המוכר קיבל איוםים פחות מעורפלים, אם לשפט על-פי הדרך שבה התכווץ, ועכשו עיניו התרכזו בין הארי לבנישה.

אם חנות הספרים תעלה באש, הארי יישאר במרכזה עד שפרופסור קווריל יחזור.

בינהיים –

הארי העיף מבט זרייז מסביב.

חנות הספרים הייתה קטנה ומרופטת, והיו בה ארבעה טורי כונניות ספרים בלבד. המדף הקרוב ביותר, אליו הגיעו עיניו של הארי, הכליל ספרים דקים וכורכים בעור זול עם כוורות אפלוליות כמו 'הטבח באלבניה במאה החמש-עשרה'.

כל דבר בתورو. הארי צעד לעבר דלפק המוכר.

"סלחה לי," אמר הארי, "עותק אחד של הנבייא היומי, בבקשה." "חמשה חרםשים," אמר המוכר. "סליחה, ילד, נשארו לי רק שלושה."

חמשה חרמשים הינו בדפק. להארי הייתה תחושה שהיא יכול להתמקח איתו, אבל בשלב זה כבר לא היה אכפת לו. עיניו של המוכר התרחבו ונראה שרק עכשו שם לב להארי לראשונה. "אתה!"

"אני!"

"זה נכון? אתהאמת – "

"שתחוק! מצטער, חיכיתי כל היום כדי לקרוא את זה ישירות מהעיתון במקום לשם עז זה מקור שני, אז פשוט תן לי אותו, בסדר?"

המוכר בהה בהארי לרוגע, ואז שלח את ידו מתחת לדפק ללא מילים והושיט עותק מקופל אחד של הנביה היומי. הכוורת הייתה:

הארי פוטר
מאורס בסטר
לגיינברה וויזלי

הארי בהה.

הוא הרים את העיתון מהשולחן, לאט, ביראת קודש, כאילו החזיק ביצירה מקורית של אֲשֶׁר, ופתח אותו כדי לקרוא...
על הראיות ששכנעו את ריטה סקיטר.
...ואז עוד כמה פרטים מעניינים.
...ועוד קצת ראיות.

פרד וג'ורג' וידאו עם אחותם שזה בסדר, נכון? כן, ודאי שהם יידאו. הייתה שם תמונה של ג'ינברה וויזלי נאנחת במכינה בחביבה במשהו שהארי הצליח לזהות, במבט מקרוב, כתצלום שלו עצמו. זה בוודאי היה מבויים.

אבל איך לעוזalborg...?

הארי ישב על כסא מתקסל זול וקרא את הכתבה בפעם הרביעית, כשהדלה נפתחה בלחשיה רכה ופרופסור קוירל נכנס להchnerות.

"אני מתנצל על – מה בשם מרלין אתה קורא?"
 "נראה", אמר הארי, קולו מללא יראת כבוד, "שהאחד בשם ארתור
 וויזלי הושם תחת קללה אימפריו שהוטלה על ידי אוכלים
 שאבי הרג, ובכך יצר חוב דם לבית פוטר, שאבי דרש שייפדה
 באמצעות נישואים לבטו ג'ינבורה וויזלי, שאך נולדה. אנשים באמת
 עושים דברים כאלה פה?"

"איזה העלמה סקיטר יכולה להיות כה שוטה עד שתאמין –"
 קולו של פרופסור קוירל נקטע באחת.
 הארי החזיק את העיתון פרוש ואנכי, כלומר, פרופסור קוירל
 ממוקם עומדו יכול היה לראות את הכתב מתחת לכותרת.
 הבעת התדהמה על פניו של פרופסור קוירל הייתה עבודה
 באמנות בפני עצמה, שכמעט השותה לעיתון.
 "אל תdag", אמר הארי בעיליות, "הכל מוזיף".
 ממוקם כלשהו בחנות, הוא שמע את המוכר משתנק. נשמע
 קולו של ערימת ספרים נופלת.
 "מר פוטר..." אמר פרופסור קוירל אליו, "האם אתה בטוח
 בכך?"

"בטוח למדי. שנלך?"
 פרופסור קוירל הנהן, דעתו מוסחת, והארי קיפל את העיתון
 בחזרה ויצא אחוריו מבعد לדלת.

משמעותו לא הצליח לשמש את קולות הרחוב כתעת.
 הם הלוכו בדממה במשרך שלושים שנויות לפני שפרופסור קוירל
 דבר. "העלמה סקיטר בchner את הפוטוקולים המקוריים של
 מושב הקסמהדרין המצומצם".

"כן."
 "הפוטוקולים המקוריים של מושב הקסמהדרין המצומצם."

"כן."
 "אני הייתי מתקשה לעשות זאת."
 "באמת?" שאל הארי. "麥ciיון שאם החשדות שלי נכונים, זה

נעשה על ידי תלמיד הוגוורטס".

"זה מעבר לביתי אפשרי", אמר פרופסור קויריל בקול שטוח. "מר פוטר... אני חושש שהగברת הצעירה זו מцевה להינשא לך". "אבל זה בלתי סביר", אמר הארי. "אם לצטט את דאגלס אדאמס, לבתי אפשרי יש לדוב מעין יושרה שחסורה למה שהוא רק בלתי סביר".

"אני מבין את הנקודה שלך", אמר פרופסור קויריל לאט. "אבל... לא, מר פוטר. ייתכן שהזוה בלתי אפשרי, אבל אני מסוגל לדמיין שימושיו הייחודיים של הקסמהדרין. לא ניתן לדמיין שהמנהל העליון של גריינגורטס יטביע את חותם תפקידי כעד לחוזה אירוסין מזויף, כשההעלמה סקיטר וידאה את תקינות החותם הזזה באופן אישי".

"אכן", אמר הארי. "היות מцевה מהמנהל העליון של גריינגורטס להיות מעורב בשכבות צו של כסף מחליפה ידים. נראה שמר וויזלי היה בחוב גדול, ולכן דרש תשלום נוספת של עשרה אלפי אוניות –"

"עשרה אלפי אוניות בעבר וויזלי? אתה יכול לקנות בת לבית אצולה בעבר סכום כזה!"

"סלח לי", אמר הארי. "אני באמת חייב לשאול בנקודת הוויזלי. האם אנשים באמת עושים דברים כאלה פה –"

"לעתים נדיירות", אמר פרופסור קויריל, מקמט את מצחו. "וככל לא מאו מותו של אדון האופל, אני חושד. אני מניח שעלפי העיתון, אביך פשוט שילם את הסכום?"

"לא הייתה לו ברירה", אמר הארי. "לא אם רצה למלא את תנאי הנבואה".

"תן לי את זה", אמר פרופסור קויריל, והעיתון זינק מידיו של הארי כלכך מהר עד שהארי נחתך.

הארי שם את אצבעו לפני בצורה אוטומטית, מרגיש המומן למדוי, ופנה למחות בפני פרופסור קויריל –

פרופסור קוירל עצר במרכז הרחוב, ועיניו ריצדו מצד לצד
בעוד כוח בלתי נראה החזק את העיתון מרוחף באוויר לפניו.
הاري הביט, פיו פתוח בתדהמה גלויה, בעוד העיתון נפתח כדי
לחשוף את עמודים שתים ושלוש. זמן קצר לאחר מכן, את ארבע
וחמש. היה נראה שהאיש השיל מעליו את תחפושת בזיהותה.
לאחר זמן קצר במידה מטרידה, העיתון התקפל מעליו שוב.
פרופסור קוירל חלש אותו מהאוויר והשליך אותו אל הاري, שטאפס
אותו מתוך רפלקס טהור; ואז פרופסור קוירל החל ללבת שוב,
והاري צעד בעקבותיו אוטומטית.
„לא“, אמר פרופסור קוירל, „הנבואה זו לא נשמעה נכונה גם
לי.“

הاري הנהן, עדיין המומ.

„ניתן היה להטיל אימפריוס על הקנטאים“, אמר פרופסור
קוירל. „זה נראה מובן. מה שקדם יכול ליצור, קם יכול להשחתית,
ומתקבל על הדעת שניתן היה לעוזת את החותם הגדול של
גרינגוטס לידי של אחר. שניתן היה להתחזות לשושואיסט באמצעות
פולימיצי, באותו אופן לחוזה הבוואר. עם מספיק מאמץ ניתן
אולי לשנות את הפורוטוקולים של הקסמהדרין. יש לך מושג
כלשהו כיצד זה נעשה?“

„אין לי ולו השערה סבירה אחת“, אמר הاري. „אני כן יודע שהוא
עשה בתקציב כולל של ארבעים אוניות.“

פרופסור קוירל עצר במקומו והסתובב אל הاري. הבעת פניו
היתה ספקנית לגמרי כעת. „ארבעים אוניות יהיו שכרו של פורץ-
מגננות מיומן עברו פתחת מעבר לתוך בית שברצונך לשודד!
ארבעים אלף אוניות אולי יספיקו לשכור צוות של הפשעים
המקצועיים הטוביים בעולם כדי לשנות את הפורוטוקולים של
הקסמהדרין!“

הاري משך בכתפיו בחוסר אוניים. „אני אזכיר זאת בפעם הבאה
שאני רוצה להסוך שלושים-ותשע אלף, תשע מאות ושישים אוניות

על ידי מיציאת הקבלן הנכון".

"אני לא אומר זאת לעתים קרובות", אמר פרופסור קווריל,
"אני מתרשם".

"כמובן כמובן", אמר הארי.

"ומיהו התלמיד המופלא זהה?"

"חוושני שאיני יכול לومך".

להפתעתו הקלה של הארי, פרופסור קווריל לא התנגד לכך.
הם המשיכו ללכת לכיוון בנין גרייניגטס, שקוועים במחשבות,
מכיוון שאיש מהם לא היה מסוג האנשים שהיו מסוגלים להרים
ידים לפניו שחשבו על הבעה לפחות חמיש דקוט.

"יש לי תחושה", אמר הארי, "שאנחנו תוקפים את זה מהכוון
הלא נכון. יש סיפור ששטעתי פעמי על כמה תלמידים שנכנסו
לשיעור פיזיקה, והמורה הראתה להם לוח מתכת גדול שניצב ליד
אש. היא אמרה להם להרגיש את הלוח, והם הרגיסו שהמתכת ליד
ה האש הייתה קרה יותר, והרחק ממנה חמה יותר. והיא אמרה 'רשמו
את הניחושים שלכם בנוגע לסיבת שבגללה זה קורה'. או לחלק
מה תלמידים רשמו 'בגלל הדרך שבה המתכת מוליכה חום', וחלק
מה תלמידים כתבו 'בגלל הדריך שהאויר נע', ואף אחד לא כתב
זה פשוט נראה בלתי אפשרי', והתשובה האמיתית הייתה שלפני
שהתלמידים נכנסו לכיתה, המורה הפכה את הלוח".

"מענין", אמר פרופסור קווריל. "זה אכן נשמע דומה. האם
ישנו מוסר השכל?"

"מוסר ההשכל הוא שהכוונה שלך כרצionarioיסט הוא יכולת שלך
להיות מבולבל יותר מבדיה מאשר למציאות", אמר הארי. "אם
אתה יכול להסביר אותה מידת כל תוצאה, יש לך אף ידע.
התלמידים חשבו שהם יכולים להשתמש במיללים כמו 'בגלל הולכת
חום' כדי להסביר כל דבר, אפילו לוח מתכת שקר יותר מצד הקרוב
לאש. אז הם לא שמו לב עד כמה הם מבולבלים, מה שאומר שהם
לא היו מסוגלים להיות מבולבלים יותר משקר מאשר אמיתי. אם

אתה אומר לי שהקנטאורים היו תחת קללת אימפריוֹס, עדין יש לי
הרגשה שמשהו לא בסדר. אני שם לב שאני עדין מבולבל אפילו
אחרי ששמעתי את ההסביר.
"הממ", אמר פרופסור קוירל.
הם המשיכו לכת.

"אני מניח", אמר הארי, "שזה לא באמת אפשרי להחליף בין
אנשים במקומות מקבילים? תלומר, זו לא הריטה סקיטר שלנו, או
שהם שלחו אותה ומניתם מקום אחר?"
"אם זה היה אפשרי", אמר פרופסור קוירל, קולו יבש למדי,
"האם עדין הייתה פה?"
ובדיק כשבמדוע הגיעו לחזית העצומה והלבנה של בניין
גרינגוטס, אמר פרופסור קוירל:
"אה. כמובן. oczywiście אני מבין. תן לי לנחש, התאומים וויזלי?"
"מה?" שאל הארי, קולו עולה אוקטבה. "איזה?"
"חוושוני שאיני יכול לומר לך."
"זה לא הוגן."
"אני חושב שההוגן", אמר פרופסור קוירל, והם נכנסו
מבعد לדלתות הארץ.

* * *

השעה הייתה כמעט צהרים, והארי ופרופסור קוירל ישבו
בשני קצוותיו של שולחן רחב, ארוך ושטוח, בחדר פרטוי ומהודר
בעל ספות מרופדות ביותר וכיסאות לאורך הקירות ווילונות רכים
תלוים בכל מקום.

הם עמדו לאכול ארוחת צהרים בפונדק של מריה, מקום
שפróפּסּוֹר קוירל אמר שהוא אחת המסעדות הטובות ביותר
בסממת דיאנון, במיוחד עבור – כאן קולו ירד בצורה רבת
משמעות – מטרות מסוימות.
זו הייתה המסעדה היוקרתית ביותר שהארי היה בה מעודו,

והארי ממש סבל מהעובדה שפרופסור קוירל הזמן אותו לארוחה. החלק הראשון של המשימה – מציאת מורה להלטת ההכרה – הסתיים בהצלחה. פרופסור קוירל, מחייב ברשות, אמר לגריפהורק להמליץ על הטוב ביותר שהכיר, מבלתי להתחשב במחair, מכיוון שדמבלדור משלם; והגובלין חיך בתגובה. ייתכן שהיו כמה חייכים גם מצדיו של הארי.

החלק השני של המשימה היה כישלון מוחלט.

הארי לא היה רשאי למשוך כסף מהכספת שלו בלי נוכחותו של פרופסור דמבלדור או נציג אחר של בית הספר, והمفחת לא ניתן לפחותו קוירל. הורי המוגלים של הארי לא יכלו לאשר זאת מכיוון שהיו מוגלים, ולמוגלים היה בערך אותו מעמד חוקי כמו זה של ילדים או חתולות; הם חמודים, כך שגם ענייתם היה בפרהסיה היו יכולים לעצור אותו, אבל הם לא היו אנשים. הייתה תקנה מאולצת שהכירה בהורים של בני-מוגלים לבני-אדם במובן מצומצם, אבל הורי המאמצים של הארי לא נכנסו לקטגוריה החוקית זו.

נראה היה שהארי הוא יתום לכל דבר ועניין עליון עולם הקוסמים. ככזה, מנהל הוגוורתס, או אלה שמננו על ידו בתחום מערכת בית הספר, היו הסנדקים של הארי עד שיסיים את חוק לימודיו. הארי יכול היה לנשום בלי רשותו של דמבלדור, אבל רק כל עוד המנהל לא אסר זאת במפורש.

הארי שאל אם הוא פשוט יכול לומר לגריפהורק איך לבורר את השקעותיו בערווצים נוספים מלבד ערים וחבר שיושות בכספת שלו.

גריפהורק בהה במבט אותו ושאל למה הוא מתכוון בלבדזר. נראה היה שבנקים לא התעסקו בהשקעות. בנקים אכסנו את מטבעות הזהב שלו בכספות מאובטחות בעבר תשלום שנתי. עולם הקוסמים לא הכיר את מושג המניה. או הון עצמי. או תאגיד. עסקים נהלו על ידי משפחות מותק הכספות הפרטניות

שליהם.

הלוואות ניתנו על ידי אנשים פרטיים, לא בנקים. אם כי גרגינגוטס יספק עד להוזה, בעבר תשולם, ויאכוף אותו, בעבר תשולם גדול בהרבה.

אנשים עשירים טובים נתנו לחבריהם ללוות כסף ולהחזיר מתי שנואה. אנשים עשירים רעים גבו מכך ליבית.

לא היה שוק משני להלוואות.

אנשים עשירים מרושעים גבו מכך תעריף ריבית שנייה של לפחות 20%.

הארי נעמד, הסתווב, והניח את מצחו כנגד הקיר.

הארי שאל אם הוא זוקק לאישור המנהל כדי להקים בנק.

פרופסור קוירל הפריע בנקודה זו, אמר שהגיע זמן ארום הזרים, והוביל את הארי הרותח מהחוץ לדלתות הארץ של גרגינגוטס, דרך סמטה דיאגון, אל מסעדה יוקרתית בשם הפונדק של מריו, שם הוזמן ונשمر עבורים חדר. הבעלים נראתה המומה כשראתה את פרופסור קוירל מלאוה בהארי פוטר, אבל הובילו אותם אל החדר ללא תלונה.

פרופסור קוירל הכריז במכoon שהוא ישלם את החשבון, ונראה כאילו הוא נהנה למדי מהמבט על פניו של הארי.

"לא", אמר פרופסור קוירל למצלחת, "לא נזדקק לתחריטים. אני אוכל את מנת היום בלווית בקבוק קיאנטי, ומර פוטר יאכל את מרק הדודו למנה ראשונה, ולאחר מכן צלחת של כדורו רופף, ופודינג דבשה לקינוח".

המלצרית, לבושה בגדימות שהצליחו להראות רسمיות וחמורות על אף שהיו קצרות מהרגיל, קדה בכבוד ועזה, סוגרת את הדלת מאחוריה.

פרופסור קוירל נפנה בידיו לעבר הדלת, ובריח החליק ונטרך. "שים לב שהבריח בפנים. החדר הזה ידוע בשם החדר של מריו, מר פוטר. רצה המקרה והוא מוגן מפני כל האזנה כסומה, ואני אכן

מתכוון לכל; דמלבדו עצמו לא יוכל לגנות דבר המתרחש פה. החדר של מר ימשמש שני סוגי של אנשים. הסוג הראשון עוסק במשי אהבהבים אסורים. ולסוג השני יש חיים מעניינים".

"באמת", אמר הארי.

פרופסור קוירל הנהן.

שפתיו של הארי נפשקו בציפייה. "יהיה זה בזבוז, אם כן, פשוט לשבת פה ולאכול ארוחת צהרים, בלי לעשות שום דבר מיוחד".

פרופסור קוירל גיחך, וזו שלפ' את שרביטו וכיוון אותו לכיוון הדלת. "כמובן", הוא אמר, "אנשים עם חיים מעניינים נוקטים באמצעות זירות מקיפות יותר מאשר העוסקים אהבהבים. נעלמי אותנו בפנים כרגע. דבר לא ייכנס או יצא מהחדר הזה – דרך החוץ שמתוחת לדלת, לדוגמה. ו...."

פרופסור קוירל הטיל לא פחות מארבעה לחשיים שונים, אף לא אחד מהם מוכר להארى.

"אפילו זה לא באמת מספיק", אמר **פרופסור קוירל**. "לו היינו עושים משהו בעל חשיבות גדולה באמת, היה צורך לבצע עשרים ושלוש בדיקות נוספת. אם, נגיד, ריטה סקיטר ידעה או ניחשה שנבואה לפה, יתרכן שהיא עדין נמצאת פה, עוטה את גלימת ההיעלמות האמיתית. או שהיא יכולה להיות א נימאג'ית בעלת צורה ועירוה, אולי. ישנן בדיקות לשולול אפשרויות נדירות שכאה, אבל לבצע את כולן יהיה מתייש. עם זאת, אולי עלי לעשות את כולן בכל זאת, על מנת שלא תלמד הרגלים רעים?"

פרופסור קוירל טפח באצבע על לחיו, שקוע במחשבה.

"זה בסדר", אמר הארי. "אני מבין, ואני אזכור". אם כי הוא התאזרע מעט שם לא עומדים לעשות שום דבר בעל חשיבות גדולה באמת.

"טוב ויפה", אמר **פרופסור קוירל**. הוא נשען לאחרור בכיסאו, מחייך חיוך רחב. "פעלת היטוב היום, מר פוטר. הרעיון הבסיסי היה

שלך, אני משוכנע, אפילו אם האצלת את הביצוע. אני לא חושב שנשמע עוד מריטה סקיטר אחרי זה. לוציאוס מאלפי לא יהיה מרווח מהכישלון שלו. אם היא חכמה, היא תברוח למדינה אחרת ברגע שתבין ששיטו בה".

תחוות בחילה הchallenge להיווצר בבטנו של הארי. "לוציאוס היה מאחורי ריטה סקיטר...?"

"הו, לא הבנת זאת?" שאל פרופסור קוירל.
הארי לא חשב מה יקרה לריטה סקיטר לאחר מכן.
כלל לא.

איפילו לא קצר.

אבל היא תפוטר מעובודה, כמובן שהיא תפוטר, יתרון שיש לה ילדים שלומדים בהוגוורטס, ככל שהארי ידע, ועכשו זה גורע יותר, הרבה יותר -

"האם לוציאוס יdag שהוא היה הרוג?" שאל הארי בקול שבקוושי נשמע. במקום כלשהו בראשו, מצנפת המיוון צרחה עליו. פרופסור קוירל חיך ביובש. "אם לא התעסקת עם עיתונאים בעבר, תאמין לי שהעולם נהייה קצת טוב יותר בכל פעם שאחד מהם מת".

הארי קפץ מכיסאו בתנועה עוותית. הוא חייב למצוא את ריטה סקיטר ולהזיר אותה לפני שהיא מאוחר מדי -
"שב", אמר פרופסור קוירל בחודות. "לא, לוציאוס לא היה הרוג אותה. אבל לוציאוס הופך את החיים למأוד לא נעימים ללאה שכשלו בשירותו. העלמה סקיטר תברוח ותחזור את חייה בשם חדש. שב, מר פוטר; אין דבר שביכולתך לעשות בשלב זה, ויש לך שעילך ללמידה".

הארי התישב באיטיות. על פניו של פרופסור קוירל היה מבט מאוכזב ומרוגז שהצליח לעצור אותו טוב יותר ממילימ. "ישנם זמנים", אמר פרופסור קוירל, קולו חותך, "בhem אני חושש שתודעת הסלית'רין המבריקה שלך פשוט מתחזצת עליך".

חוור אחורי. ריטה סקיטר הייתה אישה מגעילה ונתעתבת.”

”ריטה סקיטר הייתה אישה מגעילה ונתעתבת”, אמר הארי. הוא

לא הרגש בnoch לומר זאת, אבל לא נראה שיש אפשרות אחרת.

”ריטה סקיטר ניסתה להרים את המוניטין שלי, אבל הוצאתי

לפועל תכנית גאונית והשמדתי את המוניטין של קודם.”

”ריטה סקיטר קראה עלי תיגר. היא הפסידה במשחק, ואני ניצחתי.”

”ריטה סקיטר הייתה מכשול לתוכניות העתידיות. לא הייתה

לי אפשרות אלא לטפל בה אם רציתי שתוכניות אלו יצליחו.”

”ריטה סקיטר הייתה האויבת שלי.”

”לא אוכל לעשות דבר בחוי אם לא אהיה מוכן להביס את אויבי.”

”הbstiy את אחד מאוביי היום.”

”אני ילד טוב.”

”מגיע לי פרס מיוחד.”

”אה”, אמר פרופסור קוירל, שТИבל את השורות האחרונות

בחיקון טוב לב, ”אני רואה שהצלחתו לכוד את תשומתليفך.”

זו הייתה האמת. ובעוד hari הרגש שהוסלל לכיוון מסוים –

לא, זו לא הייתה רק הרגשה, הוא באמת הוסלל – הוא לא היה יכול

להכחיש שלומר את הדברים האלה, ולראות את פרופסור קוירל

מחיך, באמת גרם לו להרגש טוב יותר.

פרופסור קוירל הושיט את ידו לתוך גלימתו, בתנועה איטית

ומודגשת בכונה, ושלף מתוכן ...

... ספר.

הוא היה שונה מכל ספר שהארי ראה בחיים, השולדים והפינוט

עוקומים במובחן; גם היה התואר שעלה במחשבתו. הוא נראה

כailo נכהה במכרה ספרים.

”מה זה?” נשם הארי.

”יוםן”, אמר פרופסור קוירל.

"של מי?"

"של אדם מפורסם." פרופסור קוירל חיך חיווך רחב.

"אוקיי..."

הבעתו של פרופסור קוירל נעשתה רצינית יותר. "מר פוטר, אחת הדרישות כדי להפוך לקוסם רב עצמה היא זיכרון מצוין. הפתרון לחידה הוא לעתים קרובות דבר מה שקרהת לפני עשרים שנה בмагילה עתיקה, או טבעת מסוימת שראית על אצבעו של אדם שפגשת פעם אחת בלבד. אני מזכיר זאת כדי להסביר כיצד הצלחתி לזכור את הפריט הזה, ואת הלוחית שהוזמדה אליו, אחרי שפגשתי אותו שנים רבות לאחר שראיתו אותם. אתה מבין, מר פוטר, לאורך חייו, עינייחי במספר רב של אוספים פרטיים שבעליהם היו אנשים שאולי לא הגיעו להם להחזיק בכל מה שהוא להם –

"גנבת אותו?" שאל הארי בתדרמה.

"זה מדויק," אמר פרופסור קוירל. "לאחרונה, למעשה. אני חושב שתעריך את הפריט המסייע הזה הרבה יותר מהאדם הקטן והנאלח שהחזיק בו לשם מטרה יחידה – והיא, להרשים את חבריו, הנאלחים כמווהו, בנדרוותו".

הארי ישב בפה פעור כעת.

"אבל אם תרגיש שפעלתה של אכזריה, מר פוטר, אני מניח שאתה צורך שתקבל את מתנהך המיוחדת. אם כי לא אטריח את עצמי להגניב אותו בחזרה. אז, מה אתה מחייב?"

פרופסור קוירל השליך את הספר מיד אחת לשנייה וגרם להاري לשולח את ידו לעבר הספר בתנועה בלתירצונית.

"הוא," אמר פרופסור קוירל, "אל תdag בקשר לטיפול גס בספר זהה. אתה יכול להשליך את היומן הזה לתוך אח מבוערת והוא י יצא ללא פגע. בכל מקרה, אני ממתין להחלטתך."

פרופסור קוירל זיך מעלה בקהלות את הספר ותפס אותו שוב, מחייב.

לא, אמרו גרייפינדור והפלפאף.

כן, אמר ריבנקלו. איזה חלק במילה 'ספר' לא הבנתם שנייכם? החלק של הגניבה, אמר הפלפוף.
אווי, נו באמת, אמר ריבנקלו, אתה לא באמת יכול לבקש מאייתנו לומר לא ולבלוט את שאarity חיינו בתחום מה יש בו. זה נשמע כמו פעללה חיוונית נתו מנוקוד מבט תועלתונית, אמר סלית'רין. תהשוב על זה כעל עסקת חיליפין כלכלית שמייקה רוחחים מסחר, רק בלי החלק של הסחר. בנוסף, אנחנו לא אלה שגנווו אותו וזה לא יעוזר לאיש אם פרופסור קוירל ישמור אותו. הוא מנסה להפוך אותו לאפל! צוח גרייפינדור, והפלפוף הנהן בהסתכמה.

אל תהיה ילד קטן ונאיבי, אמר סלית'רין, הוא מנסה ללמד אותך להיות סליית'רין.
כן, אמר ריבנקלו. הבעלים של היום הזה בטח היה אוכל-מוות או משהו. הוא שיך לנו.

הארי פתח את פיו, ואז עצר, הבעה מלאת כאב על פניו. נראה שפרופסור קוירל נהנה למדדי. הוא איזן את הספר על אחת הפינות, על אצבע אחת, ושמור עליו מאוזן בעודו מהמתם נעימה קטנה.

או נשמעה נקיישה על הדלת.
הספר נעלם לתוך גלימתיו של פרופסור קוירל, והוא קם מכיסאו. פרופסור קוירל החל ללכת לכיוון הדלת –

– כשלפתע מעך והטיח עצמו נגד הקיר.
"זה בסדר", אמר פרופסור קוירל, בקול שנשמע לפטעה הרבה יותר מאשר מבודך כלל. "שב, מר פוטר, זו רק סחרחותה קלה. שב."
אצבעותיו של הארי אחדו בקצתו כיסאו, לא בטוח מה עליו לעשות, מה הוא יכול לעשות. הארי לא יכול אפילו להתקרכב יותר מדי לפרופסור קוירל, לא אם ברצונו להימנע מתחוושת האבדון –
פרופסור קוירל התיעשר, נשימתו מאומצת קמעה, ופתח את הדלת.

המלצרית נכנסת, נושא מגש אוכל; ובعود היא מחלקת אתazelhot, פרופסור קוירל צעד באיטיות בזרחה לשולחן.
אבל עד שהמלצרית קדה ויצאה, פרופסור קוירל התיעישר בכיסאו וחזר לחין.

עם זאת, ההתקף הקוצר של מה-זזה לא-אייה הכריע את העניין בעברו הארי. הוא לא יכול לומר לא, לא אחרי שפרופסור קוירל השקיע כל-כך הרבה.
”כן”, אמר הארי.

פרופסור קוירל הרים אצבע מתרה, ואז הוציאו שוב את שרביטו, נעל שוב את הדלת, וחזר על שלושה מתוך ארבעת החלושים ממוקדם.

ואז פרופסור קוירל הוציאו שוב את הספר מבין גלימותיו והשליך אותו אל הארי, שכמעט שמט אותו לתוך המرك.

הארי העיף בפרופסור קוירל מבט של תרעומת חסרת אונים.
אתה לא אמר לך לעשות את זה עם ספרים, מכושפים או לא.

הארי פתח את הספר בזיהירות אינסטינקטיבית ומוטמעת.
הדף הרגישו עבים מדי, בעלי מרקם שונה מכל נייר מוגלי או קלף קוסמיים. והדף היו...

...רייקים?

”אני אמר לך לראות – ”

”תשתכל קרוב יותר להתחלה”, אמר פרופסור קוירל, והארי שוב בזיהירות מוטמעת) הפק עירימת דפים.
האותיות בכתב ידו נכתבו בכתב יד והיה קשה מאוד לקרוא אותן,
אבל הארי חשב שהamilim הן לטינית.
”מה זה?” שאל הארי.

”זה”, אמר פרופסור קוירל, ”הוא התיעוד של המחקרים הקסומים של בני-מוגלים שעוזם לא הגיע ללמידה בהוגו-רטס.
הוא סירב למכחtab הקבלה שלו, וערך מחקרים קטנים ממשו, שבלי שרביבית אף פעם לא הגיעו רוחק מדי. מהתייאור שעלה הלווחית, אני

*

לְשִׁים לְבָטֵח

**

מניח שהשם שלו יהיה משמעותי יותר בעברך מאשר עברו. זה,
הארי פוטר, הוא היומן של רוג'ר בייקון."

הארי כמעט התעלף.

בצמוד לקיר, בנקודה בה מעד פרופסור קוורל, בהקו השאריות
המעוכות של חיפושית כחולת יפהפייה.

אפקט

לא בכל יום יכולת לראות את הארי פוטר מתחנן.
"בבקשהההה", ייל הארי פוטר.

פרד וג'ורג' הגידו שוב בראשיהם. מחייכים.

על פניו של הארי פוטר היה מבט מיווער. "אבל אמרתי לכם אין
עשיתי את זו עם החתול של קוין אנטוouisל, ואת זו עם הרמוני
והגוזו הנעלם, ואני לא יכול לספר לכם על מצנפת המיין או על
כדורזה-זיכרון או על פרופסור סנייפ..."

فرد וג'ורג' משכו בכתפיהם ופנו לעזוב.

"אם תפעננה את זה מתישחו", אמרו התאומים לבית וויזלי, "אל תשכח לספר לנו".

"אתם מרושעים! שנייכם מרושעים!"

فرد וג'ורג' סגו בקפידה את הדלת לכיתה הריקה מאחוריהם, מקפדים לשמר את החיווך על פרצופם למשך זמן מה, רק למקורה שהארי פוטר יכול לראות דרך דלתות. ואז הם פנו במסדרון ופניהם נפלן.

"הניכושים של הארי –"

" – לא נתנו לך אף רעיון?" הם אמרו אחד לשני ברגענית, וכפתיהם השמוטות צנחו עוד.

הזכרון האחרון שלהם בנושא היה אמברוזיוס פלום מסרב לעזר להם, אם כי הם לא זכרו מה הם ביקשו מהם לעשות...
...אבל הם בטח חיפשו מקום אחר ומצאו מישחו שיעזר להם

לעשות משהו לא חוקי, או שהם לא היו מסכימים שיטילו עליהם
אובליוויאטה לאחר מכן.

איך לעזאזל הם הצליחו לעשות את כל זה בתקציב של ארבעים
אוניות בלבד?

בהתחלתם חשבו שהזיווג שלהם כה מוצלח שהארי באמת
יאילץ להתחנן עמו גינני... אבל נראה שהם חשבו גם על כך.
הפרוטוקולים של הקסמהדרין שננו שוב והוחזרו למצבם המקורי,
חוזה האירוסין המזוייף הועלם מהכפסת בגרינגוטס מתחת לאפו
של הדרקון ששמר עליה, וכיוצא בזאת. זה היה די מפחיד, למען
האמת. רוב האנשים חשבו עכשו שהנבי האiom' המציא את כל
הסיפור מסיבות לא ברורות, והפרקן הוסיף שמן למדורה עם
הគורתה של יום המחרת, הארי פוטר מאורט בסתר ללונה לאבגוד.
היה מי שהייתה האדם שכרכו, הם קיוו ונואשו שהוא יספר להם
מה קרה אחרי שתחול הת קישנות על כל הסיפור. אבל ביןתיים זה
היה נורא. הם ביצעו את המתייה הטובה ביותר שלהם איריפעם,
אולי אפילו המתייה הטובה ביותר בהיסטוריה של המתייהות, והם
לא זכרו כיצד. זה היה מטורף. הם הצליכו לחשוב על זה בפעם
הראשונה, אז למה הם לא הצליחים להבין איך הם עשו זאת עכשו?
אחרי שהם יודעים כל מה שעשו?

הנהמה היחידה שלהם הייתה שהארי לא ידע שהם לא ידעו.
אפשרaimא שלהם לא שאלה אותם בנושא, למרות הקשר
הברור למשפחה וויזלי. היא אשר יהא הדבר שנעשה, הוא היה
רובה מעבר לכוחו של כל תלמיד הוגוורטס... למעט אולי אחד,
שיתיכון ועשה זאת בנסיבות אכזריות, אם שמוות מסוימות אכן
נכונות. האלי עצמו נחקר תחת ורייטסום, כך סייר להם... בנסיבות
דמלדור, שנענץ בהילאים מבטים מפחידים. ההילאים שאלו בדיק
מספיק שאלות כדי לוודא שהארי לא ביצע את המתייה בעצמו או
העלים מישחו, ואוז התהफטו מהוגוורטס.

פרד וג'ורג' תהו האם להיעלב מהעובדת שהארי נחקר על ידי

ההילאים על המתיחה שלהם, אבל המבט על פניו של הארי, שנבע כנראה מאותה הסיבה, היה שווה את זה.

באופן לא מפתיע, ריטה סקיטר והעורך של הנביא היומי שניהם נעלמו, ונמצאו כבר במדינה אחרת, ככל הנראה. הם היו שמחים לספר למשפחה שלהם על זה. אבא שלהם היה מבורך אותם, הם חשבו, אחרי שאימה שלהם הייתה הרגת הורגת אותם וגינני הייתה שורפת את השאריות.

אבל הכל היה בסדר עכשו – הם יספרו לאבא שלהם יום אחד, ובינתיים...

... ביןתיים דמלדור התעטש במקורה כשעבך על פניהם במסדרון, והפיל מכיסו בטעות חבילה קטנה, אשר הכילה שני מושקפים לפריצת הגנות מאיכות שלא תיאמן. פרד וג'ורג' ניסו את המושקפים החדשניים שלהם במסדרון ה"אסור" בקומת השלישית, טילו בזריזות אל מראת הקסם וחזרה, ולמרות שלא הצליחו לראותם בכירור את כל לחשי ה גילוי, המושקפים חשבו לרבה יותר مما שראו בביטחון הראשוני במקום.

כמובן שהם ייאלצו להיזהר מאוד לא להיתפס לעולם כשהמושקפים ברשותם, או שהם יוכו להרצאת נזיפה חמורה במשרד המנהל, אשר עלול אף לאיים לסלק אותם מהוגורטס.

היה טוב לדעת שלא כל מי שמתמיין לגריפינדור גדל להיות פרופסור מקונגנג.

* * *

הארי נמצא בחדר לבן, חסר חולונות, חסר פרטיהם, ישוב ליד שולחן, ומביט בגבר חסר הבעה שעטה גלים רשים רשמיות בצעב שחור אחד.

ה חדר נסרק נגד האזנות, והגבר הטיל בדיק על שרים יושבעם להשים לפניו שאמר אפילו "שלום, מר פוטר".

היה זה אך העולם שהגבר בשחור ינסה לקרוא את מחשבותיו של

הארי.

"הכן את עצמך", אמר הגבר בקול נטול הבעה.

ספר הlettesהכרה של הארי טען כי תודעה אנושית חשופה למאירה הכרה רק דרך משתחים מסוימים. אם לא תצליח להגן על המשתחים שלך, מבארה הכרה ייחזור דרכם ויכול לגשת לכל חלקיו התודעה שלך שתודעתו שלו מסוגלת לתפוס...

...שלא היו רבים, כך החברר. תודעות אנושיות היו קשות להבנה לתודעות אנושיות אחרות, בכלל ומה מעבר לשטחית ביותר. הארי תהה האם היכרות נרחבת עם מדעים קוגניטיביים תוכל להפוך אותו למאירה הכרה חזק, אבל ניסיונות חווירם ונשנים גרמו לו סוף סוף להפנים שהוא צריך להנמק את הציפיות שלו לגבי דברים בסגנון. זה לא יכולו הוקרי מדעים קוגניטיביים הבינו בני אדם טוב מספיק בשבייל לייצור אחד.

הצעד הראשון בלימודי המיווננות הנגדית, הlettesהכרה, הוא לדמיין את עצמך כאדם אחר בצורה יסודית ככל הניתן – לשקו על חולותין באישיותך החלופית. הצורך לעשות זאת הוא חולף, אבל הדבר היה שימושי בתחלת ההכשרה כדי להבין היכן נמצאים המשתחים שלך. מבארה הכרה ינסה לקרווא אותך, ואתה תבחן בכך אם תשומת לך תהיה מוקדמת מספיק – תרגיש בו מנסה להדר. והמשמעות שלו היא לוודא שהוא נוגע רק באישיות הדמיונית שלך, ולא בזו האמיתית.

כשהתאWARE טוב מספיק, אתה יכול לדמיין את עצמך כמי שהו מאוד פשוט, להעמיד פניו בפניך, ולסגת לעצמך את הרגל לדמיין זאת בכלל מקום שבו נמצאים המשתחים שלך. זה היה מחסום הlettesהכרה בסיסי. קשה ללמוד להעמיד פניו בפניך, אבל קל לעשות זאת לאחר מכן, והמשמעות החשוף של התודעה היה ורוד בהרבה מהחלה הפנימית שלך, אז עם מספיק חריגול אתה יכול להשאיר את זה כהרגל ברקע.

או, אם אתה מלייטה הכרה מושלם, אתה יכול לרווץ לפני

הגששות, ולענות לכל שאלתך ברגע שהוא נשאלת, ואז מבארך ההכרה שיכנס דרך המשטחים שלך יראה תודעה שלא ניתן להבחין בין ובין מי שהעמדת פנים אתה.

באופן זה ניתן לשוטות אפילו מbabaria הכרה המוכשר ביותר. אם מליטה הכרה מושלם טוען שהוא הוריד את מחסום הלטוי ההכרה שלו, אין דרך לדעת אם הוא משקר. גרווע מאכּ, אתה עשו לא לדעת שעומד לפניך מליטה הכרה מושלם. הם נדרים, אבל משמעותה העובדה שהם קיימים היא שאתה לא יכול לבטווח בכיאורה הכרה על אף אחד.

הדבר מדגים עד כמה ההבנה של אנשים אחד את השני רדודה וחסירה, למצויר. עד כמה מעט קוסמיים מבינים את העומקים שנחאים תחת התודעה האנושית, שכןן לשוטות בטלפתים האנושיים הטוביים ביותר בכך שהעמדת פנים שאתה מישחו אחר.

אבל מלכתחילה, בני אדם מבינים אחד את השני רק בעוזרת העמדת פנים. לא ממצאים החזיות בוגר לאנשים אחרים על ידי מידולמאה טריליאון הסינפסות שבמוחם כאובייקטים נפרדים. תבקש מהמניפולטור החברתי הטוב ביותר בעולם לבנות לך בינה מלאכותית מפאס, והוא יביטך בעיני עגל. אתה צופה מה אנשים יעשו כשהאתה אומר למוח שלך להתנהג כמו שלהם. אתה שם את עצמן במקומות. אם אתה רוצה לדעת מה יעשה אדם כועס, אתה תפעיל את מעגלי הкусם של המוח שלך, והוא אשר יהא הפלט שלהם, זו תהיה התחזית שלך. אין באמת נראה החיזות העצבי של כאס מבפנים? מי יודע? המניפולטור החברתי הטוב ביותר בעולם לא בהכרח יודע מהם נוירונים, וכך גם אולי מbabaria הוכרה הטוב ביותר.

כל דבר שbabaria הוכרה יכול להבין, מליטה הכרה יכול לגלו. זה היה אותו טרייך בשני הכוונים – טרייך שכונראה מושב על ידי אותה רשת עצבית בשני המקרים, קבוצה יחידה של מעגלי בקורה שהופכים את המוח שלך למודל למוח של מישחו אחר.

ולכן המרוץ בין ההתקפה הטלפתית וההגנה הטלפתית נגמר בニיחון מוחץ להגנה. אחרת כל עולם הקטמים, אולי אפילו כל כדור הארץ, היה מקום שונה לגמר...

הארי ל夸 נשימה עמוקה ותרכז. חיווך קל נח על שפתו. סוף סוף! פעם אחת, הארי לא נדף במלחקת הכוחות המסתוריים.

אחרי כמעט חודש של עבודה, ובעקבות גחמה יותר מאשר כל דבר אחר, הארי החליט להכנס את עצמו לזמן קר ואז לנסota שוב את תרגילי הלטת-הכרה בספר. בנקודה זו הוא כבר יותר כמעט למגרי על דברים כאלה, אבל עדין נראה שהוא שווה לעשויות ניסיון זרין -

הוא עבר על כל התרגילים הקשים ביותר בספר תוך שעתיים, ולמחרת הוא הלך לפופסור קויריל ואמר לו שהוא מוכן.

הצד האפל שלו, כך הסתבר, היה מאד, מאד טוב בהעמיד פנים שהוא מישחו אחר.

הארי חשב על הטריגר הרגיל שלו, מהפעם הראשונה שבה עבר למגרי לצד האפל שלו...

סודורום השתקף, נראה די מרוצה מעצמו. "זה יהיה... חמיש נקודות? לא, בואו נעה את זה לעשייה שלמה של נקודות מריבנקלו על חוזפה".

חיווכו של הארי נעשה קר יותר, והוא בוחן את הגבר בגלים השחורות שחשב שהוא עומד לקרוא את מוחו של הארי.

ואז הארי הפך למישחו אחר למגרי, מישחו שנראה הולם למאורע.

...בבדר לבן, חסר חלונות, חסר פרטימ, ישוב ליד שולחן, ומabit בגבר חסר הבעה שעטה גלים ורשימות בעכע שחור אחד.

קימבל קיניסון בוחן את הגבר בגלים השחורות שחשב שהוא עומד לקרוא את מוחו של עדשיי שלב שני מהסירה הגלקטית.

תהייה זו לשון המעתה לומר שקימבל קיניסון היה בטוח

בתוצאה. הוא התאמן אצל המנטור מאריסיה, התודעה החזקה ביותר ביקום זהה או אחר, והקוסם הפשטוט שישב מולו יראה בדיקות מה שהעדרשאי האפור ירצה שיראה...
...תודעתו של הילד שהתחזה אליו, ילד תמים בשם הארי פוטר.
"אני מוכן", אמר קימבל קיניסון בנימה חוששת שהייתה מתאימה בדיקות ליד בן אחת עשרה.
"לגילימנס", אמר הקוסם בגלימות השחרות.
שתקינה.

הקוסם בגלימות השחרות מצמצץ, כאילו ראה משהו כלכך מפתיע עד שאפילו העפעפים שלו צעו. "לייל-שנשאריבחים יש צד אפל מסתורי?"
חומר החל לעלות בלחיוו של הארי.

"ובכן", אמר הגבר. פניו חזרו להבעה שלווה לחЛОוטין. "סליחה. מר פוטר, טוב לדעת את היתרונות שלך, אבל אין זה אותו דבר כמו להיות בטוח בהם בטחוניזר-מורפוז להחריד. בהחלט יתכן שתוכל ללמידה הלטת-הכרה בגיל אחת עשרה. זה מפליא אותי. חשבתי שמר דמבלדור מעמידפני משוגע שוב. יש לך כזו דיסוציאציה שאני מופתע לא למצוא סימן אחר להתעללות, וייתכן שתהפוך למיליט-הכרה מושלם בבוא היום. אבל יש הבדל ניכר בין זה ובין הציפייה להעמיד מחסום הלטת-הכרה מוצלח בניסיון הראשון שלך. זה פשוט מגוחך. האם הרגשת משהו כשקראתني את תודעתך?"

הארי הניד בראשו, מסמיק בפראות כתעת.
או תקדים לך יותר תשומת לב בפעם הבאה. המטרה אינה לייצור דמות מושלמת בשיעור הראשון שלך. המטרה היא ללמידה היכן נמצאים המשטחים שלך. היכן את עצמן".

הארי ניסה להעמיד פנים שהוא קימבל קיניסון, ניסה להקדיש יותר תשומת לב, אבל המחשבות שלו היו מפוזרות קמעה ולפתע הוא היה מודע לכל הדברים שהוא לא אמר לחשוב עליהם....

או, זה הולך להיות מבאס.
הארי חרך בשינויו. לפחות יוטל על המורה לחש ויכרונו לאחר
מכן.

"לגיליימנס".

שתייקה -

* * *

...בחדר לבן, חסר חולנות, חסר פרטים, ישוב ליד שולחן,
ומביט בgeber חסר הבעה שעטה גליימות רשמיות בצעב שחור אחד.
היה זה יום הרביעי, ערבע יום ראשון. כשהשילמת כלכך הרבה,
קיבלה שיעורים באיזה זמן מזורג שרצית, בלי להתחשב ברענון
של סוף שבוע.

"שלום, מר פוטר", אמר קוראי מהמחשבות בקול חסר הבעה,
לאחר שהטיל את כל לחשי הפרטיות.

"שלום, מר בסטר", אמר הארוי בעיפות. "בוא ניפטר
מהתדרמה ההתחלה, טוב?"
הצלהת להפתיע אותו? אמר הגבר, נשמע מעוניין קלות.
ובכן." הוא הפנה את שרביטה והבית לתוך עיניו של הארוי.
"לגיליימנס".

השתרעה שתייקה, ואז הקוסם בಗליימות השחוורות קפץ כאילו
משיחו דקר אותו במלמד בקר.

"אדון האופל חי?" הוא נחנק. עיניו נפערו לפתעה. "דמבלדור
הופך את עצמו לבלתי נראה ומתרגב לחדרי מעוננות של בנות?"
הארוי נאנח והבית בשעונו. בעוד שלוש שנים בעיר...

"ובכן", אמר הגבר. הוא לא הצליח להחזיר את חוסר הבעה
לקולו. "אתה באמת חשוב שאתה הולך לגלות את חוקי הקסם
הנסתורים ולהפוך לכליכול".

"נכון", אמר הארוי בקול מדוד, עדין מבית בשעונו. "אני עד
כדי כך בטוח בעצמי".

מעניין... נראה שמצונת המיון חושבת שאתה תהיה אדון האופל הבא.”

“ו אתה יודע שאני מנסה כמיטב יכולתי לא להיות, וראית שכבר ערכנו דיון ארוך למדי על האם אתה מוכן למדוד את החלטת-הכרה, ובסתור של דבר החלטת-שכן, אז אנחנו יכולים להתקדם עם זה כבר?”

“בסדר,” אמר הגבר בדיקוק שיש שניות לאחר מכן, כמו בפעם שעזרה. “הכן את עצמו.” הוא עצר, ואז אמר, קולו מלא ערגה, “אם כי הייתי רוצה לזכור את الطريق הזה עם הכספי והזהב.”

הארי גילה שהוא מוטרד למדי מהמידה שבה ניתן לשחזר תהליכי חשיבה אם רק החזרתו אנשים לאותם תנאים תחילתה וחשפת אותם לאותם גירויים. זה הפך אשליות שלא אמורות להיות לרודוקציונייסט טוב מלבת-החיליה.

* * *

הארי היה במצב רוח רע למדי כשיצא ברקיעת רגליים משיעור תורת-הצמחיים ביום שני לאחר מכן. הרומיוני רתחה לצידו.

הילדים האחרים עדין היו בפנים, מתמהמים באיסוף חפצים מכיוון שקששו בהתרgesות על הניצחון של ריבנקלו במשחק הקווודידי' השני לעונה.

נראה כאילו אחרי ארוחת הערב אתמול, ילדה עפה לה על מטאטה במשך שלישים דקות ואז תפסה יתושים ענק כלשהו. היו עוד עובדות בוגרעות מה שקרה במשחק, אבל הן לא היו רלוונטיות.

הארי החמיץ את אירוע הספורט המרגש עקב שייעור הlettes ההכרה שלו, וכן עקב העובדה שהיו לו חיים. מאז, הוא נמנע מכל השיחות במעונות ריבנקלו, לחשי השקטה ותיבות קסומות הם דברים נפלאים. הוא אכל ארוחת בוקר בשולחן גראפינדרו.

אבל הארי לא היה יכול להימנע משיעור תורת-הצמחיים,

והרייבנקלאום דיברו על המשחק לפני השיעור, ואחרי השיעור, ובמהלך השיעור, עד שהארוי הרים את מבטו מהפזוקות התינוק שלו, שאט חיתולו היה עסוק בלחהילף, והכריז בקול רם שחלק מהם מנסים ללמידה על צמחים או אולי כולם יכולים כבר להפסיק לדבר על קוואידיז'. כל הנוכחים הביטו בו במבטים נדחים, למעט הרמוני, שנראהה כאילו היא רוצה למחוח לו כפים, ופרופסור ספראות, שהעניקה לו נקודה לרייבנקלו.

נקודה לרייבנקלו.
נקודה אחת.

שבעת האידיוטים על שבעת המטאטאים האידיוטיים שלהם ששייחקו במשחק האידיוטי שלהם הרווחו מאה וחמש נקודות לרייבנקלו.
נראה כאילו נקודות בקוואידיז' התווסףו ישירות לסך נקודות הבית.

במילים אחרות, תפיסת יתושים והב הייתה שווה 150 נקודות בית. הארי לא הצליח לדמיין מה יהיה עליו לעשות כדי להרוויח מאה וחמשים נקודות בית.
חוץ מאשר, כמובן, להציג מהה וחמשים הפלפאפים, או לחשוב על חמישית העשר דיעונות טובים כמו לשימש שכבות מגן על מהולדיzman, או להמציא אלף וחמש מאות דרכים יצירתיות להרוג אנשים, או להיות הרמוני גרייניג'ר למשך שנה שלמה.
”אנחנו צריכים להרוג אותם,” אמר הארי להרמוני, שהלכה לצידו בראש דומה של עלבון.

”את מי?“ שאל הרמוני. ”את נבחרת קוואידיז'?“
”אני חשבתי על כל מי שעורב בקוואידיז' בכל מקום ובכל צורה, אבל כן, אפשר להתחיל עם נבחרת ריבנקלו.“
שפתייה של הרמוני התכווצו בחוסר שביעות רצון. ”אתה יודע שהרוג אנשים זה לא בסדר, הארי?“
”כן,“ אמר הארי.

"אוקיי, רק בדקה", אמרה הרמיוני. "בוא נחסל את המחלוקת
קדם. קראתי כמה ספרים של אגתה קריסטי, אתה יודע איך אנחנו
יכולים להעלות אותה על רכבה?"

"שני תלמידים מתכנים רצח", נשמע קול יבש. "כמה מפתחע."
ماחרוי פינה סמוכה צעד גבר בגלים מוכתמות, שייערו
השמנוני והפרוע צונח על כתפיו. סכנה קטלנית קרנה ממנו ומילאה
את המסדרון בחזונות של שיקויים שלא עורבו כהלה ושל
נפילות מצערות ושל אנשים שמתים במיתתם מההילאים
יקבעו שהיו נסיבות טבעיות.

בליל לחשוב על כך, הארוי צעד לפניה הרמיוני.

נשמעה שאיפה חדה מאחרויו, ורגע לאחר מכן הרמיוני עברה
אותו ונעמדה לפניו. "ברה, הארוי!" היא אמרה. "בניים לא צריכים
להסתכן."

סوروוס סנייפ חייך חיוך חסר שמחה. "משעשע. אדרוש רגע
מוזמן, פוטר, אם תוכל לקרוא את עצמן מפלירטוטיך עם העלמה
גרייניג'ר."

לפתע הופיעה הבעה מודאגת מאוד על פניה של הרמיוני. היא
פנתה אל הארוי ופתחה את פיה, ואז עצרה במצוקה.

"הו, אל דאגה, העלמה גריניג'ר", אמר סوروוס בקול משי. "אני
מביטה שאחזר את המחוור שלך ללא מום." חיוכו נעלם. "וכעת
פוטר ואני נלך לנחל שיחה פרטיט, רק אנחנו. אני מקווה שמובן לך
שאיןך מזמנת, אבל לכל מקרה,rai זאת כהוראה ממורה
בhoggorot. אני משוכנע שיש לך טובה שכמוך לא תمرا את פי."

סوروוס פנה והלך מעבר לפניה. "אתה בא, פוטר?" שאל קולו.
"אם", אמר הארוי להרמיוני. "אני יכול כאילו פשוט לлечת
אחריו ואת בינתיהם תהשבי מה אני אמרו להגיד כדי שלא תיעלב
ותחששי?"

"לא", אמרה הרמיוני, קולה רועד.
צחוקו של סوروוס הדחד מעבר לפניה.

הארי הרcin את ראשו. "סליחה", הוא אמר בקול שקט, "באמת", והלך בעקבות המורה לשיקויים.

* * *

"אז", אמר הארוי. לא נשמע קול מלבד זה של שני זוגות רגליים, אחד ארוך ואחד קצר, צועדים לאורך מסדרון אבן אקריאי. המורה לשיקויים צעד מהר אבל לא מהר מכדי שהארוי יצילח לעמוד בקצב, וככל שהארוי הצליח לישם את רעיון הכווניות בהוגוורתס, הם נעו הרחק מהאזורים ההומיים. "במה מדובר?"

"אני מניה שלא תוכל להסביר לי", אמר סורוס ביוובש, "מדובר תכונתם שנייכם לרצוח את צ'ו צ'אנג?"
"אני מניה ששאמה לא תוכל להסביר לי", אמר הארי ביוובש,
"מתוקף תפקידך כנציג רשמי של בית-הספר הוגוורטס, מדובר
תפיסת יתושים זהב נחשבת להישג אקדמי שראויל מהאה וחמשים
נקודות ביה?"

היוֹךְ חצַח את שפתיו של סוּוֹרָס. "בָּχִי, וְאַנִּי חַשְׁבָּתִי שַׁאֲתָה
אָמָר לְהִיּוֹת חֶדֶד אַבְחָנָה. הָאֵם אַתָּה מַתְקַשֵּׁה עַד כַּדִּי כַּךְ לְהַבִּין אֲתָה
חַבְרִיךְ לְכִיתָה, פּוֹטָר, או שָׂאַתָּה סֻולְד מֵהֶם מִכָּלִי לְנֶסֶת? לוֹ נְקֻודֹת
הַקוּוֹדִיזִ'ן, לֹא הָיוּ נְסִפּוֹת לְגַבְיוֹן הַבְּתִים אֶזְרָאֵל אֲיַשׁ מֵהֶם לְאֵישׁ
אֲכִפָּת מַגְבִּיעַ הַבְּתִים כָּלֶל. זֶה הָיָתָה הַופְכָת לְתְחִירֹת עַלְמָה בְּעַבוּר
תַּלְמִידִים כִּמְתוּךְ וְכִמוּ הַעַלְמָה גְּרִינְגִּיר".

זו הייתה תשובה טובה להדים.

התקדמה הזו הייתה מה שעורר את תודעתו של הארי לחלוון. בדיעבד זה לא צריך להפתיע שסורוס מבין את תלמידיו, בין אותם היטב.

הוּא קוֹרֵא אֶת מְחַשְׁבָּתֵיהֶם. אַחֲרֵי הַכָּל.

1

...בספר נכתב שamberיה הכרה מוצלחים היו נדירים ביותר, נדירים אפילו יותר ממיליטריה הכרה מושלמים. מכיוון שכמעט לאיש

לא הייתה המשמעת המנטלית הדרושה.
משמעת מנטלית?

הארי שמע סיפורים על אדם שאיבד את השליטה במזגו בכיתה
פעם אחר פעם וצרח על ילדים קטנים.

...אבל כשהארי דיבר על כך שאדון האופל עדים חי, אותו
האיש הגיב בצורה מיידית ומושלמת - הגיב בדיק בצורה שבה
יהיה מגב אדם בור לחלווטין.

האיש שיחר לטרפ' בהוגוורתס, מקרין אווירה של מתנקש
קטלני...

...זה בדיק לא מה שמתנקש אמיתי צריך לעשות. מתנקשים
אמיתיים נראו כמו רואיהם כנועים וקטנים עד שהרגו אותם.
הוא היה ראש הבית של סלית'רין הנאה והאצלי, והוא לבש
גילומות מוכתמות בנತז' שיקויים ומרכיבים שנייתן היה להסיר
בקסם תוך שתי דקות.

הארי שם לב שהוא מבולבל.
הערכתה האiom של ראש בית סלית'רין עלתה בצורה
אסטרונומית.

נראה שדמבלדור חשב שסوروוס שיך לו, ולא היה דבר שישתו
זאת; המורה לשיקויים היה "מפחד אך לא מתעלל", כפי
שהובטה. אם כך, כפי שהסביר הארי קודם, אלה ענייני אחווה. לו
היה סوروוס מתכוון לפגוע בו, הוא בטח לא היה ניגש אליו לפני
הרמיוני, שיכולה לשמש כעדת, כשהוא יכול היה פשוט לחכות
לזמן שבו הארי לbedo...>.

הארי נשך את שפטו בשקט.
הכרתי פעם נער שבאמת ובתמים העריץ קווידיז', אמר
סوروוס סנייפ. "הוא היה דביל מושלם. בדיק כמו שאתה ואני היינו
מצפים."

"במה מדובר?" שאל הארי לאט.
"סבלנות, פוטר."

סوروוס הפנה את ראשו, וואז ריחף בראשת המתנקש שלו לעבר פתח בקירות המסדרון, אל תוך פרוזדור צדדי קטן וצר יותר. הארי עקב אחריו, תוהה אם יהיה חכם יותר פשוט לבורה. הם פנו עוד פעמים, וואז הגיעו למבוי סתום, קיר ריק פשוט. לו הוגורטש הייתה פרי בניה, ולא כישוף או זימון או לידה או מה שלא יהיה, הארי היה מחליף כמה מילימ' חrifות עם הארכיטקט על כך ששילם לאנשים כדי לבנות מסדרונות שלא הובילו לשום מקום.

"*קוניטוס*," אמר סوروוס, והוסיף עוד כמה לחשיים. הארי נשען לאחרור, שילב את זרועתו על חזחו, והביט בפניו של סوروוס.

"מסתכל לי בעניינים, פוטר?" שאל סوروוס סנייפ. "לא יכול להיות שישוורי הלתת-הכלה שלך התקדמות מספיק כדי שתוכל לחסום ביאור-הכלה. אבל מצד שני, ייתכן שהם התקדמות מספיק כדי שתוכל לזהות אותה. מכיוון שאיני יודע אחרת, לא אסתכן בניסיון." הגבר חיך חיווך דק. "זה נכון גם ברגע לדמלדור, אני חושב. וזה הסיבה שאנחנו מקימים את השיחה הקטנה הזו עכשווין."

עיניו של הארי נפערו-CN-גד רצונו.

"בתוך התחלתה," אמר סوروוס, עיניו נוצצות, "אדروس שתבטח שלא לדבר על השיחה שלנו באוזני איש. ככל שהוא נוגע לשאר בית הספר, אנחנו דנים בשיעורי-הבית בשיקויים שלך. זה לא משנה אם הם יאמינו לך או לא. ככל שהוא נוגע לדמלדור ולמגונגלו, אני מפר את אמונו של דראקו מאלפו, ואיש מאמין לא חושב שהיא זה הולם לדבר על פרטיים נוספים".

מוחו של הארי ניסה להחשב את ההשלכות והמסקנות שנגזרו מזה עד שנגמר לו זיכרון המטען.

"ובכן?" שאל המורה לשיקויים.

"bsd," אמר הארי באיטיות. הוא התקשה לראות איך קיים

שיחה שהוא לא יכול לספר עליה לאחר מכן יכול להיות יותר מגביל מאשר לא לקיים אותה כלל, מכיוון שגם במקרה כזה לא יהיה ניתן לספר על התוכן שלה לאיש. "אני מבטיח."

סوروוס בחרן את הארי בכובד ראש. "אמרת פעם במשרדו של המנהל שלא תסביר ברינויות או התעללות. ולכן אני תוהה, עד כמה אתה דומה לאביך?"

"בנהנעה שאנחנו לא מדברים על מיקל ורסיאוונס," אמר הארי, "התשובה היא שאני יודע מעט מאוד על ג'יימס פוטר."

סوروוס הנהן, כאילו לעצמו. "ישנו תלמיד בשנה החמישית בסליט'רין. ילד ושמו לסת'ט ליטריניג'. מציקים לו ברינויים מגירפינדור. אני... מוגבל, ביכולתי להתחמוד עם מצבים כאלה. אתה יכול לעזור לו, אולי. לו רצית. אני לא מבקש ממך טובה, ולא אהיה חייב לך טובה. זהה פשוט הזדמנות לעשות כרצונך."

הארי הביט בסوروוס, חושב.

"תוהה אם זו מלכודת?" שאל סوروוס, חיווך קלוש חוצה את שפתיו. "זו לא. זה כן מבחן. קרא לזה סקרנות מצדיך. אבל קשייו של לסת'ט אמיתיים, כמו הקשיי לחתערב."

זו הייתה הבעייה כשאנשים אחרים ידעו שאתה בחור טוב. איפילו אם ידעת שהם ידעו, לא יכולת פשוט להתעלם מהഫיתון. ואם גם אביו הגן על תלמידים מברינויים... לא משנה אם הארי ידע למה סوروוס סיפר לו את זה. זה עדין גرم לו להרגיש חום מבפנים, וגואה, ועשה את הסירוב לבלהי אפשרי.

"בסדר," אמר הארי. "ספר לי על לסת'ט. למה מציקים לו?"
פרצופו של סوروוס איבד את החיווך הקלוש. "אתה חושב שיש סיבות, פוטר?"

"אולי לא," אמר הארי בשקט. "אבל עלתה بي המחשבה שאולי הוא דחף איזו בצדמית לא חשובה במורד המדרגות."

"לסת'ט ליטריניג'," אמר סوروוס, קולו קר כתע, "הוא בנה של בלטריקסblk, המשרתת המרושעת והפנאטיית ביותר של אדון

האופל. לסתת' הוא הממזור המוכר של רבסטאן לסטרייניג'. זמן קצר לאחר מותו של אדון האופל, בטלריקס ורבסטאן ואחיו של רבסטאן, רודולפוס, נכלדו בזמן שעינו את אליס פרנק לונגבוטום. כל השלושה במאסר באזקبان לכל החיים. הלונגבוטומים יצאו מדרעם לאחר הטלות חזרות ונשנות של קללה קרוושיאטוס ונמצאים בחלוקת הסגורה בקדושים מגו. האם שהוא מזה הוא סיבה מספיק טובה כדי להציג לו, פוטר?

"כלל לא," אמר הארי, עדין בשקט. "ולסתת' עצמו לא עשה דבר רע שאתה יודע עליו?"

החינוך הקלוש הופיע שוב על שפתו של סורוס. "הוא לא יותר קדוש מכל אחד אחר. אבל הוא לא דחף אף בצדמית במورد המדרגות, לא ששמעתי על כך."

"או שקרה במחבותינו," אמר הארי.

הבעתו של סורוס הייתה קפואה. "לא פלשתי לפרטיותו, פוטר. תחת זאת, הבטי בתוך הגריפינדרום. הוא פשוט מטרה נוחה לתענוגות הקטנים שלהם."

וזם של כעס קר שטף במورد עמוד השדרה של הארי, והוא נאלץ להזכיר לעצמו شيיתן שסורים אינם מקור מידע מהימן.

"זאת חושב," אמר הארי, "שהתערבות מצד הארי פוטר, הילד-שנשאר-בחיים, עשויה להיות מועילה."

"אכן," אמר סורוס סנייפ, וסיפר להארי איפה ומתי הגריפינדרום תכננו לעורק את התעלול הבא.

* * *

ישנו מסדרון ראשי שעוכב בציר הצפוני-דרומי של הקומה השנייה בהוגוורטס, וקרוב למרכו המסדרון הזה יש פתח אל פרוזדור צר שנמשך כתריסר צעדים עד פניה בזווית ישרה, וכך שנוצרת צורת האות ר', ואז נמשך תריסר צעדים נוספים עד שהוא נגמר בחולון מואר ורחב, שמשקיף מגובה שלוש קומות על

הטפטוף הקל שניתך על המדישות המזרחיות של הוגוורטס. מי שעומד ליד החלון לא יכול לשמע דבר מהמסדרון הראשי, ומהמסדרון הראשי לא ניתן לשמע דבר מהתרחש ליד החלון.

אם חשבת שיש משהו מוזר בזה, לא הייתה בהוגוורטס זמן רב. ארבעה נערים בגלימוט אדומות שוליים צחקו, ונער בגלימה יrokeת שוליים צרע ונאהז בפראות בידיו בקצוות החלון הפתוח, בעוד ארבעת הנערים העמידו פנים שהם עומדים לדוחוף אותו החוצה. זו רק בדיחה, כמובן, וחוץ מזה, נפילה מגובה כזו לא תחרוג קוסם. הכל בצחוק. אם חשבת שיש משהו מוזר בזה –

"מה אתם עושים?" נשמע קולו של נער שישי.

ארבעת הנערים בגלימוט אדומות השוליים מסתווכבים בבהלה לתאומית, והילד בגלימוט יrokeת השוליים דוחף את עצמו בפראות הרחק מהחלון ונפל על הרצפה, פניו רטובים מدمות. "או", אומר הנער הנהה ביותר מבין ארבעת הנערים בגלימוט אדומות השוליים, קולו מלא הקלה. "זה אתה. הי, לסי, אתה יודע מי זה?"

אין תשובה מהנער שעל הרצפה, שמנסה להשתלט על היפחתו שלו, והנער בגלימוט אדומות השוליים מכין את רגלו לבעיתה –

"תפסיק עם זה!" צועק הנער השישי.

הנער בגלימוט אדומות השוליים מתנווד בעקבות עצירת הבעיתה. "אםמ," הוא אומר, "אתה יודע מי זה?" נשמעתו של הנער השישי נשמעת מוזרה. "ליסתה' קסטריניג'," הוא אומר, נשימתו יוצאת בפרצים קצרים, "והוא לא עשה שום דבר להורים שלי, הוא היה בן חמיש".

* * *

נוויל לנגבוטום הבית באربעת הבריוונים הענקים מהשנה החמישית שעמדו לפניו, וניסה כמייטב יכולתו לשלוט ברuidות שלו.

הוא פשוט היה צריך לומר להארי פוטר לא.
 "למה אתה מגן עליו?" שאל הנאה באיטיות, נימוחת ראשונות
 של עוינותו בקולו. "הוא סלית דין. ולסטראיניג".
 "הוא ילד שאיבד את ההורים שלו", אמר נויל לונגבורותם. "אני
 יודע איך הוא מרגיש". הוא לא ידע מאיפה מגיעות המילים. זה
 נשמע מגניב מדי, כמו שהוא שהarry פוטר היה אומר.
 עם זאת, הרעדות המשיכו.

"מי אתה חושב שאתה?" שאל הנאה, מתחילה להישמע כועס.
 אני נויל, הנצץ האחרון לבית לונגבורותם האצילי ועתיק
 היוםין -

נויל לא היה מסוגל לומר זאת.
 "אני חושב שהוא בוגד", אמר אחד הגרייפינדריים האחרים,
 ותחוות בחילה החלה להופיע בבטנו של נויל.

הוא ידע, הוא פשוט ידע. הארי פוטר טעה מההתחלת. בירונים
 לא יפסיקו רק מפני שנויל לונגבורותם אמר להם להפסיק.

הנאה עשה צעד קדימה, ושלושת האחים בעקבותיו.
 "או ככה זה בשביבכם", אמר נויל, נדהם מהzieבות של קולו.
 "לא אכפת לכם אם זה לסתא' לסטראיניג או נויל לונגבורותם."

לסתא' לסטראיניג השתקן מקום שוכבו על הרצפה.
 "ירוש הוא רשות", נחר אותו הנער שדיבר קודם, "ואם אתה חבר
 של רשות, אתה מרושע בעצמך".

הארבעה עשו צעד נוספת.
 לסתא' נעמד, מתנויד. פניו היו אפורות, והוא עשה כמה צעדים
 קדימה, נשען על הקיר ולא אמר דבר. עיניו היו מוקובעות על
 הפניה בפְּרוֹזֶדֶר, הדרך החוצה.
 "חברים", אמר נויל. קולו עלה כתה. "כן, יש לי חברים. אחד
 מהם הוא הילד-שנשאר-רבחים".

שני גרייפינדריים נראו מודאגים לפתעה. הנאה לא נרתע. "הארי
 פוטר לא פה", הוא אמר, קולו קשה, "ולו היה, אני לא חושב שהוא

היה שמח לראות לנגבוטם מגן על ליטרינינג'."

הגראפינדרים לקחו עוד צעד אורך קדימה, ומאחריהם לסתא'

התקדם צמוד לקיר, מתחכה להזדמנות שלו.

נוויל בלע רוק והרים את יד ימינו כשהאגודל והאצבע לחוץות

זו כנגד זו.

הוא עצם את עיניו, כי הארי פוטר אמר לו לא להציג.

אם זה לא יעבוד, הוא לא יבטיח יותר באיש לעולם.

קולו נשמע צלול להפתיע, בהתחשב במצב.

"הארי ג'יימס פוטראואנס'ורס. הארי ג'יימס פוטראואנס'

ורס. הארי ג'יימס פוטראואנס'ורס. בשם החוב שאתה חייב לי

ובכוח השם האמתי שלך אני מזמן אותך, אני פותח עבורך את

הדרך, אני קורא לך להופיע בפניי".

נוויל נקש באצבעותיו.

לסתא' ליטריניג' בהה בו.

ארבעת הגראפינדרים בהו בו.

הנאה החל לגחך, וזה שיחזר את שלושת האחרים.

"הארי פוטר היה אמרו לך עוד מעבר לפינה או משהו?" שאל

הנאה. "אוו. נראה כאילו הבריזו לך".

הנאה עשה צעד מאיים לעבר>Noil.

שלושת האחרים צעדו בעקבותיו.

"הם", אמר הארי פוטר לאחריהם, נשען על הקיר הריק שליד

החלון, בambilי הסתום של הפרוזדור, עומד במקום שאליו לא היה

יכול הגיעו בשום אופן מבלי להירות.

אם לראות אנשים צורחים תמיד הרגישי כלכך טוב, נויל

הצליח להבין בערך למה אנשים הפכו לבוריונים.

הארי פוטר צעד קדימה, מציב את עצמו בין לסתא' ליטריניג'

ובין האחרים. הוא העביר את מבטו הקפוא על הנערים בגלימות

אדומות השולדים, ואז עיניו נחנו על הנאה, מנהיג החבורה. "מר

קארל סלופר", אמר הארי פוטר, "אני רואה שהבנתי את המצב

לאשורו. אם לִסְאָת' עשה מעודו מעשה רוע בעצמו, למעט להיוולד להורים הלא נכונים, הוא איננו ידוע לך. אם אני טועה בכך, מר סלופר, אני מציע שתידע אותי מיד".

נוויל ראה את הפחד והיראה בפניהם של הנערים האחרים. הארי טען שהכל יהיה טרייק, אבל איך זה יכול להיות?

"אבל הוא לַסְטְּרִיְינְג", אמר מנהיג החבורה. "הוא ילד שאיבד את חולין", אמר הארי פוטר, קולו נעשה קר עוד יותר.

בפעם זו כל שלושת הגראפיידורים האחרים נרתעו. "אז", אמר הארי פוטר. "ראיתם שננוויל לא רוצה שתuttleלו בנער תמים בשם הלונגבוטומים. זה לא הニア אתכם. אם אומר לכם שהילד-שנשאר-בחאים גם חושב שהוא לא בסדר, שמה שעשיתם היום היה טעות נוראה, האם זה ישנה?" מנהיג החבורה עשה צעד לכיוון הארי.

האחרים לא באו בעקבותיו.

"קארל", אמר אחד מהם, בולע רוק. "אולי כדאי שנלך". "אומרים שאתה הולך להיות אדון האופל הבא", אמר מנהיג החבורה, מביט בהاري.

חיווך חזה את פניו של הארי. "אומרים גם שאתה מאורס בסתר לג'ינברה וויזלי ושייקית נבואה שנכבוש את צרפפת". החיווך נמוג. "מכיוון שאתה מתעקש, מר קארל סלופר, הנה לי להבהיר. עוזב את לִסְאָת' בשקט. אדע אם לא תעשה זאת".

"או לִסְיַה השטנקר לך", אמר מנהיג החבורה בקור. "ברור", אמר הארי ביובש, "והוא גם אמר לי מה עשית היום אחרי שעזבת את שיעור לחשים, בפינה פרטית, מבודדת ונסתורת מעין, עם נערה מסוימת מהפלפאך שסרט לבן שזר בשתורה –" לסתו של מנהיג החבורה נשמטה בתזהמה.

"אייפ", אמר אחד הגראפיידורים בקול גבה, הסתווכ במקומו ורץ משם. קול צעדייו התרחק במחירות ונעלם.

ונשארו שישה.

"אה," אמר הארי פוטר, "הנה הולך לו איש צעיר ואינטיליגנטי קמעה. אתם יכולים ללמידה מהדוגמה של ברטרם קירק, לפני שתיכנסו, איך נאמר, לצרות."

"אתה מאים להשטנקר עליינו?" שאל הגראפינדור הנאה, מנסה להישמע כועס בעוד קולו רועד. "דברים רעים קורים לשטינקרים."

שני הגריפינדרים האחרים החלו לסתות באיטיות. הארי פוטר התחליל לצחוק. "או, אתה לא אמרת את זה עכשו. אתה באמת מנסה לאיים עליי? עליי? בכנות, אתה חושב שאתה מפחד יותר מפרגרין דרייק, סורוס סנייפ או, לצורך העניין, אתה יודע-מי?"

אפילו מנהיג החבורה נרתע למשמע זה.

הארי פוטר הרים את ידו, אצבעות מוכנות, וכל שלושת הגריפינדרים זינקו קדימה, ואחד מהם פלט "אל – !"

"אתם מבינים," אמר הארי פוטר, "זה הקטע שבו אני נוקש באצבעות שלי ואתם הופכים לחלק מסיפור משעשע ביותר שישופר בעצבנות רובה באורךת הערב. אבל העניין הוא, אנשים אומרים לי שאני צריך להפסיק לעשות את זה. פרופסור מקונגלו אמר לי שאני צריך ללמוד להפסיק. אז אתם זוכרים את הספר שבו נתתי לסלית'רינס מבוגרים להכות אותו? אנחנו יכולים לעשות את זה. אתם יכולים להרבייך לי קצת ואני יכול לחת לכם. אבל אתם זוכרים את הקטע בסוף שבו אני אומר לחבריי הربים בביתהספר זהה לא לעשות שום דבר בקשר לזה? הפעם נدلג על החלק הזה. אז קדימה. תרבייצו לי."

הארי פוטר צעד קדימה, זרועותיו פרושות לרוחה בהזמנה. שלושת הגריפינדרים נשברו וברחו, ונוויל נאלץ לסתות הצדיה במחירות כדי להימנע מרמיסה.

או השתרר שקט, בעוד צעדייהם נמוגים, ואז עוד קצת שקט.

ונשארו שלושה.

הארי פוטר שף עמוקות, ואז נשף. "פיו," הוא אמר. "איך הולך, נויל?"

קולו של נויל היה צפוף גבוהה. "אוקי, זה היה ממש מגניב." חירך רחוב הבזק על פניו של הארי. "גם אתה היה די מגניב, אתה יודע".

נויל ידע שהארי פוטר סתם אמר את זה, סתם ניסה לגרום לו להרגיש טוב, אבל זה בכלל זאת גורם לתהותה וזה חמייה בחזהו. – הארי פנה לעברו של לסתת' לסטראיניג' –

"אתה בסדר, לסטראיניג'?" שאל נויל לפני שהארי הספיק לפתחו את פיו.

זה היה מהهو שהוא לא ציפה לשמעו את עצמו שوال אירע. לסתת' הסתווכ לאט, והבית בנויל, פניו מאומצות, כבר לא בוכה, דמעות מבהיקות בעודן מתיבשות.

"אתה חושב שאתה יודע איך זה?" שאל לסתת', קולו גבוהה ורועה. "אתה חושב שאתה יודע? ההורים שלי באזקבאן, אני מנסה לא לחשב על זה והם תמיד מזכירים לי, הם חושבים שזה נפלא שאימא שם בקורס ובוחש עם הסורהנסים ששוואבים ממנה את החיים, הלוואי שהיתה כמו הארי פוטר, לפחות ההורים שלו לא סובלים, ההורים שלי סובלים תמיד, בכל שנייה בכל יום, הלוואי שהיתה כמוך, לפחות אתה יכול לראות את ההורים שלך לפעמים, לפחות אתה יודע שהם אוהבים אותך, אםaimaa אהבה אותו איפעם הסורהנסים כבר היו מספיקים לאכול את זה עד עכשו –" עיניו של נויל היו פעורות בתדהמה. הוא לא ציפה לזה.

לסתת' פנה אל הארי פוטר, שעיניו היו מלאות אימה. לסתת' השליך את עצמו על הרצפה לפני הארי, הצדיד אליה את מצחו ולחש, "עזר לי, אדן".

השתרעה שתיקה נוראית. נויל לא הצליח לחשב על שום דבר לומר, ולפי ההלם הגלי עלי פניו של הארי, גם הוא לא הצליח

לחשוב על דבר.

"הם אומרים שאתה יכול לעשות הכל, בבקשתך, בבקשתה, בבקשתה אדוני, תוציא את ההורים שלי מאזקבן, אהיה משותך הנאמן לך, חי יהיו לך וכן גם מותי, רק בבקשתך – "

"לסאת'", אמר הארי, קולו נשבר, "לסאת', אני לא יכול, אני לא באמת יכול לעשות דברים כאלה, זה הכל רק טריקים טיפשיים." "זה לא!" אמר לסתה, קולו גבוה ונואש. "לאיתי את זה, הסיפורים נכונים, אתה יכול!"

הארי בלע. "לסאת', ארגנטית את הכל עם נויל, תכנו את הכל מראש, תשאל אותו!"

הם תכנו, אם כי הארי לא אמר איך הוא מתוכנן לעשות את כל הדברים האלה...

כשלסתה' הרים את פרצופו מהרצפה פניו היו חיוורים, וקולו יצא בצווחה שהכאיבה לאוזניו של נויל. "חתיכת בן של בוצדמית! אתה יכול להוציא אותה, ואתה לא רוצה! כרעתי על ברכיי והתחננתי ואתה עדיין לא מוכן לעוזר! הייתי ציריך לדעתך, אתה הילד-שנשא-בחיים, אתה חושב שמנגע לך להיות שם!"

"אני לא יכול!" אמר הארי, קולו נואש כמו זה של לסתה. "זו לא שאלה של מה שאני רוצה, אין לי את המכון!"

לסאת' נעמד על רגליו וירק על הרצפה לפני הארי, ואז הסתובב והלך משם. כשהעבר את הפינה הקצת קולות צעדיו גבר, ובעודם נמוגים נויל חשב ששמע יפחה בודדת.

ושננים נשארו.

נויל הבית בהاري.

הארי הבית בנויל.

"וואו," אמר נויל בשקט. "הוא לא היה ממש אסיר תודה על כך שניצל."

"הוא חשב שאינו יכול לעוזר לו," אמר הארי, קולו ניחר. "היתה לו תקווה בפעם הראשונה מזה שנים."

נוויל בלע רוק, וזה אמר זאת. "אני מצטער."

"מה?" שאל הארי, נשמע מבולבל לחלוتين.

"לא הייתה אסיר תודה כשבורת לי –"

"כל מה שאמרת קודם היה נכון לך לחולוטין", אמר הילד-שנשארן בחיים.

"לא", אמר נויל, "זה לא היה".

שניהם חיכו חיויכים עצובים, כל אחד מוחל על כבודו בפני الآخر.

"אני יודע שהוא לא היה אמיתי", אמר נויל, "אני יודע שלא הייתה יכולה לומר דבר אלמלא הייתה פה, אבל תודה שנתת לי להעמיד פנים."

"תעשה לי טובה", אמר הארי.

הארי פנה מנוייל, והבית החוצה מהחלהן אל העוגנים העוגניים. מחשבה מגוחכת לחלווטין עלה בראשו של נויל. "אתה מרגיש אשם מפני שאתה לא יכול להוציא את ההורים של לסתות מאזקבן?"

"לא", אמר הארי.

כמה שנויות חלפו.

"כן", אמר הארי.

"אתה מגוחך", אמר נויל.

"אני מודע לזה", אמר הארי.

"אתה חייב לעשות כל דבר שימושו מבקש ממך? כל דבר?"
הילד-שנשאר-בחיים הסתווכ בחזרה והבית בנוייל. "לעשות?"
לא. להרגיש רע שלא עשית? כן."

נויל התקשה למצוא את המילים. "כשאדון האופל מת, בלטריקס בלק הייתה האדם המירוש ביטור בעולם, פשוטו כמשמעותו, וזה היה לפני שהלכה לאזקבן. היא עינתה את אבא ואני שלי עד שיצאו מדעתם מפני שרצתה לדעת מה קרה לאדון האופל –"

"אני יודע", אמר הארי בשקט. "אני מבין את זה, אבל –"
לא! אתה לא! היתה לה סיבה לעשות את זה, ושני ההורם
שלוי היו הילאים! זה אפילו לא קרוב לדבר הכני נורא שהוא
עשהה! קולו של נויל רעד.

"ובכל זאת", אמר הילדשנארבחים, עיניו רואות משחו
נעלים במרקח, מקום אחר שנוביל לא היה מסוגל לדמיין. "אולי יש
פתרון מתחוכם להפליא שמציל את כולם ומאפשר להם לחיות
באושר עד עצם היום הזה, ולו רק הייתי חכם מספיק הייתה מצילה
לחשוב עליו –"

"יש לך בעיות", אמר נויל. "אתה חושב שאתה צריך להיות מה
שלסתה' חושב שאתה".

"כן", אמר הילדשנארבחים, "זה די מסכם את העניין. בכל
פעם שהוא זעוק בתפילה ואני לא יכול לענות, אני מרגיש אשם
שהאני לא אלוהים."

נויל לא הבין זאת עד הסוף, אבל... "זה לא נשמע טוב".
הארי נאנח. "אני מבין שיש לי בעיה, ואני יודע מה אני צריך
לעשות כדי לפתור אותה, בסדר? אני עובד על זה".

* * *

הארי הבית בנויל עוזב.
כמובן שהארי לא אמר מה הפתרון.
הפתרון הוא להזדרז ולהפוך לאלהים, כמובן.
קولات צעדיו של נויל התרחקו, וכעבור זמן קצר נדמה.
ニישאר אחד בלבד.
“אהם”, נשמע קולו של סורורס סנייפ בדיק מאחוריו.
הארי פלט צרחה קטנה ומיד שנא את עצמו.
הארי הסתובב לאט.
הגבר הגבורה והশמנוני בגדימות המוכתמות נשען על הקיר
בדיק במקום שהארי היה בו קודם.

"גlimת היעלמות מרשימה, פוטר", אמר בעצתיים המורה לשיקויים. "זה מסביר הרבה. הוא, לכל הרוחות.

"ויתכן שהיתה במחיצתו של דמבלדור זמן רב מדי", אמר סורוס, "אבל אני יכול שלא לתחות אם אין זו גlimת היעלמות האגדית".

הארי הפך מיד לאדם שמעולם לא שמע על גlimת היעלמות האגדית והיה חכם בדיק כמו שסورو שיב. "הוא, אולי?", אמר הארי. "אני מניח שאתה מבין את ההשלכות, אם זה נכון?"

קולו של סورو היה יicher. "אין לך מושג על מה אני מדבר, לא כך, פוטר? ניסיון מגושם למדיד לדלות מידע." (פרופסור קוירל העיר בארכות הצהרים שלהם שהארי צריך להסתיר את מצב התודעה שלו בצורה טובה יותר מאשר לעטות פרצוף אטום בכל פעם שהוא יזכיר עצמו משה מוסכן, והסביר על הונאות מרמה ראשונה, הונאות מרמה שנייה וכוכלי. אז או שסورو שאמור באמת התיחס אל הארי בתור שחקן ברמה ראשונה, מה שאומר שהונאות עצמו הוא שחקן ברמה שנייה, ומה מהלך של הארי, ברמה שלישית, היה מוצלח; או שסورو היה שחקן ברמה רביעית ורצה שהארי יחשוב שהונאה שלו הצליחה. הארי שאל את פרופסור קוירל, בעודו מחייך, באיזו רמה הוא שיחק, ופרופסור קוירל, גם הוא מחייך, השיב, רמה אחת מעלה.)

"אז צפית בנו כל הזמן", אמר הארי. "הנגזה, אני חשובים לוזה."

חיווך دق. "היא טיפשי מצידי לקחת סיון ולו הקל שבקלים שתיגע."

"וזכית לראות את תוצאות המבחן שלך במועיניך", אמר הארי. "אז. האם אני דומה לאבי?"

הבעה עצובה ומזרה הופיעה על פני האיש, הבעה שנראתה

זורה לפניו. "יהיה נכון יותר לומר שאתה דומה לך –"
סوروוס עצר באחת.
הוא הבית בהארি.
"לְסֶטְרִינְג' קרא לך בן של בוצדמית", אמר סوروוס באטיות.
"לא נראה שההפריע לך במילויך".

הארי קימט את מצחו. "לא בנסיבות הללו, לא".
הרגע עזרת לו, אמר סوروוס. עניינו היו נועצות בהארি. "והוא הטיח את זה בפרצוףך. זה בודאי לא משחיו שפשוט תמחל עליו?""הוא הרגע עבר חוויה קשה למדי", אמר הארי. "ואני לא חושב שהיא מוכנעת שנייה תלמידי שנה ראשונה הצללו אותו תרמה לגאותו שלו".

"אני מניח שהיא לך קל לסלוח", אמר סوروוס, קולו מוזר,
"מכיוון שלסטראיניג' חסר משמעות עבורה. סתם סליתרין מוזר. לו
היה זה חבר, אולי, הייתה נפגע הרבה יותר ממה שאמר".
"לו היה זה חבר", אמר הארי, "ודאי וודאי שהייתי סולח לו".
השתדרה שתיקה ארכוכה. הארי הרגש, בלי להיות מסוגל לומר
למה או מהיכן, שהאויר החל להחטלא במתה איום, כמו מים
עלולים, ועלולים, ועלולים.

ואז סوروוס חייך, ונראה רגועשוב לפתח, וכל המתח נעלם.
"אתה אדם שלחן מאד", אמר סوروוס, עדין מחייך. "אני מניח
שה爱你 החורג, מייקל ורסיאואנס, היה זה שלימיד אותך".
יוטר כמו אוסף ספרי הפנטזיה והמדוע הבדיוני של אבא", אמר
הארי. "מעין ההוראה החמישית שלי, בעצם. חיתתי את החיים של כל
הדמות בכל הספרים שלי, וכל הוכחה האידиומת שליהם מהדحدث
בראשי. יש שם אפשרות מישחו כמו לסתות', אני מניח, אם כי אני
לא יכול לומר בדיקות מי. לא היה קשה לשים את עצמי בגעליו.
והספרים שלי גם אמרו לי מה לעשות בקשר לזה. החברה הטובים
סולחים".

סوروוס צחק צחוק קליל ומשועשע. "חוושני שאיני יודע מה

עושים אנשים טובים."

הארי הביט בו. זה היה עצוב קצת, למעשה. "אני יכול להשאיל לך כמה ספרים שיש בהם אנשים טובים, אם תרצה".
 "היהתי רוצה לבקש את עצך בנושא מסוים", אמר סורוס, קולו רגיל. "אני יודע על תלמיד שנה חמישית נוספת מסלחת'רין שמציקים לו ברינויים. הוא חיזר אחר נערה יפהפייה בתימוגלים, שנחקלה בו כשהציקו לו, וניסתה להחציל אותו. והוא קרא לה בצדמית, וזה היה הסוף בשביבים. הוא התנצל פעים ורכות, אבל היא מעולם לא סלחה לו. האם יש לך רעיון בנוגע למה שהיא יכולה לומר או לעשות, כדי לקבל ממנה את הסלחנות שהענתקת ללבטייניג'?"

"אה", אמר הاري, "בהתבסס לך רק על המידע הזה, אני לא בטוח שהוא זה שיש לו בעיה. היתי אומר לו לא לצאת עם מישיה שלא מסוגל לסלוח. נניח שהם היו מתהנתנים, אתה מסוגל לדמיין לעצמך חיים בבית הזה?"
 הייתה שתיקה.

"או, אבל הוא היה מסוגל לסלוח", סורוס אמר עם שעושוע בקולו. "הרי, לאחר מכן, היא הלכה ונהייתה החבורה של הבריון. אמרו לי, למה שתסלח לבריון, ולא לזה שהוא נטפל אליו?"
 הארי משך בכתפיו. "בניחס פרוע, הבריון פגע במשהו אחד הרבה, וזה שנטפלו אליו פגע בה רק קצת, ועובדת זה הרגיש הרבה יותר בלתי-נסלח אייכשו. או, מבלי לודמו שזו הסיבה העיקרית, האם הבריון היה נאה, או עשיר, לצורך העניין?"
 הייתה שתיקה נוספת.

"כן לשניהם", אמר סורוס.

"או הנה לך", אמר הاري. "לא שהייתי בתיכון בעצמי, אבל מהספרים שלי הבנתי שיש סוג מסוים של נערה מתבגרת שתהיה דועמת עקב עלבון יחיד אם הנער פשוט-מראה או עני, ועם זאת תוכל למצוא מקום בלבها לסלוח לנער עשיר ונאה על הבריונות

שלו. במילים אחרות, היא הייתה שטחית. תגיד למי שזה לא יהיה שהוא לא מספיק טובה שבילו ושהוא צריך להתגבר על זה ולהמשיך הלאה ובפעם הבאה לצאת עם נערות עם עומק במקום יופי".

סורורוס בהה בהاري בדממה, עיניו נוצצות. החיווך נמוג, ואף על פי שפניו של סורורוס התעוותו, הוא לא חזר. האריה החל להרגיש לחוץ מעט. "אם, לא שיש לי ניסיון בתחום הזה בעצמי, כמובן, אבל אני חושב שהה שיעוץ חכם מהספרים שלי היה אומר."

עוד שתיקה ועוד ניצנוצים. זה בטח זמן טוב לשנות את הנושא. "או", אמר האריה. "עברתי את המבחן שלך, מה שלא יהיה?" "אני חושב", אמר סורורוס, "שלא יהיו עוד שיחות ביןנו, פוטר, יהיה לנו נבולן ביותר מצדך לא לדבר על זאת לעולם". האריה מצמצז. "אכפת לך לומר לי מה עשית לא בסדר?" "העלבת אותי", אמר סורורוס. "ואני כבר לא בוטח בתושייה שלך."

האריה הביט בסורורוס, מבולבל למדי. "אבל נתת לי עצה מתווך כוונה טובה", אמר סורורוס סנייפ, "ולפיכך אתן לך עצה אמת בתמורה". קולו היה יציב כמעט לגמרי, כמו מיתר מתחה בצורה אופקית כמעט לחלוטין, למורות משקל העזום שתליי במרכזו, על ידי מתייחסות של מיליון טונות שפועלת בקצוותיו. "כמעט מף היום, פוטר. בעtid, לעולם אל תחלק את חכמתך עם מישחו אלא אם אתה יודע בדיק על מה שניכם מדברים".

מוחו של האריה עשה לבסוף את הקישור. "אתה היה זה –" פיו של האריה נטרק כשהמלחלים כמעט מף נקלטו, שתי שניות מאוחר מדי.

"כן", אמר סורוס, "היהתי".
והמתה האים זרם בחזרה לחדר כמו מים בלחץ גבוה מתחתית
האokiינוס.

הארי לא היה מסוגל לנשום.

תפסיד. עכשוו.

"לא ידעת", לחש הארוי. "אני מצ –"
"לא", אמר סורוס. מילה אחת.

הארי עמד שם בדממה, תודעתו מהפשת אפשרויות בטירוף.
سورוס עמד ביןו ובין החלון, מה שהוא באמת חבל, מכיוון
שנפילה מגובה כזו לא תחרוג קוסם.

"הספרים שלך בגדו לך, פוטר", אמר סורוס, עדין בקול
שנמתה בעצמה של מיליון טונות. " הם לא למדו אותך את הדבר
היחיד שהיית צריך לדעת. איןך יכול ללמוד מספרים איך זה לאבד
את זו שאתה אוהב. זה דבר שלעולם לא תוכל להבין מבלי להחות
זאת בעצמן."

"אבי", לחש הארוי. זה היה הניחוש הטוב ביותר שלו, הדבר
היחיד שעשו להציגו. "אבי ניסה להגן عليك מהברيونים."
חויק חולני נמתה על פניו של סורוס, והגבר נע לעבר הארוי.
ומעבר לו.

"שלום, פוטר", אמר סורוס, לא מביט לאחריו בדרכו החוצה.
"לא יהיה לנו הרבה מה לומר זה לזה מעתה ולהלאה".
בפינה, הגבר נעצר, ובלוי להסתובב, דיבר בפעם האחרונה.
"אביך היה הברيون", אמר סורוס סנייפ, "ומה אימך מצאה בו
הוא דבר שלא הבנתי עד עצם היום הזה".
הוא עזב.

הארוי הסתובב והלך לעבר החלון. ידיו הרועדות נחו על האדן.
לעולם אל תיתן לאיש עזה חכמה אלא אם אתה יודע בדיק על
מה שניכם בדברים. הבנתי.

הארוי הביט בעננים ובפטוף במשך זמן מה. החלון השקיף על

המודשות המזוחיות, והיה זה אחרי החרדים, וגם אם ניתן היה לראות את השימוש מבעוד לעננים, הארי לא היה מסוגל לראות אותה.

ידיו הפסיקו לרעוד, אבל הייתה תחושת מהנק בחזחו, כאילו הוא נמחץ על ידי רצועות מתכת. אז אביו היה בריזן.

ואימו הייתה שטחית.

אולי הם התבגרו לאחר מכן. אנשים טובים כמו מקונגנג הערכיכו אותם מאד, ויתכן שהוא לא רק בגל שהם היו גיבורים שהקריבו את עצםם.

כמובן, זו נחמה דלה כאשרה בן עשר וחמש עומד להפוך למתבגר, ומהה לעצמן איך מין מתבגר תהיה. כלכך נורא.

כלכך עצוב.

איזה חיים נוראים יש להארה.

לגלות שההורם הגנטיים שלו לא מושלים, היה עליו להזכיר זמן מה בהתרממותו על זה, בלחום על עצמו.

אולי הוא יכול להתלוון על זה ללסתה' לסתראינגן.

הארה קרא על סוהרנסים. קור ואפלה הקיפו אותו, ופחד. הם שאבו את כל המחשבות השמחות שלך ובריק הזה כל הזיכרונות הגורועים ביותר שלך צפו אל פניו השטח.

הוא היה מסוגל לדמיין את עצמו בגעליו של לסתה', לדעת שההוריו באזקבאן לכל החיים, המקום הזה ממנו איש לא נמלט.

ולסתה' ידמיין את עצמו במקומה של אימו, בקורס ובאפלה ובפחד, בלבד עם כל זיכרונותיה הגורועים ביותר, אפילו בחלומות שלה, בכל שנייה של כל יום.

לרגע אחד הארה דמיין את אימה ואבא שלו באזקבאן עם הסוהרנסים ששואבים את החיים שלהם, שואבים את הזיכרונות המאושרים של אהבתם אליו. רק לרגע, לפני שלדמים שלו נשף.

נתיך והוא קרא לכיבוי חרום ואמר לו לא לדמיין זאת שוב לעולם.
האם זה צודק לעשות זאת למישחו, אפילו לאדם המרושע
בeyond בועלם ?

לא, אמרה החכמה מספירו של הארי, לא אם יש דרך אחרת, כל
דרך שהיא.

ואלא אם מערכת הצדק של הקוסמים הייתה מושלמת כמו בתיה
הכלא שלהם – וזה נשמע בלתי סביר למדי – אפשרו באזקaban
היה מישחו שהיה חף מפשע לחלווטין, וכנראה יותר מכך.
הארי החל להרגיש תחושת צריבה בגורונו, לחות נקוטה בעיניו,
והוא רצה לשגר את כל האסירים באזקaban למקום מבטחים ולזמן
אשר הרקיע ולפוצץ את המקום הנורא הזה עד שלא ישאר ממנו
דבר מלבד אדמה. אבל הוא לא יכול, מכיוון שהוא לא אלוהים.

והארי נזכר במה שפרופסור קויריל אמר מתחת לאור הכוכבים:
לפעמים, כשהעולם הפגום הזה נראה לי מתוועב במיוחד, אני תווה
אם יש אולי מקום אחר, הרחק מכאן, שבו הייתי אמור להיות...
אבל הכוכבים וחוקים עד מאד... ואני תווה על מה הייתי חולם
אם הייתי ישן זמן רב כל-כך.

ברגע הזה העולם הפגום הזה נראה מתוועב במיוחד.
והארי לא הצליח להבין את דבריו של פרופסור קויריל. זה היה
יכול להיות חיזיר שאמר אותן, או בינה מלאכותית, משה שנבנה
על עקרונות שונים משל הארי, שמווח לא הצליח לחשב בהתאם
להם.

אתה לא יכול לעזוב את הכוכב שלך אם הוא עדיין מכיל מקום
כמו אזקaban.
אתה חייב להישאר ולהילחם.

פָּדָק ۸۲

לְדוֹקָאִיתִים

זה צריך להיות ברור כל' שאומר זאת, אך דעתו של סורוס סנייפ
אין בהכרח דעתו של המחבר.

* * *

"אוקי", אמר הארי, בולע את רוקו. "אוקי, הרמיוני, זה מספיק,
את יכולה להפסיק."

גלוות הסוכר שלפני הרמיוני טרם שינתה את צבעה או את
צורתה, אף על פי שהיא הטרכה חזק יותר מכפי שהארי ראה
מעודו, עיניה עצומות בחוזקה, אגלי זיעה על מצחה, ידה רועדת
בעודה אוחצת את השרביט -

"הרמיוני, מספיק! זה לא הולך לעבוד, הרמיוני, אני לא חושב
שאנחנו יכולים לסייע לדברים שעדרין לא קיימים!"

הרמיוני הרפחה את אחיזתה בשרביט באיטיות.
"חשבתי שהרגשתי את זה", היא אמרה בלחשנה קלושה.
"חשבתי שהרגשתי את זה מתייל לשנות צורה, רק לרגע."
הארי הרגיש גוש בגרונו. "בטח דמיינת את זה. קיווית יותר
mdi".

"כנראה", היא אמרה. היא נראית כאילו היא רוצה לבכות.
הארי לקח את העיפרון המכני באיטיות, הושיט את ידו אל פיסת
הנייר עם המילים המחוקקות ומחק את 'תורפה לאלה חיים'.
הם לא יכולו למשהו לבלוغ גלווה שיזורה בשינוי צורה.

אבל שינוי צורה, לפחות מהסוג שהם יכולים לעשות, לא הופך חוץ למכושף – הוא לא יכול להפוך מטאטא רגיל למעופף. אז אם הרמוני הייתה מצלילה לייצר גלויה כלשהי, זו הייתה גלויה לא כסומה, שתעבד מיסיבות פיזיקליות ורגילות. הם היו יכולים לייצר בסתר גלוות למאבדה של מוגלים, ולהת להם לחזור אותן בניסוי להבין מה גורם להן לעבד לפני שינוי הצורה יפוג... איש בשני העולמות לא היה צריך לדעת שקסם היה מעורב, זו הייתה יכולה להיות סתם עוד פריצת דרך מדעית...

זה גם לא היה מסוג הדברים שקסם היה חשוב עליהם. הם לא ייבדו עד כדי כך דברים שהיו בסך הכל תבניות של עצמם, הם לא חשבו על חפציהם לא מכושפים כעל חפציו כוח. אם זה לא קסום, זה לא מעניין.

קודם לכך הארי ניסה בסודיות רבה – הוא אפילו לא גילה להרמוני – לייצר בשינוי צורה ננו-טכנולוגיה נסוח אריך דראסלר. (הוא ניסה לייצר נורמפעל שולחני, כמובן, לא נורמשתכפלים, הוא לא משוגע). זה היה יכול להיות אלוהות במהלך אחד אם זה היה מצלחת.

“זה האחרון להיום, נכון?” שאלת הרמוני. היא ישבה שפופה בכיסאה, משעינה את ראשה על המשענת; עייפותה גלויה על פניה, מה שהיא יוצא דופן בשליל הרמוני. היא אהבה להעמיד פנים שהיא חסרת מגבלות, לפחות בסביבת הארי.

“עוד אחד”, אמר הארי בוזירות, “אבל זה אחד קטן, ובנוסף הוא עשוי באמת לעבוד. שמרתי את זה לסוף כי קיומיי שנוכל לסייע בAGMA חיובית. זה משחו אמיתי, לא כמו פיזרים. כבר הצליחו לייצר את זה במאבדה, לא כמו תרופת לאלצההיימר. וזה חומר גנרי, לא כמו הספרים האבודים שניסית לייצר. הכתמי תרשימים של המבנה המולקולרי כדי שתוכל לייצר. אנחנו פשוט רוצחים לייצר את זה אדריך יותר מה שעשו את זה בעבר, עם כל הציגוריות מסוודות אחת ביחס לשנית, עם הקצאות המשובצות ביהם.”

הארי הוציא דף של נייר מילימטרי.

הרמוני התוישרה, לקרה את התרשים ובחנה אותו, מקmetaת את מצחה. "כולם אטומי פחמן? והארי, איך זה נראה? אני לא יכול להזכיר את זה בשינוי צורה אם אני לא יודעת איך קוראים לזה".

הארי עשה פרצוף נגעל. הוא עדין התקשה להתרגל לדברים כאלה, זה לא אמר לשנות איך קוראים למשהו כל עוד אתה יודע מהו. "קוראים להן צינוריות באקי, או נורצינוריות פחמן. זה סוג של פולון שגילו רק השנה. הוא חזק בערך פי מאה יותר מפלדה וכל פי שישה".

הרמוני הרימה את מבטה מהנייר המילימטרי בהפתעה. "זה אמיתי?"

"כן", אמר הארי, "פשוט קשה לייצור בדרך המוגلغית. אם נוכל להשיג מספיק מהחומר הזה, נוכל לבנות מעלית חלול עד למסלול גיאוסינכרוני או אפילו גבואה יותר, ובמונחים של דלתא-7 זה הציב הדריך לכל מקום במערכת המשם. חזץ מזה, נוכל לזרוק החוצה לוויינים סולאריים כמו קוונפט".

הרמוני קימטה את מצחה שוב. "החומר הזה בטוח?"
"אני לא רואה סיבה שלא", אמר הארי. "צינורית באקי היא פשוט ירידת גרפית שגולגלת לצינור עגול, וגרפית זה אותו חומר שיש בעפפוןות –"

"אני יודעת מה זה גרפית, הארי", אמרה הרמוני. היא הסיטה את שערת לאחור בהיסח הדעת, גבותיה מתכווצות בזמן שהביטה בנייר.

הארי הושיט את ידו לתוך גלימותיו והוציא חוט לבן שהיה קשור בקצוותיו לשתי טבעות פלסטיק אפורות קטנות. הוא הוסיף טיפות של סופר-గלו במקומות בהם החוט נגע בטבעות, כדי להפוך את זה להחץ אחד שיכל לעبور שינוי צורה כשלם. ציאנו-קרילט עבד באמצעות קשרים קולנטיים, אם הארי זכר נכון, וזה הכינורוב שאתה יכול להגיע להגעה ל"חץ מוצק" בעולם שהורכב בסופו של דבר

מאטומים בודדים זעירים. "בשעת מוכנה", אמר הארי, "תנסי לשנות צורה של הדבר הזה לסייעי צינוריות באקי מסודרות משובצות בשתי טבעות יהלום".

"בסדר..." אמרה הרמיוני באיטיות. "הاري, אני מרגישה כאילו הרגע פספסתי משהו".

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים. אולי את פשוט עייפה. אבל הוא ידע לא לומר זאת בקול רם. הרמיוני הצמידה את שרביטה לאחת מطبعות הפלסטיק ובהתחה המשך זמן מה.

שני עיגולים קטנים של יהלום בוהק נחו על השולחן, מחוברים בחוט שחור ארוך.

"זה השתנה", אמרה הרמיוני. היא נשמעה כאילו ניסתה להתלהב אבל לא הייתה לה האנרגיה הדרושים לכך. "מה עכשו?" הארי הרגיש מדוידן קצת עקב חוסר ההתקלהבות של שותפותו למחקר, אבל עשה כמעט יכולתו שלא להראות זאת; אולי אותו התהיליך יעבד בכיוון הפוך כדי לעודד אותה. "עכשוו אני בודק האם זה מסוגל לשאת משקל".

בחדר הייתה מסגרת בצורת האות A שהארי בנה בשביל ניסויי קודם עם מوطות יהלום – אפשר לייצר חפצים מיהלום בклות בעזרת שינוי צורה, הם פשוט לא יחזיקו מעמד. הניסוי הקודם בבחן האם לבצע שינוי צורה של מוט יהלום ארוך לפחות לו להרים משוקلات בעודו מתכווץ, ככלומר, האם ניתן לבצע שינוי צורה כנגד מתייחסות, מה שאכן התברר אפשרי.

הארי השחיל בזיהירות עיגול אחד של יהלום מניצץ על וו מתכת עבה בראש המסגרת, ואז תלה קולב מתכת עבה על הטעבת התחתונה והחל לחבר אליו משוקלות.

(הארי ביקש מהתאומים לבית וויזלי לייצר את המקשר בשינוי צורה בעבורו והם הבינו בו מבטים מבולבלים, כאילו לא יכולו להבין בעבורו איך מתייחס הוא עשוי לרשות זאת, אבל הם לא שאלו

שאלות. ושינוי הצורה שלהם החזק בערך שלוש שעות, לדבריהם, או להאריך והרמיוני נשאר עוד זמן).
 "מזה קילוגרם", אמר הארי דקה לאחר מכן. "אני לא חשב שחוות פלה דק כלכך היה מחזיק את זה. זה אמרור להחזיק הרבה יותר, אבל אלו כל המשקولات שיש לנו".
 שתיקה נוספת.

הארי התיעשר, ואז חזר אל השולחן שלהם וסימן בחגיגיות סימן V ליד צינוריות באקיי. "הנה", אמר הארי. "זה עבד".
 "אבל הם לא ממש שימושיים, לא כך, הארי?" אמרה הרמיוני ממקומה, ראה נח בתוך כפotta ידיה. "כלומר, אולי אם היינו נותנים את זה למدعנים הם לא היו יכולים לגלות איך לייצר הרבה צינוריות באקיי בכך שילמדו את שלנו".
 "הם עשויים לגלות משהו", אמר הארי. "הרמיוני, תסתכל עלי זה, החוט הוזיר הזה שמחזק את כל המשקל, הרגע עשינו משהו ששם מעבירה מוגלית לא יכולה לייצר –"
 "אבל כל מכשפה אחרת יכולה לייצר", אמרה הרמיוני. התשישות נשמעה בקולה כתעת. "הארי, אני לא חשבתי שהזעבך".
 "את מתכוונת למערכת היחסים שלנו?" שאל הארי. "מעולה!
 בואי ניפרד".

זה העלה חיווך קל על פניה. "אני מתכוונת למחקר שלנו".
 "או, הרמיוני, איך יכולת לומר את זה?"
 "אתה מtopic בשחתה מרושע", היא אמרה. "אבל הארי, זה טירוף, אני בת שתים-עשרה, אתה בן אחת-עשרה, זה מגוחך לחשוב שאנחנו עומדים לגלות משהו שאף אחד אחר עוד לא הבין."
 "את באמת אומרת שאנו צריכים לוותר על הניסיון לפענה את סודות הקסם אחרי שניסינו במשך פחות ממועדש?" אמר הארי, מנסה לגרום לזה להישמע כמו אתגר. בכנות, הוא הרגיש אותה תשישות כמו הרמיוני. אף אחד מהרעיםנות הטובים לא עבד. הייתה לו תגלית אחת רואיה לציון, התבנית המנדלית, והוא לא יכול לספר

עליה להרמיוני בלי להפר את הבטחתו לדראקון.
"לא", אמרה הרמיוני. פניה הצעריות נראו רציניות ובוגרות
מאוד. "אני אומרת שכרגע אנחנו צריכים ללמידה את כל הקסם
שкосמים כבר מכירים, כדי שנוכל לפתר את זה אחרי שנשים
ללמידה בהוגוורטס".

"אםמ...," אמר הארי. "הרמיוני, אני שונא לנוכח את זה ככח,
אבל דמייני שהיינו מחליטים לדחות את המחקר שלנו לאחריכך,
והדבר הראשון שהיינו מנסים אחורי שהיינו מסיימים ללמידה היה
לייצר בשינוי צורה תרופה לאלצהיימר וזה היה עובד. היינו
מרגשימים... אני לא חושב שהAMILIA טיפשים מתארת בצורה
מדוקית את התהוושה שלנו. מה אם יש משהו אחר כזה והוא כן
יעבוד?"

"זה לא הונן, הארי!" אמרה הרמיוני. קולה רעד כאילו הייתה
על סף פריצה בבכי. "אתה לא יכול להטיל אחריות כזו על אנשים!
זו לא העובדה שלנו לעשות דברים כאלה, אנחנו י לדים!"
לרגע הארי תהה מה היה קורה לו מישחו היה אומר להרמיוני
שעליה להילחם באדון אופל בראלמות, האם היא הייתה הופכת
לאחד מהגיבורים הילננים ומלאי הרחמים העצמיים שהארי לא
יהיה מסוגל לסייע בספרים.

"בכל מקרה,", אמרה הרמיוני. קולה רעד. "אני לא יכול
להמשיך לעשות את זה. אני לא מאמין שילדים יכולים לעשות
דברים שבוגרים לא יכולים, זה רק בסיפורים."

שקט השתרר בכיתה.

הרמיוני החלה להראות מפוחדת, והארי ידע שההבעה שלו
נעשתה קרה יותר.

אולי זה לא היה כו庵 כלכך לו לא המחשבה הזה עלה בהארי
קודם לנו – יתכן שלושים זה מאוחר מדי לעשות מהפכה מדעית
ועשרים זה בדיקת הגיל הנכון, וישנם כאלה שקיבלו את הדוקטורט
שליהם בגיל שבע-עשרה וירושים בני ארבע-עשרה שהיו מלכים או

מצביים דגולים, אין באמת אף אחד שנכנס לספרי ההיסטוריה בغال אחת עשרה.

"בסדר", אמר הארי. "להבין איך לעשות משהו שمبוגר לא יכול. זה האתגר שlk?"

"לא התכוונתי לזה ככה", אמרה הרמוני, בלחישה מבוהלת. במאזן, הארי הסיט את מבטו מהרמוני. "אני לא כועס עלייך..." אמר הארי. קולו היה קר, למורת מיטב עצמו. "אני כועס על... לא יודע... הכל. אבל אני לא מוכן להפסיד, הרמוני. לא תמיד הדבר הנכון לעשות הוא להפסיד. אני אבין איך לעשות משהו שקיים מבוגר לא יכול לעשות, ואז אני אחזור אליויך. איך זה?"

שתקה נוספת.

"אוקיי", אמרה הרמוני, קולה רועד קלות. היא הרימה את עצמה מהכסא והלכה לעבר דלת הכתיבה הנטושה שבה עבדו. ידה נשלחה אל ידית הדלת. "אנחנו עדים חברים, נכון? ואם לא תצליחות שום דבר –"

היא השתקה.

"או עדים נלמד ביחד", אמר הארי. קולו היה אפילו קר יותר. "אםם, או בי בינו לביןים", הרמוני אמרה, והיא יצאה במהירות מהחדר וסגרה את הדלת מאחוריה.

לפעמים הארי שנא שיש לו צד אפל, אפילו כשהיה בתוכו. והחלק שבו שחשב לבדוק אותו דבר כמו הרמוני, שלדים לא יכולים לעשות דברים שمبוגרים לא יכולים לעשות, אמר את כל הדברים שהרמוני פחדה מכדי לומר, כמו, זה אתגר קשה למדוי שלקחת על עצמן ובחי, הפעם תגמור עם הפנים בבוע ולפחות כהה תדע שנכשלת.

והחלק שבו שלא אהב להפסיד אמר, בקול קר למדי, בסדר, אתה יכול לשתחק ולצפות.

* * *

כמעט הגיע זמן אРОחת הצהרים, ולהארי לא היה אכפת. הוא אפילו לא טרח לחתת חטיף דגנים מהנרטיק שלו. הבטן שלו יכולת לשרוד קצת רעב.

עולם הקוסמים היה זעיר, הם לא חשבו כמו מדענים, לא הכירו מדע, הם לא הטילו ספק באמונות הילודות שלהם, הם לא שמו שכבות מגן על מכונות הזמן שלהם, הם שיחקו קווידיז', כל בריטניה הקסומה הייתה קטנה יותר מעיר מוגלאת קטנה, בית הספר הדגול ביותר לכישוף חינך רק עד גיל שבע-עשרה, מגוחך היה לא להטיל ספק בזה בגיל 11, מגוחך היה להניח שקוסמים ידעו מה הם עושים וכבר מצאו את כל ההישגים הקלים שמדעת רביה תחומי יכול לראות.

שלב ראשון היה לעשות רשימה של כל מגבלה קסומה שהארי הצליח לזכור, כל הדברים שלא הייתה יכולה לעשותلقאהורה.

שלב שני, לסמן את המוגבלות שנראו היכי פחות הגינויות מנוקות מבט מדעית.

שלב שלישי, לתחדש מגבלות שלא סביר שкосם יטיל בהן ספק אם הוא לא למד מדעים.

שלב רביעי, לחשוב על דרכי לתקוף אותן.

* * *

הרמוני עדיין הרגישה מעורערת מעט כשהתיישבה ליד מנדי בשולחן רייבנקלו. אРОחת הצהרים של הרמוני הכלילה שני פירות (פרוסות עגבניות ומנדרינה מ קופפת), שלושה ירקות (גזרים, גזרים, ועוד גזרים), בשר אחד (מקלות דרייקול מטוגנים, מהם היא תסיר בקפידה את הציפוי הלא-בריא), ופרוסת עוגת שוקולד קטנה אותה תרוויח בכך שתאכל את כל שאר הדברים.

זה לא היה גרווע כמו שיעור שיקויים, עדיין היו לה סיוטים על זה לעיתים. אבל הפעם היא גרמה זהה לקרות והיא הרגישה שהיא המטרה. רק לרוגע אחד, לפני שהאפילה הקורה והנוראה הסיטה את

מבטה ואמרה שהיא לא כועסת עליה, מכיוון שלא רצחה להפחיד אותה.

והיא עדין הרגישה שהחמייצה משהו מוקדם, משהו ממש חשוב.

אבל הם לא הפרו אף אחד מכללי שינוי הצורה... נכון? הם לא יצרו שום נזולים, שום גזם, הם לא קיבלו הוראות מהמורה להתגוננות...

הגלולה! זה היה משהו שאוכלים אותו!
...ובכן, לא, אף אחד לא פשוט יכול סתם גלולה זורקה, זה לא

עבד בעצמו, הם היו יכולים להטיל על זה פיניטה אינקננטאטם אם זה היה עובד, אבל היא עדין חטרך לומר את זה להארוי ולודא שהם לא יזכירו את זה בפניו פרופסור מקונגנאל, כדי שלא יאסור עליהם למלמוד שינוי צורה...

הרמוני החל להרגיש בחילה. היא הרחיקה את הצלחת, היא לא תוכל לאכול ככה.

ואז היא עצמה את עיניה והחלה לחזור על כללי שינוי הצורה.

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז".

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו אוכל או משחו אחר שנכנס לגוף אדם".

לא, הם באמת לא היו צריכים לנסות ליצור את הגלולה בשינוי צורה, או לפחות הם היו צריכים להבין... היא נספה ברעינו המביך של הארוי עד שלא חשבה...

תחושת הבחילה בבטנה של הרמוני החריפה. היא הרגישה במחשבתה במשהו שריחף בקצת ההכרה, תפישה שעמדה להפוך את עצמה, אישת צעריה שהופכת לזקנה, גבייע שהופך לשני פרצופים...

והיא המשיכה להזכיר בכלל שינוי הצורה.

* * *

פרק ידיו של הארוי הלבינו על שרבתו עד שווייתר על הניסיון להפוך את האויר שלפני שרבתו לסicha ביטחון. אסור היה להפוך סicha ביטחון לגז, כמובן, אבל הארוי לא ראה סיבה שלא יהיה בטוח לעשות את הדבר ההפוך. זה פשוט לא אמרו להיות אפשרי. אבל

למה לא? אויר היה חומר ממש כמו כל דבר אחר...

טוב, אולי ההגבלה הזה כן היגונית. אויר הוא מבולגן, כל המולקולות מושנות ללא הרף את יחסיהן. אולי אי אפשר לכפות צורה חדשה על חומר אלא אם החומר נח למשך זמן מספיק כדי שתשתתלט עליו, אף על פי שאטומים במוצק גם הם רוטטים ללא

הרף...

כל שהארוי נכשל יותר, כך הוא נעשה קר יותר, והכל נראה ברור יותר.

בסדר. הבא בראשימה.

אפשר לעשות شيئا צורה רק לחפצים שלמים. אי אפשר לשנות צורה של חי גפרור למחת, חייבים לשנות צורה לכל החפץ. כסדראקו لقد את הארוי בכיתה, זו הייתה הסיבה שלא היה מסוגל לשנות צורה של גליל דק מהקירות לספג כדיל השדרת התיכה גדולה מספיק מהקיר לעبور דרכה. הוא היה צריך לכפות צורה חדשה על כל הקיר, ואולי על חלק שלם מהגוגורטס, רק כדי לשנות את הגליל הקטן הזה.

זה מוגוחך.

דברים עשויים מאטומים. המונ נקודות קטנות. אין שם רציפות, אין שם מזקקות, רק כוחות אלקטרוניים שמחזיקים את הנקודות אחת ביחס לשניה...

* * *

מנדי ברוקלהרט קפהה כשמולגה בדרך לפיה. "הא," היא אמרה לטו לי, שישבה ממול למקום הריק-כעת לצידה, "מה נכון בהרמוני?"

* * *

הארי רצה להרוג את המחק שלו.
 הוא ניסה לשנות טלאי יחיד על פני המלבן הווורוד לפלהה,
 בנפרד משאר הגוף, והמחק סירב לשחרר פעולה.
 זו הייתה חיבת להיות הגבלה מחייבת, לא אמיתי. חיבת להיות.
 דבריים עשוים מאטומים, וכל אטום היה דבר קטן ונפרד.
 אטומים הוחזקו יחד בעוזרת ענן קוונטי שלALKTRONIM משותפים,
 במקרה של קשרים קוולנטיים, או לפחות מגנטיות
 בטוחים קרובים, במקרה של קשרים יוניים או קשרי זינדרואלים.
 אם לדיק, הפרוטונים והניוטרונים בגרעינים היו דברים קטנים
 ונפרדים. הקווארקים בתוך הפרוטונים והניוטרונים היו דברים
 קטנים ונפרדים! פשוט לא היה שום דבר שם בחוץ, במציאות,
 שהתאים לרעיון הדמיוני של עצמים מוצקיים שהיה לאנשים. הכל
 היה רק נקודות קטנות.

ושינוי צורה חופשי היה רק בראש מלכתחילה, לא כך? בלי
 מילימ, בלי מהות. רק הרעיון הטהור של צורה, כשהוא מופרד
 לחלוות מהחומר, נקבע על החומר, שנתקפ בפרט מהצורה שלו.
 זה ושרביט ומה שלא יהיה שהופך אותו לкосם.
 הקוסמים לא יכולים לשנות חלקים של דברים, הם יכולים לשנות רק
 מה שהתוודעה שלהם תאפשר כדברים שלמים, מכיוון שהם לא ידועו
 בעצמאותם שהכל פשוט מורכב מאטומים בפנים.

הארי התמקד בידיעה הזה חזק ככל יכול, בעובדה האמיתית
 שהמחק היה בסך הכל אוסף של אטומים, שהכל היה בסך הכל
 אוסף של אטומים, והאטומים של הטלאי הקטן שניסיה לשנות היו
 אוסף תקין בבדיקה אותה מידה כמו כל אוסף אחר שיכול לחשב
 עליו.

והארי עдиין לא הצליח לשנות את החלק היחיד הזה מהמחק,
 שינוי הצורה לא התקדם לשום מקום.

זה. פשוט. מוגוחך.

פרקן אצבעותיו של הארי הלבינו על שרביטו שוב. נמאס לו
לקבל תוצאות ניסוי לא הגיוניות.

אולי העובדה שחלק מהתודעה שלו עדין חשב במונחים של
חפצים עצרה את שינוי הczורה מלקרות. הוא חשב על אוסף
אוטומים שהיה מחק. הוא חשב על אוסף אוטומים שהיה טליי קטן.
הגע הזמן לעלות הילון.

הארי הצמיד את שרביטו חזק יותר אל חלחת המחק הקטנה,
וניסה לראות דרך האשלה שלAMDענים חשבו שהוא המציאות,
העולם של השולחנות והכיסאות, האויר והמחקים והאנשים.

כשאדם צועד בפארק, העולם העשיר שנמצא סביבו היה דבר
שהתקיים במחשבה שלו כמבנה של נוירונים שיורים אותן
חשמליים. תחושת השמיים הכהולים בהרים לא הייתה משה
הרחק מעליו, היא הייתה משה בקליפת הרαιיה שלו, וקליפת
הרαιיה הייתה באחוריו מוחו. כל התהווות של העולם המואר זהה
קרו במציאות במערת העצם השקטה שנקראה הגולגולת שלו,
המקום שבו הוא גור ומעולם, מעולם לא עוזב. אם הייתה רוצה לומר
לו שלום, לאדם עצמו, לא הייתה להזכיר את ידו, הייתה נוקש בעדינות
על גולגולתו ושאל "איך הולך שם?". זה מה שאנשים היו באמת,
שם הם גרו. והתמונה של הפארק שהוא חשב שהוא הולך דרכו
יהה משהו שהוא דמיין בתוך מוחו כשיעיבר אותן שקיבל
מהענינים ומהרשתיות.

זה לא שקר כמו שחשבו הבודהיסטים, לא היה דבר מיסטי ולא
צפוי מאחורי מסך המאייה, מה שנח מאחורי אשליית הפארק הוא
פשוט הפארק עצמו, אבל הכל עדין היה אשלה.

הארי לא ישב בכיתה.

הוא לא הבית במקה.

הארי היה בתוך הגולגולת של הארי.

הוא חווה תמורה מעובדת שהמוח שלו פיענה מאותות שנשלחו

מהרשיתית שלו.

המתק האמתי היה במקום אחר, לא בתמונה.

והמתק האמתי לא היה כמו התמונה שהיא למוח של הארי. הרעיון של המתק כחפץ מוצק היה שהוא שהתקיים אך ורק בתוך מוחו, בתוך הקליפה הקודקודית שעיבדה את תחושת המרחב והצורות שלו. המתק האמתי היה אוסף של אטומים שהוחזקו יחד בעדרות כוחות אלקטرومגנטיים וחלקו אלקטرونים קוולנטיים, ולידם מולקולות אוורר התנגשו זו בזו ובמולקולות המתק.

המתק האמתי היה הרחק ממש, והاري, בתוך גולגולתו, לעולם לא יכול באמת לגעת בו, יוכל רק לדמיין רעיונות לגביו. אבל לשדייט שלו היה הכוונה, הוא יכול לשנות דברים שם בחוץ במציאות, היו אלה רק התפיסות המוקדמות של הארי שהובילו אותו. איפשהו מעבר למסך המאהיה, האמת מהחורי הרעיון "השרביט שלי" שהיה להاري נגע באוסף האטומים שהתודעה של הארי חשה עליו בתרור "טלאי על המתק", ואם השרביט הזה יכול לשנות את אוסף האטומים שהארי תפש בתור "המתק כולם", אין שום סיבה שהוא לא יוכל לשנות את האוסף الآخر...

שינויו הצורה עדין לא קרה.

הاري חשק את שינויו, ועלה הילוך נסף.

הרעיון שהיה בתודעתו של הארי מתק כחפץ ייחד היה שיטת מוחלטת.

זו הייתה מפה שלא התאימה ולא הייתה יכולה להתאים לשטח. בני אדם מידלו את העולם באמצעות רמות מדרגות של סדר, היו להם מחשבות נפרדות על האופן שבו עבדו מדיניות, אנשים, איברים, תאימים, מולקולות, קווארקים.

כשהמוח של הארי חשב על המתק, הוא חשב על החוקים שלשלטו במתקים, כמו "מתקים יכולים להיות מסימני-יעידון". רק אם המוח של הארי יctrיך לחשוב על מה שיקרה ברמה היכימית הנמוכה יותר, רק אז הוא יתחיל לחשוב – כאשרו היה זה עובדה

נפרדת – על מולקולות גומי.
אבל זה הכל בתודעה.

בתודעה של הארי יש אמונה נפרדת בנוגע לחוקים שלשלטו במחקים, אבל אין חוק פיזיקלי נפרד שלשלט במחקים. התודעה של הארי מידלה את המציאות באמצעות רמות שונות של סדר, עם אמונות שונות בקשר לכל רמה. אבל זה הכל במאפה, השטח האמתי לא היה ככה, למציאות עצמה הייתה רק רמה אחת של סדר, הקווארקים, זה היה תהליך אחד בrama נמנעה שציית לחוקים מתמטיים פשוטים.

או לפחות, וזה מה שהארי האמין לפני שגילה על כסם, אבל המחק לא היה כסם.

ואפילו אם המחק היה כסם, הרעיון שבאמת יכול להתקיים מחק ייחיד מוצק הוא בלתי אפשרי. דברים כמו מחקים לא יכולים להיות יסודות בסיסיים של המציאות, הם יותר מדי גדולים ומסובכים מכדי להיות אטומים, הם חייבים להיות עשויים מחלקים. לא יכולים להיות דברים מורכבים מיסודות. האמונה המשתמעת שהיתה למוח של הארי, שהמחק היה חפץ ייחיד, לא רק הייתה שגניה, זה היה הבלבול מפה-השתח, המחק התקיים כרעיון נפרד במודל מרובה הרכמות של העולם שהוא לא במרכיב נפרד במציאות בעלת הרמה היחידה.

...שינוי הצורה עדין לא קרה.

הארי נשם בכבדות, שינוי צורה כושל היה מעיף כמעט כמו שינוי צורה מוצלח, אבל לעזאזל אם הוא ירים ידיהם עכשו. בסדר, לעזאזל עם זבל מהמאה התשע-עשרה.

המציאות לא הייתה אטומים, היא לא הייתה אוסף של כדורי ביליארד קטנים ש קופצים מסביב. זה עוד שקר. הרעיון של אטומיםacenודות קטנות היה פשוט עירוזה נוחה שאנשים נאחזו בה מפני שהם לא רצו להתחמוד עם הצורה החוץנית והלא-אנושית של המציאות שמתהה. אין פלא שהניסיונות שלו לשנות צורה לא עבדו

בהתבסס על זה. אם הוא רוצה כוח, הוא חייב לנטרש את האנושיות שלו, ולהכריח את המחשבות שלו לצאת לeczyת למתמטיקה האמיתית של מכנייקת קוונטיים.

אין חלקיים, יש רק עננים של משערת בתוך מרחב קוניגודציות ובחלקיים ומה שהמוח שלו דמיין בתמיינות כמחק היה לא יותר מאשר גולם עצום בפונקציית גל שבמקרה התפרקה לגודמים, לא היה לו קיום עצמאי יותר מכפי שהיא גורם מסוים מוצק של 3 מוסתר בתוך המספר 6, אם השרביט שלו מסוגל לשנות גודמים בפונקציית גל שניתנת לפירוק לגודמים בקרוב או הוא בהחלט אמר להיות מסוגל לשנות את הגורם הקטן יותר שהמוח של הארי דמיין כתלאי חומר על המחק –

* * *

הרמוני טסה במסדרונות, נעליה מכוח בחזקתו על האבן, נשימה מאומצת, ההלם של האדרנלין עדיין זורם בدمה. כמו חמונה של אישה צעירה שהופכת לזקנה, כמו הגביע שהופך לשני פרצופים.

מה הם עושים ?

מה הם עושים ?

היא הגיעו לכיתה וידיה החליקו על הידית בתחילת, מיוזעתות מדי, היא אחזה בה חזק יותר והדלת נפתחה –
– בהזוק של הכרה היא ראתה את הארי במלבן וורוד קטן על השולחן שלפניו –
– בעוד שברחק כמה צעדים ממנו, החוט השחור הקטן, כמעט בלתי נראה מהרחק הזה, תמן בכל המשקל –

"הארי, צא מהכיתה ! "

הלם מוחלט פילח את פניו של הארי, והוא נעמד כליכך מהר עד שכמעט נפל, עצר רק כדי להרים את המלבן הורוד הקטן מהשולחן, ואז הוא זינק מבعد לדלת, היא כבר זזה הצידה,

שרבייטה היה בידה ומצביע על החוט -

"פִּינִּיטה אַיְקָנוֹטָאטֶם!"

הרמוני טרקה את הדלת ברגע שנשמעה מבפנים התרששות
אדירה של מאות קילוגרמים של מתחת נופלת.

היא המשיכה להתנשם, נאבקת להסדייר את נשימתה, היא רצתה
את כל הדרך בלי לעצור, היא הייתה ספוגת זיעה ורגליה וירכיה
בערו כמו אש חיה, היא לא הייתה יכולה לענות על השאלה של
הארי בעבר כל האוניות בעולם.

הרמוני מצמצה, וקלטה שהחלה ליפול, והארי תפס אותה,
והורד אותה בעדינות לישיבה על הרצפה.

"טוב..." היא הצליחה להלחש.

"מה?" שאל הארי, נראה חיוור משראתה אותו אייפעם.

"...אתה, מרגיש, טוב..."

הארי החל להיראות מפוחד אף יותר כשהבין את השאלה. "אני,
אני לא חושב שיש לי תסמים כלשהם -"
הרמוני עצמה את עיניה לרגע. "יופי", היא לחשה. "להסדייר,
נשימה".

זה לוקח זמן מה. הארי עдиין נראה מפוחד. גם זה טוב, אולי הוא
ימדר ללחח.

הרמוני שלחה את ידה לתוך הנרתיק שהארי הביא לה, לחסה
"מים" דרך גרון ניחר, הוציאה את הבקבוק ושתתה בלגימות
גדולות.

ועדיין לוקח זמן מה עד שהצליחה לדבר שוב.

"הפרנו את הכללים, הארי", היא אמרה בקול ניחר. "הפרנו את
הכללים".

"אני..." הארי בלע. "אני עдиין לא מבין איך, חשבתי אבל -"

"שאלת אם שינוי הצורה בטוח ואת ענית לי!"

היתה שתיקה.

"זה הכל?" שאל הארי.

היא הייתה יכולה לצרות.

"האר, אתה לא קולט?" היא שאלה. "זה עשו מטיסים קטנים, מה אם זה היה נפרם, מי יודע מה היה יכול להשתבח, לא שאלנו את פרופסור מקונגנגל! אתה לא מבין מה עשינו? עשינו ניסויים בשינוי צורה. עשינו ניסויים בשינוי צורה!"

שתיקה נוספת.

"כן..." אמר הארי באיטיות. "זה בטח מסוג הדברים שהם אפלו לא טורחים לומר לך לא לעשות מפני שהז כל-כך ברור. אל תבחן רעינותם מבריקים וחדים בנוגע לשינוי צורה לבדך בכיתה ריקה בלי להיוועץ במורים."

"הית יכול להרוג אותנו, הארי!" הרמוני ידעה שלא הוגן, גם היא טעה, אבל היא בכל זאת עשה עליו, הוא תמיד נשמע כל-כך בטוח וזה גורר אותה בעקבותיו בלי לחושוב. "הינו יכולים להרים את הרצע המושלם של פרופסור מקונגנגל!"

"כן", אמר הארי, "בואי לא נספר לה על זה, בסדר?"
“אנחנו חייבים להפסיק”, אמרה הרמוני. “אנחנו חייבים להפסיק או שניפגע. אנחנו צעירים מדי, הארי, אנחנו לא יכולים לעשות את זה, עדין לא.”
חויק חלש חזה את פניו של הארי. “אם, את סוג של טועה בקשר לזה.”

והוא הוציא מלבן וורוד קטן, מחק גומי עם תלאי מתחת בוחק עליו.

הרמוני בהתחכו, מבולבלת.

"מכנית קוונטינום לא הספיקה", אמר הארי. "היתי חייב להגיע כל הדרך לפיזיקה נטולת-זמן לפני שהצלהתי. הייתי חייב לראות את השופט כאוכף יחס בין מציאות עבר ועתיד נפרדות, במקומות לשנות שהוא לאורך זמן – אבל עשית זאת, הרמוני, ראיתי מעבר לאשליה החפצים, ואני מוכן להתעורר שאתה עוד קוסם אחד בעולם שהוא יכול לעשות זאת. אפלו אם איזה בן-מוגלגים היה מכיר את

הניסיוח נטול-זמן של מכונית הקוונטיים, זו תהיה בעברו רק אמונה מזויה על דברים קוונטיים מוזרים ורוחוקים, הוא לא היה לואה את זה כמציאות, מקבל את זה שהעולם שהוא רואה רק הזיה. עשייתי شيئا צורה לחלק מהפץ בלי לשנות את הכל.

הרמוני הרים את שרביטה שוב, והפנתה אותו לעבר המחק. לרגע אחד כעס הבליח על פניו של הארי, אבל הוא לא נע לעצור בעדיה.

"**פִּנְיָתָה אַינְקַנְטָאָטֶם**", אמרה הרמוני. "תבדוק עם פרופסור מקונגנג לפני שתנסה זאת שוב."

הארי הנהן, אם כי פניו עדין היו נוקשות מעט.

"וأنחנו חיבים להפסיק", אמרה הרמוני.

"למה?" שאל הארי. "את לא מבינה מה זה אומר, הרמוני? קוסמים לא יודעים הכל! יש מעט מדי מהם, ואפילו פחות ככל הא שיוודעים מדע כלשהו, הם עדין לא מצאו את כל ההישגים הקלים –"

"זה לא בטוח", אמרה הרמוני. "אם אנחנו יכולים לגלוות דברים חדשים זה אפילו פחות בטוח! אנחנו צעירים מדי! עשינו כבר טעות גדולה אחת, בפעם הבאה אנחנו יכולים פשוט למות!" ואז הרמוני נרתעה.

הארי הסב את מבטו ממנה, והחל לנשום נשימות עמוקות וαιתיות.

"בקשה אל תנסה לעשות זאת בלבד, הארי", אמרה הרמוני, קולה רוער. "בקשה."

בקשה אל תכricht אותי להחליט האם לספר לפ羅פֿסּוֹר פְּלִיטִיק השתררה שתיקה ארוכה.

"או את רוצה שנלמד?", אמר הארי. היא הצליחה לראות שהוא מנסה לנוקות את קולו מכעס. "רק נלמד."

הרמוני לא הייתה בטוחה אם כדאי שתאמר משהו, אבל...

"כמו שלמדת, אמא, פיזיקה נטול-זמן, כן?"

הארי הביט בה שוב.

"מה שעשית?", אמרה הרמיוני, קולה מהסס, "זה לא היה בגלן הניסויים שלנו, נכון? הצלחת לעשות את זה בגלן שקראת הרבה ספרים".

הארי פתח את פיו, ואז סגר אותו שוב. הבעה מתוסכלת הייתה נסוכה על פרצופו.

"בסדר", אמר הארי. "מה עם זה. נלמד, ואם נחשוב על שהוא שנראה כאילו ממש כדי לנשותו, ננסה אחורי שאshall מורה." "אוקיי", אמרה הרמיוני. היא לא נפלה מרוב הקלה, אבל רק מפני שכבר ישבה.

"שנלק לאכול ארוחת צהרים?" שאל הארי בזיהירות. הרמיוני הנהנה. כן. ארוחת צהרים נשמעה טוב. הפעם באמת. היא הquila להתרום בזיהירות מרצפת האבן, מתחכוצת כשוגופה צרח עליה –

הארי כיון לעברה את שרביתו ואמר "וועינגאדדים לביזסה". הרמיוני מצמיצה כשההמשקל העצום שנח על רגליה הczטמצם לשומו נסבל.

חויק הבזק על פניו של הארי. "אפשר להרים שהוא גם בלי להיות מסוגל להרchip אוטו לחלוטין", הוא אמר. "זכורת את הניסוי הזה?"

הרמיוני חיכתה בחזרה בחוסר אונים, למראות שחויבה שהיא עדין צריכה לכעוס.

היא הquila לצעוד לעבר האולם הגדל, מרגישה קלילת-ירגליים להפליא, בזמן שהארי השאיר את שרביתו מכובן לפניה.

הוא הצליח להמשיך עם זה חמיש דקות, אבל העיקר הכוונה.

* * *

מינרווה הביטה בדמלבדור.

דמלבדור הביט בה במבט חוקר. "הבנת מהهو מזה?" שאל

המנהל, נשמע מבולבל.

זה היה הקשוש המוחלט ביותר שמיינרווה שמעה מעודה. היא הרגישה נבוכה מעט על כך שזימנה את המנהל לשמע זה, אבל היו לה הנחיות ברורות.

"חושתני שלא", אמרה פרופסור מקונגנאל בnimma מוקפתה. "או", אמר דמלדור. ז肯 הכסף היטלטל הרחק ממנו, מבטו המנצנץ של הקוסם הוזן הביט הרחק פעם נוספת. "אתה חושד שיתכן שאתה מסוגל לעשות משהו שקוסמים אחרים לא מסוגלים לעשות, שהוא שאנו חושבים שהוא בלתי אפשרי."

שלושתם עמדו בסדנת שניוי הצורה הפרטית של המנהל, פטרונוס עוף-החול הבוהק של דמלדור אמר לה להביא את הארי, רגעים ספורים לאחר שהפטרונוס שלה הגיע אליו. אור שמש נכנס מבעד לחלונות בתקרה והAIR את הדיאגרמה האלכימית של הכוכב הגדל בעל שבעת הקודוקודים שהיתה על הרצפה במרכז החדר העגול, שהיא מאובכת מעט, מה שהעציב את מיינרווה. מחקר בשינוי צורה היה אחד מההנאות הגדולות של דמלדור, והוא ידוע עד כמה חסר לו זמן לאחרונה, אבל הוא לא חשב שנדידי.

כ-7

ועכשיו הארי פוטר עומד לבזבז אפילו עוד מזמן של המנהל. אבל הוא החליט לא יכול להאשים את הארי על כך. הוא עשה את הדבר הנכון בכך שבא אליה ו אמר שהיה לו רעיון לעשות משהו בשינוי צורה שנחשב כרגע בלתי אפשרי, והוא עצמה עשתה בדיקות שנאמר לה: היא אמרה להAIR לשומר על זה בסוד ולא לדבר על כך עד שתתיעץ עם המנהל והם יעברו למקום מאובטח. לו הארי היה מתחיל ואומר בבדיקה מה הוא חשב לעשות, היא אפילו לא הייתה טורחת.

"תראו, אני יודע שקשה להסביר", אמר הארי, נשמע נבוך קצת. "הshore הת תונה היא שמה שאתם מאמנים בו מתנגש עם מה שמדענים מאמנים בו, ובמקרה הזה באמת היבטי מצפה מדענים |

לדעתי יותר מוקוסמים.”
מינרואה הייתהナンנת בקול רם, אלמלא דמלדור נראה כאילו
הוא מתיחס לכך ברצינות.

הרעין של הארי נבע מבורות פשוטה, זה הכל. אם שנית חצי
מכדור מתחת לזכות, לכל הכדור הייתה צורה שונה. לשנות חלק
זה לשנות את הכל, וזה אומר להסיר את כל הצורה ולהחליף אותה?
בחדרה. מה זה אומר בכלל, לשנות צורה רק לחצי כדור מתחת?
שלכדור המתחת כשלם יש אותה צורה כמו קודם, אבל לחצי
מהכדור יש צורה שונה?

”מר פוטר”, אמרה פרופסור מקונגלו, ”מה אתה רוצה לעשות
איןנו רק בלתי אפשרי, הוא סתרה לוגית. אם שנית חצי ממשו,
שנית את הכל.”

”בכחולט”, אמר דמלדור. ”אבל הארי הוא הגיבור, אז ייתכן
שהוא מסוגל לעשות דברים בלתי אפשריים מבחינה לוגית.
מינרואה הייתה מגוללת את עיניה אלמלא היפה לאדישה לפני
זמן רב.

”נניח שזה אכן אפשרי”, אמר דמלדור, ”את יכולה לחשב על
סיבה מסוימת לכך שהתוatzות יהיו שונות מאלו של שינוי צורה
רגיל?”

מינרואה קימטה את מצחה. העובדה שהרעין לא יעלה על
הදעת, פשוטו ממשעו, הצבה בפנים בעיה מסוימת, אבל היא
ניסתה לקבל אותו בצורה מילולית. שינוי צורה שנכפה רק על חצי
כדור מתחת...

”דברים מוזרים עשויים לקרות במקרה?”, אמרה מינרואה.
”אבל זה לא אמרו להיות שונה מעשיות שינוי צורה לחפש כשלם,
אל צורה עם שני חלקים שונים...”

דמלדור הנהן. ”זה מה שחשבתי אני. והאר, אם התיאוריה
שלך נכונה, משתמש בכך שהוא שאותה רוצה לעשות הוא בדיוק כמו
כל שינוי צורה, אלא שתעשה זאת רק לחלק מהמ庫ר ולא לכלה?

בלי שינויים כלל?"

"כן", אמר הארי נחרצות. "זה כל הרעיון."

דמלדור הביט בה שוב. "מינרווה, את יכולה לחשב על סיבת
כלשהי שבגינה זה עשוי להיות מסוכן?"

"לא", אמרה מינרווה, לאחר שסימה לבדוק בזיכרונה.

"כן גם אני", אמר המנהל. "אם כן, בסדר, מכיוון שהז אמור
להיות אנלוגי לחולוטין לשינוי צורה רגיל בכל המובנים, ומכיוון
שאנחנו לא יכולים לחשב על שום סיבה שהיא שבגינה זה עשוי
להיות מסוכן, אני חושב שהזירות מסדר שני תספיק."

מינרווה הופיעה, אבל היא לא התגנדה. דמלדור היה בכיר
ממנה בהרבה בשינוי צורה, והוא ניסה אלפי שינויים צורה חדשים,
פשוטו כמשמעותו, ומעולם לא בחר בהזירות מסדר נמוך מדי. הוא
השתמש בשינוי צורה בקרוב וудין היה חי. אם המנהל חשב
שהסדר השני מספיק, אז הוא מספיק.

העבודה שהארי עומד להיכשל בודאות לא הייתה רלוונטית
כלל, כמובן.

שניהם החלו להטיל את לחשי ההגנה ורשותות הגילוי. הרשות
החשובה ביותר הייתה זו שוועידה ששום חומר שעבר שינוי צורה
לא יחדור לאוויר. הארי ייעטף בקליפת כוח נפרדת עם אספקת
אויר ממש עצמה רק ליתר ביטחון, רק שרבתו יורשה לעזוב את
המגן, והמשק יהיה הדוק. הם היו בגבולות הוגוורטס אז הם לא
יכלו לטעתק החוצה חומר שהראה סימנים של התלקחות
ספרנטנית, אבל הם יכולים לשולח אותו מבעד לחלון בתקרה
כמעט באותה המהירות, כל החלונות נפתחו החוצה בבדיקה מהסיבה
הזו. הארי עצמו יצא דרך חלון אחר עם הסימן הראשון לצורכי.

הארי צפה בהם עובדים, פניו מפוחdotות מעט.

"אל דאגה", אמרה פרופסור מגונגאל תוך כדי ההסבר, "כמעט
וודאי שלא יהיה בכך צורך, מר פוטר. לו היינו מצפים שימושו
ישתבס לא היינו מרשימים לך לננות. אבל רק אמצעי זהירות וגילים

לכל שינוי צורה שאיש לא ניסה מעולם.”
הארי בלע את רוקו והנהן.

כמה דקota לאחר מכן, הארי נקשר לכיסא בטיחות והניח את שרביטו על כדור מתקת – אחד שהיה, בהתחשב בזכותו הנוכחים שלו, גדול מכדי שיוכל לבצע בו שינוי צורה בפחות שלושים דקota.

כמה דקota לאחר מכן, מינרווה נשענה על הקיר, מרוגישה כאילו היא עומדת להתעלף.

במקום שבו נגע שרביטו של הארי היה טלאי זכוכית קטן.
הארי לא אמר אמרתי לכם, אבל המבט הזוחה על פניו המיוועות עשה זאת בשביבו.
דמלודור הטיל לחשי ניתוח על הכדור, מסוקן יותר ויותר מרגע לרוגע. שלושים שנה נמסו מפניו.

”מרתק,” אמר דמלודור. ”זה בדיק כפי שטען. הוא פשוט שינה צורה לחלק מהמקור מבלי לשנות צורה להכל. אתה אומר שזו אך ו록 הגבלה מחשבתי, הארי?”
”כן,” אמר הארי, ”אבל עמוקה, רק לדעת שזו הגבלה מחשבתי לא היה מספיק. היתי צריך לבדוק את החלק במוח שלי שעשה את השגיאה ולהשוו במקומות זאת על המזיאות שמתחת שהמדעניים גילו.”

”מרתק ביזור,” אמר דמלודור. ”אני מבין מזה שכדי שקיים אחר יוכל לעשות זאת, ידרשו חודשים של לימוד אם בכלל הוא יכול? ומהם אוכל לבקש מכך לבצע שינוי צורה חלקו במקורות נוספים?”

”כנראה שכן וכמוון,” אמר הארי.
חזי שעה לאחר מכן, מינרווה הרוגישה מבולבלת באוטה מידה, אבל רגועה משמעותית ביחס לענייני בטיחות.
זה באמת היה אותו הדבר, פרט לכך שזה היה בלתי אפשרי מבחינה לונגי.

"אני מאמין שזה מספיק, המנהל", אמרה מינרווה לבסוף.
 "אני חושדת ששינוי צורה חלקי מעיף יותר מהסוג הרגיל".
 "פחות ופחות ככל שאני מתאמן", אמר הילד המותש והחיוור,
 קולו לא יציב, "אבל כן, את צודקת".
 תחילה הוצאתו של הארי מלחשי המגן ארך דקה נוספת, ואז
 מינרווה ליוותה אותו אל כיסא נוח בהרבה, ודמלדור הביא לו גזו
 ולידה.

"כל הכבוד, מר פוטר!" אמרה פרופסورة מקונגנגל, והתכוונה
 לכך. היא הייתה מתערבת כמעט על כל דבר שהוא לא יצליח.
 "כל הכבוד, בהחלט", אמר דמלדור. "אפשר אני לא גילתי
 תגליות מקוריות בשינוי צורה לפני גיל ארבע-עשרה. מאז ימיה של
 דורותיאה סנג'יק לא פרחה גאנות שכזו מוקדם כלכך".
 "תודה", אמר הארי, נשמע מופתע מעט.

"עם זאת", אמר דמלדור בהרהור, "אני חושב שהיה זה חכם
 לשומר על המאורע המשמה הזה בסוד, לפחות כרגע. הארי, האם
 דעת ברענון שלו עם אדם נוסף לפני שדיירתו עם פרופסורה
 מקונגנגל?"
 שתיקה.

"אםمم..." אמר הארי. "אני לא רוצה להסיגר אף אחד
 לאינקווייזציה, אבל אמרתי לעוד תלמיד אחד –"
 המילה התפוצצה משפתה של מקונגנגל. "מה? דיברות על צורה
 חדשה לגמרי של שינוי צורה עם תלמיד לפני שדיירתו עם סמכות
 מוכרת? יש לך מושג עד כמה זה חסר אחידות?"

"אני מצטער", אמר הארי, "לא הבנתי".
 הילד נראה מבוהל במידה הולמת, ומינרווה הרגישה שהוא
 בתוכה נרגע. לפחות הארי הבין איזה שוטה היה.
 "עליך להשביע את העלמה גרייניג'ר לסודות", אמר דמלדור
 ברצינות. "ואל תאמר לאיש אלא אם קיימת סיבה טובה מאוד לך,
 ורק לאחר שgam ה-hם נשבעו".

"אה... למה?" שאל הארי.
מיןרווה תחתה גם היא. פעם נוספת המנהל חשב מהר מידי
שחצלה ליעקב.

"מפני שאתה יכול לעשות משהו שאף אחד לא יאמין שתוכל
לעשות", אמר דמלדור. "משהו בלתי צפוי לחולותין. זה עשו
להיות היתרון הקרייתי שלך, הארי, וחובה علينا לשמר אותו.
בקשה, בטח بي בוגע זהה".
פרופסור מקגונגל הנהנה, פניה החמורות לא מגלות דבר
מהבלבול הפנימי שחשה. "בקשה עשה זאת, מר פוטר," היא
אמרה.

"בסד... אמר הארי באיטיות.
ברגע שנסים לבחון את החומרים שלך", הוסיף דמלדור,
"תיה רשי להתאמן בשינוי צורה חלקי, מתחת לזכוכית זכוכית
למתחת בלבד, עם העלמה גרייניג'ר כמשגיחה. כמובן, אם מי מכמ
ישמוד בחסמים כלשהו של מחלת שינוי צורה, דוחו למורה מיד".
רגע לפני שהארי עזב את הסדנה, ידו על ידית הדלת, הילד
הסתובב ושאל, "אם כבר אנחנו פה, האם מישו מכם הבחן
במשהו שונה בקשר לפרופסור סנייפ?"

"וומה?" שאל המנהל.
מיןרווה לא נתנה לחיקן האירוני להופיע על פרצופה. כמובן
שהילד דאג בקשר למורה המרושע לשיקויים', מכיוון שלא הייתה
לו שום דרך לדעת למה ניתן לבתו בסורוס. תהיה זו לשון
המעטה לומר שהיא מוזר להסביר להארי שסوروס עדין מאוהב
באיםו.

"אני מתוכנן, האם ההתנהגות שלו השתנתה לאחרונה בצורה
כלשהי?" שאל הארי.

"לא שראיתי..." אמר המנהל באיטיות. "מדוע אתה שואל?
הארי הניד בראשו. "אני לא רוצה להטוט את התכפיות שלכם
בכך שאומר. רק תפקחו עין, אולי?"

זה העביר צמרמורת של אירוניות במינרווה בצורה שווה
האשמה ישירה לא הייתה יכולה לעשות.
הארי קד לשניהם בכבוד, ועזב.

* * *

”אלבוס“, אמרה מינרווה אחרי שהילד עזב, ”איך ידעת לקחת את הארי ברצינות? אני הייתה חושבת שהרעין שלו פשוט בלתי אפשרי!“

פניו של הקוסם הוזן נעשו חמורות. ”מאותה הסיבה שיש לשמור זאת בסוד, מינרווה. מאותה הסיבה שאמרתי לך לבוא אליו אם הארי יטען דבר כזה. מכיוון שהוא שולדיםו לא מכיר.“
עbero כמה שניות עד שהמלילים שקוו.

ואז הרעד הקר עבר בגווה כמו שקרה בכל פעם שנזכרה.
זה החל כראין עבודה רגיל, סיביל טרלוני הגישה מועמדות
למשרת המורה לגילוי עתידות.

זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרבל ובא,
הם שחמקו ממנו כבר שלוש פעמים,
לهم يولד הוא בשלתי החודש השביעי...
ואדון האופל יסמן אותו כשווא לו,
אך ברשותו יעמוד כוח שאדון האופל אינו מכיר...
והאחד מוכרא להشمיד את דעהו, ולא יותר ממנה אלא זכר,
כי שתי נפשות שונות אלו, לא תוכלנה להתקיים באותו העולם.

המילים הנוראות הללו, שנאמרו בקול המהדרד ההוא, לא נראה מתאים למשהו כמו שינוי צורה חלקי.

”אולי לא, אם כך“, אמר דמלדור אחרי שמינרווה ניסתה להסביר. ”אני מודה שקיומיتي למשהו שיעזר לנו למצוא את ההורקוקס של וולדמורט, איפה שלא הוחבא. אבל...“ הקוסם הזקן משך בכתפיו. ”נבראות הן דבר חמקמק, מינרווה, ומוטב שלא להסתכן. הדבר הקטן ביותר עשוי להיות מכך אם יותר בלתי

צפוין."

"ולמה אתה חושב שהוא התכוון בקשר לסווורוס?" שאלת
מינרווה.

"לגביו זה אין לי מושג," נאנח דמלדור. "אלא אם הארי מבצע
מחלך נגד סווורוס, וחייב ששאלת פתויחה עשויה להישקל
ברצינות בעוד שהאשמה ישירה תבוטל. ואם זה אכן מה שקרה,
הארי הסיק ונכונה שלא אחשוב שכח הדבר. הנה נפקח את עינוינו,
לא דעות קדומות, כפי שביקש."

* * *

אחרית דבר, 1 :

"אם, הרמוני?" אמר הארי בקול קטן. "אני חושב שאני חייב
לקחتنצלות ממש, ממש, ממש גדולה."

* * *

אחרית דבר, 2 :

עיניה של אליסה קורנפוט היו מזוגגות קמעה בשעה שבהתה
במורה לשיקויים מרצה לכיתה בחומרה, מחזקיק פול שעוצית קטן
בצבע ארד ואומר שהוא על שלוליות צורות שלبشر אדם. מאז
תחילת השנה היא התקשתה להקשיב בשיעור שיקויים. היא
המשיכה לבנות במורה הנורא, הרשע והשמנוני שלהם ולפנטו על
ריתוקים מיוחדים. בטח יש שהוא ממש לא בסדר איתה אבל היא
פושtot לא הצליחה להפסיק לעשות זאת -

"אוו!" אמרה אליסה.

סניפ זרק את פול השעוועיטה בדיקון אל מצחה של אליסה.
"העלמה קורנפוט," אמר המורה לשיקויים, קולו חד, "זהו
שיקוי עדין ואם איןך מסוגלת להקדיש תשומת לב את הפגעי
בחבריך לכיתה, ולא רק בעצמך. גשי אליו לאחר השיעור".
ארבע המילים האחרונות לא עזרו לה בכלל, אבל היא ניסתה

חוק יותר, והצלחה לשורוד את שארית השיעור בלי להתיך אף אחד.

אחרי השיעור, אליסה ניגשה לשולחן המורה. חלק ממנה רצה לעמוד בנסיבות עם פנים מבוישות וידים אחוזות מאחורי גבה בהכאה על חטא, רק ליתר ביטחון, אבל אינסטינקט שקט כלשהו אמר לה שזה דעינו לעז. אז במקום זאת היא רק עמדה בפנים ניטרליות, בוחנהה שהייתה הולמת מאד לגברת צערה, ואמרה, "פרופסור?"

"העלמה קורנפוט", אמר סנייפ מבלי להרים את מבטו מהעבדות שבדק, "אני שותף לרגשותיך, אני מתחיל לחוש מוטרד מהGBTים שלך, ומעתה והלאה תרנסني את העניינים שלך.

האם זה ברור?"

"כן", אמרה אליסה בציווץ חנוך, וסנייפ שיחזר אותה. היא נשא מהכיתה כשלחיה בוערות כמו לבה מותכת.

פרק 2

כמיינט אגיאטודיאט

למרבה הצער, לא ניתן להסביר לאף אחד מי היא ג'י קי רולינג. הם חיבים לראות אותה עצמהם.

* * *

כתב ויתור מדעי (א"י): אחד הקוראים הצבע על כך שתאורית האמפתיה בפרק 27 (לפיו אדם משתמש במוחו על מנת לדמות אחרים) אינה בדוק עובדה מדעית. הריאות שנאספו עד כה מצביעות על כיוון זה, אבל לא ניתחנו את החווות החשמלי של המוח והוכחנו את התאוריה. בדומה לכך, ניסוחים של מכנית הקונטים שאינם תלויים בזמן (עליהם נרמז בפרק 28) הם ככל-כך אלגנטיים שאלה המומ לגלוות שזמן כן נכלל בתיאוריה הסופית, ועם זאת, ניסוחים אלה גם הם אינם מבוססים.

* * *

לאחרונה, הרמיוני הרגישה תחושת מועקה בבטנה בכל פעם ששמעה את התלמידים الآחרים מדברים עליה ועל הארי. היא הייתה הבוקר בתא המקלחת כששמעה שיחה בין מונג ופדרה שהייתה הקש האחרון בערמה של לא מעט קשים אחרים. היא החלה לחשوب שהתחלה היריבות עם הארי פוטר הייתה טעות נוראית.

לו רק הייתה שומרת מרתק מהארי פוטר, היא הייתה יכולה להיות הרמיוני גריינגר, הכוכבת האקדמית המבריקה ביותר

בhogwarts, שהרווייה יותר נקודות לריבנקלו מכל אחד אחר. היא לא הייתה מפורסמת כמו הילד-שנשארבחים, אבל היא הייתה מתחetta בזכות עצמה.

במקום זאת, לילד-שנשארבחים הייתה יריבה אקדמית, שבמקרה שהוא היה הרמיוני גרייניג'ר. וגורוע מכך, היא יצאתה לדיט.

הרעין של מערכתיחסים רומנטית עם הארי סם לה בהתחלה. היא קראה ספרים כאלה, ואם היה מישחו בהוגוורטס שהיא מועמד להיות מושא אהבתה של הגבורה, זה היה בכירור הארי פוטר מבريك, מצחיק, מפוזס ולפעמים מפחיד... אז היא הכריחה את הארי לצאת אותה לדיט.

ועכשיו היא הייתה מושא אהבתה שלו.

או גורוע מכך, אחת האפשרויות בתפריט שלו. היא הייתה הבוקר בתא המקלחת ובdiock עמדה לפתוח את המים כששמעה צחוקים מbehind. היא שמעה את מורג מדברת על איך שבתימוגלים לא תילחם חזק מספיק כדי להביס את ג'ינברה וויזלי, ואת פדמה תוהה אם הארי אולי יחליט שהוא ורזה את שתיהן.

זה היה כאילו הן לא הבינו שלבנותה היו אפשרויות בתפריט שלهن ובנים נלחמו עליהם.

אבל זה אפיו לא היה החלק המכאייב, באמת. היה זה כאשר היא קיבלה 98 באחד מה מבחנים של פרופסור מגונגל, החדשות לא היו שהרמיוני גרייניג'ר קיבלה את הציון הגבוה ביותר בכתיבה אלא שיריבתו של הארי פוטר קיבלה שבע נקודות יותר ממנו.

אם את מתקרבת יותר מדי לילד-שנשארבחים, את הופכת לחלק מהסיפור שלו.

את לא מקבלת אחד משלך.

בראשה של הרמיוני חלפה המחשבה שהיא צריכה פשוט להתרחק, אבל זה היה עצוב לה מדי.

אבל היא כן רצתה לקבל בחזרה את מה שווייתה עליו בטעות
כשנתנה לעצמה להיוודע ברובים כיריבת של הארי. היא רצתה שוב
להיות אדם נפרד במקום הגלגל השלישי של הארי פוטר, האם זו
בקשה גדולה מדי ?

זו הייתה מלכודות שקשחה להיחלץ ממנה מרוגע שנלכדת בה. לא
משנה כמה גבוח הציון שלך בכיתה, אפילו אם עשית משהו
שמחייב הכרזה מיוחדת בארכותה הערב, זה רק אומר שאת מתחילה
שוב בהاري פוטר.

אבל היא חשבה שהיא מצאה דרך .

לעשות שהוא שלא ייראה כמו לדחוּף את הצד השני של
הנדנדה של הארי פוטר.
זה יהיה קשה .

זה יצא כנגד הטבע שלו .

היא תצטרכן להילחם במישחו מרושע מאוד .
והיא תצטרכן לבקש עוזרה ממי שהוא מרושע עוד יותר .
הרמוני הרים את ידה כדי לנוקש על הדלת הנוראה .
היא היססה .

הרמוני הבינה שהיא מתנהגת בטיפשות, והרים את ידה מעט
גובה יותר .

היא ניסתה לנוקש שוב .

ידה לא ממש הצליחה לגעת בדלת .
ואז הדלת נפתחה בחבטה .

"בחוי", אמר העכבי שמתוך רשות קוריין. "האם היה זה עד כדי
כך קשה לאבד נקודת קוירל אחת, העלמה גרייניג'ר?"
הרמוני עמדה שם, לחיה מדימות. זה אכן היה עד כדי כך
קשה .

"ובכן, העלמה גרייניג'ר, אהיה רחום," אמר פרופסור קוירל
המרושע. "ראי זאת כאילו איבדתי אותה כבר. הנה, הוצאתי מידין"
בחירה קשה. האין את אסירת תודה?"

"פרופסור קוירל", הרמיוני הצליחה לומר בקול צייצני מעט.
 "יש לי הרבה נקודות קוירל, כמובן..."
 "当然是很多," אמר פרופסור קוירל. "אם כי, אחת פחות משהיו
 לך קודם לכן. נראה, לא כן? רק חשב, אם לא אוהב את הסיבה
 לכך שבאת להה, תוכל לאמור עוד חמישים. אולי אכח אותן אחת...
 אחריו... השניה..."

לחיה של הרמיוני האידיאו עוד יותר.

"אתה ממש מרושע, מישחו אמר לך את זה פעם?"
 "העלמה גרייניג'ר," אמר פרופסור קוירל בדרצינות, "הענקת
 מחמות שיכלו לאנשים מבלי שבאמת הרווחו אותן עלולה
 להיות מסוכנת. מקבל המחמה עולול להרגיש נבוך מכיוון שאנו
 זכאי להן, ולרצות לעשות משהו שראו לשבחיך. וכעת, על מה
 רצית לשוחח עמי, העלמה גרייניג'ר?"

* * *

היה זה אחרי ארוחת הצהרים ביום חמישי, הרמיוני והארי היו
 בחובים בפינה קטנה בספרייה, מוקפים בלהש ^{קוניטטיבס} כדי שיוכלו
 לדבר. הארי שככ כשבתו על הרצפה, מרפקו נחם עליה, וראשו
 שעון על כפות ידיו, ורגליו בועטות באקרוא מאחוריו. הרמיוני
 הייתה שוקעה בכיסא מרופד שהיא הרבה יותר מדי גדול עבורה,
 כאילו הייתה מילוי הרמיוני בתוך ממתך.

הארי הצביע שבמעבר הראשון, הם יקראו רק את הכותרות של
 כל הספרים בספרייה, ואז הרמיוני תקרה את כל תכני הענינים.
 הרמיוני חשבה שזה רעיון מבריק. היא מעולם לא עשתה זאת
 עם ספרייה לפני כן.

למרבה הצער היה גם קל בתכנית ההזו.

שניהם היו רייבנקלאוים.

הרמיוני קראה ספר שנקרא "מצדדים מופלאים".

הארי קרא ספר שנקרא "הקסום הספקן".

כל אחד מהם חשב שזו רק חריגה אחת מיוחדת מהכלל, שהוא יעשה זאת רק הפעם, ואיש מהם טרם הבין שלסיטים לקרא את כל כוורתה הספרים יהיה בלתי אפשרי עבורה, לא משנה כמה ינסו.

השקט בכוכב הקטן שלהם הופר על ידי שתי מילימ.

"אווי, לא", אמר הארי בקול רם לפתע, ונשמע כאילו המילים נקרעו ממנו בכוח.

השתדר שקט קצר נסף.

"הוא לא", אמר הארי באותו הקול.

ואז היא שמעה את הארי מצחיק ללא שליטה.
הרמיוני הרימה את מבטה מהספר שלה.

"בסדר", היא אמרה, "מה העניין?"

"הרגע גיליתי למה אסור לשאול את משפחת וויזלי על העכברוש המשפחתי שלהם", אמר הארי. "זה ממש נורא ולא הייתה צריכה לצחוך ואני אדם נורא."

"כן", אמרה הרמיוני בנימה מוקפדת, "זה נכון. ספר גם לי." "אוקיי, קודם כל רקע. יש פרק שלם בספר הזה על תיאוריות קונספירציה שעוסקות בסירויים בלבד. את זכרת מי זה, נכון?"
"כמובן", אמרה הרמיוני. סירויים בלבד היה בוגד, חבר של ג'ים פוטר, האדם שהוביל את וולדמורט אל ביתם המוגן של הפוטרים.

"או מסתבר שיש כמה, איך נאמר, מוזדרויות, הנוגעות לשילוחו של בלק לאזקבן. הוא לא זכה למשפט, והשר הוטר שהיה אחראי על המעצר של בלק היה לא אחר מאשר קורנליוס פאדג', שר הקסמים הנוכחי".

זה נשמע חשוד מעט גם להרמיוני, והיא אמרה זאת.
הארי משך בכתפיו ממוקמו על הרცפה, מבית בספר. "דברים להשווים קורים כל הזמן, ואם אתה מאמין בתיאוריות קונספירציה אתה תמיד יכול למצוא משהו."

"אבל בלי משפט?" שאלה הרמיוני.

"זה היה מיד אחרי שאדון האופל הובס", אמר הארי, קולו רציני
כשאמר זאת. "הכל היה בכואס, וכשההילאים מצאו את בלק, הוא
עמד ברוחב וחזק, מכוסה עד הברכיים בدم, ועשרים עדי ראייה
היעדו שהוא הרוג חבר של אבא שלו בשם פיטר פטיגרו ועוד
תריסר עוביי אורח. אני לא אומר שאני מצדיק את העובדה שבלק
לא זכה למשפט. אבל אנחנו מדברים פה על קוסמים, אז זה לא
יותר השוד מאשר, לא יודע, סוג הדברים שאנשים מציננים כשהם
מתווכחים על מי רצח את ג'ון פ. קנדি. בכל מקרה, סירוס בלק הוא
כמו הארווי אוטולד של עולם הקוסמים. יש כל מיני תיאוריות
קונספירציה בנוגע למי באמת בגדי ההורם שלו במקומו, ואחת
התיאוריות המוכרות טוענת שהיא הייתה פיטר פטיגרו, ומכאן
העניין מתחילה להסתבר".
הרמיוני הקשيبة, מרותקת. "אבל מה הקשר לעכברוש המחמד
של משפחת ויזלי – "

"חכרי רגע", אמר הארי, "אני כבר מגע לזה. ובכן, אחרי מותו
של פטיגרו התגלה שהוא מרגל בשביב האור – לא סוכן כפול,
רק מישחו שהתגנב וגילה דברים. הוא היה טוב בזה מאז שהיה נער
מתבגר, אפילו בהוגוורתס היה לו מוניטין של מישחו שידע כל מני
סודות. אז תיאורית הקונספירציה היא שפטיגרו היה אnimagous לא
רשות עוד בהוגוורתס, אнимאגוס של משהו קטן שיכול להתגנב
מקום למקום ולהקשיב לשיחות. הבעיה העיקרית היא
שanimagous מוצלחים הם נדרירים ולהצליח בתור נער מתבגר זה
מאוד לא סביר, אז כמובן שתיאורית הקונספירציה טוענת שאבי
ובblk גם הם היו אнимאגוס לא רשומים. ולפי תיאורית
הكونספירציה הזו, פטיגרו עצמו הרוג את תריסר עוביי אורח, לבש
את צורת האнимאגוס הקטנה שלו וברוח. אז מיקיל שרמר טווען שיש
ארבע בעיות נוספות עם זה. ראשית,blk היה היחיד מלבד ההורם
שלי שידע איך לעקוב את ההגנות מסביב לבית". (קולו של הארי
עשה קשה מעט כשאמר זאת). "שנית,blk היה חשוב סביר יותר

מאשר פטיגרו מלכתחילה, יש שמוועה שבלק ניסה במכoon לגרום לתלמיד להירג במהלך לימודיו בהוגורטס, והוא היה ממושפה טהורתידם נבזית במינוח, למשל, בלטריקס בלבד היה בתידודה שלו, פשוטו כמשמעותו. שלישית, בלבד היה קוסטילוחם טוב פי עשרים מפטיגרו, אפילו אם הוא לא היה חכם כמו זה. דרכוב ביניהם יהיה כמו פרופסור קוירל נגד פרופסור ספראות. פטיגרו בטח לא הספיק לשלוות את השרביט שלו, שלא לדבר על זעיף את כל הריאות שהתיאוריה דורשת, ורבייעית, בלבד עמד ברוחוב וצחק.

”אבל העכברוש – “ אמרה הרמיוני.

”נכון“, אמר הארי. ”ובכן, בקצרה,بيل וויזלי החלית שעכברוש המחמד של אחיו הקטן פרסי הוא בעצם פטיגרו בצורת האנימאנזוס שלו – “

הLAST של הרמיוני צנחה.

”כן“, אמר הארי, ”לא הייתה מצפה שפטיגרו המירושע יהיה חיים סודדים ועצוביים בעכברוש המחמד של משפחת קוסמים יריבה, סביר יותר שהוא יהיה עם המאלפויים, או אפילו סביר יותר, שהיה בקאריביים אחורי ניתוח פלسطי קטן. בכלל אופן,بيل מפיל את אחיו הקטן פרסי, משתק ותופס את העכברוש, שלוח המון הודעות חירום בדואר ינסופים – “

”או, לא!“ אמרה הרמיוני, המילים נקרוות ממנה בכוח.

” – ואיכשהו מצליח לאסוף את דמלדור, שר הקסמים, וההילאי הראשי – “

”לא נכון!“ אמרה הרמיוני.

”וכמוון שכשהם מגיעים לשם הם חושבים שהוא משוגע, אבל הם מטילים ערים אוקולום על העכברוש בכל מקרה, רק ליתר ביטחון, ומה הם מגלים?“

היא הרגעשה שהיא הייתה מתה. ”עכברוש.“

”את זוכה בעוגייה! אז הם גוררים את ביל וויזלי המסכן לקדוש מגנו ומתרברר שזה מקרה רגיל למדי של התפרצות סכיזופרנית, זה

פשוט קורה לאנשים מסוימים, במיוחד לגברים צעירים בסביבות מה שאחנו הינו קוראים לו גיל הקולג'. הבהיר היה משוכנע שהוא בן תשעים ושבע שנה, ושהוא מת וחזר בזמן לעצמו הצעיר באמצעות תחנת רכבת. הוא הגיע בצדקה מושלמת לתרופות אנטיביסיוטיות, חזר למوطב והכל בסדר עכשו, חוץ מזה אנשים לא מדברים כלכך הרבה על תיאוריית קונספירציה של סירוסblk, ואת אף פעם לא שואלה את הויזלים על העברות המשפחתיות שלהם".

הרמוני צחקה ללא שליטה. זה ממש נורא והוא לא צריכה לצחוק והוא אדם נורא.

"מה שאני לא מבין", אמר הארי אחרי שהצחוקים שליהם גוועו, "זה למה שבלק ירדוף את פטיגרו במקום לבסוף הכיכי מהר שהוא יכול. הוא בטח ידע שההילאים בעקבותיו. אני תוהה אם הוציאו מבלק הסבר לפני שלחו אותו לאזקבן? את מבינה, זו הסיבה שאנשים צריכים לעبور דרך מערכת המשפט, גם אם הם בכירור או אשימים".

הרמוני נאלצה להסכים עם זה.

תוך זמן קצר הארי סיים עם הספר שלו בעוד הרמוני הייתה רק בחצי הדרך בשלה – הספר שלה היה הרבה יותר קשה משל הארי, אבל היא עדין הייתה נבוכה בגל זה. ואז היא נאלצה להחזיר את "מזכרים מופלאים" לדף ולגרור את עצמה משם, מכיוון שהגיע הזמן לשיעור הנורא מכל בהוגו רטס, שיעור תעופה.

הארי הצטרף אליה כשלהcame לשם – אף על פי שהשיעור שלו יתחיל רק שעה וחצי לאחר מכן – כמו מטוס קרב שמלווה דאון קטן ועכוב בדרךו לויה שלו עצמו. הילד איחל לה בהצלחה בקול שקט ומשתתקfibצעה, והוא יצא אל מדשאת האבדון.

ואז היו צוחחות מרובות וכמעט נפילות וכמעט מוות והקרקע הייתה לחולותן במקום הלא נכון והמשמש לנכנה לעיניים שלה

ומורג מרחתת סביבה ומendi חושבת שהיא לא שמה לב שהיא תמיד קרובה מספיק לתחפוש אותה אם תיפול והוא ידעה שהתלמידים האחרים צוחקים על שתיהן אבל היא לא אמרה דבר למendi כי היא באמת לא רצתה למות.

אחרי עשרים מיליון שנים השיעור הסתיים, והוא חזרה אל ה الكرקע אליה השתיכה עד יום חמישי הבא. לעיתים היו לה סיוטים שכלי ביום היה יום חמישי.

למה כולם חייבים ללמד את זה, כשהם פשוט הולכים להתעתק או להשתמש בפלו או במפתח-מעבר לכל מקום ברגע שיגדלו, זו הייתה תעלומה מוחלטת עברו הרמיוני. אף אחד לא באמת צריך לרכוב על מטאטא כמבוגר, זה כמו שמכירחים אותו לשחק מחניים בשיעור חינוך גופני.

לפחות להאריך הייתה ההגינות להתחביש בכך שהיא טוב בזה.

* * *

שעתיים לאחר מכן, היא הייתה באולם הלימודים של הפלפאך עם חנה, סוזן, ליין ומegan. פרופסור פליטיק, בישן להפתיע יחסית למורה, שאל אותה אם תוכל לעזור לארבע היללו בשיעורי הבית שלחן בלחשים אף על פי שהן לא היו מריבנקלו, והרמיוני הרגישה כזו גאותה שחויבה שהיא להפתיע.

הרמיוני לקחה פיסת קלף, שפכה עליה מעט דיו, קרעה אותה לאربع חתיכות, מעכה אותן לכדור והשליכה אותן על השולחן.

היא הייתה יכולה להצליח בזה גם אם הייתה מועצת אותן ולא יותר, אבל לעשות את כל זה גרם לפיסת להיות יותר כמו זבל, וזה עזר למי שלמד לראשונה את לחש הסילוק.

הרמיוני חידדה את עיניה ואוזניה ואמרה, "בסדר, תנסו".

"אוורטן."

"אוורטן."

"אוורטן."

"אוורטן".

הרמיוני לא הייתה בטוחה שה策ילחה לקלוט את כל הבעיות.
“אתן יכולות לנשות שוב?”

שעה לאחר מכן הרמיוני הסיקה ש: א. ליין ומגן היו מושלות מעט, אבל אם ביקשת מהן להתאמן על משהו, הן יעשו זאת, ב. חנה וסוזן היו מושכות וחדרות מוטיבציה עד כדי כך שהיא הייתה צריכה לומר להן להאט ולהידרג ולהשוב על דברים במקום לנשות כל-כך חזק – היה מזור לחשוב שתיהן אלה יהיו שלה בקרוב – רג. היא אהבה לעזור להפלפפים. בכל אולם הלימודים שורה אוירה נעימה.

כשעצמה לארוחת הערב, היא מצאה את הילד-שנשארבחים קורא ספר בזמן שהמתין ללוטות אותה. זה גורם לה להרגיש מוחמצת, וגם קצר מודאגת מכיוון שלא נראה כאילו הארי מדבר עם מישחו חזץ ממנה.

"ידעת שיש נערה בהפלפאף שהיא מטמורפמאגוס?" שאלת הרמיוני כשהלכו לעבר האולם הגדל. "היא הופכת את השיער שלה לאדום, אדום כמו תמרור עצור ולא כמו ויזלי, וכשהיא שפכה על עצמה תה חם היא הפכה לנער עם שיער שחור עד שה策ילחה להשתלט על זה שוב."

"באמת? מגניב," אמר הארי, דעתו מוסחת מעט. "אםمم, הרמיוני, רק לוודה, את יודעת שמהר הוא היום האחרון להירשם לצבאות של פרופסור קוירל, נכון?"

"כן," אמרה הרמיוני. "הצבאות של פרופסור קוירל המרושע."

קולה היה כעס מעט, אם כי הארי לא ידע למה, כמובן.

"הרמיוני," אמר הארי, קולו יגע, "הוא לא מרושע. הוא מעט אפל ומאוד סלית'רין. זה לא אותו הדבר כמו להיות מרושע."

להארי פוטר היו יותר מדי מילים בשבייל דברים, זו הייתה הבעיה שלו. עדיף אם היה מחלק את היקום לטוב ורע. "פרופסור קוירל קרא לי בפני כל היכתה ואמר לי לירוח במישחו!"

"הוא צדק", אמר הארי, פניו מפוכחות. "אני מצטער, הרמיוני, אבל הוא צדק. הייתה צריכה לירוט בי, לא היה אכפת לי. את לא יכולה ללמד קסם קרבי אם את לא יכולה להתאמן כנגד יריבים אמיתיים עם לחשים אמיתיים. והרי השתפרת בדראקרים, נכון?" הרמיוני הייתה רק בת שתים-עשרה, ולכן היא ידעה, אבל לא הצליחה למצוא את המילים. היא לא הצליחה למצוא את הדבר שישכנע את הארי.

פרופסור קוירל קרא לילדת קטנה לעמד בפני כולם, והורה לה לפתח באש על חבר לכיתה, ללא כל התగורות. זה לא משנה שפרופסור קוירל צודק בכך שהיא צריכה ללמד זאת.

פרופסור מקגונגל לעולם לא הייתה עשויה זאת.

פרופסור פלייטיק לעולם לא היה עשויה זאת.

אולי אפילו פרופסור סנייפ לא היה עשויה זאת.

פרופסור קוירל מרושע.

אבל היא לא הצליחה למצוא את המילים, והיא ידעה שהארי לעולם לא יאמין לה.

"הרמיוני, דיברתי עם תלמידים מבוגרים יותר", אמר הארי. "פרופסור קוירל עלול להיות המורה הראוי להיחיד להתגוננות מפני כוחות האופל שנקלב בכל שבע שנותינו בהוגוורטס. כל דבר אחר אנחנו יכולים ללמדו אחריכך. אם אנחנו רוצחים ללמידה התגוננות, אנחנו צריכים לעשות זאת השנה. התלמידים שיירשו לפעלויות שאחרי שעות הלימודים הולכים ללמידה המון, הרבה מעבר למה שמשרד הקסמים חושב שתלמידי שנה-ראשונה אמורים ללמידה – ידעת שאנו הולכים ללמידה את לחש הפטرونוס? בינוואר?"

"לחש הפטרוןוס?" שאלה הרמיוני, קולה עולה בהפתעה. הספרים שלה אמרו שהוא אחד מקסמי האור המובהקים ביותר, נשק כנגד היצורים האפלים ביותר, שהוטל בעזרת רשות היובאים

טהורים. זה לא היה מעה שהיא הייתה מצפה מפרופסור קוירל המרושע למד – או לארגן שילמד, מכיוון הרמיוני לא חשב לעצמה שהוא מסוגל להטיל את הלחש עצמו.

"כן", אמר הארי. "תלמידים בדרך כלל לא לומדים את לחש הפטרנוס עד שנות החמישית, או אפילו מאוחר יותר! אבל פרופסור קוירל אומר שלוחות הזמן של משרד הקסטמים נכתבו על ידי לשושים מדברים, והיכולת להטיל את לחש הפטרנוס תלואה יותר ברגשות מאשר בכוח קסם. פרופסור קוירל אומר שהוא חושב שרוב התלמידים עושים הוכחה פחות مما שהם מסוגלים לו, והשנה הוא עומד להוכיח זאת."

בקולו של הארי נשמעה נימת הסגידה הרגילה כshedיבר על פרופסור קוירל, והרמיוני הרכה בשינה והמשיכה ללבת.

"כבר נרשמי, למשה", אמרה הרמיוני, קולה שקט כמעט. "עשיתי זאת הבוקר. להכל, כמו שאמרת."

'המתחל במצווה אומרים לו גמור' היה הביטוי. וחוץ מזה, היא לא רוצה להפסיק, ואם היא רוצה לנצח היא צריכה ללמד.

"או כן תהיה בצבאות, אם כן?" קולו של הארי הפך מלא התחבות לפטע. "זה מעולה, הרמיוני! כבר קיבלתי את רשימת החיללים שלי, אבל אני בטוח שפרופסור קוירל ייתן לי להוסיפה עוד אחת, או להחליף –"

"אני לא מצטרפת לצבא שלך". קולה של הרמיוני היה חד. היא ידעה שהוא הנחה סבירה אבל זה בכלל זאת הרגיזו אותה.

הארי מצמצז. "בטח לא לצבא של דראקו מאלפי. אז את רוצה להיות בצבא השלישי? אף על פי שנחנו עוד לא יודעים מי הגנරל?" הארי נשמע מופתע ונעלם מעט, והוא לא יכול להאשים אותו, אם כי היא כן האשימה אותו למשה, לפני שהכל היה באשמו בעצם. "אבל למה לא בשלי?"

"תחשוב על זה", ירתה הרמיוני, "ואולי תצליח להבין!"

היא החישה את צעדיה ועוזבה את הארי פעור מה אחורייה.

* * *

"פרופסור קוורל", אמר דראקו בקול הרשמי ביותר שלו, "אני חייב למחות נגד המינוי של הרמוני גרייניג'ר כeneral הצבא השלישי."

"הו?" פרופסור קוורל הרים גבה, נשען לאחור בכיסאו בצורה אגבית ורגועה. "מהח כאוות נפשך, מר מאלפי?".
"גרייניג'ר אינה מתאימה לתפקיד", אמר דראקו.

פרופסור קוורל טפח באצבעו על לחיו במחשבה. "אה, אבל היא כן. יש לך מחראות נוספות?"

"פרופסור קוורל", אמר הארי פוטר לצדונו, "עם כל הכבוד לכישרונות האקדמיים המרשימים והרבים של העלמה גרייניג'ר, ולങנות הkowskiול הרבות שהרווייה בצדκ בשיעורך, האישיות שלה אינה מתאימה לפיקוד צבאי".

לדראקו הוקל כשהארוי הסכים להתלוות אליו למשדו של פרופסור קוורל. זה לא רק שהארוי הוא חנפן עצום ככל שהוא נוגע פרופסור קוורל. דראקו גם התחליל לחשוב שהארוי באמת חבר של גרייניג'ר, עבר כבר זמן מה והוא עדין לא ביצע את המהלך שלו... אבל זה יותר טוב.

"אני מסכימים עם מר פוטר", אמר דראקו. "המינוי שלה כeneral הופך את העניין לבדיחה."

"דבריו של מר מאלפי בוטים", אמר הארי, "אך אני יכול שלא להסכים עם. אם להיות ישר, פרופסור קוורל, להרמוני גרייניג'ר יש כוונה להרוג כמו לקערה של ענבים רטובים".
"זה", אמר פרופסור קוורל בשווון נפש, "איןנו דבר שהייתי מפספס. איןך מספר לי דבר שאיני יודע כבר."

היה זה תورو של דראקו לומר משהו, אבל השיחה נתקעה לפתעה. התשובה הזו לא הייתה אפשרויות שהוא והארוי העלו בסיעור-

המוחות שלהם לפני שבאו. מה אפשר לומר אחרי שהמורה אמר שהוא יודע כל מה שאתה יודע והוא בכל זאת עומד לבצע טעות ברורה ?

השתיקה התארכה.

"האם זו מזימה כלשהי ?" שאל הארי באיטיות.

"האם כל דבר שאני עושה חייב להיות חלק ממזימה כלשהי ?"
שאל פרופסור קוירל. "אני לא יכול אף פעם ליצור תוהו לשם עצמו ?"

דראקו כמעט נחנק.

"לא בשיעור הקسم הkowski שלך," אמר הארי בזדאות רגועה.
"במקומות אחרים, אולי, אבל לא שם."
פרופסור קוירל הרים את גבותיו באיטיות.
הארי השיב לו מבט יציב.

דראקו נרעוד.

"ובכן," אמר פרופסור קוירל. "נראה כאילו איש משניכם לא שקל שאלת פשוטה למדי. את מי אוכל למןות במקום העלמה גניינגר ?"

"בליליו זאבייני," אמר דראקו בלי היסוס.

"הצאות נספחת ?" שאל פרופסור קוירל, נשמע משועשע למדי.

אנתוני גולדשטיין וארני מקמילן, הגעה המחשבה, לפניו שההגיוון הבריא של דראקו נכנס לפעולה ופסל בזדים והפלפפים לא משנה כמה תוקפניים היו בדורך. אז במקום זאת דראקו שאל, "מה רע בזאבייני ?"

"אני מבין..." אמר הארי לאיתו.

"אני לא," אמר דראקו. "למה לא זאבייני ?"
פרופסור קוירל הביט בדראקו, "מפני שלא משנה כמה ינסה, מר מאלפיו, הוא לעולם לא יוכל לעמוד בקצב שלך ושל מר פוטר."
ההלים צעוז את דראקו. "לא יכול להיות שאתה מאמין

שגרייניג'ר תוכל – ”

”הוא מהמר עליה”, אמר הארי בשקט. ”זה לא מובטח. הסיכויים אפילו לא טובים. היא כנראה לעולם לא תציב בפנינו אתגר אמיתי, ואפילו אם כן, יתכן שיידרשו לה חודשים ללמידה. אבל היא היחידה בשנה שלנו שיש לה סיכוי כלשהו להשתתף ולהביס אותנו.”

ידיו של דראקו התעוותו אבל הוא לא קמצ אונן לאגروفים. הגיע כותמן ואו לסתת הייתה טקטייה קלאסית לערעור מעמד, או הארי בן עבד עם גרייניג'ר תה אומר –

”אבל פרופסור”, המשיך הארי חליקות, ”אני חשש שהרמיוני תהיה אומללה בחור גנאל של צבא. אני מדבר עכשו כידיד שלה, פרופסור קוירל. התחרות עשויה להיות טובה לי ולדראקו, אבל מה שאתה מבקש ממני לעשות לא טוב לה !”

לא משנה.

”הידידות שלך עם הרמיוני גרייניג'ר רואיה לציון”, אמר פרופסור קוירל ביובש. ”במיוחד כאשר אתה מסוגל להיות ידידו של דראקו מאלפי באותו הזמן. הייג נאה.”

הארי נראה לפטע עצבני קמעה, מה שאומר שהוא בטח הרגיש הרבה יותר עצבני מזה, ודראקו קילל לעצמו בשקט. כמובן, הארי לא יצליח לשוטה בפרופסור קוירל.

”ואני בספק אם העלמה גרייניג'ר תעריך את הדאגה הידידותית שלך”, אמר פרופסור קוירל. ”היא בקשה ממי למלא את התפקיד, מר פוטר, לא אני ממנה.”

הארי השתק לרגע למשמע הדברים. ואז הוא העיף בדראקו מבט שהיה בו תערובת של אזהרה והתנצלות, ואמר באותו הזמן; סליה, עשייתי כמוubic יכולתי ומוטב שלא נתעקש על זה עוז.

”ובאשר להיותה אומללה”, המשיך פרופסור קוירל, חיוך קל מרצד על שפתיו, ”אניחושד שהיא תחתמודד עם קשיי התפקיד

בקלות רבה יותר ממה שנדמה לכם, ושהיא תהווה לכם אתגר
הרביה יותר מהר ממה שאתם חושבים".

הארי ודראקו השתקנו שニיהם באימה.

"אתה לא עומד ליעץ לה, נכון?" שאל דראקו, מוכה תדharma
לחלווטין.

"לא נכנסתי לעסוק זהה כדי להילחם בכך!" אמר הארי.
הcheinך שעל שפתיו של פרופסור קוירל התרכח. "למעשה,
באמת הצעתי לחלק עמה כמה הצעות בנוגע לקרבותיה
הראשונים".

"פרופסור קוירל!" אמר הארי.

"אוו, אל תדאג," אמר פרופסור קוירל. "היא סירבה. בדיק
כמו שציפיתי."

עיניו של דראקו הצטמצמו.

"אבי לי, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל, "איש מעולם לא
אמר לך שאין זה מנומס לבחות?"
"אתה לא עומד לעזור לה בדרך סודית אחרת, נכון?" שאל
הארי.

"האם הייתה עשויה זאת?" שאל פרופסור קוירל.
"כן," אמרו דראקו והארי באותו זמן.

"אני פגוע מஹוסר האמון שלכם. ובכן, אני מבטיח שלא אעזר
לגנרט ג'ריניג'ר בשום צורה שלא תדעו עליה. וכעת אני מציע
ששניים תתפנו לענייניכם הצבאים. נובember מתקרב במהרה".

* * *

draako הבין את ההשלכות עוד לפני שהדלה נסגרה לחלווטין
בדרכם החוצה ממשרדו של פרופסור קוירל.

הארי דיבר פעם בביטול על "ענייני אנשים".

זו הייתה תקוטתו היחידה של דראקו כעת.

שלא יבין, שלא יבין...

"אנחנו פשוט צריכים לתקוף את הגְּרִינְגֵרִית בהתחלה ולהיפטר ממנה", אמר דראקו. "אחרי שנמחץ אותה, נוכל לנحال את התחרות בינוינו בלי הסחות דעת."

"זה לא נשמע ממש הוגן כלפיה, לא כך?" אמר הארי בקול שקול.

"מה אכפת לך?" שאל דראקו. "היא היריבה שלך, נכון?" ואז, בונמה המתאיימה של חשד בקולו, "אל תגיד לי שהחלה לחבב אותה באמת, אחרי שהייתה היריב שלך כל הזמן זהה..."

"בשם המיסדים", אמר הארי. "מה אומר ומה אגיד, דראקו? יש לי חוש צדק טבעי. גם לגריינְגֶר יש, אתה יודע. יש לה תפישה ברורה של טוב ורע, והיא בטח תתקוף קודם את הרע. שם כמו מאלפוי פשוט דורש את זה, אתה יודע."

לעזאזל!

"הארى", אמר דראקו, נשמע נעלם ומתרנשא מעט, "אתה לא רוזח להילחם מולי בקרוב הונן?"

"כלומר, בניגוד לתקוף אותך אחרי שאיבדת חלק מהכוחות שלך בהבשת גְּרִינְגֵר?" שאל הארי. "הוא, אני לא יודע. אולי אחורי شيء מסויים לי סתם לנצח אני אנסה את ה'הוגן' הזה."

"אולי היא תתקוף אותך", אמר דראקו. "אתה היריב שלך."

"אבל אני היריב הידידותי שלך", אמר הארי בחיווך מרושע. "קניתי לה מתחנה נחמדה ליום ההולדת והכל. לא תלך ותחבל ביריבות הידידותית שלך סתם ככה."

"זומה עם לך בהזדמנות של החבר שלך לקרב הוגן?" שאל דראקו בכעס. "חשבתי שאנחנו חברים!"

"תן לי לנסה זאת מחדש", אמר הארי. "גריינְגֶר לא תחבל ביריבות יידידותית. אבל זה מכיוון שיש לה כוונה להרוג כשל קערת ענבים רטובים. אתה כן. אתה לגמרי כן. ונחש מה, גם אני."

לעזאזל!

* * *

לו היה זה מחזה, מזיקה דרמטית הייתה נשמעת.
הגיבור, עטו בಗלים ירוקות-ישולים ובשיעור לבן-בלונדי ני
מסורק למשעי, ניצב אל מול הנבל.
הнבל, בכיסא עץ פשוט, שני המבנה שלה נראה מרחק,
ותתלים ערמוניים סוררים מרוחפים מעלה חייה, ניצה מול
הגיבור.

היה זה יום רביעי, 30 באוקטובר, והקרב הראשון נקבע ליום
ראשון.

דראקו עמד בלשכתה של הגנרט גרייניג'ר, חדר שהיה בגודל של
כיתה קטנה. (למה הלשכות של הגנרטים היו גדולות כלכך, דראקו
לא ממש הבין. כיסא ושולחן היו מספיקים לו. הוא אפילו לא היה
בטוח למה הגנרטים צריכים לשוכת בכלל, החיללים שלו ידעו איפה
למצוא אותו. אלא אם פרופסור קויריל ארגן את הלשכות העצומות
בכוונה כסמל מעמד, ובמקרה כזה דראקו היה לחלוטין بعد.)
גרייניג'ר ישבה על הכיסא היחיד בחדר כמו כס מלכות,
בקצה הרחוק מדלת הלשכה. שולחן ארוך ומלבני ניצב באמצע
החדר ביניהם, ואربעה שולחנות קטנים קטנים היו מפוזרים
בפינות, אבל רק כיסא אחד בקצה החדר. בחדר היו חלונות לאורן
קי אחד, וקרן שמש בודדת האירה את שעורה של גרייניג'ר כמו כתף
בוהק.

היה יכול להיות נחמד אם דראקו היה יכול לצעוד קדימה
באיטיות. אבל היה שולחן באמצע, ודראקו נאלץ לעקור אותו
באלכסון, ואין שום דרך טובה לעשות זאת בצורה מכובדת
ודרמטית. האם זה נעשה במכoon? לו היה זה אביו, זה בטח היה
במכoon; אבל זו הייתה גרייניג'ר, אז בודאי לא.
לא היה לו כיסא לשבת עליו, וגרייניג'ר לא נעמדה.
דראקו שמר על הבעת פניו חתומה.

"ובכן, מר דראקו מאלפיו", אמרה גרייניג'ר כשנעם לפניה,
"ביקשת ראיון עמי והייתה לי האדיבות להיענות לך. מהי
בקשור?"

בואו איתי לביקור באחוזה מאלפיו, לאבי ולוי יש כמה לחסם
מעניינים להראות לך.

"יריבך, פוטר, בא אליו בהצעה", אמר דראקו, עיטה הבעה
רצינית על פניו. "לא אכפת לו להפסיד לי, אבל הוא יושפל אם את
תנצלתי. אז הוא רוצה לחברו אליו ולמחוק אותו מיד, לא רק בקרוב
הראשון שלנו, בכללם. אם לא אעשה זאת, פוטר רוצה שאחכה בצד
או שאפריע לך, בעוד הוא שולח מתקפה כוללת לעברך כמהלך
הראשון שלו."

"אני מבינה", אמר גרייניג'ר, ונראית מופתעת. "ואתה מציע לי
עזרה נגנדו?"

"כמובן", אמר דראקו חלומות. "לא חשבתי שהוא רוצה
לעשות לך הוגן".

"בחוי, זה נחמד מאוד מציךך, מר מאלפיו", אמרה גרייניג'ר.
אני מצטערת מאוד על הדרך בה דיברתי אליך קודם קודם. אנחנו
צרכיכם להיות חברים. אני יכולה לקרוא לך דרייק?"
פעמוני אזהרה החלו להישמע בראשו של דראקו, אבל יש סיכוי
שהיא מתוכונת זהה...

"כמובן", אמר דראקו, "בתנאי שאתה אוכל לקרוא לך הרמי".
draako היה בטוח למדי שהוא ראה את הבעה רועדת.

"בכל מקרה", אמר דראקו, "חשבתי שפוטר יקבל כגמולו אם
נתקוף אותו שניינו ונמחק אותו".

"אבל זה לא יהיה הוגן כלפי מר פוטר, הלא כן?" אמרה
גרייניג'ר.

"אני חשב שהיה זה הוגן ביותר", אמר דראקו. "הוא תכנן
לעשות לך את אותו הדבר".

גרייניג'ר הביטה בו במבט חמור-סבר, שהיא עשוי לאיים עליו

לו היה הפלפה ולא מאלפיו. "אתה חושב שאני טיפשה למדי, לא כך, מר מאלפי?"

דראקו חייך חיווך מקסים. "לא, העלמה גרייניג'ר, אבל חשבתי שזה שווה בדיקה. אז, מה את רוזה?"

"אתה מציע לשחזר אותה?" שאלת גרייניג'ר.

"בטח", אמר דראקו. "אני יכול פשוט לחת לך אוניה ושתתקיף את פוטר במקום אותך למשך שאר השנה?"

"לא", אמרה גרייניג'ר, "אבל אתה יכול להציג לי עשר אוניות כדי שאתקוף את שנייכם במידה שווה, במקום רק אותך".

"עשר אוניות זה הרבה כסף", אמר דראקו בזחירות.

"לא ידעתך שהمالפיים עניים", אמרה גרייניג'ר.

draako הביט בגרייןיג'ר.

הוא החל להרגיש תחווה מזויה בקשר לוזה.

התגובה המסויימת זו לא נשמעה כאילו היא אמורה לבוא מהילדה המסויימת זו.

"ובכן", אמר דראקו, "אתה לא נהיה עשיר בכך שאתה מבזבז כסף, את יודעת".

"אני לא יודעת אם אתה יודע מה זה רופא שניינים, מר מאלפי, אבל ההורים שלי הם רופאי שניינים וכל דבר פחית מעשר אוניות לא שווה את הזמן שלי".

"שלוש אוניות", אמר דראקו, יותר כגישה מאשר כל דבר אחר.

"לא", אמרה גרייניג'ר. "אם אתה בכלל רוצה קרב הוגן, אני לא מאמין שmailtofy רוצה קרב הוגן פחות משוהה רוצה עשר אוניות".

draako החל להרגיש תחווה מזויה מאוד בקשר לוזה.

"לא", אמר דראקו.

"לא?" אמרה גרייניג'ר. "זו הצעה לזמן מוגבל, מר מאלפי. אתה בטוח שאתה רוצה להסתכן בשנה שלמה של הפסדים מוחצחים

ליילד-שנשאר-בחים ? זה יהיה מביך למדי בבית מאלפוי, לא כך ? זה היה טיעון משכנע מאוד, אחד שקשה לטרף לו, אבל לא נהייתי עשיר בכך שבזבוזת כסף כשהלב שלו אמר לך שזו מלכודת. "לא", אמר דראקו.

"נתראה ביום ראשון", אמרה גרייניג'ר.
draako הסתובב ויצא מהלשכה בלי אף מילה נוספת.
זה לא היה נכון... .

* * *

"הרמיוני", אמר הארי בסבלנות, "אנחנו אמורים לזמן מזימות אחד נגד השנייה. את אפילו יכולה לבגוד بي ולא תהיה לך שום משמעות מהזין לשדה הקרב."

הרמיוני הנידה בראשה. "זה לא יהיה נחמד, הארי."
הארי נאנח. "אני לא חשב שאת מבינה את רוח הדברים בכלל."

זה לא יהיה נחמד. היא באמת אמרה את זה. הרמיוני לא ידעת האם להיעלב ממה שהארי חשב עליה, או לדאוג האם היא באמת נשמעת עד כדי כך כמו יلد-הטובה-ירושלים.
זה בטח זמן טוב לשנות נושא.

"בכל מקרה, אתה עושה מהهو מיוחד מחר ?" שאלת הרמיוני.
"זה –"
קולה נקטע בפתאומיות כשהבינה.
"כן, הרמיוני", אמר הארי בקול מתוח מעט, "איזה יום זה מחר ?"

* * *

איןTELLOD :
היה זמן שבו 31 באוקטובר היה ליל-כל-הקדושים בבריטניה
הקסומה.

כיום היה זה יום הארי פוטר.
הארי סירב לכל ההצעות, אפילו לזו מהשר פארג', שבתח היותה
יכולת להיות מועילה לטבות פוליטיות עתידיות, והוא באמת היה
צורך לחזור שניים ולקבל. אבל עברו הארי, 31 באוקטובר תמיד
יהיה יום "אדון האופל הרג את ההודים שלו". צורך היה להיות
איזה טקס זיכרון קטן ומכוון איפשהו, אבל גם אם היה – הארי
לא הזמן אליו.

תלמידי הוגוורטס קיבלו يوم חופש כדי לחגוג. אפילו
הסלייט'רינימס לא העזו לבוש שחור מחוץ למעוננות שלהם. היו
איורים מיוחדים, מאכלים מיוחדים ומורים העלימו עין אם
מיישו רץ במסדרונות. היו אלה חגיגות העשור, ככלות הכל.
הארי בילה את היום בתיבה שלו כדי לא לקלקל את הCPF לכל
השאר, וכל חטיIFI דגנים במקום ארוחות, קרא בספריו המדע
הבדיוני העצובים שלו (לא פנטזיה), וכותב מכתב להורים שלו,
שהיה ארוך ממשמעותית מלאו שליח בדרך כלל.

פָּדָק ۵۰

קַבְּדוֹם תִּקְבּוֹזָם, מֶלֶךְ אֶ

היום היה יום ראשון, 3 בנובמבר, ובעוד זמן לא רב שלושת הכוחות הגדולים של השנה הראשונה, הארי פוטר, דראקו מאלפיו והרמיוני גריינג'ר, יחלו את מאבקם לעליונות מוחלטת.

(הארי התרגז קצת מכך שהילד-שנשארבחיים ירד בדרגתנו מעליונות מוחלטת לאחד ושלושה יריבים שוקלים רק בכך שנכנס לתחנות, אבל הוא ציפה לחזור אליה בקרוב.)

שדרה הקרב היה חלקה צפופה עצים באוצר המותר לתלמידים בעיר האסור, מכיוון שפרופסור קוירל חשב שאם אפשר לראות את כל כוחות האויב זה משעםם למדוי, אפילו אם זה הקרב הראשון.

כל התלמידים שלא היו בצבא חיכו בקרבת מקום מחוץ לעיר וצפו במסכים שפרופסור קוירל הקים, למעט שלושה גרייפינדרים מהשנה הרביעית שהיו חולים ומוגבלים למיטתם במרפאה בהוראת גברת פומפררי. חוץ מהם, כולם היו שם.

התלמידים לא עטו את גלומות בית-הספר הרוגלוות שלהם, אלא מדי הסועואה מוגלאים שפרופסור קוירל השיג אפשרות בכמות ובבחירה שהספיקו לכולם. זה לא שתלמידים דאגו מכתמים וקורעים, ישנים לחשים כדי לטפל בהם. אבל כפי שפרופסור קוירל הסביר לבני-הкосמים המופתעים, בגדים יפים ומוכבדים אינם

יעילים לצורך הסתרות ביערות או התהממות מעבר לעצים. על החזה של כל חולצת מדים הוזמד תלאי שנשא את השם

והסמל של הצבא שלך. טלאי קטען. אם אתה רוצה שהחילילים שלך ילבשו, נגיד, סרטיים צבעוניים כדי שיוכלו לזהות אחד את השני ממרחק, ולהסתכן בכך שהאויב יניח את ידיו על השרתים, זה תלוי בך.

הארי ניסה לקבל את השם צבא דרכון.

דראקו עשה סצנה ו אמר שזה יבלבל את כולם.
פרופסור קוירל פסק שלדראקו יש זכות הראשונים על השם, אם ירצה בו.

או עכשוו הארי נלחם נגד צבא דרכון.

זה בטח לא סימן טוב.

בתוך סמל, במקום ראש הדרקון נושא האש, שהיה הבחירה המתבקשת, דראקו בחר פשוט באש. אלגנטiy, מאופק, קטלני: זה מה שנשאך אחידינו. מאוד מאלפיו.

הארי, אחרי ש שקל חלופות כגון גדור זמני 501 ומשרתי האברון של הארי, החליט שהצבא שלו יודע בכינוי הפשט והמכובד – לגיון הכאוס.

הסמל שלהם היה כף יד עם אצבעות מוכנות לנ קישאה.

היתה הסכמה אוניברסלית שזה לא סימן טוב.

הארי ייעץ להרמוני לבב שלם שסביר להניח שהילדים הצעירים תחתיה לא הרגשו בנוח עם העובדה שהיא ילהה עם מוניטין של נחמדות, ולכן מוטב שתבחר משהו מפחד שייאשש בעיניהם את הקשיות שלה ויגרום להם לחוש גאות להשתתף לצבא שלה, כמו סיירת הדם או משחו.

הרמוני קראה לצבא שלה עוצבת אורישמש.

סמל היחידה שלהם היה סמיילי.

ובעוד עשר דקות, הם היו במלחמה.

הארי עמד בקרחת העיר המוארת שהיתה נקודת ההתחלה שהוקצתה להם, איזור פתוח עם גדרי עץ ישנים ומרקיבים שנותרו לאחר שהעצים נכרתו מסיבה לא ידועה כלשהי, קרע מכוסה

בתפזרת של עליים חוממים ושראיות יבשות ואפורות של דשא שלא עמדו ב מבחן חום הקיץ, והמשה ariaה בחזקה ממעל. סביבו עמדו עשרים ושלושה החיללים שפרופסור קוירל הקצה לו. כמעט כל הגרייפינדריים נרשמו, כמוון, יותר מחצי מהסלית'רינים, פחות מחצי מהפלפאים, וחופן ריבנקלאים. בצדאו של הארי היו שניים-עשר גרייפינדריים, שישה סליית'רינים, ארבעה הפלפאים וריבנקלו אחד בלבד... לא שהיתה דרך כלשהי לדעת זאת מהמדים שלהם. לא אדום, לאIROק, לא צהוב, לא כחול. רק תכניות הסואנה מוגלאות, וטלאי חזות עם ציור של יד מוכנה לנוקש באצבעותיה.

הארי הביט בעשרים ושלושה חיליו, כולם עוטים אותם המדמים ללא סימני זהות קבוצתית למעט הטלאי היחיד. והארי חייך, משומם שהליך הזה בתכניתהעל של פרופסור קוירל; והארי ניצל אותו למטרותיו שלו.

ישנו פרק אגדי בפסיכולוגיה חברתית שנקרה 'ניסוי מדעת השודדים'. הוא נערך בבלבול שאחרי מלחמת העולם השנייה, ומטרתו הייתה לחקור את הגורמים והפתרונות לעימותים בין קבוצות. המדענים ארגנו מחנה קיץ ל-22 ילדים מי-22 בתיספר שונים, ובחרו את כולם ממשפחות יציבות ממעםם הבינים. החלק הראשון של הניסוי נועד לחקור מה דרוש כדי להתחיל עימות בין קבוצות. 22 הילדים חולקו לשתי קבוצות של 11 –

– זהה היה די והותך.

הউינوت הchallenge ברגע ששתי הקבוצות הפכו מודעות זו לקיומה של זו בפרק, בהחלפת עלבונות במפגש הראשון. הם קראו לעצם העיטים והעכשנים (למרות שלא היו זוקרים לשם) לעצם כשבחו שהם היחידים בפרק), והמשיכו ופיתחו טריאוטיפים קבוצתיים מוגדים. העכשנים חשבו על עצם כמהוספסים וקשוחים וניבלו את הפה, והעיטים החליטו לחשב על עצם בהתאם כישראלים ומהוגנים.

החלק השני של הניסוי עסק בפתרונות עימותים קבוצתיים. הניסיון להביא את הילדים לצפות ביחד בזיקוקים לא עבד כלל. הם פשוט צעקו אחד על השני ונשארו מפולגים. מה שכן עבר היה לספר להם שאולי יש וונדייטים בפארק, ושתי הקבוצות צריכות לעבוד ביחד לפטור בעיה במערכת המים של הפארק. משימה משותפת, אויב משותף.

הארי חשב שפרופסור קוירל הבין את העיקרון זהה היטב כשבחור ליצור שלושה צבאות בכל שנה. שלושה צבאות. לא ארבעה.

ובהמשך לא מופרדים על-פי בתים... למעט העובדה שאף סלית'רין לא הוקצה למאלפי למעט מר קראב ומר גויל. דברים כאלה איששו בעבר הארי את האמונה שפרופסור קוירל, למרות האוירה האפלת השידר והנייטרליות המושעה שלו בעימות בין טוב ורע, תמן בסתר בטוב, לא שהארי יעז לומר זאת בקול רם אי-פעם.

והarry החליט לנצל את התכנית של פרופסור קוירל כדי להגדיר וזהות קבוצית בדרכו שלון. העכשוויים, ברגע שפגשו בעיטים, התחליו לחשב על עצם מהחוספסים וקשוחים. והעיטים חשבו על עצם כטוביים ומהוגנים.

ובקרחת העיר המוארת, מפוזרים בינות לגדי העצים הישנים והמרקבים, ברורים באור המשמש שהAIRה ישירות ממעל, גנרט פוטר ועשרים ושלשה חיליו היו מסודרים במשהו שלא הזכיר בכלל מבנה של יחידה צבאית. חלק מהחייבים עמדו, חלק מהחייבים ישבו, חלק עמדו על רגל אחת רק כדי להיות שונים. היה זה לגיון הכאוס, אחרי הכל.

ואם אין סיבה לעמוד בשורות קטנות ומסודרות, אמר הארי בכוז, לא יהיו שורות קטנות ומסודרות.

הארי חילק את הצבא שלו לשש חוגיות בנוט ארבעה חיללים, כל חוגיה תחת פיקודו של רעינואי חוגיה. כל החיללים קיבלו פקודה חד-משמעית לסרב כל פקודה אם זה נראה להם רעיון טוב באותו הרגע, כולל הפקודה הזאת... אלא אם הארי או הרעינואי החולתיי הוסיף לפקודה את התחלית "מלין אמר", ובמקרה הזה אתה אמרו באמת לציית.

ההתקפה העיקרית של גיון הכוון להחפץ ולרוץ להרבה ציוונים, לשנות ווקטורים באקראי ולירוט את לחש השינה המותר מהר ככל שיוכלו לשחזר את כוח הקסם הדורש. ואם ראית הזדמנויות לבבל את האויב או להסיח את דעתו, נצל אותה.

מהיד. יצירתי. בלתי צפוי. איזהומוגני. אל ח齊ת לפקודות בעיורון, חשוב האם מה שאתה עושה ברגע זה הגינוי.

הארי לא היה בטוח בדיקן כמו שהעמיד פנים שזו נקודת האופטימום של יעילות צבאית... אבל ניתנה לו הזדמנות מושלמת לשנות את הדרך שבה תלמידים מסוימים חשבו על עצמם, והוא התכוון לנצל אותה.

חמש דקות לקרב, על-פי השעון של הארי.

גנאל פוטר הלך (לא עד) למקום שבו חיל האויר שלו המתין במתח, מטאטים כבר אחוזים בחזקה בידיהם.

"כל הכנפיים לדוחה", אמר גנאל פוטר. הם עשו חזרות על זה באימון היחיד שהיה להם ביום שבת.

"מוביל אדום מוכן", אמר שיימוס פיניגן, שלא היה לו מושג מה זה אומר.

"חמש אדום מוכן", אמר דין תומאס, שהיכה כל חייו לומר זאת.

"מוביל יrox מוכן", אמר תיאודור נוט בנוקשות-ימה.

"ארבעים-אחד יrox מוכנה", אמרה טרייסי דיוויס.

"אני רוצה אתכם באוויר ברגע שנשמע את הפעמון", אמר גנאל פוטר. "הימנעו מהיתקלות, אני חורז, הימנעו מהיתקלות. חמקו אם

אתם תחת אש." (כמובן שלא כיוונת לחשי שינוי על מטאטאים; יritis להחש שגרם מה שגע בו לזהר באדם לרוגע. אם פגעה בmetaata או ברוכב, הם יצאו מהמשחק). "MOVIL אדום וחמש אדום, עופו לכיוון הצבא של מאלפיו מהר ככל שתוכלו, תישארו גבוה ככל שתוכלו כך שעדרין תראו אותם, חיזרו לפה ברגע שתudyו בזדאות מה הם עושים. מוביל ירוק, עשה אותו הדבר לצבא של גרייניגר. ארבעים-אחדת ירוק, עופי מעליינו ושמרי עליינו מפני metaatams או חיילים מתקרבים, את ורק את רשותה פתוחה באש. ותזכרו, לא אמרתי 'מרلين אמר' לשום דבר מזה, אבל אנחנו באמת צריכים את המודיעין. למען הכאוס!"

"למען הכאוס!" הדחדו הארבעה במידות שונות של התלהבות. הארי ציפה שהרמוני תשליך התקפה מיידית לעבר דראקו, ובמקרה זה הוא ייזע את כוחותיו לעמדת יתרון לתמוך בה, אבל רק אחרי שתספג אבדות כבדות ותגרום לנזקים כלשהם. הוא ינסה לגרום לזה להיראות כמו הצלחה נועצת, אם יוכל; הוא לא רצה שאור-شمיש יחשבו שלגיאון הכאוס איננו חברים, אחרי הכל. אבל ורק במקרה שהוא מוביל ירוק עם דיווח.

המחלכים של דראקו יהיו למען טובתו שלו. הוא יכין את הצבא שלו להתקונגן מפני הרמוני; הוא עשוי להבין או שלא להבין שהארי שיקר בוגר לכך שיחכה עם ההתקפה עד אחרי שהקרב ייגמר. הארי עדיין שם שני metaatams על צבא דראקו, רק במקרה כן יעשו משהו, ורק במקרה שדראקו, מר קראב או מר גויל היו טובים מספיק כדי להפיל metaata מהশמיים.

אבל גנרט גרייניגר הייתה המרכיב הלא-צפוי, והארי לא יכול לנوع עד שידע איך היא נעה.

* * *

בלב העיר, תבניות צללים רוקדות על הקruk בעוד חופות עליהם

נעוט ברוח הרוח ממעל, גנרטל מאלפוי עמד בנקודת העצם היו דليلים מעט יותר, והבהיר על כוחותיו בסיפוק רגוע. שש יחידות בננות שלושה חיללים, יחידה אוירית של ארבעה (שאלה סופח גרגורי), יחידה הפיקוד, שהייתה הוא ווינסנט. הם התאמנו רק במשך זמן קצר בשבת האחרונה, אבל דראקו היה משוכנע שהצלחה להסביר את הבסיס. הישארו עם החברים שלכם, שמרו על הגב שלהם וסימכו עליהם שישמשו על שלכם. נועו כוגן אחד. צייתו לפקודות ואל תראו פחד. לכונן, לנוע, לכונן שוב, לירוט.

שש היחידות היו מוסדרות בהיקף הגנתי מסביב לדראקו, צופות החוצה לעבר העיר. גב-אל-גב הם עמדו, שרביטים מכובנים מטה עד שיצטרכו להכות.

הם כבר נראה דומים למדי ליחידה ההילאים שדראקו צפה באימונים שלא בזמן הסקרים של אביו.
כאוס ואורישמש לא ידעו מה נפל עליהם.
הקשיב", אמר גנרטל מאלפוי.

שש היחידות שברו מבנה והסתובבו לעבר דראקו; פני רוכבי המטאטים שלו פנו מהמקום שבו עמדו עם מטאטייהם בידיהם. דראקו החליט לדרש הצדעות רק אחרי שניצחו בקרב הראשון שלהם, כשריפינדרורים והפלפפאים יריגשו יותר בנווח לצדיעם. למאלפוי.

אבל החילים שלו כבר עמדו זקופה מספיק, במיוחד הגריפינדרים, עד שדראקו תהה אם הוא בכלל צריך להמתין. גרגורי האזין בשקט ואז דיווח שהעובדה שדראקו התנדב לעמוד לצידו של הארי פוטר בשיעור התתוגנותה שבו פרופסור קווריל לימד את הארי כיצד להפסיד, סימנה את דראקו כמפקד מתקבל על הדעת. לפחות אם סופחת במקרה לצבא שלו. לא כל הסליטידינים זהים; יש סליתידינים, ויש סליתידינים, היה מה שהגריפינדרים בצבא של דראקו אמרו לחבריהם לבית.

דראקו היה המום, בכנות, עד כמה זה היה קל. דראקו מחה בתחליה שלא הוקזו לו שום סלית'רינים, ופרופסור קוירל אמר לו שם הוא רוצה להיות המאלפיו הראשון שישיג שליטה פוליטית מוחלטת במדינה, הוא צריך למדו למשול בשלושת הרכבעים האחרים של האוכלוסייה. דברים כאלה אישרו אצל דראקו את האמונה של פרופסור קוירל הייתה הרבה יותר אהודה לחבריה הטובים מכפי שהראה.

הקרב עצמו לא יהיה קל, במיוחד אם גרייניג'ר באמת תקוף את הדרקונים ראשוניים. דראקו התיעס בהחלטה האם להשיקע מיד את כל כוחותיו במתќפת מען נגד גרייניג'ר, אבל חשש שא. הארי הטעה אותו בנווגע למה שגרייניג'ר עשויה לעשות, ודב. הארי הטעה אותו בנוגע לכך שימתין עד אחרי ההתקפה של גרייניג'ר כדי להציגו לקרב.

אם כי לאבא דראון היה נשק סודי, שלווה למעשה, שעשוים להספיק גם אם יותקפו על ידי שני הצבאות בו זמנית... כמעט הגיע הזמן, וזה אומר שהגיע הזמן לנואם טרומס-הקרב שדראקו חיבר ושינה.

"הקרב עומד להתחיל," אמר דראקו. קולו היה רגוע ומדובר. "זכרו את כל מה שאני, מר קראב ומר גויל הראננו לכם. צבא מנצח מכיוון שהוא ממושמע וקטלני. גנרט פוטר ולגון הכאוס לא יהיה ממושמעים. גרייניג'ר ועוצבת אור-רשמש לא יהיו קטלניים. אנחנו ממושמעים, אנחנו קטלניים, אנחנו דרקונים. הקרב עומד להתחיל, ואני עומדים לניצח בו".

* * *

(נאום מאולתר שנישא על ידי גנרט פוטר בפני לגיון הכאוס, רגע לפני הקרב הראשון שלהם, ב-3 בנובמבר 1991, בשעה 14:56, לאחר הצעדים):

חייב, אני לא עומד לשקר לכם, המצב שלנו בכירע. צבא דראון

מעולם לא הפסיד בקרב. ולהרמיוני גרייניג'ר... יש זיכרון טוב מאוד. האמת היא, שרובכם ננראה הולכים למות. והשורדים יקנאו במתים. אבל אנחנו חייבים לנצח. אנחנו חייבים לנצח כדי שיום אחד, הילדים שלנו יוכלו לטעום שוב את טעם השוקולד. הכל מונח על הCPF. פשוטו כמשמעותו. אם נפסיד, כל היקום פשוט ייכבה כמו נורה שנשרפת. ועכשו אני מבין שרובכם לא יודעים מה זו נורה. ובכן, חסמכו עליי, זה רע. אבל אם אנחנו חייבים למות, נמות תוך כדי לחייה, כמו גיבורים, כדי שכאשר החשכה תסגור علينا, נוכל לחשב לעצמנו, לפחות נהנינו. אתם פוחדים למות? אני יודע שאני פוחד. אני מרגיש את צמרמורת הפחד הקרות כאילו מישחו מכניס לי גלידה לחולצה. אבל אני יודע... שההיסטוריה צופה בנו. היא צפתה בנו כשלבונו את המדים שלנו. היא בטח צילהה תמנונות. וההיסטוריה, חיליל, נכתבת על ידי המנצחים. אם ננצח, נוכל לכתוב את ההיסטוריה שלנו. ההיסטוריה שבת הוגוורטס נוסד על ידי ארבעה גמדונייבית מורדים. אנחנו יכולים להזכיר את כולם לשנן את ההיסטוריה זו, אפילו שהיא לא אמיתית, ואם הם לא יענו נכון ב מבחנים שלנו... הם יכשלו. האם לא שווה למות לשם כך? לא, אל תענו על זה. יש דברים שモטו לא לדעת. איש מאיתנו לא יודע למה אנחנו פה. איש מאיתנו לא יודע מדרע אנו נלחמים. פשות התעוררו במדים האלה בעיר המסתורי הזה, במידעה שאין לנו שום דרך לזכות בהזורה בשמותינו ובזיכרונותינו למעט ניצחון. התלמידים בצבאות האחרים... הם בדיקן כמוני. הם לא רוצחים למות. הם נלחמים כדי להגן אחד על השני, על החברים היחידים שנותרו להם. הם נלחמים מפני שהם יודעים שיש להם משפחות שייתגעו אליהם, אפילו אם הם לא יכולים לזכור זאת עכשו. יכול להיות שהם אפילו נלחמים כדי להציל את העולם. אבל יש לנו סיבה טובה יותר להילחם. אנחנו נלחמים מפני שאנו אוחבים להילחם. אנחנו נלחמים כדי לשעשע הפלצות מזרות מעבר לזמן ולמרחב. אנחנו נלחמים מפני שאנו כאו. בקרב הקרב האחרון

*

עתודהם תקודותם, מלך אָ

יחל, אז תננו לי לומר זאת עכשו, מכיוון שלא תהיה לי הודה מנות
אחריך, שהיה זה כבוד להיות המפקד שלכם, אם כי רק לזמן קצר.
תודה לכם, תודה לכלכם. זיכרו, המטרה שלכם אינה רק להביס
את האויב, אלא לגרום לו לפחד.

* * *

צלייל גונג חזק הדחד מעל העיר.
ועוצבת אורד-شمש החלה לצועד.

* * *

המתה עלה ועלה, בעוד הארי ותשעה-עשר החיללים שנותרו
המתינו ללוחמים האווריריים לשוב עם דיווח. זה לא אמרו לקחתו
זמן רב, מטאטאים הם מהירותם והמרחיקים בעיר לא היו גדולים –
שני מטאטאים התקרכבו במהירות מכיוון המנהה של דראקו וכל
החיללים נמתחו. הם לא ביצעו את התמורותיהם שהיו הקוד של היום
לmetaattaididotii.

"להתפזר ולירוג!" שאג גנאל פוטר, ואז התאים מעשים
למיליים, מזרדו במלוא מהירותם עבר מחסת העיר; וברגע שהארוי
היה ביןות לעצים, הוא הסתווכ בחרזה, הרים את שרביתו, ניסה
למצוא את המטאטה באשמי –

"השתח נקי!" צעק קול. "הם חוזרים!"
הארוי משך בכתפיו מנטלית. לא הייתה שום דרך למנוע מדראקו
להציג את המידע הזה, וכל מה שילמד הוא שם עמדו במקומם.

הכאוטיים החלו לצאת באיטיות מהעיר –
"metaattamtkarib mciyon gryiniger!" צעק קול אחר. "אני
חוشبת שזה קודקוד יrox, הוא עשה את הצלילה והסיבוב!"
רגעים לאחר מכן תיאודור נוט צלל מהשמי ועצר בלב
החיללים.

"גרייניג'ר חילקה את כוחותיה לשניים!" צעק נוט בעודו מרחף

על מטאטו. זיהה הכתימה את מדיו, וכל האיפוק נעלם מכוולו.
"היא תוקפת את שני הצבאות! שני מטאטים מלחפים על כל כוח,
הם רדפו אחרי חצי מהדרך ליפה!"
חילקה את הצבא שלה, מה לעוזאל -

כוח גדול שרכזו את האש שלו על כוח קטן יכול לחסל את הכוח
זהה במהירות מבליל לספוג אבדות רבות. אם עשרים חיילים ניצבים
מול עשרה חיילים, עשרים לחשיinya יכוונו לעבר עשרה החיללים
ורק עשרה לחשיinya יכוונו לעבר עשרים החיללים, אז אלא אם
כל אחד מהלחשים יפגע, הכוח הקטן יאבד יותר חיילים משיקח
איתו. הפלד ומשלו היה המונח הצבאי למה שקרה כ舍hilket את
הכוחות שלך בצורה כזו. מה הרמיוני חושבת לעצמה...
ואז הארי הבין.

היא מתנהגת בהוננות.

זו עומדת להיות שנה ארוכה בשיעור התגוננות מפני כוחות
האופל.

"בסד"ר," אמר הארי בקול רם, כך שהצבא יוכל לשמווע. "נכח
עד שהכני האדוםת תחזור עם דיווה, ואז נלך להחשיך את אור-
שמש".

* * *

דראקו הקשיב לדיווח של המופפים שלו בפנים ורגעות, כל
התדהמה מוסתרת בפנים. מה גרייניג'ר חושבת לעצמה?
ואז דראקו הבין.

זו הטעיה.
אחד משני הכוחות של הרמיוני ישנה כיוון, ושניהם יתרכו ב...
מי?

* * *

נוויל לונגבורו ט צעד דרך העיר לכיוון הכוח המשמי, מעיף מדי

פעם מבט לשמיים ומחפש מטאטים. לצדו צעדו חברי לחוליה, מלוין קויט ולבנדר בראון מגראפינדור, ואלאן פלינט מסלייט'רין. אלאן פלינט היה הרעיון החוליתי, אם כי הארי אמר קודם לכן, בפרטיות, שהתקיד שלו אם ירצה בו.

הארי אמר לא מעט דברים לנוייל בפרטיות, והראשון היה, "אתה יודע, נוייל, אם אתה רוצה להפוך למדחן כמו הנוייל הדרומי שנמצא בראש שלך אבל לא רשאי לעשות שום דבר מפני שאתה מפחד, אז ממש כדי שתירשם לצבאות של פרופסור קוירל".

כעת נוייל היה משוכנע שהילד-שנשאריבחים מסווגו לקרוא מחשבות. אין שום דרך אחרת שבה הארי פוטר היה יכול לדעת. נוייל מעולם לא דיבר על כך עם איש, או הסגיר שוםرمز לכך; ואנשים אחוריים הם לא ככה, לא שנוייל שם לב.

והבהיר התגשמה, זה באמת הרגיש שונה מדריקוב בשיעור התגוננות. נוייל קיווה שדריקוב יתקין את כל מה שהיה לא בסדר בו, אבל הוא לא. אפילו אם הוא היה יכול לירות כמה לוחמים על תלמיד אחר בשיעור בזמן שפרופסור קוירל מנגיח כדי לוודא שהוא לא יקרה, אפילו אם הוא היה יכול להתחמק ולהשיב שום דבר לא יקרה, אפילו אם הוא היה יכול שיעשה זאת והם היו מסתכלים עליו מוזר אם לא היה עושה זאת, שום דבר מהדברים הללו לא היה כמו לעמוד על שלין.

אבל להיות חלק מעצבא...

משהו מוזרزع בתוך נוייל בזמן שעזד דרך העיר לצד רעיו, על מדיהם סמל האצבעות המוכנות לנוקש.

הוא היה רשאי ללבת, אבל התחשק לו לצועד. צידיו, נראה כאילו גם למלוין ולבנדר ולאלאן מתחשק לצועד. נוייל החל לשיר בשקט את שיר הכאוס.

הנעימה הייתה מה שモוגל היה מזהה כmares השימפריה של ג'ין וויליאמס, הידוע גם בתורה "נעימת הנושא של דארת' ווידר";

וקל היה לזכור את המילים שהארى הוסיף.

- דום דום דום

דום דומ'דום דום דומ'דום

- דום דום דום

דום דומ'דום דום דומ'דום

- דום דום דומ'דום

דום דומ'דום דומ'דום דום דום

- דום דומ'דום דומ'דום דום דום

- דום דום דום, דום דום דום.

בשרהו השנייה האחרים הצלרכו אליו, ובתווך זמן קצר ניתן היה לשמעו את אותו המזמור השקט בוקע מחלקי יער סמוכים. ונוביל צעד לצד רעינו, לגיונגרי הכאוס, תחששות מוזרות עלות בלבבו, דמיון הופך למציאות, ומשפטיו בקע שיר אבדון איום.

* * *

הארى הביט בגופות המפוזרות בעיר. משחו בו הרגינש תחששות בחילה קלה, והוא היה צריך להזכיר לעצמו במאמן שם רק ישנים. היו בנות בין הנופלים, ואיכשהו זה הפך את זה לגרועו הרבה יותר, והוא צריך להיזהר לעולם לא להזכיר זאת בפני הרמיוני או שההילאים ימצאו את השאריות שלו בתחום קנקן תה קטן.

חזי מצבא אור-שמש לא היה אתגר לכל לגין הכאוס. תשעת החיללים הרגליים רצו בצרחות לא ברורות עם לחש מגן פשוט מורם לפניהם, מסכים מעגליים שהגנו על החזה והפנים שלהם. אבל אי אפשר לירוח ולהזיק את המגן בו זמנית, וחיליו של האריה פשוט כיוננו לרגליים. כל המשמשים למעט אחד נפלו ברגע שקריאות "סומניום!" מילאו את חלל האויר. האחורה שטחה את המגן שלה והצליחה להפיל את אחד מהחיללים של האריה לפני שנפגעה מהגל השני של לחשי השינה (לא הייתה סכנה בפגיעה

מרובה מقلלה השינה). היה הרבה יותר קשה להפיל את שני המטאטים המשמשים, והם היו אחראים לשלושה כאוטיים ישנים לפני שנדרקו הילות אדומות סביבם עקב אש קרקעית מסיבית.

הרמיוני לא הייתה בין הנופלים. דראקו בטה תפס אותה וזה גורם להאריך לכעוס ברמה לגמרי לא ברורה, הוא לא היה בטוח אם הוא הרגיש רצון לגונן על הרמיוני, או מרומה מכיוון שלא הוא היה זה שעשה זאת, או אולי שניהם.

"בסד"ר", אמר הארי, מרים את קולו. "בוואו נבחר משחו, זה לא היה קרב אמיתי. זו הייתה גנרל גרייניג'ר עושה טעות בקרב הראשון שלה. הליכימה האמיתית תהיה עם צבא דראון והוא לא תהיה כמו זה בכלל. היא תהיה הרבה יותר כיפית. בואו נזוז".

* * *

מטאטא נפל מהشمיים, מתקרב ב מהירות מבעיתה, ואז הסתובב והאט בכזו עוצמה עד שהיא יכולה לשמוע את האויר כורך במחאה, ונעצר בדיקוק ליד דראקו.

זו לא הייתה רובבנית מסווגת. גרגורי גויל באמת היה עד כדי כך טוב והוא לא בזבז זמן.

"פוטר מגיע", אמר גרגורי בלי זכר לדיבור העצל הרגיל שלו. "עדין יש להם את כל ארבעת המטאטים שלהם, אתה רוצה שאפייל אותם?"

"לא", אמר דראקו בחזרות. "אם תילחם מעל הצבא שלהם יהיה להם יתרון גדול מדי, הם יירוו عليك מהקרע ואפיילו אתה עשוי שלא להתחמק מהכל. חכה עד שניצור מגע".

draako איבד ארבעה דרקונים בתמורה לשנים-עשר ממשיים. נראה שגנראל גרייניג'ר באמת הייתה עד כדי כך טיפשה, אם כי היא לא הייתה בין התקופים, אז לדראקו לא הייתה הזדמנות להתגרות בה או לשאול אותה מה בשם מרلين היא חשבה לעצמה.

כולם ידעו שהקרב האמתי יהיה נגד הארי פוטר.

"היכנוו!" שאג דראקו על כוחותיו. "הישארו קרובים להבריכם, פעלו כיחידה, פתחו באש ברגע שאויב יכנס לטוחה!".
משמעות נגד כאוס.
זה לא יהיה קרב רציני.

* * *

הأدונליין שצף וקצף בדמותו של נויל עד שהרגיש שהוא בקורסי מסוגל לנשום.

"אנחנו מצמצמים טוחה", אמר גנרל פוטר בקול שבkowski היה חוק מספיק כדי להגיע לכל הצבא. "הגיאז הזמן להתפרש".
ריעיו של נויל התרחקו ממנו. הם עדין יתמכו זה בזה, אבל אם הם יתקבזו יחד, לאויב יהיה הרבה יותר קל לפגוע בהם; אש שכוננה לעבר אחד מרעיך תוכל להחטיא ולפגוע בכך במקום זאת.
יהיה הרבה יותר קשה לפגוע בהם אם תתפרשו ותנועו מהר ככל האפשר.

הדבר הראשון שגנרל פוטר עשה בזמן האימון שליהם היה לומר להם לירוט אחד על השני כשבני הצדדים רצים ממש מהר, או כשבני הצדדים עומדים במקום וлокחים את הזמן כדי לכונן, או כשאחד מהם זו והשני עומד – הלחש ההפון לקלהת השינה היה פשוט, אם כי אסור היה להשתמש בו בזמן קרבות אמיתיות. גנרל פוטר תיעד בקפידה את מה שקרה, עשה חושבים וחישובים, ואז הכריז שיותר הגינוי שיתרכזו בהתחממות ותזוזה מהירה ככל האפשר כדי לבורוח מקללות, במקום בהתקומות האויב, דבר שיגזול זמן ויסכן אותם.

נויל עדין הוטרד מעט מכען שלא צעד לצד ריעיו, אבל קריאות הקרב המפחידות שלמדו כבר הרעימו בראשו וזה פיצה על הרבה. הפעם, נויל נשבע לעצמו, הקול שלו בשום פנים ואופן לא יציעץ.

"מגנינים הרם", אמר גנרל פוטר, "כל הכוח למגניניתס

קדמים".

"קונטן", מלמל הצבא, והמננים המוגליים התממשו לפני ראשיהם וחוותיהם.

טעם חד מילא את פיו של נויל. גנרל פוטר לא היה פוקר עליהם להטיל את לחש המגן אם לא היו כמעט בטוחה. נויל היה מסוגל לראות צליות של דרקונים במדים נועות דרך מסך העצים הצפוף, והדרקונים יראו אותם בחזרה -

"התקפה!" הגיעו צעקה מהמרחיק, קולו של דראקו מאלפיו, וגנרל פוטר הרעים, "קדימה הסתער -"

כל האדרנلين בدمו של נויל שוחרר, ורגליו תפסו פיקוד, שלוחות אותו מהר יותר מכפי שרצץ בחיו, היישר לעבר האויב, יודע מבלי להסתכל שכל רעיו עשו כמו זה.

"דם לאל הדם!" צרע נויל. "גולגולות לכל הגולגולות! איאו! שופנייגראט! השער של האויב הצידה!"

הוא הרגיס מכה אילמת כשלחשת שינוי התבזבז כנגד המגן שלו. אם נורו עוד לחשים, הם לא פגעו.

נויל ראה את מבט הפחד הקצר על פניו של ווין הופקיןס, שעמד לצד שני גריינדריים שננויל לא זיהה, ואז -

- נויל שמט את המגן הפשוט וירה לעבר ווין -

- החטייא -

- ורגליו הדוחרות נשאו אותו היישר מעבר לקורי האויב ולכיוון שלושה דרקונים אחרים, שרביטיהם עלו לעברו, פיותיהם נפתחו -

- איפילו בלי לחשוב, נויל צלל אל רצפת העיר כשלושה קולות קרואו "סומניום!"

זה כאב, אבניים קשות וזרדים קשים דקרו את נויל כשהתגלגל, זה לא היה נורא כמו ליפול מהמטה שאבל הוא עדין פגע בקרקע חזק למדי, ואז נויל, בהשראה פתאומית, לא זו ועצם את עיניו.

"תפסיקו עם זה!" צרע קול. "אל תירו علينا, אנחנו דרקונים!"

בהבזק של סיפוק נהדר, נויל הבין שהוא הצליח להגיע בין שתי קבוצות של דראקונים בדיקן שקבוצה אחת ירתה עליו. הארי דבר על זה בעל טקטיקה שנועדה לגורום לאויב לפחד לירות, אבל נראה שהוא עבד קצת יותר טוב מזה.

ולא רק זה, הדרוקונים האמינו שהם פגעו בו, מכיוון שהם ראו את נויל נופל בבדיקה כשירו.

נויל ספר לעשרים בראש, ואז פתח את עיניו לכדי סדק. שלושת הדרוקונים היו קרוביים אליו מאוד, ראשיהם מסתובבים במחירות כשוריות "סומניום!" ו"גולגולות לכל הגולגולות!" מילאו את האויר מסביב. לכל השלושה היו מגנים פשוטים כתע. שרביתו של נויל עדין היה בידו, ולא היה קשה לכוון אותו עבר המגפים של אחד הילדים וללחוש "סומניום".

נויל עצם את עיניו במהירות והרפה את ידו בזמן ששמע את הילד צונח לקרקע.

"מײַפה זה בא?" צרה ג'סטין פינץ'-פלצ'לי, ונוייל שמע רשותים על רצפת העיר מכוסת העלים, בעוד שני הדרוקונים הביטו סביב וחיפשו אויב.

"לחווז למבנה!" הרעים קולו של דראקו מאלפו. "כולם אליו, אל תנתנו להם לפזר אתכם!"

אוונינו של נויל קלטו את קולם של שני הדרוקונים קופצים מעל גופו כשרצוו.

נויל פקח את עיניו, נעמד על רגליו בכаб מה, ואז כיוון את שרביתו ואמר את הלחש החדש שנגנאל פוטר לימד אותם. הם לא יכולים לעשות לחשי אשליה אמיתיים כדי לבבל את האויב, אבל אפילו בגיל שלהם הם יכולים -

"זָנְטֶרְלִיקְטוֹ", לחש נויל, מכוען את שרביתו לצד אחד של ג'סטין והילד השני, ואז צעק, "בשם קת'יזלה והתחילה!" ג'סטין והילד השני עצרו בפתאומיות, מפנים את המגנים שלהם לכיוון אליו העביר נויל את קריית הקרב שלו, ואז קרייאות מרובות

של "סומגנים!" מילאו את האוויר והילד השני נפל לפני שנויל הספיק לסייע לו.

"האדון שלי!" צעק נויל, ואז התחיל לרווץ ישר לכיוון ג'סטין, שהיה מרושע כלפיו עד שההפלפאים המבוגרים ישרו אותו. נויל היה מוקף ברעיו תה אומר -

"התקפה מיוחדת, זינוק כאוטי!" שאג נויל כשרץ, והרגיש את גופו ונעשה קל יותר, ואז קל פי שניים, כשהעירו כיוננו אליו את שרביטיהם והטילו בשקט את לחש הריחוף, ונויל הרים את יד שמאל ונקש באצבעותיו ואז דחף את הקruk ברגלו בחזקה ומליא באוויר. תדרמה מוחלטת הייתה שפוכה על פניו של ג'סטין כשנויל עבר מעל המגן שלו וכיונן את שרביטו על הצורה שהlap מהתחתיו וצעק "סומגנים!".

כى התחשך לו, זה למה.

נויל לא הצליח לסובב את רגליו כמו שצורך וחרש תלמים באדמה כשנהת, אבל שניים מתוך שלושת לגיונאי הכאוס הצליחו לשמר את השרביטים שלהם עליו לכל אורך הדרכו והוא לא נחת מאור קשה.

נויל עמד על רגליו, מתנשף. הוא ידע שהוא צריך לזרז, אנשים צעקו "סומגנים!" לכל עבר -

"אני נויל, הנצע האחרון לבית לנגבוטום!" צרע נויל אל השמיים ממעל, מחזק את שרביטו היישר למעלה כדי לקרווא תיגר על הרקיע הכחול עצמו, יודע שדבר לא יהיה כמו שהיא אחרי היום הזה. "נויל הכאוטי! حتיצבו מולי, אם תע -"

(כשנויל התעורר לאחר מכן, נאמר לו שצבא דראון ראה זאת כסימן להתחילה את מתקפת הנגד).

* * *

הילדות שלצידו של הארי קרסה לkrak, סופגת את היריה שכוננה לעברו, והוא היה מסוגל לשמע את הzechok המתגרה

המורוחק של מר גויל כשהמתאטא שלו טס מעבר להם במהירות, חותך את האויר בכזו עוצמה שהוא צריך להתנפץ מאחוריו. "לומינוס!" צעק אחד מהילדים שליד הארי, שלא הצליח לשחזר את כוח הקסם לעשות זאת מוקדם יותר, ומר גויל התחמק בלי להאט.

לכואס נותרו רק שישה חיילים כתעט, לצבא דראקון נותרו שניים, והבעיה הייתה שאחד החיילים הללו היה בלתי פגיע, והשני הצריך שלושה חיילים רק כדי לרטק אותו בתחום המגן שלו. הם איבדו יותר חיילים למר גויל מאשר לכל שאר הדרקונים ביחד, הוא חתק והתחמק באוויר ככל-כך מהר עד שאף אחד לא הצליח לפגוע בו, והוא עדין היה מסוגל ליראות באנשים בזמן שעשה זאת.

הארי חשב על כל מיני דרכים לעצור את מר גויל אבל אף אחת מהן לא הייתה בטוחה, אפילו להשתמש בלחץ הריחוף כדי להאט אותו (זו הייתה קרן רציפה והרבה יותר קלה לכיוון) לא יהיה בטוח מכיוון שהוא עלול ליפול מהמתאטא שלו, והוא התקשה לזכור זאת יותר ויותר כשדרמו הלהק וקפא.

זה משחק. אתה לא מנסה להרוג אותו. אל תזורך את כל התכניות העתידיות שלך בגלל משחק...

הארי הצליח לראות את התבנית, הוא הצליח לדאות את הצורה שבה מר גויל חתק באוויר, הוא הצליח לדאות متى הם צריכים ליראות כדי ליצור רשות יריות שמר גויל לא יוכל להתחמק ממנו, אבל הוא פשוט לא הצליח להסביר זאת מהר מספיק לחיללים שלו, הם לא הצליחו בהתאם מספיק טוב את היריות שלהם, ועכשו לא היו להם מספיק אנשים כדי לעשות זאת –

אני מסרב להפסיק, לא כך, לא את כל הצבא שלי לחיליל אחד! המטאטה של מר גויל פנה מהר יותר מכפי שהיא אמור להיות מושא לפנות והחל להתקerb אל הארי ואל שארית כוחותיו, הוא הרגיש את הילד לצידו נמתח, מוכן להשליך את עצמו לפני הגנרט

שלו.

לעוזול עם זה.

שרביטהו של הארי עלה, מתחזק במר גoil, תודעתו של הארי
דימתה את התבנית, ושפתיו של הארי נפתחו וקולו צrhoח –
"לומינוסלומינוסלומינוסלומינוסלומינוסלומינוסלומינס-"
ולומינוסלומינוסלומינוסלומינוס –"

* * *

כשענינו של הארי נפקחו שוב, הוא מצא את עצמו נח בתנוחה
נוחה עם ידיו מקופלות על חזחו, אווח בשרביטהו כמו גיבור שנפל
בקרב.

לאט, הארי התיישב. הקסם שלו CAB, החושה מזוירה אבל לא
מממש בלתי נעימה, דומה מאד לתחושת השရיפה ולעיפויות שבאה
בעקבות אימון גופני.

"הגנרג התעוורר!" קרא קול, והארי מצמצז והתחזק בכיוון הזה.
ארבעה מחיליו החזיקו את שרביטיהם מכונינים אל חזי כדור
פריזמטי ובוהק, והארי הבין שהקרב טרם נגמר. נכו... הוא לא
נגע מקלחת شيئا, רק התיש את עצמו, ולכן כשהתעוור, עדין
היה במשחק.

הארי חשב שהוא עומד לקבל הרצאה ממישו כזה-אור אחר על
כך שאסור לו להתייש את הקסם שלו עד שייאבד את ההכרה בגיל
משחק ילדים. אבל הוא פגע במר גoil כאשריבר שליטה בкусו, וזה
העיקר.

ואז תודעתו של הארי הבינה השלכה נוספת, והוא הביט מטה
אל טבעת הפלדה שעל זרת ידו השמאלית, וכמעט קילל בקול רם
כשראה שהיהלום הועיר נעלם ומרשםלו נח על הקruk ליד המוקם
שבו נפל.

הוא שימר את שינוי הצורה הזה במשך שבעה-עשר ימים,
ועכשיו הוא ייאלץ להתחילה מחדש.

היה יכול להיות גרווע יותר. הוא היה יכול לעשות זאת ארבעה עשר ימים מאוחר יותר, אחד שפרופסור מקונגלו היה מאשר לו לשנות צורה לסלע של אביו. זה היה שיעור טוב מאוד ללמידה בדרך הקלה.

הערה לעצמי: תמיד להסיר את הטבעת מהאצבע לפני מצוין מלאי הקסם.

האריה דחף את עצמו לעמידה, מתקשה בכך למדוי. שימוש בכל מלאי הקסם שלך לא עיף את השרירים שלך, אבל להתחמק מסביב לעצים בהחלטתך.

הוא מעד לעבר חצי הcador הסגוני שהכיל את דראקו מאלפי, שהחזיק את שרביטו מורם כדי לקיים את המגן, וחיק חיקן קר לעבר האריה.

"**אייפה החיל החמישי?**" שאל האריה.

"**אםם...**" אמר ילד שבשמו האריה לא הצליח להזכיר כרגע. "יריתி קללה שינה לעבר המגן והיא ניתה ופוגעה בלבנדר, זאת אומרת הזווית לא הייתה נכונה אבל בכל זאת..."
דראקו חיק בזחיחות בתוך המגן.

"**או תן לי לנחש,**" אמר האריה, מביט ישר בעיניהם של דראקו, "השלשות הנחמדות הקטנות הללו הן מבנים שנמצאים בשימושocabות קוסמיים מקצועיים? מורכבות מחייבים מאונמים שכולים לפגוע בקלות במטרות נעות אם הידים שלחן יציבות, ושמשלבים את הכוחות ההגנתיים שלהם כל עוד הם נשארים ביחד? בשונה מהחייבים שלך?"

הchein הזוחה נעלם מפניו של דראקו, שהיו עכשו קשות ורציניות.

"**אתה יודע,**" אמר האריה בקילולות, יודע שאיש מהאחרים לא בין את ההודעה האמיתית שעוברת בינויהם, "זה רק מאות לך שאתה תמיד צריך לפקפק בכל מה שהמודלים-ליךovi שלך עושים, ולשאול למה זה נעשה, והאם זה הגיוני לעשות זאת בהקשר שלך.

אל תשכח לישם את העצה הזו בחים האמיתיים, דרך אגב. ותודה על המטרות האיטיות והמקובצות".

מכיוון שדראקו כבר שמע את הרצאה הזו, וביטל אותה – כך הארי הניח – מתווך חסר שהארי מנסה להטוט את הנאמנות שלו הרחק מסורות טוהרדים. כמו שהוא מנסה לטעות את הנאמנות שלו. אבל הדוגמה הזו תהיה תירוץ מעולה בשבת הבאה, לטען שהטלה ספק בסמכות זו בסך הכל טכניתה מועילה לחיים. והארי יזכיר גם את הניסויים שערכן, קודם עם בודדים ואז עם קבוצות, כדי לוודא שהריעונות שלו בנוגע לחשיבות המהירות הם נכונים, כדי להדגיש את הנקודה שדראקו צריך לחשוף הזדמנויות לישם את השיטות בחיי היום-יום.

"עדין לא ניצחת, גנרט פוטר!" נחר דראקו. "אולי ייגמר לנו הזמן, ופרופסור קוירל יכריז על תיקו."

נקודה טובה ומודאגה. המלחמה נגמרה אך ורק כשפروفסור קוירל החליט, על סמך שיפותו האישית, שצבא אחד ניצח על-פי סטנדרטים אמיתיים. אין תנאי ניצחון פורמלי, הסביר פרופסור קוירל, מכיוון שהוא ימצא דרך לתחנן את החוקים. הארי נאלץ להודות שזה נכון.

והארי לא היה יכול להאשים את פרופסור קוירל על כך שלא הכריז על סיום, מכיוון שהוא זה סביר שהחיל האחרון של צבא דראון ניצח את כל חמישת השורדים מلغון הכאוס.

"בסדר", אמר הארי. "מי שהו יודע משחו על לחש המגן של גנרט מאלפיו?"

הסתבר שהמגן של דראקו היה גרסה של הפלוטן הרגיל עם כמה חסרונות, הראשון שבהם הוא שהמגן לא יכול לנוע יחד עם מטיל הלחש.

היתרון – או מנוקדת מבטו של הארי, החיסרון – היה שהיה קל יותר ללמידה אותו, קל יותר להטיל אותו, וכל הרבה יותר לשמר אותו לזמן ארוכים.

הם יצטרכו להפגיז את המגן בלחשי תקיפה כדי להפיל אותו. ונראה שדראקו מסוגל להפעיל שליטה מסוימת על זווית ההחזר שבה ניתזו לחשים.

להארי עלתה מחשבה שהוא יכול להשתמש בוינוגראדים לביססה כדי לעורם אבניים כבדות על המגן עד שדראקו לא יוכל לשמור אותו כנגד הלחץ... אבל אז האבניים עשויה ליפול ולפוגע בדראקו, ולפוצוע את הגנרטル האויב לא היה ברשותה היעדים להיום. "או", אמר הארי. "יש דבר צזה, לחשים מיוחדים חודורי מגנים?"
הין.

הארי שאל האם מישו מהחייבים שלו מכיר אותם.
איש לא הכיר.

דראקו חיך את החיקוק הזוחה שלו שוב, בתוך המגן שלו.
הארי שאל האם יש לחש תקיפה כלשהו שלא יינתן.
קליעי ברק, ככל הנראה, נטו להיספג על ידי מגנים בمكانם להינטו מהם.

... אף אחד לא ידע איך להטיל לחש הקשור לברקים.
דראקו גיחך ביהירות.
הארי נאנח.

הוא הניח במופגן את שרביטו על הקרקע.
ואז הארי הכריז, עם עיניות מסוימת בקולו, שהוא פשוט ילך ויריד את המגן בעצמו, באמצעות דרך מסוימת שתיתוثر מסתורית; וכל השאר צריכים לירוט בדראקו ברגע שהמגן שלו ייפול.

לגיונאי הכאוס נראה לחוצים.
דראקו נראה רגוע, כלומר, בשליטה עצמית.
שםיכה מקופלת דקה יוצאה מנרתיקו של הארי.
הארי התיישב ליד המגן הבוהק, ומשך את השמיכה מעל ראשו כך שאיש לא יוכל לראות מה הוא עושה – למעת דראקו, כמובן.

מנרתיקו של הארי יצאו מצבר רכב וככליים להנעה.
... הוא לא התכוון לעזוב את עולם המוגלים ולהתחליל עידן חדש של מחקר קסום ולא ללקחת עימיו שום אמצעי לייצור חשמל.
זמן קצר לאחר מכן, לגיונאי הכאוס שמעו קול של אכבעות נוקשות, ולאחריו קול פיצוח מתחת לשמייה. המגן החל לזהור יותר ויותר, ו��לו של הארי אמר, "בקשה אל תנתנו זהה להסיח את דעתכם, עניינים על גנרל מאלפיו".

המאיץ ניכר בפניו של דראקו, מלואה בזעם, רוגז ותסכול.
הארי חיך אליו, ואמר בליל קול, אסף לך אחרכך.
ואז נוראה סליל של אנרגיה ירוקה מתוך העיר והתرسק אל המגן של דראקו, שצווה כמו חתיכות של זכוכית חדה שמשופפת זו בזו, ודראקו מעז.

בפאניקה פתאומית, הארי נתק את הכלבים מהמצבר והכנס את אותם לנרטיק, הכניס את המצבר עצמו לנרטיק, ואז תלש את השמייה, חפס את השרביט ונעמד.

חיליו של הארי עדין עמדו שם, מביטים סביב בפראות.
"קונטג", אמר הארי, וחיליו עשו כמווהו, אבל הארי אפילו לא ידע לאיזה כיוון הוא צריך להפנות את המגן. "מי שהו ראה מאיפה זה בא?" ידיו נרעדו. "גנרל מאלפיו, האם תואיל בטובך לומר לי האם אתה חיסלה את גנרל גרייניג'ר?"

"ובכן לא", אמר דראקו בחומריות, "לא אוайл.
הו, לעזאזל."

תודעתו של הארי החלה לחשב, דראקו בתוך המגן, דראקו עיף ב מידת מה, הארי גם עיף, הרמוני בעיר מייודע-אייפה, הארי
וארבעה כאוטיים שנוטרו...

"את יודעת, גנרל גרייניג'ר", אמר הארי בקול רם, "באמת היה צריכה לחייב לתקוף אותה עד אחרי שנלחמתי בגנרל מאלפיו. אולי הייתה יכולה לפגוע בכל השורדים".
מקום כלשהו נשמע קול צחוקה הגבוה של לדה.

הארי קפא.

זו לא הייתה הרミוני.

היה זה אוז שהמזמור הנורא, המודר, העולץ, החל להישמע, מגיע מכל עבר.

"אל נא תפחד, ואל תירא,

בק נפגע רק אם תדרע..."

"גַּנְּגִינְגֵּר לִימָתָה!" התפזר דראקו מתחם המגן שלו. "היא העירה את החילים שלה! למה פרופסור קוירול לא – " "תן לי לנחש", אמר הארי, הבחילה כבר רוחשת בבטנו. הוא ממש שנא להפסיד. "זה היה קרב ממש קל, נכון? הם נפלו כמו זבובים?"

"כן", אמר דראקו. "פגעו בכלם בניסיון הראשון – " "הבעת ההבנה המזועזעת התפשטה מדראקו לגינויו הכאוס.

"לא", אמר הארי, "לא פגעונו."

צורות מוסות החלו להופיע מבין העצים.

"בני ברית?" שאל הארי.

"בני ברית", אמר דראקו.

"טוב", אמר קולה של גנול גרייניג'ר, וסליל של אנרגיה ירואה הבזק מתחם העצים וניפוץ את המגן של דראקו לרסיסים.

* * *

גנול גרייניג'ר בינה את שדה הקרב בתחושים סיפוק מובהקת. נותרו לה רק תשעה חיילי אורশמש, אבל זה בטח יספיק כדי לטפל בשארית כוחות האויב, במיוחד לאחר שפרואט, אנטוני וארני כבר סיינו את שרביטיהם אל גנול פוטר, שאותו פקדה להביא חי טוב, בהכרה).

זה היה רע, היא ידעה, אבל היא ממש ממש רצתה לשמהו לאיזדו.

"יש טרייק, נכון?" שאל הארי, המאמץ נשמע בקולו. "חייב

להיות טרייך. את לא יכולה פשוט להפוך לeneralית מושלמת. לא
בנוסף לכל השאר. את לא עד כדי כך סליתרין! את לא כותבת
שירה מלחיצה! אף אחד לא טוב עד כדי כך בהכל!'
גנרל גרייניגר הביטה סביב בחילוי אורדשטי, ואז הביטה חזרה
בהاري. ככל הנראה צפו בזה במסכים בחוץ.
וGENERL גרייניגר אמרה, "אני יכולה לעשות הכל אם אלמד
מספיק."

"נו באמת, זה סתם חר -"
"סוקנים".

הארי צנחה לרצפה.
"אורדשטי מנצחים", אמר קולו העצום של פרופסור קוירל,
שנשמע באילו הגיע מכל מקום ומשום מקום.
"הנחות ניצחה!" צעה גנרל גרייניגר.
"הידד?" קראו חילוי אורדשטי. אפילו הילדים מגריפינדרו
אמרו זאת, והם אמרו זאת בגאויה.
"ומה מוסר ההשכל מהקרב של היום?" שאלת גנרל גרייניגר.
"אנחנו יכולים לעשות כל דבר אם נלמד מספיק!"
והשורדים של עוצבת אורדשטי צעדו לעבר שדה הניצחון,
שרים את שיר הלחכת שלהם כשצדעו:

אל נא תפחד, ואל תירא,
בך נגע רק אם תרע,
הביתה אז אותך נשלה,
אל המקום בו טוב תושגה,
ספר להם לחבריך
עוצבת אורדשטי הם שלוחיך!

פרק בז

קטודם בקטוזום, מלך ת'.

אחריות דבר :

* * *

הארי צעד הולך ושוב בלשכת הגנרל שלו, שהיה מקום נחדך לצעידה הולך ושוב, אך לא לשום דבר אחר שהוא יכול היה לחשב עליו.

איך ?

איך ?

הרמיוני לא הייתה אמורה לנצח בקרב זהה ! לא בניסיון הראשון שלה, לא כשאינה אדם אלים מטבחה, להיות מפקדת צבאית מעולה בנוסף על כל השאר זה יותר מדי אפילה בשבילה.

האם היא קראה על הטקטיקה זו בספר ההיסטורי צבאי ? אבל זו לא הייתה רק הטקטיקה האחת זו, היא מיקמה את כוחותיה בצורה מושלמת כדי לחסום כל אפשרות נסיגת, הכוחות שלה היו מתואמים יותר משלו או משל דראקו...

האם פרופסור קוירל הפר את הבטחתו שלא לעזר לה ? האם הוא נתן לה את היומן של גנול טקטיוקס או משחו ? הארי החמץ כאן משחו. משחו בעל חשיבות מכרעת. מוחו הסתובב שחור וסחור במעגלים והוא עדין לא הצליח להבין את זה.

לבסוף הארי נאנח. הוא לא התקדם עם זה לשום מקום, והוא היה צריך ללמד את קללת המקדח המנפץ מהרמוני או ממישהו אחר עד הקרב הבא – פרופסור קוירל הסביר להاري, בקול משועשע אך עם נימה חדה של אזהרה, ש"לא חפצינו קסם למעט אלה שאתן לכם" כולל גם טכנולוגיה מוגלית ולא משנה כמה היא לא קסם. בנוסף, הארי גם היה צריך למצוא דרך להכנייע את מר גויל בפעם הבאה...

הקרבות היו שווים הרבה נקודות קוירל אם הייתה גנראל, והארי היה צריך להתחילה לעבוד אם הוא רצה לזכות במשאלת חג המולד של פרופסור קוירל.

* * *

בחדרו הפרטיא בסלית'רין, דראקו מאלפיו בהה בחלל, כאילו הקיר שמול שולחן הכתיבה שלו היה הדבר המרתק ביותר בעולם.
איך?
איך?

בדיעבד היה זה רעיון ברור ביחס למזימה ערמומית, אבל גרייניג'ר לא אמור להיות ערמומית! היא הייתה יותר מדי הפלפפית מכדי להטיל את קללת המלכה השומרית! האם פרופסור קוירל ייעץ לה למרות הבטהתו, או ש...
ואז דראקו עשה לבסוף את מה שהיה צריך לעשות הרבה קודם לכן.

מה שהוא היה צריך לעשות לאחר הפעם הראשונה שפגש את גרייניג'ר.

מה שהארי פוטר אמר לו לעשות, איין אותו לעשות, ועם זאת הארי הזהיר את דראקו שייקח זמן לגורום למועד שלו להבין שהשיטות מיוושמות על החיים האמיתיים, ודראקו לא הבין זאת עד עכשו. הוא היה יכול להימנע מכל אחת מהטעויות שלו לו רק היה מישם את הדברים שהארי כבר אמר לו –

דראקו אמר בקול רם, "אני שם לב שאתה מבולבל. הכוח שלך כריצ'ונליסט הוא יכולת שלך להיות מבולבל יותר מבדיה מאשר מממציאות..."

דראקו היה מבולבל.

לפיכך, מהهو שהאמין בו היה בדיה.

ג'ריינגר לא הייתה אמורה להיות מסוגלת לעשות את כל זה. לפיכך, היא כנראה לא הייתה מסוגלת.

אני מבטיח שלא אעזoor לנגיד ג'ריינגר בשום צורה שלא תדעו עליה.

עם הבנה פתואמית ומוזעצת, דראקו העיף דפים הצדקה, מהפש בבלגן שעל שולחנו, עד שהוא מצא את זה. ושם זה היה.

מממש ברשימה האנשים והציוויל שהוקצו לכל אחד משלושת הצבאות.

לעוזאל עם פרופסור קווריל!

דראקו קרא את זה אז וудין לא הבין את זה.

* * *

אור המשמש של אחרא-הצהרים נשפך לשלכתה של עוצבת אור-שמש, מאיר את גנרל ג'ריינגר בכיסאה כאילו בהילה מוזהבת.

"כמה זמן לדעתך ייקח למאלפי להבין את זה?" שאלת גנרל ג'ריינגר.

"לא הרבה," אמר קולונל בליז זאבייני. "אולי הוא כבר הבין. כמה זמן ייקח לפוטר להבין את זה?"
"נצח," אמרה גנרל ג'ריינגר, "אבל אם מאלפי יאמר לו, או שאחד מהחייבים שלו יבין. הארי פוטר פשוט לא חשוב בצורה כזו."

"באמת?" שאל קפטן ארני מקמילן, מרימים את מבטו מאחד

מהשולחות הפינתיים בזמן שkapten רון וויזלי קורע אותו בשחמט הם החזירו את כל הכספיות אחרי שמאלפי עזב, כמובן). "זאת אומרת, זה נראה לי די ברור. מי ינסה לחשב על כל הריעונות רק בעצמו?"

"הארי," אמרה הרמיוני, בדוק באותו הזמן שזאבי אמר, "מאליופוי."

"מאליופוי חושב שהוא הרבה יותר טוב מכלם," אמר זאבי.
"זה ארי... לא ממש רואה אנשים אחרים בצורה כזו," אמרה הרמיוני.

זה היה די עצוב, למעשה. הארי גדול מאוד, מודר לבד. וזה לא שהוא חשב במילימטרים שרך לגאונים יש זכות קיום. פשוט לא היה עולה בדעתו של מישהו בצבא של הרמיוני מלבד הרמיוני עשויים להיות ריעונות טובים.

"בכל מקרה," אמרה הרמיוני. "קפטנים וויזלי וגולדשטיין, תורכם לחשוב על ריעונות אסטרטגיים לקרוב הבא שלנו. הקפטנים מקמילן וסוזן – סליחה, אני מתכוונת מקמילן ובונז – תנשו לחשוב על טקטיות שנוכל להשתמש בהן, וכך מכך על אימונים כלשהם שאותם חשובים שכדי שננסח. אה, וכל הכבוד על שיר העזידה שלך, קפטן גולדשטיין, אני חושבת שזה היה יתרון גדול לרווח הלחימה".

"מה את תעשה?" שאלת סוזן. "וקולונל זאבי?"
הרמיוני קמה והתמתחה. "אני אנסה לחשוב מה הארי פוטר חושב וקולונל זאבי ינסה לגלות מה דראקו מאליופוי עשו לעשות ושנינו נצטרף אליכם אחרי שנחשוב על משהו. אני הולכת לטיליל בזמן שאני חושבת. זאבי, רוצה לבוא?"

"כן, גנרטל," אמר זאבי בזנקשות.

זו לא הייתה אמרה להיות פקודה. הרמיוניナンנה לעצמה קלות. ייקח זמן להתרגל לזה, ואפילו שהרעיין הראשון של זאבי בהחלה עבר, היא לא הייתה בטוחה לגמרי שה"תערובת תMRIיצים

חיוביים ושליליים", כפי שניסח זאת פרופסור קוירל, חספיק כדי לשמר את הסליתרין לצד שלה עד דצמבר, כשבגידות יותרו לראשונה....

בנוסף, עדין לא היה לה שום מושג מה תעשה עם משאלת חג המולד של פרופסור קוירל. אולי היא פשוט תשאל את מנדי אם היא רוצה שהוא כשיגיע הזמן.

פרק ב' ז

אייפולדoid: תייפול כוֹן עֲזָקָה

"אבל המנהל", טען הארי, נימת ייאוש קלה בקולו, "להשאיר את כל הנכסים שלי מאוחדים בכספי אחת מלאה במטעות זהב – זה מטורף, המנהל! זה כמו, לא יודע, לבצע ניסויי שינוי צורה בלי להתייעץ עם סמכות מוכרת! פשוט לא מתנהגים כך עם כספ!" מפניו של הקוסם הזקן – מתחת לכובע חג עלייז שנראה כמו תאונה נוראית בין מכוניות מבד אדום וירוק – נשקף אל הארי מבט עצוב וקדר.

"אני מצטער, הארי", אמר דמלדור, "ובהחלט מתנצל, אבל שליטה על נכסיך הפיננסיים תיתן לך הרבה יותר מדי חופש פעללה".

פיו של הארי נפתח אך שום קול לא יצא. הוא לא ידע מה להגיד.
"אני ארצה לך למשוך חמיש אוניות למתחנות חג מולד", אמר דמלדור, "שזה יותר ממה שילד בגילך אמרור להוציא, אך לא מהו זה סיכון, אני חושב".

"אני לא מאמין שאמרת את זה!" המיללים ניתזו מפיו של הארי.
"אתה מודה שאתה כזה מניפולטיבי?"

"מניפולטיבי?" אמר הקוסם הזקן, מהHIGH קלות. "לא. מניפולטיביות הייתה לא להודות בכך, או אם היה לי מניע עמוק יותר מעבר למובן מלאיו. זה די ברור, הארי. אתה עדין לא בשל לשחק את המשחק, וזה יהיה טיפשי تحت לך אלף אוניות שאיתן תוכל לבגן את הלווח".

* * *

השאון וההמולח של סמתת דיאגון התגברו פי מאה ככל שהתקרב חג המולד. החנוונות נעטפו בהילות זזהרות של קסמים שניצזו והבהיקו כאילו שאוירת החג עמדה להתפוצץ ולהפוך את כל האזרע למכתש חגיגי. הרחובות היהו כה עמוסים במכשפות וкосמים בגדים חגיגיים ורוועשים עד שהעניינים היו תחת התקפה כמעט באוטה מידת כמו האזונים; והיה פשוט ברור – מהגיון המדדים של הקוניים – שסמתת דיאגון נחשכה לאטרקציה בין לאומיות. היו שם מכשפות עטופות ביריעות بد ענקיות, כמו מומיות חנותות במגבת, קוסמים בכובעים רשיימים ובחלווי אמבטיה, ילדים קטנים, כמעט פעוטות, מוקשטים באורות זהירות כמעט כמו החנוונות, הולכים בארץ הפלאות הקסומה הזה, יד ביד עם הוריהם, שנתנו להם לצרוח כאוות נפשם. זאת הייתה העונה לשמה.

ובאמצע כל האור והשמחה, פיסה של לילה שחור משחור. אטמוספירה קרה ואפלה שפינתה מרחק יקר של מספר צעדים אפילו בתוך הדוחק.

"לא", אמר פרופסור קוירל, בעווית של גועל, כאילו בדיק על מהו שבנוסף לטעמו הדוחה היה גם פסול מוסרית. היה זה מבט קודר, מהסוג שאדם וגיל היה עוטה לאחר שלקח נגיסה מפשטידתבשר, וgilיה בשער קוב של גורי חתולים.

"נו, בחין", אמר הארי, "בבודאי יש לך איזה שהוא רעיון."

"מר פוטר", אמר פרופסור קוירל, שפתיו מתוחות בכו, "הסכמתי לשמש כמבוגר אחראי במסע זהה. לא הסכמתי ליעץ לך בבחירה מתנות. אני לא משתף בחג המולד, מר פוטר."

"מה עם מולד ניוטון?" אמר הארי בעלייזות. "איזק ניוטון אמרת נולד ב-25 בדצמבר, שלא כמו דמיות ההיסטוריות אחרות אני יכול לציין."

זה לא הרשים את פרופסור קוירל.
”תראה”, אמר הארי, ”אני מצטער, אבל אני חייב לעשות משהו
מיוחד עבור פרד וג'ורג’, ואין לי מושג מה האפשרויות שלי.”
פרופסור קוירל השמיע קול המהום מהורר. ”אתה יכול
לשאול איזה בני משפחה הם הcli לא אוהבים, ולשכור מתנקש. אני
מכיר מישהו ממשלה גולה מסוימת שהוא די מוכשר, ויתן לך
הנחה על יותר מוויולי אחד.”
”בhart מולד זה”, אמר הארי בקול נמרך, ”תן לחביריך את
מתנת... המות.”

זה גורם לפروفסור קוירל לחיק, חירך שהשתקף גם עיניו.
”ובכן”, אמר הארי, ”לפחות לא הצעת שאני אקנה להם
עכברוש מהמד –” פיו של הארי נסגר בנקישה, והוא התחרט על
AMILותיו כמעט באותו הרגע שהן יצאו מפיו.
”סליחה?“ אמר פרופסור קוירל.

”שום דבר“, אמר הארי מיד, ”סיפור טיפשי ואורך.“ ולספר
אותו נראה אייכשהו שגוי, אולי בגלל שהארי חש שפרופסור
קוירל היה צוחק אפילו אם ביל וויזלי לא היה מחלים והכל היה
בא על מקומו בשלום...
ואיפה פרופסור קוירל היה שהוא מעולם לא שמע את הסיפור?

הארי קיבל את הרושם שכולם בבריטניה הקסומה ידעו.
”תראה”, אמר הארי, ”אני מנסה לקבע את הנאמנות שלהם
כלפי, אתה מבין? להפוך את תאומי וויזלי למשרתים שלי? כמו
שהולך הביטוי: חבר הוא לא מישהו משתמשים בו פעמי אחת
וזורקים, חבר הוא מישהו משתמשים בו שוב ושוב. פרד וג'ורג'
הם שניים מהחבריים השימושיים ביותר שיש לי בהוגוורטס, ואני
מתכוון להשתמש בהם שוב ושוב. כך שאם תעוזר לי להיות
סליתריני, ולהציגו משהו שהם יהיו מאוד אסורי תודה לקבל...“
הקול של הארי השתתק בהדרגה מזמין.
אתה פשוט צריך לשוקם דברים בצורה הנכונה.

הם הילכו עוד כבorth דרך לפני שפרופסור קוירל דיבר שוב, חוסר שביעות רצון בולט בקולו. "התאומים וויזלי משתמשים בשרביטים מיד שנייה, מר פוטר. כל קסם שהם יטילו יהיה תזכורת לנדיבותך".

הארי מחה כף בהתרגשות. פשוט להפקי את הכסף בחשבונו – אצל אוליבנדר, ולהגיד למר אוליבנדר לא להחזיר אותו לעולם – לא, עדיף, לשלווח אותו לולוצים אלףוי אם התאומים לא יופיעו לפני תחילת שנת הלימודים הבאה שלהם. "זה מבריק, פרופסור!" פרופסור קוירל לא נראה כאילו הוא מעיריך את המחמה. "אני מניח שאני יכול לסייע את חגי המולד ברוח כזאת, מר פוטר, אם כי רק בקושי". ואז הוא חיך קלות. "כמובן שהזעה עלה לך ארבע עשרה אוניות, ויש לך רק חמיש".

"חמש אוניות", אמר הארי, בחרחוור זעם, "עם מי בדיקת המנהל החושב שהוא מתעסק?"

"אני חושב", אמר פרופסור קוירל, "שפסות לא עליה בדעתו לחושש מההשלכות של הפנית כושר ההמצאה שלך למטרת השגת כספים. על אף שהזעה נבון מצד להפטיד, ולא להפוך את זה לאיום מפורש. מתוך סקרנות, מר פוטר, מה הייתה עשוה אם לא הייתה מפוארת. מפנה את גבי בשעומם בזמן שאתה, בהתרסה ילדותית, משכת שווי של חמיש אוניות בגוזים?"

"ובכן, הדרכּ הקלה ביותר הייתה ללוות כסף מדראקו מאלפי", אמר הארי.

פרופסור קוירל גיחך לרגע. "ברצינות, מר פוטר."

רשמתי לפנוי. "כנראה הייתה עשוה כמו הופעות סלב. לא הייתה עשוה משהו שייזען את המערכת הכלכלית רק כדי להשיג כסף לבזבוזים." הארי בדק, והותר לו לשמור את מוחול-זמן בזמן שהוא יצא הביתה לחופשה, כדי שמחזור השינה שלו לא ישתבש. אבל מצד שני, ייתכן שמי שהו פוקח עין ומ Chapman סוחרים קסומים. הטריך עם הזהב והכסף דרש עבודה הצד המוגלגי, וכיסף

התחלתי, והגובלנים היו עלולים להתחילה לחשוד אחרי הסיבוב הראשון. ולפתוח בנק אמיתי היה דורש הרבה עבודה... הארי לא לغمרי פיתח שיטות צבירת כסף שהיו מהירות, ודאיות ובטוחות, או הוא ממש שמח לגנות שקל כל-כך לעבוד על פרופסור קוירל.

”אני מ庫ווה שהמש האוניות האלו יספיקו לך, הוואיל וספרת אותן כה בזירות”, אמר פרופסור קוירל. ”אני בספק אם המנהל יסכים לסמוק עליי עם המפתח לכסתת שלך שנייה, לאחר שיגלה שעבדת עליי.”

”אני בטוח שעשית כמויטב יכולתך”, אמר הארי בהכרת תודה عمוקה.

”האם אתה צריך את עזרתי במציאת מקום בטוח לכל הגוזים האלה, מר פוטר?”

”ובכן, סוג של”, אמר הארי, ”האם אתה מכיר הזדמנויות השקעה טובות, פרופסור קוירל?”

ושניהם הילכו הלאה, בכדורי הבידוד השקט והקטן שלהם, דרך ההמוניים הבוהקים והסואניים. ואם הייתה מסתכל מקרוב, יכולת לראות שהיכן שם עברו, ענפים עמוסים-על-עלים דהו, פרחים נבלו, וצעצועי ילדים שניגנו בפעמוניים עלייזים שנינו את הטון שלהם לצלילים מאיים יותר.

הארי שם לב, אך לא אמר שום דבר, רק חיך לעצמו חיק קטן. לכל אחד הייתה את הדרך שלו להציג את החגיגים, והגרינץ' היה חלק מהג המולד בדיווק כמו סנטה.

פָּדָק ۵

תְּעִירַת פִּיאָוֶס, מַלְקָא

אני פשוט מಡלם לעצמי, שוב ושוב, עד שאני יכול להירדם: הכל מסתכם בגע'י. קי. רולינג.

* * *

הגירושה של תורה החלטות שמופיעה בפרק זה אינה הגירושה הדומיננטית באקדמיה. היא מבוססת על מהו שנקרא "תיאוריות ההחלטה העל זמנית" אשר מפותחת בעת ע"י (בין השאר) גاري דרשר, וואדי די, ולדימיר נסוב, וכו... (משתעל קלות) על ידי.

* * *

החלק המפחד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה. "אלבוס", אמרה מינרווה, לא מנסה אפילו להסתיר את הדאגה בקולה כששניהם נכנסו לאולם הגדול, "חייבים לעשות מהו". האוירה בהוגוverts לפניו חג המולד הייתה בדרך כלל עליזה וחגיגית. האולם הגדול כבר קושט בירוק ואדום לזכר סלית'רין וגריפינדור אשר חתונתם בחג המולד הפכה לסמלה של ידידות העולה על בתים או נאמניות, מסורת עתיקה כמעט כמו הוגוverts עצמו שאיפלו התפשטה לארכוז מוגלאיות.

עכשו התלמידים האוכלים ארוחת הערב שלחו מבטים חמושים מאחוריו גבם, או נעזו מבטים זועמים בשולחנות الآחרים, ובשולחנות אחדים התווכחו בלחט. ניתן היה לתאר את

האויריה כמתוחה אולי, אבל המשפט שעבר במחשבתה של מינרווה היה דרגת זהירות מסווג חמישי.

כח בית-ספר המחולק לאربעה בתים...

בכל שנה, הוסף שלושה צבאות שלוחמים זה בזה.

והחולקה לדרךן, אורדנש וכאוס התפשטה מעבר לתלמידי השנה הראשונה. הם הפכו להיות הצבאות של אלה שלא היה להם צבא משליהם. תלמידים לבשו סרטי זרוע עם סמל של אש או סמיילי או יד מורה, והטילו קללות אחד על השני במסדרונות. כל שלושת הגנרים מהשנה הראשונה אמרו להם להפסיק – אףלו דראקו מאלפי הקשיב לה והנהן ברצינות – אבל הלאורה מעריצים שלהם לא הקשיבו להם.

דמלדור הביט בשולחנות במבט מרוחק. "בכל עיר", ציטט הקוסם הוזן בשקט, "האוכלוסייה חולקה מזה זמן רב לפלגים הכהולים והיווקים... והם נלחמים ביריביהם ללא ידיעה לשם מה הם מסכנים את עצמם... כך פושט בהם העוניות חסרת הסיבה כלפי בני עמם, ובשם זמן אינה פוסקת או נעלמת, שכן היא אינה משארה מקום לקשרי נישואין או חברות, וזהו המקראה אףלו אם אלו אשר שונים ביחסם לצבעים הם אחים או בני משפחה. אני, מצדדי, אין יכול לקרוא לדבר זה בשם אחר חוץ ממחלת נפש..."

"אני מצטערת", אמרה מינרווה, "אני לא – "

"פרוקופיוס", אמר דמלדור. "הם לקחו את מירוצי המרכבות שלהם מאר ברצינות, באימפריה הרומית. כן, מינרווה, אני מסכים שחייבים לעשות משהו."

"בהקדם", אמרה מינרווה בקול אףלו יותר נמוך. "אלבוס, אני חושבת שהזח חייב להיעשות לפני שבת."

ביום ראשון, רוב התלמידים יעצרו את הוגוורטס לבנות את החגיגים עם משפחותיהם. שבת הייתה מועד הקרב האחרון של שלושת הצבאות אשר יכריע את גורל משאלת חג המולד המkolלת של פרופסור קוירל.

דמלדור הביט לעברה, בוחן אותה ברצינות. "את חוששת
שהיה פיצוץ, ומישהו יפגע.
מינרווה הננהנה.

"וואז פרופסור קוירל יואשם בזה."

מיןרווה הננהנה שוב בהבעה מתחה. היא כבר מזמן השכילה
להבין את הדרכיהם בהם פרופסורים להגנה מפני כוחות האופל
פוטרו. "אלבוס", אמרה מינרווה, "אנחנו לא יכולים לאבד את
פרופסור קוירל עכשו, אסיד לנו! אם הוא ישרוד את ינואר,
תלמידי השנה החמישית שלנו יעברו את מבחני הבגרות שלהם;
אם הוא יישאר עד מרץ, תלמידי השנה השביעית יעברו את
הכשייפומטרי; הוא מתќן שנים של הזנחה תוך חודשים, דור שלם
יגדל כשהוא מסוגל להגן על עצמו על אף קללה אדרון האופל –
אתה חייב לעזור את הקרב, אלבוס! אסור את קיום הצבאות
עכשו!"

"אני לא בטוח שהפרופסור להtagוננות יקבל את זה יפה", אמר
דמלדור, מביט לעבר השולחן הראשי בו קוירל רieur לתוך המرك
שלו. "הוא נראה מאד קשור לצבאות שלו, על אף שבזמן שהסכמתי
חשתי שהוא ארבעה בכל שנה". הקוסם הזקן נאנח. "איש פיקח,
כנראה שבעל כוונות טובות, אבל אולי לא פיקח מספיק, אני
חופש. ולאסור על קיומם של הצבאות גם עשוי לגרום לפיצוץ."

"אבל אם כך, אלבוס, מה תעשה?"

הקוסם הזקן זיכה אותה בחיזוק קליל. "ובכן, אני אזומות מזימה,
כמובן. זה יהיה האופנה החדשה בהוגוורתס."

ואז הם הגיעו קרוב מדי לשולחן הראשי מכדי שמיןרווה תוכל
להגיד משהו נוסף.

* * *

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.
הקרב הראשון בדצמבר היה... מבולגן, או כך דראקו שמע.

הקרב השני היה מופרע.

והבא יהיה גרוע יותר, אלא אם שלושתם ביחד יצליחו בניסיונם האחרון הנואש לעצור את זה.

"פרופסור קוירל, זה טירוף", אמר דראקו בבבותות. "זה כבר לא סליטירין, זה פשוט..." דראקו מצא את עצמו חסר מילים. הוא הניף את ידיו באוויר בחוסר אונים. "אתה כבר לא יכול לבצע מזימות אמיתיות עם כל מה שאתה לך כאן. בקרב האחרון, אחד מהחייבים שלי זיף התאבדות. ישנו הפלפפאים שמנסים לתוכנן מזימות, והם חושבים שהם מסוגלים, אבל הם לא. דבריהם קורים באקרואיות עכשו, וזה כבר לא קשור בכלל למי יותר חכם או איזה צבא נלחם יותר טוב, זה...". הוא אפילו לא היה יכול לתאר את זה. "אני מסכימה עם מר מאלפי", אמרה גרייניג'ר בטון של מי שמעולם לא ציפתה לשمواע את עצמה אומרת את המילים האלה. "להתיר בגידות לא עובד, פרופסור קוירל."

draako ניסה לאסור על כולם בצבא שלו לתוכנן מזימות חזן ממנו, וזה פשוט הפק את כל המזימות לחשאיות, כי אף אחד לא רצה להישאר מחוץ למשחק בזמן שככל החיילים בצבאות האחרים צו לתוכנן מזימות. אחרי ההפסד ה措וב בקרב הראשון, והוא ויתר וביטל את האיסור בסוף, אבל בשלב הזה החיילים שלו כבר התחילה לפעול בהתאם לתוכניות האישיות שלהם, ללא שום ארגון מרכזי.

אחרי שסיפרו לו את כל התוכניות, או מה שהחייבים שלו טענו שהיו התוכניות שלהם, דראקו ניסה לפתח תוכנית לניצחון בקרב האחרון. התוכנית דרששה שהרבה יותר משלושה דברים יקרו כנדיר, ודראקו השתמש באינסנדיי על הניר ואוודטו כדי להעלים את האפר, כי אם אבא היה רואה את זה, הוא היה מנשل אותו מהירושא.

פעפפיו של פרופסור קוירל היו סגורים למחצה, הסנטר שלו נשען על ידיו כשהוא נשען קדימה על השולחן שלו. "וואתה, מר

פוטר?" שאל הפרופסור להגנה. "האם גם אתה מסכים לבקשתה?"
כל מה שנחנו צרייכים לעשות זה לירות בפראנץ פרדיננד
ונוכל להתחיל מלחמת העולם הראשונה", אמר הארי. "זה הגיעו
לכאות מוחלט. אני לגמרי בעד."

"האר! !" אמר דראקו בתדהמה מוחלטת.
הוא אפילו לא שם לב עד רגע לאחר מכן שמדובר כמו גרייניג'ר.
בדיק באומה זמן ובדיק באותו תון מתרעם כמו גרייניג'ר.
גרייניג'ר שלחה אליו מבט מופעת, ודראקו שמר על הבעת פנים
נייטרלית בקפידה. אופס.

"כן!" אמר הארי. "אני בוגד בכם ! בשניכם ! שוב ! הא הא !"
פרופסור קוירל חיך קלות, למרות שעיניו היו עדין סגורות
למחצה. "ולמה, מר פוטר ?"
כי אני חושב שאני יכול להתמודד עם כאוס יותר טוב מהעלמה
גרייניג'ר או מר מאלפיו", אמר הבוגד. "המלחמה שלנו היא
משחק סתום אפס, וזה לא משנה אם זה קל או קשה מבחינה
מוחלטת, אלא רק מי מצלה יותר או פחות".

הארי פוטר למד הרבה יותר מדי מהר.
עיניו של פרופסור קוירל נעו מתחתי לעפעפיו לעבר דראקו, ואז
לעבר גרייניג'ר. "למען האמת, מר מאלפיו, העלה גרייניג'ר, פשוט
לא הייתה יכולה להיות עם עצמי אם הייתה עוזרת את הקטסטרופה
המופלאה הזאת לפני שיאה. אחד מהחייבים שלכם הפק לסתוכן
מרובע."

"מלובע?" אמרה גרייניג'ר. "אבל יש רק שלושה צדדים
במלחמה !"

"כן", אמר פרופסור קוירל, "היתה חושבת כך, לא פלא. אני לא
בטוח שאייפעם בהיסטוריה היה סוכן מרובע, או איזה שהוא צבא
עם אחוזה כה גבוהה של בוגדים אמיתיים ומזוייפים. אנחנו מגלים
עלמות חדשים, העלה גרייניג'ר, ואני יכולם לותר עכשוו".
draako עזב את משרדו של פרופסור להגנה בשינויים חורקoot,

וגריינְגֶר נראית אפִילו יותר עצבנית לידו.

"אני לא מאמין שעשית את זה, הארי!" אמרה גריינְגֶר.

"מצטער," אמר הארי, לא נשמע מצטער כלל, חיווך מרושע על פניו. "תזכיר, הרמוני, זה רק משחק, ולמה שرك לגורליהם כמוינו? יהיה מותר לרוקם מזימות? וחוץ מזה, מה שניכם תעשו בעניין?"
תחברו יחד נגדי?"

דראקו החליף מבטים עם גריינְגֶר, מודיע בכך שהפנים שלו היו מתחומות כמו שלה. הארי הסתמן, באופן גלי ומתגרה יותר ויוטר, על הסיור של דראקו לשתק פעליה עם הילדה הבוצדמית. וממש התחל להיאמס על דראקו האופן שבו הארי השתמש בזה נגדו. אם זה ימשיך ככה הוא ישלב כוחות עם גריינְגֶר רק כדי לכש את הארי פוטר, וזה נראה כמה הבנ'בוצדמית יאהב את זה.

* * *

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

הרמוני הסתכלה על הקלף שזאבייני נתן לה, מרגישה חסרת אונים לחלוטין.

היו שמות, וקווים המחברים את השמות לשמות אחרים, וחלק מהקווים היו בצבעים אחרים ו...
תגיד לי," אמרה גנרל גריינְגֶר, "יש מישחו בצבא שלי שהוא

לא מרגל?"

הם לא היו במשרד, אלא בכיתה אחרת, נטושה, והם היו בלבד; בغال שקולונל זאבייני אמר, שעכשו זה כמעט וודאי שאחד הקפטנים שלה בוגד. ככל הנראה קפטן גולדשטיין, אם כי זאבייני לא ידע בוודאות.

השאלת שלה העלה חיווך אירוני על פניו של הסלית'רין הצעיר. בליעו זאבייני תמיד בא בגישה מזוללת כלפיה, אך לא ביטה זאת בצורה גלויה. בטח לא באotta הרמה כמו הזולול שהפגין כלפי דראקו מאלפי, או הטינה שפיתה כלפי הארי פוטר. היא חששה

בהתחלת שזאבני בוגד בה, אבל הוא נראה נואש להוכחה שהגנולים האחרים לא היו יותר טובים ממנו. והרמיוני חשבה שבעוד שזאבני נראה היה מוכר אותה בשמחה לכל אחד אחר, הוא לעולם לא יתן למאלוויו או להאריו לנצח.

"רוב החיללים שלך עידין נאמנים לך, אני די בטוח", אמר זאבני. "פשוט אף אחד לא רוצה להפסיד את כל הכייף". המבט מלא הבוז שעלה פניו הסלתיירין הראה בברור מה הוא חשב על אנשים שלא לקחו תכנון מזימות ברצינות. "או הם חושבים שהם יכולים להיות סוכנים כפולים ובסוד לעובוד גם בשביבנו בזמן שהם מעמידים פנים שם בוגדים בנו".

"זה גם נכון לכל מי שבכבודו האחרים שאומר שהוא רוצה להיות מרגל לנו", אמרה הרמיוני בזיהירות.

הסלתיירין הצער משך בכתפיו. "אני חושב שעשיתי עבודה טובה בלבור מי באמת רוצה לבוגד במאלווי, אני לא בטוח שמשהו באמת רוצה לבוגד בפוטר לטובתך, אבל נוט בודאות יבוגד בפוטר לטובה מאלווי ומכיון שלחתי את אנטויסל אליו כביכול מטעם מאלווי ואנטויסל בעצם מדוחת לנו, זה כמעט טוב כמו – "

הרמיוני סגרה את עיניה לרגע. " אנחנו הולכים להפסיד, נכון?" "תrai", אמר זאבני בסבלנות, "את מוביילה כרגע בנקודות קווירל. אנחנו צריכים לא להפסיד את הקרב הזה לגמרי ויהיו לך מספיק נקודות קווירל לזכות במשפט ח' המולד".

פרופסור קווירל הכריז שהקרב האחרון ייעל בשיטת ניקוד רשמי, דבר שהתקבש לעשות בכדי למנוע וויכוחים לאחר הקרב. כל פעם שאתה יורה במשהו, הגנול של הצבא שלך יקבל שתי נקודות קווירל, ופעמון יצלצל ברוחבי שטח הקרב (הם עדין לא ידעו אם יילחמו, אם כי הרמיוני קיוותה שזה שוב יהיה בעיר, שבו אורד שמץ הצלicho בעבר היטב) וגובה הצליל יספר איך צבא זכה בנקודות. ואם משיחו יזיף שפגעו בו, הפעמון יצלצל בכל

זאת, ואחריכך הפעמון יצלצל פעמיים, לאחר זמן לא מוגדר, בכדי לציין את ביטול הניקוד. ואם תכרי שם של צבא, תצעק "למען אורד-شم"! או "למען כאוס!" או "למען דרקון!", זה ישנה את השVICות שלך לאותו הצבא...

אפילו הרמוני יכול לראות את הפגם באוסף החוקים הזה. אבל פרופסור קוירל הוסיף והכריז שם במקור שוכת לאורד-شم, איש לא יכול לירוח בן בשם אורד-شم - למשה, ניתן היה לירוח בן בשם אורד-شم, אך אורד-شم יאבדו נקודת קוירל אחת, שתסומן בצלצול משולש. דבר זה ימנע ממק לירוח בחילילים שלך להשתגט נקודות, ויפעל נגד התאבדות לפניו מגע עם האויב, אבל עדין יוכל לירוח במרגלים אם תהיה חייב.

נכון לעכשו, להרמוני היו מאתיים ארבעים וארבע נקודות קוירל, למאלפי היו מאתיים ותשעים-שרה, ולהארי היו מאתיים עשרים ואחת. והוא עשרים וארבעה חילילים בכל צבא.

"או אנחנו נלחמים בזהירות", אמרה הרמוני, "ופשוט מנסים לא להפסיד ביתר מדי".

"לא", אמר זאבי. פני הסלית'רין הצער היו רציניות עכשו. "הבעיה היא שגם מאלפי ופוטר יודעים שהdrok היחידה שלהם לנצח היא לשלב כוחות ולרשך אותו, ואו להילחם ביניהם. אז הנה מה שאני מציע שנעשה - "

הרמוני עזבה את הcliffe מבולבלת. התכנית של זאבי לא הייתה התכנית המובנת מaliasה. היא הייתה מוזרה ומורכבת ומסובכת ומסוג התכניות שהיא ציפתה שהארי ימציא, לא זאבי. זה הרגיש לה לא נכון שהיא בכלל יכולה להבין תכנית כזו. המצנפת הייתה ממיינת אותה לסלית'רין, אילו זה היה נראה שהיא יכולה להבין תכניות כאלה...

* * *

החלק האדריר היה כמה מהר הוא הצליח להגבר את הכאוס

מהרגע שהוא התחליל לieszות את זה בכוננה. הארי ישב במשרד שלו. הוא קיבל את הסמכות להזמין רהיטים מגדרוני הבית, אז הוא הוזמן כס מלכות ווילונות בצדUi שחוור ארגמן. אור אדום כדם, משולב בצללים, נשפך על הרצפה. משהו בהاري הרגיש כאילו הוא סוף הגיע הביתה. לפניו עמדו ארבעת סגני הכאוס, המשרותם הכי אמינים שלו, ואחד מהם היה בוגר.

ככה. ככה החיים צריכים להיות.

"התאספנו", אמר הארי.

"תנו לכואס לשולט", קראו ארבעת הסגנים במקלה.

"הרחפת שלי מלאה בצלופחים", אמר הארי.

"אני לא אקנה את התקלilet הזה, הוא שROT", אמרו במקלה ארבעת סגנינו.

"מיסים קייו פסמרקחים".

"זקzuוני צרלל !"

בזאת הסתיים טקס הפתיחה.

"איך מתקדם הבלבול ?" שאל הארי בלחישה יבשה כמו הקיסר פלפטין.

"מתקדם היטב, גנREL כאוס", אמר נויל בטון בו השתמש לנושאים צבאים, טון כה עמוק שהילד נאלץ לעצור ולהשתען לעיתים קרובות. סגן הכאוס היה לבוש למשעי בגדימות בית-ספר שחומות, בעלות שלולים צהובים של בית הפלפאפ, ושערו היה מחולק ומסורק במראה הרגיל המתאים לילדים רציני. הארי חיבב את חוסר ההתאמה שכרך יותר מאשר כל הגדימות שניסו. "הלויגונרים שלנו התחללו חמיש מזימות חדשות מאז אTEMOL בערב."

הארי חייך ברשעות. "האם יש סיכוי שאחת מהן תעבור ?"

"אני לא חושב", אמר נויל מכואס. "הנה הדוי'ח".

"מצוין", אמר הארי, וצחק חזוק מקפיא בЛОוקחו את הקלק' מידי נויל, מנסה כמוيط יכולתו להישמע כאילו הוא נחנק מאבק. זה

העליה את סך המזימות לשישים.
דראקו מוזמן לנסות להתמודד עמו זה. הוא מוזמן לנסות,
ובאשר לבלייז זאבייני...

הארי צחק שוב, והפעם הוא אפילו לא היה צריך להתאים
להיישמע מרושע. הוא ממש היה צריך לשאול קנייזל מהר ממי שהו
לטובת ישיבות הוצאות האלו, כדי שייהיה לו חתול לLEFT בזמן שהוא
עשה את זה.

"האם הלגיוון יכול להפסיק לתוכנן מזימות עכשו?" שאל פיניגן
מכאוס. "אני מתכוון, אין לנו מספיק מהן?"
לא, אמר הاري בפשטות, "לעולם לא יהיה לנו מספיק
מזימות".

פרופסור קוירל אמר את זה בצורה מושלמת. הם מתחוו את
הגבולות וחוקק יותר, אולי יותר מכמה שהם נמתחו אייפעם;
והاري לא יכול היה להיות עם עצמו אם הוא היה מפסיק עכשו.
דפקה נשמעות על דלת.

"זה בודאי גנרט דראקון", אמר הاري, מחייך ברשעות נבואה.
הוא מגיע בדיקוק כפי שציפיתי. הכנסו אותו פנימה וצאו החוצה."
וארבעת הסוגנים דשדשו החוצה, שלוחים מבטים אפלים כלפי
draako כשגרל האויב נכנס למארה הסודית של הاري.
אם לא ירשו לו לעשות את זה כשהוא יהיה גדול, הاري פשוט
הולך להישאר בין אחת-עשרה לנצה.

* * *

המשה טפטעה דרך הוילונות האדומים, שלוחת קרניזים בצבע
דם לרוקד על הרצפה שמאחורי כסאו המרווד והגדול-על-מידתו
של הاري, שניצץ בזחב וכסף, לו הاري התעקש לקרוא כס-מלכות.
(דראקו התחיל להרגיש הרבה יותר משוכנע שהוא עושה את
הדבר הנכון בחילתו להפיל את הاري לפני שהוא יוכל להשתלט
על העולם. draako לא יכול לדמיין אפילו איך זה יהיה לחיות תחת

שלטונו).

"ערב טוב, גנרייל דראקון", אמר הארי פוטר בלחישה צוננת.
"הגעתה בדיקוק כפי שציפיתי."

זה לא היה מפתיע, בהתחשב בכך שדראקו והארי תיאמו את
זמן הפגישה מראש.

וזה גם לא היה ערבי, אבל דראקו כבר ידע שאין טעם להגיד
משהו.

"גנרייל פוטר", אמר דראקו, באופן המכובד ביותר שהצליח,
"אתה יודע שני הצבאות שלנו צריכים לעבוד יחד כדי שאחד
مائיתנו יוכל לנצח ולזכות במשאללה של קוירל, נכון?"

"מוססכים", לחשש הארי, כאילו חשב שהוא לחשן או משהו.
אנחנו חייבים לשתף פעולה כדי להשמיד את אורישם, ורק אז
יהלחם בינוינו. אבל אם אחד מאיתנו יבוגד בשני מוקדם יותר,
הבודג יזכה ביתרונות בקרוב שלאחר מכן. והגנרטית של אורישם,
שידועה את זה, תנסה לגרום לכל אחד מאיתנו לחשוב שהשני בגדי
בו. ואני ואתה, שודעים את זה, נתפתה לבוגד אחד בשני ולהעמיד
פניהם שזו תחבולת של גריינגר, וגריינגר יודעת את זה, גם כן".
draako הנהן, עד כאן הכל היה מובן מאליו. "וז... שנינו רוצחים
לק לנצח, ואין אף אחד אחר שייעניש אותנו אם אחד מאיתנו
יבוגד..."

"בדיק", אמר הארי פוטר, פניו הופכות לדרצינות. "אנחנו
ניצבים בפני מקרה אמיתי של דילמת האסיר".

דילמת האסיר, לפי הדרכתו של הארי אמרה כך: שני אסירים
נאסוו בתאים נפרדים. יש ראייה נגד כל אחד מהאסירים, אבל רק
ראייה חקלית, מספיק לעונש של שנתיים מאסר לכל אחד. כל אסיר
יכול להחיליט האם לבוגד – להעיד נגד השני במשפט; זה יוריד
מעונשו שנה אחת, אך יוסף שנתיים לעונשו של השני. או כל אסיר
יכול להחיליט לשתף פעולה – לשמור על שחיקה. כך שם שני
האסירים יבגדו ויעידו אחד על השני, שניהם ירצו שלוש שנים

בכלא; אם שניהם ישתפו פעולה וישתקו, שניהם ירצו שנתיים בכלא; אבל אם אחד יגונן והשני ישתחף פעולה וישמר על שתיקה, הבוגד ירצה רק שנה אחת, ומשתף הפעולה ירצה ארבע שנים. ושני האסירים חיברים להחלטת מבלתי לדעת מה בחור השני, ואיש מהם לא יוכל לשנות את ההחלטה לאחר מכן.

דראקו ציין שגם שני האסירים היו אוכלי-המוות במלחמה הקוסמית, אדון האופל היה הורג כל בוגד. הארי הנגן אמר שזו הייתה דרכם אחת לפתור את דילמת האסיר – ולמעשה שני אוכלי-המוות היו ווצים שהייתה אדון אופל בדיק מסיבה זו.

(דראקו ביקש מהארי לעזרו ולתת לו לחשב כמה דקות לפני שהם ממשיכים. זה הסביר בצורה טובה להרבה על למה אביו והחברים שלו הסכימו לשרת תחת אדון אופל שלעתים קרובות היה לא נחמד כלפיהם...).

למעשה, אמר הארי, זו הייתה פחות או יותר הסיבה שאנשים הקיימו לעצם ממשלות – אתה אולי תוכל להרוויח אם תגונוב ממי שהוא אחר, בדיק כmo שככל אסיר יכול להרוויח מבגידה בדיימת האסיר, אבל אם כולם ייחסבו כך, יהיה במדינה תהו ובוהו ולכלום יהיה רע יותר, כמו במקרה שבו שני האסירים בוגדים. אז אנשים נתונים לממשלות לשלוות בהם, בדיק כי שאותל-המוות נתנו לאדון האופל לשלוות בהם.

(דראקו ביקש מהארי לעזרו שוב. דראקו תמידלקח כМОון מאליו שקוסמים שאפתנים חפסו את ההנאה כי הם רצו לשלוות, והאנשים נתונים לעצם להישלט כי הם היו הפלפאים קטנים ומפוחדים. זה, במחשבה שנייה, עדין נראה נכון. אבל נקודת מבטו של הארי הייתה מורתקת, אפילו אם הייתה שגואה).

אבל, הארי המשיך לאחר מכן, הפחד מעונש בידי צד שלישי לא הייתה הסיבה היחידה לשיתוף פעולה בדיימת האסיר. נניח, אמר הארי, שאתה משחק את המשחק מול עותק זהה של

עצמן הנוצר באופן קסום.

דראקו אמר שם היו שני דראקוואים, כמורבן שאף אחד מהם לא היה רוצה שיקפה משחו רע לשני, שלא לדבר על כך שאף מאלפיו לא היה נותן לשם ליחסו בבגידה.

הארי הנהן שוב, ואמר שזה היה פתרון אחר לדילמת האסיר – אנשים עשויים לשתחפּ פועלה כי אכפת להם אחד מהשני, או כי יש להם כבוד עצמי, או רצון לשמור את המוניטין שלהם. אכן, הארי אמר, זה די קשה לבנות מקרה אמיתי של דילמת האסיר – בחיים האמיתיים, כי אנשים בדרך כלל דואגים אחד לשני, או לכבוד או המוניטין שלהם, או מעונש מادرן אופל או משחו בלבד עוניי הmanser. אבל נניח שהעתוק היה של מישחו אנווי לחלווטין –

(פנסי פרקינסון הייתה הדוגמא בה הם השתמשו)

– אז לכל פנסי אכפת רק מה קורה לה ולא לפנסי האחרת. בהינתן שהוא כל מה שענין את פנסי... ושלא היה אדון אופל... ושלפנסи לא היה אכפת מהמוניטין שלו... ושלפנסי לא היה כבוד עצמי או שהיא לא הרגישה מחוויבותו לאסירה השנייה... אז הדבר הרצינומי מצד פנסי יהיה לשתחפּ פועלה או לבгод?

חלה מהאנשים, אמר הארי, טענו שהמעשה הרצינומי לנוקוט בו מצדיה של פנסי הוא לבгод בעותק שלו, אבל הארי, וגם מישחו בשם דאגלס הופשטייר, חשבו שהאנשים האלה טועים. הסיבה היא, הארי אמר, שם פנסי תבוגר – לא באקרואיות, אלא ממה שנראה לה כסיבות רציניות – אז הפנסי השנייה תהשוב בדיק באותה צורה. שני עותקים זהים לא יכולים להיחלט בדברים שונים. אז פנסי צריכה לבחור בין עולם שבו שתי הפנסיות משתפות פעולה, לבין עולם שבו שתי הפנסיות בוגדות, והתוצאה שהוא שתיהן משתפות פעולה עדיפה לה. ואם הארי היה עושה דבר כדי רצינומי' בוגדים בדילמת האסיר, אז הוא לא היה עושה דבר כדי להפיץ את בשורת הרציניות' הזו, כי מדינה או קונספירציה מלאה באנשים 'רצינומים' שכאללה תידודר לכאוס. לאייבים שלך

אתה בספר על הרציונליות.

הכל נשמע הגוני בזמן ששמע זאת, אבל עכשי דראקו שם לב
ש...

"אתה אמרת", אמר דראקו, "שהפתרון הרציונלי לדילמת
האסיר הוא לשף פעולה. אבל כמובן שאתה תרצה שאני אאמין
בזה, נכון?" ואמ דראקו יתומן לשף פעולה, הארי פשוט יאמר
הא הא, בוגדי בך שוב! ויצחק עליו אחרכן.

"לא הייתי מזוייף את השיעוריים שלך." אמר הארי ברצינות.
"אבל אני חייב להזכיר לך, דראקו, שלא אמרתי שאתה צריך לשף
פעולה אוטומטית. לא בדיימה אמיתית כמו זאת. מה שאמרתי הוא
שכאשר אתה בוחר מה לעשות, אתה לא צריך לחשב כאילו אתה
בוחר רק בשביל עצמו, או כאילו אתה בוחר עברו כולם. אתה צריך
לחושב כאילו אתה בוחר עברו כל האנשים שדומים לך מספיק
שכנראה יעשו אותו דבר שאתה תעשה מסיבות דומות מספיק. וגם
בוחר את התוצאות שנעשו על ידי כל מי שמכר אותך טוב מספיק
 כדי לחשות אותך במידוק, כך שלעולם לא ת策ר להתחרט על
שהיות רציונלי בגלל התוצאות הנכונות שאנשים אחרים מציעים
לגביך – תזכיר לי להסביר לך על בעיית ניקום מתישו. כך
שהשאלה שאתה ואני צריכים לשאול, דראקו, היא זאת: האם
אנחנו דומים מספיק כך שבנסיבות גבואה נעשה אותו הדבר לא
משנה מה הוא, ונחלייט פחות או יותר באויה הדרך? או שאנחנו
מכירים אחד את השני מספיק שנוכל לחזות זה את זה, כך שאנו
אוכל לחזות אם תשף פעולה או תבגוד, ואתה תוכל לחזות שאני
אחליט לעשות את מה שאני חזזה שאתה תעשה, בגלל שאני יודע
אתה תוכל לחזות שאני אחליט כך?"

...ודראקו נאלץ לחשוב שמיוון שהוא נאלץ להתאמץ כדי
להבין חזי מזה, התשובה הייתה בבירור לא'.

"כן," אמר דראקו.
הארי עצר לרגע.

"אני מבין", אמר הארי, נשמע מאוכזב. "נו, טוב, אני מניח שנצחך לחשוב על דרך אחרת, אם כך." דראקו לא חשב שזה הולך לעבור.

draako והארי דיברו על זה בינם. שניהם הסכימו מזמן שמהם יעשו בקרבות לא ייחסו כהפרת הבטחה בחימים האמתיים – על אף שדראקו קצת כעס על מה שהארי עשה במשרד של פרופסור קוירל, ואמר זאת.

אבל אם שניהם לא יכלו להסתמך על כבוד או חברות, זה עדין הותיר את השאלה של איך לגורום לצבאות שלהם לעבוד ביחד ולהביס את אור-شمיש, למורות כל מה שג'רינגר עשויה לעשות כדי לפולג בינם. החוקים של פרופסור קוירל לא יצרו פיתוי לתת לחיללים של אור-شمיש להרוג את החיללים של הצבא השני – זה רק יגדיל את הפער שדראקו והארי צריכים לצמצם – אבל הם כן יצרו פיתוי לגנוב הריגות במקום לעבוד כצבא אחד, או לירות בכם מהחיללים של הצד השני בסערה הקרב...

* * *

הרומיוני הלכה חזזה לריבנקלו, לא ממש מסתכלת לאן היא הולכת, מחשבותיה עסוקות במלחמה ובכגידות ובשאר מחשבות לא מתאימות לגילה, וזו היא פנתה מעבר לפינה והתנגשה ישירות במבוגר.

"סליחה", היא אמרה אוטומטית, וואז, לגמרי בלי לחשוב, "איייק!"

"אל דאגה, גברת גריינגר", אמר החיווך העלייז, מתחת לעיניים נוצצות, מעל הזקן הכסוף, של המנהל של הוגוורתס. "אני סולח לך."

המבט שלה היה נעול בחוסר אונים על הפנים החביבות של המכשף החזק ביותר בעולם, שהיא גם הכווש הראשי, ושיהיה גם המגוואם הعلىון, ושהשתגעה לפני שנים רבות מלחץ המלחמה

באדון האופל, ועובדות רבות לאין ספור שצטו בראשה אחת אחריו
השנייה בזמן שగרונה המשיך להשמי חריקות קטנות וմביבות.
למעשה, העלה גרייניג'ר, אמר אלבוס-פרטביבולפלריך-
בריאן דמלדור, "זה די מזול שנתקלנו זה בזו. בדיק עכשו,
למעשה, תהיתי מה שלושתכם התכוונתם לבקש כמשאלת..."

* * *

ביום שבת היו השמיים בהירים וצלולים, וה תלמידים דיברו
בקולות מהוסים, כאילו הראשון שיצעק יגרום לפיזוץ.

* * *

דראקו קיווה שהקרב ייערך שוב בקומות הعليונות של
הגגורוטס. פרופסור קוירל אמר שקרבות אמיתיים יתרחשו
בסביבות גבואה יותר בערים מאשר ביערות, ולהילחם בתוך כיתות
ומסדרונות היה אמרוד לדמות את זה, עם סרטים שמסמנים את
האזורים המותרים. צבא דראקון הציג בקרבות כאלה.
במקום זה, כפי שדראקו חש, פרופסור קוירל בחור משחו
מיוחד בקרב הזה.

שדה הקרב היה האגם של הגגורוטס.

ולא בסירות.

קרב תתמיימי.

הדיוןון הענק שותק באופן זמני. קסמים הוטלו להרחק את
הגרינידילואים. פרופסור קוירל דבר עם בנייהם, וכל החיללים
קיבלו שיקויי פעללה תתמיימת שאפשרו להם לנשום, לראות
בכירור, לדבר אחד עם השני, ולשחות כמעט במחירות של הליכה
מהירה על ידי תנועות רגליים.

כדור כסוף ענק ריחף במרכז שדה הקרב, זהה כמו ירח תת-
ימי קטן. הכדור יספק תחושת כיון בשדה הקרב - בהתחלה,
לפחות. הירח ידע לאיתו ככל שהקרב יתקדם, וכשהוא יחשיך

לגמר הקרב ייפסק, אם יימשך עד אז. מלחמה מתחת למים. לא ניתן להגן על גבול, תוקפים יכולים להגיע מכל כיוון, ואפילו עם השיקוי אי אפשר לראות יותר מדי רוחק בחשכה שמתהנת לאגם.

בנוסף, מי שמרתחך מידי מהקרב מתחילה לו הור לאחר כמה זמן, כך יהיה קל למצוא אותו – בדרך כלל אם צבא התפזר וברוחם במקום להילחם, פרופסור קוירל פשוט היה מכריז עליהם כמובסים; אולם היום השיטה הייתה שונה, לפי ניקוד. כמובן שעדין היה פרק זמן מסוים לפני שהחיל מתחילה לו הור, למי שרצו לבצע ניסיון התנקשות.

צבא הדרקון התחילה את המשחק עמוק במים. למרחק מעלייהם זרחה הירח התת מימי. המים העכורים הוארו בעיקר על ידי קסמי לומוס, אם כי החילים שלו יכפו את האורות ברגע שהם יתחלו בתמורותיהם שלהם. לא היה שום טעם לתת האויב לראות אותן לפני שראית אותן.

דראקו בעט ברגליו מספר פעמים, עולה לנקודה גבוהה יותר ממנה יוכל לראות את חיליו המורחפים במים. השיחות נפסקו כמעט מיד תחת מבטו הקפוא, חיליו מביטים בו בהבעה מספקת של חשש ודאגה.

"תקשיבו לי טוב," אמר גנרל מאלפיו. קולו נשמע מעט עמוק מהרגיל, מבעבע עם בועות, תקשיבו לי טוב, אבל הצליל נישא היטב. "יש רק דרך אחת שאנו יכולים לנצח כאן. אנחנו חייבים לתקוף את אורדנשטיין ביחד עם כאוס, ולנצח אותם. וזה יוכל נגד פוטר ולנצח. זה חייב לקרות, מבינים? לא משנה מה קורה, החלק הזה חייב לקרות – "

ודראקו הסביר את התכנית שהוא ופוטר המציאו. מבטים המומדים הוחלפו בין החילים שלו. " – ואם איזו שהיא מזימה שלכם תפְּרִיעַ להזה," אמר דראקו, "אחרי שנצא מהמים, אני אשלוֹף אתכם."

החילילים ענו במקלה מלאת חשש של בן המפקד.
"וכל מי שקיבל פקודות סודיות, תודאו שאם מלאים אותן
במדויק", אמר דראקן.

חזי מהחילילים שלו הנחנו בגלוי, ודראקן החלטת להוציא אותם
להורג ברגע שהוא יעלה לשפטון.

כמובן שככל הפקודות האישיות היו מזיפות, בסגנון הוראה
לחיל דראקון אחד להציג לחיל אחר לבוגד, והוראה לחיל השני
לדוח כל מה שהחיל הראשון אמר לו. דראקן אמר לכל אחד
מחיליליו הדרקון שגורל הקרב כולם עשוי להיות תלוי בבחירה
הפקדה שקיבל, והוא מ庫וה שהם מבינים שהוא יותר חשוב
מהמצוינות המקוריות שלהם. עם קצת מזל זה יספק את כל
האידיאות, ואולי יחשוף כמה מרגלים, אם הדיווחים לא תאיימו
להוראות.

התכנית האמיתית של דראקן לנצח את כאוס... ובכן, היא הייתה
פשוטה בהרבה מזאת ששרף, אבלABA עדין לא יהיה מאושר
מןנה. למרות ניסיונות רבים, דראקן לא הצליח לחשב על משחו
יותר מוצלח. התכנית לא יכולה לעבוד על אף אחד חוץ מהאריה
פוטר. למעשה זאת הייתה התכנית של הארי המקורי, לפני הבוגד,
על אף שדראקן ניחש זאת בלי שאמרו לו. דראקן והבוגד רק שינו
אותה קלות...

* * *

הארי לקח נשימה عمוקה, מרגיש את המים מפככים
בריאותינו.

הם נלחמו ביער, והוא לא קיבל הזדמנות לומר את זה.
הם נלחמו במסדרונות של הוגוורתס, והוא לא קיבל הזדמנות
לומר את זה.

הם נלחמו באוויר, מטاطא מוקצה לכל חיל, וזה עדין לא היה
הגינוי לומר את זה.

הארי חשב שלعالם לא יצא לו לומר את המילים האלה, לא כל עוד הוא צער מספיק כדי שהן תהיינה אמתיות... הlgionarios של כאוס הביטו בהاري בתמייה, בGENERL שלהם השווה עם רגליו פונות מעלה אל האור המרוחק של פני המים, וראשו פונה אל המעמוקים העוכרים.

"למה אתם עומדים הפוך, חיילים?" המפקד הצער צעק אל צבאו, והחל להסביר איך נלחמים לאחר שננטשה את האוריינטציה הטבעית של הכבידה.

* * *

צליל פעמון חלול ורועש הדחד במים, ובאותו רגע, זאבי נאנתוני וחמשה חיילים אחרים יוצאו כלפי מטה, לעומקים העוכרים של האגם. פרוואטי פאטיל, הגריפינדרית היחידה בקבוצה, הסתכלת אחריה ונופפה לעברם בעליצות כשהיא צללה. ואחרי רגע, סקוט ומэт עשו כמוותה. השאר פשוט שקו וונעלמו. גנרל גרייניג' הרוגישה מהנק בגRNAה כשראתה אותם נעלמים. היא סיימה הכל במלך הזה, מחלוקת הצבעה שלה במקום פשוט לנסות ולהצליח כמה שיותר מחילו האויב.

המפתח, כך אמר לה זאבי, היה להבין שאף צבא לא יוזע עד שתהיה לו תכנית שתאפשר לו לצפות לניצחון. אורישמש לא יכולם פשוט לתוכנן לנצח בעצמם; הם חייבים לגרום לשני הצבאות האחרים לחושב שהם הולכים לנצח עד שזה יהיה מאוחר מדי.

ארני ורונן עדין נראו כאילו הם בהלם. סוזן הביטה בחילאים הנעלמים מבט מהושב. הצבעה שלה, מה שנשאר ממנה, פשוט נראה מבולבל, פסים של אור צובעים את מדיהם בזמן שנשחפו לאיתם מעט מתחת לפניהם המוארים של האגם.

"מה עכשו?" אמר רון.

"עכשו מהיכים," אמרה הרמוני, בקול רם מספיק שכחיליה

יכולו לשמעו. זה הרגיש מוזר לדבר בפה מלא מים, היא כל הזמן הרגישה כאילו היא עושה משהו ממש לא מנומס בשולחן האוכל ועומדת להתחילה להזיל ריר על עצמה. "כולנו, כל מי שנשאר כאן, הולך להיפגע, אבל זה היה קורה בכל מקרה, בהתחשב בזה שכואס ודרקון תוקפים אותנו ביחד. אנחנו פשוט צריכים לקחת איתנו כמה שיטור מהם."

"יש לי חכנית", אמרה אחת החילות שלה... חנה, היה קשה בהתחלה לזהות את הקול שלה. "היא מסובכת כזאת, אבל אני יודעת איך אנחנו יכולים לגרום לכואס ודרקון להילחם אחד בשני –"

"גמ אני!" אמרה פי. "גמ לי יש חכנית! תראו, נויל לונגברוטום הוא בעצם הצד שלנו –"

"את דברת עם נויל?" אמר ארני, "זה לא הגיוני, אני הייתי זה

ש –"

דפני גרינגראס וכמה מהסליט'ריניות האחרים שלא הלכו עם זאביini התגללו מצחוק כשהקריאות "לא, רגע, אני הייתי זה שהגיע לונגברוטום!" התפרצו מהחיל אחר חיל.

הרמוני פשט הסתכלה על כולם בשקט.

"אוקיי," אמרה הרמוני כשותה פסק, "האם כולם מבינים את זה? כל המזימות שלכם היו זיופים של לגיון הכואס, או אולי חלק היו של הדרקון. כל מי שרוצה באמת לבוגוד בהאר או מאלפיו הילך ישר אליו או אל זאביini, לא אליכם. תרגישו חופשיים להשווות את כל המזימות הסודיות שלכם ותראו בעצמכם". היא אולי לא טובה במזימות כמו זאביini, אבל היא תמיד הצלחה להבין מה הקצינימ שלה אמרו לה. זאת הייתה הסיבה שפרופסור קויריל מינה אותה לגנרטית. "או אל תטרחו לננות לישם את התכניות האלה כשחצבות האחים יגיעו לאן, פשט תילחמו, בסדר? בבקשה?"

"אבל," אמר ארני בתדהמה, "נויל הוא מהפלפוף! אתה אומרת

שהוא שיקר לנו? "

דפנִי צחַקָה כלְכָךְ חזֶקָה שְׁהָמִים שְׁהָא נְשָׁפָה סּוּבָבָוּ אֹתָהּ עַל
רָאֵשָׁה.

"אני לא בטוח כבר מה לונגבוטום עכשו", אמר רון וויזל בטון
קורדר, "אבל אני לא חושב שהוא הפלפוף יותר. לא אחרי שהארי
פוטר השפייע עליו."

"אתה יודע", אמרה סוזן, "אני שאלתי אותו את זה, ונוויל אמר
לי שהוא הפך להפלפוף כאוטי."

"בכל מקרה", אמרה הרמיוני בקול רם, "זאתני לך איתו את
כל מי שחשבנו שהוא מרגל, אז בזבאה שלנו אנחנו יכולים להפסיק
להשגיח אחד על השני כלְכָךְ, אני מקווה."

"אנטוני היה מרגל?" צעק רון.

"פרואטי הייתה מרגלת?" הת נשפה חנה.

"פרואטי לגמרי הייתה מרגלת", אמרה דפנִי. "היא עשתה
קניות בחנות המרגלות ושמה אודם מרגלות, ויום אחד היא תחתן
עם מרגל נחמד ויהיו להם הרבה מרגלים קטנים".

ואז גונג הדחד במים, לציין שאורישמש זכה בשתי נקודות.
מיד אחריכך נשמע גונג משולש של דרקון מאבד נקודה אחת.
לבוגדים היה אסור להרוג גנרטלים, לא אחרי הקטסטרופה של
הקרב הראשון בדצמבר שבו שלושת הגנרטלים נורו בדקה
הראשונה. אבל עם קצת מזל...

"וואו", אמרה הרמיוני. "נשמע שמר קראב תפס תנוחה קלה."

* * *

כמו שתיה להקות דגים, שני הצבאות שחו.
נוויל לונגבוטום בעט ברגליו בתנועות איטיות, מדודות. צולל,
תמיד צולל לעבר הכוון שאליו הוא רצה לנוע. אתה רוצה לחושו
כלפי האויב את הפרופיל הקטן ביותר האפשרי, הראש או הרגליים.
כך שתמיד צלחת, למטה עם הראש, והאויב תמיד היה למטה.

כמו כל לגיונר באותו בצבא, ראשו של נויל כל הזמן הסתובב מצד לצד בזמן ששחה, מסתכל למטה, למטה, מסביב, לכל כיוון. לא רק מחשך חיילים של אור-שמע אלא כל סימן של גיונר באותו שלף את השרביט שלו ועמד לבוגוד בהם. בדרך כלל בוגדים חיכו לשעתה הקרב כדי לפועל, אבל הגונג המוקדם גרם לכולם לעמוד על המשמר.

...למغان האמת, זה העzieב את נויל. בנובמבר הוא היה חיל בצבא מאוחד, כולם פועלים ביחד ועווזרים זה לזה, ועכשויהם כולם בחנו אחד את השני כל הזמן בחיפוש אחר סימני בגידה. זה אולי היה יותר כיף לגנול כאוס, אבל ממש לא לנוייל. הכוון שפעם נקרא 'למטה' התבהר בהדרגה, ככל שהם התקרבו לפני המים ולאור-שמע.

"שרביטים שלוף", אמר גנול כאוס.

חברי החוליה של נויל שלפו את שרביטיהם, מפנים אותם היישר קדימה אל האויב, בזמן שהראשים שלהם סרקו מסביב בדריכות. אם היו בוגדים ממשיים, הזמן שלהם לפועל התקרב.

"עכשיו!" צעק קולו המרוחק של גנול הדרקון.

"עכשיו!" צעק גנול כאוס.

"למגן אור-שמע!" צעקו כל החיילים בשני הצבאות, והם הסתערו למטה.

* * *

"מה?" מירה מינגורודה בתודה מה כאשר צפתה במסכים ליד האגם, קרייה שהדרדה מקומות רבים אחרים. כל חברי הוגוורתס צפוף בקרב הזה, כפי שצפו בקרב הראשון. פרופסור קויריל צחק ביוובש. "זהירותי אותך, סגנית המנהל. זה בלתי אפשרי שיהיו חוקים בלי שמר פוטר ינצל אותם לרעה."

* * *

במשך שניות ארכוכות, בזמן שארבעים וسبعة חיללים הסתערו על השבעה-עשר שלה, הרמוני לא הצליחה לחשוב.
למה...
ואז הכל התבהר.

בכל פעם שחילן מקורי שלה יפגע מיריו של חילן שהכריו שהוא נלחם עבור אורד-شمיש, היא תאבד נקודת קוירול. כאשר שני חילין אורד-شمיש יפגעו מיריו של חילן מכל צבא אחר, שני הצבאות האויביים יהיו קרובים אליה בשתי נקודות, זה היה אותו הישג אבל משופף. ואם מישחו יירה בחילן אחר שלא בשם אורד-شمיש, הגונג הזה לא יליך לאיבוד בסערת הקרב...
הרמוני פתאום שמחה מאד שזאביini לא בחר בתכנית המתבקשת לגרום לסקור בין שני הצבאות האחרים בזמן שהם תקפו את אורד-شمיש.
זה עדין היה מייאש; התהוושה של אובדן הסיכויים, של התקווה שנלקחת ממך.

רוב החיללים של הרמוני עדין נראה מבולבלים, אבל על פני כמה מהם הייתה הבעת עיטה כשהם הבינו מה הולך וקרות.
“הכל בסדר,” אמרה סוזן בונז בהחלתו. ראשים פנו להבית אל הקפטנית המשמשת. “התפקיד שלנו נשאר זהה, לפגוע בכמה שייתר מהם שנוכל. ותזכרו, זאביini לך מכאן את כל המרגלים!
אנחנו לא צריכים להשגיח כל הזמן כמו צרייכים!” הנערה חייכה בגבורה, גורמת להרבה מהחיללים האחרים לחץ אליה בחזרה, אפילו להרמוני עצמה. “זה יכול להיות בדיקן כמו נובember. אנחנו רק צריכים להרים ראש, להילחם כמייטב יכולתנו, ולבטוח אחד בשני –”
דפני ירתה בה.

* * *

“דם לאל הדם!” צרה נויל מכואס, למרות שמכיוון שהוא היה

מתחת למים זה יצא יותר כמו "דדרם לאל הדדרם!" קפטן וויזלי הסתובב במחירות, הרים את השרביט שלו כלפי נויל וירה. אבל נויל שחה למטה כלפיו, שרביטה מופנה הישר קדימה, ולכון המגן הפשט שלו הגן על כל הפרופיל שלו. אם

משהו יגע בו עכשו, זה לא יהיה רון המשמי.

מבט נחוש הופיע בעיניו של רון, והוא שחה כחץ שלוח ישירות כלפי נויל, אומר את המילה *קונטגנו*, למרות שאי אפשר היה לראות את המגן במים.

שני האלופים הייריבים נורו אחד כלפי השני כמו חיצים מקשת, מכונים לפלח זה את זה במרכז. הם נלחמו בדו קרב פעים רבים בעבר, אבל הפעם הזאת תכריע את כוֹן.

(הركק משם לצד האגם, מאות נשימות נעהקו.)

"קשתות בענן וחדי קרן!" שאג הקפטן המשמי.

"הען השחורה ואלף צאציה!"

"תעשה שיעורי בית!"

קרוב וקרוב יותר, שני האלופים הסתערו, איש לא מוכן לפנotta ראשון ולחשוף צד פגיע, על אף שם איש מהם לא יאביד אומץ הם יתגשו ישר אחד בשני...

האחד נופל היישר למטה כאשר יריבו עולה ישירות לkrato, כפטייש היורד לפגוש את הסדן בנתיב אשר איש מהם אינו מוכן לעזוב...

"התקפה מיוחדת, פיתול לאותי!"

נויל ראה את מבט האימה על פני קפטן וויזלי כשקסם הריחוףapse אותו. הם בדקו את זה לפני שהקרב התחיל. ובבדיקה כפי שהארי חשב, וינגארדים לבiosa הפך לסוג חדש לגמרי של נשק שכולים שוחים מתחת למים.

"קללות על דאסך, לונגברטום!" צרע רון וויזלי, "אתה לא יכול פעם אחת להילחם בלי ההתקפות המיוחדות הסתוםות שלך – אבל בזמן זהה הקפטן המשמי הסתובב הצידה ונויל יירה בו

ברגלו.

"אני לא נלחם בהגינות", אמר נווויל לדמות הישנה, "אני נלחם כמו הארי פוטר".

* * *

גדיינגר : 237 / מאלפיו : 217 / פוטר : 20

זה עדין CAB כל פעם שהוא ירה בהרמוני. הארי כמעט ולא היה מסוגל להסתכל על ההבעה השלולה שנחה על פניה הישנה, זרועותיה נשכחות ללא מטרה כשקרני שמש מרוחפות על מדיה ההסואה שלה ועל ענן שיעורה הערמוני.

ואם הארי היה מנסה להתחמק מלהיות זה שיורה בה... לא רק שדראקו היה מבין את המשמעות, הדרמייני הייתה נעלבת. היא לא מטה, אמר הארי למוח שלו בעוד שרגליו הבועטות הרחיקו אותו ממש, היא רק ננחה. **אידיות**.

אתה בטוח? שאל המוח שלו. מה אם היא הדרמיינילשעבר? אולי נחזרו ונבדוק?

הארי הציץ חזרה מאחורה.

אתה רואה, היא בסדר, יש בוועות שיוצאות מהפה שלה. זאת הייתה יכולה להיות נשימתה האחורה.

אולי שקט כבר. **למה נעשית מגונקפרנו אידי פתואום?** אה, החבורה האמיתית הראשונה שאיפעם הייתה לנו בחינו? כי, זכר מה קרה לסלע המحمد שלנו? אולי **תעזוב** כבר את חתיכת החץ המתופשת ההיא בשקט, היא אפילו לא הייתה חיה, שלא לדבר על חבוניה. זאת טראומת הילדות הכי פתיתית בעולם -

שני הצבאות נפרכו ב מהירות, חוזרים להיות שתי להקות דגימות נפרדות. גנרל גרייניג'ר איבדה שבע עשרה נקודות, ולקחה איתה שלושה כאוטיים ושני דרקונים; לגינוי אחד ושני דרקונים נורו כבוגדים. אז היא איבדה בסך הכל שבע נקודות, הארי אחת ודראקו

שתיים. זה השאיר את אור-شمם עם עשרים נקודות יתרון על דركון, ועם שבע-עשרה נקודות יתרון על כאוס. לגיון הכאוס עדין יכול לנצח בקלות על ידי חיסול כל חיליו הדרקון הנותרים. גורם אייהו-ודאותה הגדול, כמובן, היה שבעת חיליו אור-شمם הנותרים...
אם אפשר לקרוא להם כך.

שתי הלהקות שהיו בא שקט אחת ליד השניה, החיללים בכל צבא מוכנים לפקדת נקודה להכריז על נאמנותם האמיתית, ולתקוף...
לכל מי שקיבל אותן", אמר הארי בקול רם, "תזכרו את הפקודות המינוחדות אחת עד שלוש. ואל תשכחו שהן מRELIN אמר על שלוש. אל תארסו".

שני השלושים של הצבא שאפשר היה לבתו בהם לא הנהנו, והשליש הנותר פשוט נראה מבולבל.

פקודה מיוחדת אחת: אל תנטו להשתמש במילוט קוד בקרוב זהה, אל תבזבזו אנרגיה על שום תחכולה שלא אושרה במיוחד על ידי המפקד. פשוט לשחות, להגן ולירות.

גם הרמיוני וגם דראקו נלחמו בחילילים שלהם, בניסיון לגרום להם להפסיק לזמן מה תחכולות בעצם, לכל אורך חודש דצמבר. הארי עודד את החילילים שלו ותמן בתחכולות שלהם בשני הקרובות האחידוניות... בעודו אומר להם שמתיחסו בעתיד הוא עשוי לבקש מהם להשתנות ביצוע של תחכולה כלשהי, דבר שכולם הסכימו לו בקלות. וכך שעכשיו, בקרוב הקרייטי הזה, הם שמחו לצ}',

הארי היה בטוח שגם הרמיוני וגם דראקו לא יכלו לחת את הפקודה הזאת בהצלחה. וזה היה ההבדל בין חילילים שרואים אותן כבן-ברית בתחכולות שלהם, לבין אלה שרואים אותן כהורס שמחות טר汗 שrank רוצה להרים להם את הכיף. החלטת סדר שווה הסלמה כאוס, וזה עבר גם הפוך...

"הנה הם!" צעק מישהו, והציביע.
ממעמקי האגם עלו השכוחים, אלה שננטשו את הקרב האחרון, שבעת הלוחמים החסריים של אור-شمם, זוררים בהילה הבוהקת

של פחדנים, דווהה עכשו כשהם חוזרו אל הקרב. שתי להקות הדגמים התפתלו, שרבייטים מכובנים לכל מקום. "לא ליראות!" צעק הארי, וצעקה דומה נשמעה מגנרטל מאלפי. היה רגע של נשימה עצורה. ואז שבעת לוחמי אודרמש שחו למעלה והצטרפו לצבא הדרקון.

צעקות שמהה עלו מצבא הדרקון. קרייאות אכזבה נשמעו משליש מלגיון הכאוס. כמה חיללים משני השלישי האחרים חיכו, למראות שהם לא היו אמורים.

הארי לא חיך. והוא כליכך לא הולך לעבוד... אבל הארי לא הצליח לחשב על שום דבר טוב יותר. "פקודות מיוחדות שתים ושלוש עדין בתוקף!" צעק הארי. "תילחמו!"

"למען לגיון הכאוס!" שאגו עשרים לגיוניים כאוס. "למען צבא הדרקון!" שאגו עשרים לוחמי דרקון ושבעת חיללי אודרמש. הכאוטים צללו הישר למטה, בעוד כל הבוגדים מתכוונים לפועל.

* * *

גדיינגר : 237 / מאלפי : 220 / פוטר : 226

הראש של דראקו טס מצד לצד בתזוזיתות, מנסה להבין את המצב. אייכשו, למראות היתרונו המספריא שלו, הוא איבד את היוזמה. ארבעה כוחות כאוטיים קטנים נרדפו על ידי ארבעה כוחות דראקוניים גדולים יותר, אבל בגלל שהכוחות של דראקו היו אלה שניסו לייזם את ההתקלות, הם היו חייבים לשחות אחרי הכוחות הכאוטיים, ואייכשו זה יצר מקבצים של כוחות כאוס

שיכלו לירות לאגפים החשופים של צבא הדרקון –
זה שיב קרה !

"פלינקטיס !" צעק דראקו, מרים את השרביט שלו, ואת המגן זהה ניתן היה לראות אפיו במים, קיר שטוח ומאנצ' בכל צבעי הקשת, רחוב מספיק להגן על דראקו ועל חממת הדרקונים האחרים שאיתו מכוח הכאוס שהתחילה לירות עליהם כשם עברו אותו, וזה אפשר לחמת הדרקונים האחרים להתרցח חורה בכוח הכאוס שאחריו הם רדפו –

היה וגע מתחו שבו לחש שינוי אחר לחש שינוי התנפצו אל הקיר הפיזומטי של דראקו, ודראקו קיווה בשם מרלין שאף אחד מרבעת הכאוטיים לא למד את קללה המקדחת המנפץ –
וזא נשמע צליל הפעמון של נצחון דרקוני, וכוח הכאוטי הסתובב במקום והתחילה לשחות שם, ודראקו, בידיהם וועדות קלות, ביטל את הקיר הפיזומטי והוריד את השרביט שלו.
להילחם במים היה מתייש אפיו יותר מלהילחם על המטאטים.

"אל תרדפו אחריהם !" צעק דראקו אל חייליו כשהתחילה לעקוב אחריו כוח הכאוטי, ואז, "סונרוזס ! מבנה חדש עליי !" הכוחות הדרקוניים התחילה להתקנס אל דראקו, והכוח הכאוטי הסתובב והתחילה לדודף אחרי הדרקונים באותו רגע – דראקו קילל בקול כששמע את קול הפעמון של נצחון כאוס, מישחו לא כיון נכון את המגן הפשט שלו – ואז כוחות הדרקון היו בטוחה חיפוי הדדי והכאוטיים נעו חורה למרחקים העכורים.

aicshao, למורת היתרון המספרי, הדרקונים הגיעו שלוש פעמים בכואוטיים והכאוטיים הגיעו ארבע פעמים בדרקונים, והוא שמע מרגל דרקוני אחד מוצא להורג. או שהארוי פוטר חשב על הרבה רעונות טובים מהר, או שמסיבה הוזיה כלשהו הוא בילה זמן רב בעבר בפיתוח שיטות לוחמה מתחת למים. זה לא עבד, ודראקו נזקק לזמן לחשוב מחדש על העניין.

בנוספּ, נראה שכולם התקשו לכוון תוך כדי שחייה, והקרב היה
עשוי להימשך מספיק כדי להסתיים על זמן... הירח התת מימי
המרוחק כבר היה רק חצי מלא, וזה לא טוב... הוא היה חייב
לחשוב מחדש מהר...
"מה קרה?" שאלת פָּדרמה פָּאטיל, בזמן שהיא שלה שחו
לכיוון דראקו.

פָּדרמה הייתה הסגנית שלו. היא הייתה חכמה וחזקת, וטוב מכך,
היא שנהה את גְּרִינְגֵר וראתה בהארי יריב, מה שההפק אותה
לרואה לאמון. העבודה עם פָּדרמה גרמה לו להבין את האמרה
הישנה שרייבנקלו היא אחות לסלית'רין. דראקו הופטע כשהआבא
אמר לו שהוא בית אפשרי לאשתו העתידית, אבל עכשו הוא הבין
את ההיגיון בזה.

"חci עד שכולנו נהיה כאן," אמר דראקו. למען האמת, הוא היה
צרייך קצת מנוחה. זו הייתה הבעה בלהיות הגנול והקסם הכי
חזק, הייתה צרייך כל הזמן להשתמש בקסם.

זאבני הגיע, מפקד על כוח של שני שמשיים וארבעה דרקוניים,
שהאחד מהם היה גרגורי שפקח עין על זאבני. דראקו לא בטח
בזאבני, ולא דראקו ולא זאבני בטעו בשמשיים מספיק לתת להם
להיות הרוב באיזושהי חוליה. הם היו אמרויים להיות נאמנים או
לדראקו ישירות, או לחיללים נאמנים לגְּרִינְגֵר שהושלו להאמין
שהם הולכים לבוגד בכוחות הדרקון אחריו שני הכוחות יدولו,
בדיקות כמו שהחייבים הCATOTIMI הנאמנים של הארוי היו אמרויים
להאמין לשוא שהשמשיים יורם עליהם קסמי הדרמה מזוויפים כי
הם הולכים לעבור לתחום בכואס אח'רכן. אבל גם יכול להיות
שהחלק מהשמשיים היו באמת נאמנים לכואס ולא ירו קסמי שינוי
אמיתיים וזאת הייתה הסיבה שצבא הדרקון לא ניצח כמו שהתרонן
המספרי היה אמר או לאפשר להם...

החוליה הבאה שהתקרכה הייתה חסורה, שלושה חיילים עם
שרביטים מכונים לפני שנים אחרים, ששחו בידיהם ריקות.

דראקו חורך בשינויו. עוד בעיות בוגדים. הוא צריך לדבר עם פרופסור קוירל על יכולת לכל הפתוח להעניש בוגדים. אלו תנאים לא מציאותיים, בחים האמיתיים עינית את הבוגדים שלך למוות. "גנראל מאלפיו!" צעק מפקד החוליה הבעייתה כשהם שחו לעברו, ילד מריבנקלו בשם טרי. "אנחנו לא יודעים מה לעשות – ססיל ירה בבוגדן, אבל ססיל אומר שקללה אמרה לו שבוגדן ירה בספקטר – "

"אני לא!" אמרה קלה.

"כן את כן!" צrho ססיל. "גנראל מאלפיו, היא המרגלת, אני הייתה צריכה לך – "

"סזקניים," אמר דראקו.

צליל פעמון משולש נשמע, מסמן אובדן נקודה לדרוקון, וגוף הרפוי של ססיל התחילה לצוף שם במים.

דראקו כבר שמע את המילה 'ירקונסיה' בנקודה הזאת, וזיהה תחבולות הארי פוטר כשהוא ראה אותה.

(לרוע המזל, דראקו לא שמע על מחלות אוטוריאימוניות, ולא עלתה במוחו המחשבה שוירוס חכם יתחיל לתקוף בכך שיחקה סימפטומים של מחלת אוטוריאימונית כדי לגרום לגוף לאבד אמונו במערכות החיסונית שלו עצמו...)

"נקודה כללית!" אמר דראקו, מרים את קולו. "היחידים שיורים במרגליים הם אני, גרגורי, פדמה וטרי. אם מישחו רואה מהו חשור הוא בא לאחד מאיתנו."

ואז –

הפעמון צילצל שתי נקודות לאורד-شمם.

"מה?" אמרו דראקו וזאגני באותו זמן, ראשיהם מסתובבים סביב. לא נראה שאיש נפגע, וכל החיילים של אורד-Smith היו נוכחים. (חוץ מפְּרוֹוָאַטִּי פָּטִיל, שנורתה על ידי בוגד לא ידוע בחוליה של פדמה. וכמובן שפְּדָמָה ירותה שוב בפְּרוֹוָאַטִּי במקרה שהוא זייפה את הפגיעה בה, כך שזאת לא הייתה היא...)

"בוגד שמשי בכואס?" אמר זאבייני, נשמע מבולבל, "אבל כל אלה שידעת עלייהם היו אמורים לתקוף בזמן ההתקפה של כואס את אורדשטי –"

"לא!" אמרה פדרמה בטון של הבנה פתאומית. "זה היה כואס מוציא להורג מרגל!"

"מה?" אמר זאבייני. "אבל למה –"

ואז דראקו הבין. לעזאזל! כי פוטר חושב שהוא בודאות מנצה את אורדשטי, אבל לא אותנו! אז הוא לא רוצה לאבד אפילו נקודה אחת כשהוא מוציא להורג בוגד! פקודה כללית! אם אתם חיבים להוציא להורג בוגד, תעשו את זה בשם אורדשטי, ועל תשכחו להחליף חזורה לדראקן אחריכך –"

* * *

גדיינגד : 253 / מאלפיו : 252 / פוטר : 252

גופו של לונגבוטום נסחף לאיטה במים, ידיו ורגליו נעות אקראית. אחרי שדראקו סוף הסוף הצליח לפגוע בו, כולם ירו בו שוב רק כדי לוודא.

לידם היה הארי פוטר, מוגן עכשו בצדור פריזמטי, מסתכל עליהם בפנים קודרות בזמן שהשביב האחרון של הירח התת מיימי דעך לאיטה, אי שם הרחק מעלהם. אם לונגבוטום היה מצליח לפגוע בחיליל אחד נוספת (כך דראקו ידע שהארי חשב), אם שני הכאוטיים האחרונים היו מצליחים להחזיק מעמד רק עוד קצת, הם היו עשויים לנצח...

אחרי שדראקו ארגן מחדש את כוחותיו ויצא שוב למתקפה, הקרב והווצה להורג של אויבים בשם אורדשטי השאירו את אורדשטי בדיקוק עם נקודה אחת יותר מצבא הדראקן ולגון הכאוס. אחרי שהארי התחיל לעשות את זה, לדראקו לא נותרה ברירה אלא לפועל באותה הדרך.

אבל עכשו היה להם יתרון מספרי על גנרטל כואס, שלושה על

אחד, השורדים של צבא הדרקון והבוגר האחרון מאור-שםש:
דראקו, פְּדָמָה וּזְאַבִּינִי.

ודראקו, שלא היה טיפש, הורה לפְּדָמָה ללקחת את השרביט
מוזאבי ני אחורי שלונגבוטום יירה בגרגורוי והופל על ידי דראקו. הילד
נען בו מבט נעלם, אמר לדראקו שהוא חייב לו על זה, ונתן את
השרביט.

זה השAIR לדראקו לפְּדָמָה להוריד את גנREL כאוֹס.
”אתה לא רוצה להיכנע במקרה?“ אמר דראקו, מהHIGH את
הHIGH המרושע ביותר שאיפעם הפנה כלפי הארי פוטר.
”שינה לפני כניעה!“ צעק גנREL כאוֹס.

”רק שתדע,“ אמר דראקו, ”לזאובי ני אין באמת אהות גדולה
בשבילך להציל מבריוונים גריפינדרוים. אבל כן יש לו אימה של לא
אהבת בני-מוֹגָלים כמו גרייניגר, ואני כתבתי לה כמה שורות,
והצעתי לזאובי ני כמה טובות – בלי לערבות את אבא שלי, רק דברים
שהאני יכול לעשות בבית-הספר. ודרך אגב, אימה של זאובי ני גם לא
אהמתה של הילדי-שנות-ריבחים. רק במקרה שהחשה שזאובי ני עדיין
בצד שלך.“

הפנים של הארי התקדרו עוד יותר.
draako הרים את השרביט שלו, והתחילה לנשום בקצב, בונה את
הכוח שלו לקסם ניפוץ המגן. הcador הפריזמטי של גרייניגר היה
חזק כמעט כמו זה של דראקו עצשו, וזה של הארי לא היה חלש
בברבה, איפה השניים האלה מצאו את הזמן?
”לאגאן!“ אמר דראקו, נותן לקסם את כל מה שנשאר לו לחתת,
וקREN לולינית יrokeה התפוצצה החוצה והמגן של הארי נופץ
לריסים וכמעט באותו רגע –
”סומקניאם!“ אמרה פְּדָמָה.

* * *

הארי התנשף בהקללה, ולא רק בגלל שהוא לא היה צריך יותר להחזיק את הcador הפריזמטי. היד שלו רעדת כשהווריד את השרביט שלו.

"את יודעת", אמר הארי, "היהתי די מודאג לרגע."

פקודת מיוחדת מס' שתיים: אם בוגד שמשי נראה כאלו הוא לא באמת יורה בן, תумיד פנים מדי פעם שנפגעת. תעדייף לתקוף דרקונים על שימושים אבל חתוך שימושים אם אין לך דרקונים לתקוף.

פקודת מיוחדת מס' שלוש: מרליין אומר לא לירוט בבליעו זאבני או בכל אחת מהתאות פאטיל.

בחיקוך וחב, פרוואטי פאטיל הורידה את האות שיצרה בשינוי צורה מהסמל של המדים שלה, וננתנה לו להיסחף במים. "גריפינדריים למען כאוס", היא אמרה, וננתנה לזאבני חזרה את השרביט שלו.

"תודה רבה לך", אמר הארי, וקד קידה עמויקה לנערה הגריפינדרית. "ותודה גם לך", תוך קידה לזאבני. "אתה יודע, כשבאתי אליו עם התכנית הזאת, תהיתי אם אתה מבריק או מטורף, והחלטתי שאתה שנייהם. ודרך אגב", אמר הארי, פונה לגופו של דראקון, "לזאבני כן יש בת דודה – "

"סומג'ים", אמר קולו של זאבני.

* * *

גריינגד : 255 / מלפני : 252 / פוטר : 254

וגופו של הארי נסחף משם, הבעת התדרמה והאימה על פניו נמוגה לשינה.

"במחשבה שנייה", אמרה פרוואטי בחיקוך, "גריפינדריים למען אור-שםש".

היא התחילה לצחוק, מאושרת יותר מכפי שהיא הייתה בחיה אי-פעם. היא סוף סוף זכתה לרצוח את אחותה התאומה וללקחת את

מקומה והיא רצתה לעשות את זה מאז ומעולם, וזה היה מושלם,
הכל היה מושלם -

ואז השרביט שלה הסתובב במהירות הברק בדיק כשהשרביט
של זאביini פנה אליה.

"חכמי!" אמר זאביini. "אל תרי, אל תנגדני, זאת פקודה."

"מה?" אמרה פרוואט.

"מצטער," אמר זאביini, נראת מהנצל באופן לא למורי כנה.
"אבל אני לא יכול להיות בטוח לחלוtin שעת بعد אור-שמש, אז
אני פוקד עלייך לחתת לי לירותך."

"חכלה!" אמרה פרוואט. "אנחנו מוביילים רק בנקודת על
כאוס! אם תירה בי עצשו -"

"אני אירהך בשם דרוקון, כמוני," אמר זאביini, נשמע קצת
מתensus. "רק בגלל שגרמנו להם לעשות את זה, לא אומר שהזה לא
יעבוד בשביבינו."

פרוואט נעצה בו מבט, עיניה מצטמצמות. "גנול מאלפוי אמר
שאיימת שלך לא אהבת את הרמוני."

"אני מניח," אמר זאביini, עדין מהין את החינו המתensus הזה.
"אבל חלק מאיתנו מראים יותר נכוונות ממאלפוי לעצבן את ההורדים
שלנו".

"זהו ארי פוטר אמר שיש לך בת דורה -"

"לא," אמר זאביini.

פרוואט הביתה בו, מנסה לחשב, אבל היא לא באמת הייתה
טובה בתחבולות. זאביini אמר שהתקנית הסודית הייתה לשמר את
הnikoud של דרוקון וכאוס כמה שיותר קרוב כדי שהם יוציאו להורג
בוגדים בשם אור-שמש במקום לאבד נקודות, וזה עבד... אבל...
היתה לה תחושה שהיא מפספסת משהו, היא לא סלית'רינית...
למה שאני לא אירהך בשם דרוקון?" אמרה פרוואט.

"כי אני גבוה ממך בדרגה," אמר זאביini.

היתה לפרוואט תחושה לא טובה לגבי כל העניין.

היא הביטה בו לרגע ממושך.

ואז –

"סומני" – היא התחללה להגיד, ואז היא הבינה שהיא לא אמרה
למען דركון, ועצרה את עצמה בבהילות –

* * *

גדיינגד : 255 / מאלפי : 254 / פוטד : 254

"הii, כולם", אמר פיו של בליז זאבייני על המסכים, נראה די
משועשע, "כנראה שאני אקבע מה יקרה."

בכל צדי האגם, אנשים עצרו את נשימותם.

אורדמש הובילו על דרכון וכאוס בנקודת אחת בדיק.
בליז זאבייני יכול היה לירות בעצמו בשם דרכון או כאוס, או
פשוט להשאיר את המצב כפי שהוא.

סדרה של צלצולים העידה על כך שהדקה האחרונה עמדה
להסתיים.

והסלית'רין חיך חיך עקום, משונה, משחק עם השרביט שלו,
העץ הכהה בקושי נראה במים האפלים.

"אתם יודעים", אמר קולו של זאבייני, בטון של מישחו שהתכוון
לרגע זהה לא מעט, "זה באמת רק משחק. ומשחקים אמורים להיות
כיפיים. אז מה דעתכם שאני פשוט אעשה מה שבא לי לעשות?"

פָּדָק ۴۵

תְּכִיּוֹת מַיאוֹת, מֶלֶךְ תְּ

מינרווה ודמלבדור השתמשו בכישרונות המשותף ליצירת הבמה הגדולה שלעבורה צעד כעט קוירול באיטיות; היא הייתה עשויה בעיקרה מעץ מלא, אבל המשטחים החיצוניים בהקו בניצוץ של שיש משובץ בפלטינה ובנירוחן צבעו כל הבטים. לא היא ולא המנהל היו כמו אחד מרבעת המייסדים, אבל היצירה הייתה צריכה להחזיק מעמד רק לכמה שעות. לרוב, מינרווה נהנתה הרבה מהמרקם הבודדים שבhem הזדמן לה להתיש את עצמה בשינוי צורה גדול; היא הייתה אמורה ליהנות מההזדמנויות הקטנות הרבות לאמנות, ומאשלית העשור; אבל הפעם היא ביצעה את העבודה מתוק תהcosa איזומה שהיא כורה את קברה שלה.

אבל כעת מינרווה הרגישה מעט יותר טוב. היה רגע קצר שבו הפיזוץ יכול היה להתרכש; אבל דמלבדור כבר נعمד והרעיב בחום, ואיש לא היה שוטה מספיק כדי להתחיל מהומה בפני המנהל.

ומצב הרוח הלוחמני נמוג ב מהירותה לחשוש הקולקטיבית שניתן אולי לתאר במשפט: *תעשו לנו טובה!*
בליעז זאבי ירה בעצמו בשם אורישמש, והتوزאה הסופית הייתה:

.254 / 254 / 254

* * *

מאחורי הבמה, ממתינים לעלות, שלושה ילדים שלחו זה אל זה מבטים יוקדים בהרגשת עצם ותסכול. העובדה שעדרין היו ללחים

מכך שדגו אותם מהאגם, או שלחשי החימום לא ממש פיצו על אויר דצמבר הקרי, לא תרמה למצב הרוח שלהם, ואולי הוא היה גרווע מספיק גם כך.

"זהו!" אמרה גרייניג'ר. "נמאס לי! לא בוגדים יותר!"

"אני מסכימים איתך לגמרי, העלמה גרייניג'ר," אמר דראקו בקול קפוא. "זה די וחותר."

"ומה אתם מתוכונים לעשות בקשר לזה?" ירה הארי פוטר.

"פרופסור קוירל כבר אמר שהוא לא יאסור על מרגלים!"

"אנחנו נאסור עליהם בשביילו," אמר דראקו בנימה אפלת.

אפשרו לא הבין למה הוא מתוכון בכך, אבל עצם הדיבור עצמו גרם להכנות להtagבש –

* * *

הבמה באמת הייתה עשויה היבט, לפחות ביחס למבנה זמני; היוצרים לא נפלו למלכודת הרגילה של התרשומות מאשלית העושר של עצםם, וידעו משחו על ארQUITקטורה וסגנון ויזואלי. מהמקום בו דראקו עמד, המקום הבורור עברו לעמוד בו, התלמידים הצופים יראו שהוא מקרין הילה קלושה של נצנוצי אוזרגד; וגרייןיג'ר, שעמדה במקום אליו דראקו רמז לה בעדינות, הוארה בהילת הספיר של רייבנקלו. ובאשר להארי פוטר, דראקו לא הביט בו כרגע.

פרופסור קוירל... התעורר, או מה שזה לא יהיה שהוא עשה; ונשען על דוכן הנאים החשוף מכל אבניחן. בהפגנת יכולות בינה מרשים, המורה להתגוננות מפני כוחות האופל סיידר בערימה ישירה את שלוש המעתפות עם שלושת גיליוונות הקლף עליהם רשםו שלושת הגנרים את משאלותיהם, בעוד כל תלמידי הוגורותם צפו והמתינו.

לבסוף פרופסור קוירל הרים את מבטו מהמעפות. "ובכן," אמר המורה להתגוננות. "זה לא נוח."

칙וק קטן עבר בקהל, עם נימה חרדה.
 "אני מניה שכולכם תוהים מה עשה?" אמר פרופסור קוירל.
 "אין זו שאלה; עשה את הדבר ההוגן. אם כי לפני כן יישנו נאום
 קטן שברצוני לשאת, ואפיו לפני לפני נראת כאילו למם מאלפיו
 ועלמה גרייניגר יש מהו שברצונם לחולוק".
 דראקו מצמצץ, וואז הוא וגרייןיגר החליפו מבטים מהירים – אני
 יכול? – בן, לך על זה – ודראקו הרים את קולו.
 "גנרט גרייניגר ואני רוצחים לומר", אמר דראקו בקולו הרשמי
 ביותר, יודע שהוא מוגבר ונשמע, "שלא נקלט עוד עורה משום
 בוגד. ואם, בכל קרב שהוא, נגלה שפוטר קיבל עורה מבוגדים
 מאחד מהצבאות שלנו, נשלב כוחות כדי למוחין אותו".
 ודראקו ירה מבט מלא רוע לעבר הילד-שנשארבחים. קח את
 זה, גנרט כאוס!

"אני מסכימה לחלוtin עם הגנרט מאלפי", אמרה גרייניגר
 מקומה לצידו, קולה הגבוה צלול וחזק. "איש מאיתנו לא ישתמש
 בבוגדים, ואם הגנרט פוטר יעשה כן, נמחק אותו מshedha הקרב".
 נשמע לחושש של הפתעה מה תלמידים הצופים.
 "טוב מאוד", אמר המורה שלהם להtagוננות מפני כוחות
 האופל, מחייך. "לקח לשניים הרבה זמן, אבל עדין יש לציין
 לטובה את העבודה שהשבתם על כך לפני כל הגנרטים האחרים".
 – קח ורגע למה שהוא אמר לשכווע –

"בעheid, מר מאלפי, העלה גרייניגר, לפני שתגינו למשדי
 עם בקשה לדבר מה, חישבו האם יש דרך בה תוכלו להשיג זאת
 ללא עזרתי. לא אחסר נקודות קוירל במקרה הזה, אבל בפעם
 הבאה צפו לאבד את כל החמשים". פרופסור קוירל עטה חיוך
 משועשע. "ומה יש לך לומר על כך, מר פוטר?"
 מבטו של הארי נח על גרייניגר, וואז על דראקו. פניו נראו
 רגועות; אם כי דראקו היה משוכנע בששליטה עצמית יהיה תיאור
 מדוקיק יותר.

לבסוף הגנREL פוטר דבר, קולו שקול. "לגיון כאוס עדין שמח
לקבל בוגדים. נתראה בשדה הקרב."

דראקו ידע שההלם ניכר על פניו; מלמולים נדהמים נשמעו
מהתלמידים הצופים, וכשדראקו הביט בשורה הראשונה הוא ראה
שאפילו הכאוטיים של הארי נראו מהוססים.

פניה של גריינגר היו כועסות, ונעשו כועסות יותר וייתר מרגע
לרגע. "מר פוטר," היא אמרה בקול חד כאילו חשבה שהיא מורה,
האם אתה מנסה להיות נטעב?"

"בבחירה לא," אמר הארי פוטר ברוגע. "לא אכricht אתכם
לעשות זאת כל פעם. הביסו אותו פעמיים אחד, ואשר מובס. אבל
օיומיים אינם מספיקים תמיד, גנRELית או רישמש. לא ביקשת ממני
להציגך אליכם, אלא פשוט ניסית לכפות את רצונך; ולפעמים יש
צורך באמת להביס את האויב כדי לכפות עליו את רצונך. את
מבנה, אני ספקן בנוגע לקביעה שהרמיוני גריינגר, הכוכבת
האקדמית המבריקה ביותר בהוגוורטס, ודראקו, בן של לויצ'וס,
נצר לבית מאלפיו האצילי ועתיק היומין,مسؤولים לעבור יחד כדי
להביס את האויב המשותף שלהם, הארי פוטר." חיווך משועשע
כחאת פניו של הארי. "אולי אני פשוט עשה את מה שדראקו
ניסה עם זאבני, אכתוב מכתב ללויצ'וס מאלפיו ואראה מה הוא
חוושב על כך."

"הארי!" נשנה גריינגר, נראית מזועצת לחЛОוטין. קולות
השתנקות נשמעו גם מצד הקהל.

דראקו שלט בכעס שטף אותו. זה היה מהלך מטופש מצד
הארי, לומר זאת בפומבי. אם הארי היה פשוט עוזה זאת, זה היה
עשוי לעבור, דראקו אפילו לא חשב על זה; אבל עכשו אם אבא
עשה זאת זה יראה כאילו הוא משחק בדיקן לידים של הארי –
"אם אתה חושב שאתה יכול לתמzn את אבי, הלורד מאלפיו,
בכזו קלות", אמר דראקו בקור, "צפה להפתעה, הארי פוטר."

ודראקו הבין ברגע שהמלחים סיימו לצאת מפיו שהוא הרגע

דחק את אביו שלו לפינה, פחות או יותר מבלי להתכוון לכך. אביו בטח לא יאהב את זה, כלל בכלל לא, אבל עכשו הוא לא יוכל לומר לא... דראקו יאלץ להתנצל על כך, זו באמת הייתה טעות תמיימה, אבל היה מוזר לחשב שהוא בכלל עשה אותה.

"אוֹ לְכָו וַתְּבִיסֵו אֶת גָּנְרָל כָּאֹס הַמְּרוּשָׁע", אמר הארי, עדין נראה משועשע. "אני לא יכול לנ匝ח נגד הצבאות של שנייכם – לא אם באמת תשחטו פועלה. אבל אני חווה האם אוכל להפריד ביןיכם לפני כן."

"אתה לא, ואנחנו נמחץ אותך!" אמר דראקו מאלפיו.

ולצדיו, הרמוני גרייניגר הנהנה בנחיצות.

"ובכן", אמר פרופסור קוירל אחרי שהשתיקה ההמומה נמשכה זמן מה. "לא ציפיתי שהש恵ה המسوימת זו תפתח כך." על פניו של המורה להתגוננות הייתה הבעה מסוקרנת. "בכנותך, מר פוטר, ציפיתי שתתקפל מיד עם חיזוק, ואז תכירו שהבנת את השיעור המיועד שלי כבר לפני זמן רב, אבל החלטת לא לקלקל זאת לכל האחרים. אכן, תכנنت את הנואם שלי בהתחאם, מר פוטר, הארי פוטר רק משך בכתפיו. "סליחה בקשר לזה", הוא אמר, ולא הוסיף.

"הוא, אל תדאג", אמר פרופסור קוירל. "גם זה יעבוד." ופרופסור קוירל פנה משלוות הילדים, והזדקף בדוכן הנואמים כדי לפנות לכל הקהיל הצופה; אוירית העשושה האדיש שלו נשמטה כמו מסכה, וכשדיבר שוב קולו היה מוגבר יותר מאשר קודם קודם לכך.

"אל מלآل הארי פוטר", אמר פרופסור קוירל, קולו חד וקר כמו אוויר דצמבר, "אתם יודעיםemi היה מנצה". הדממה הייתה מיידית ומוחלטת.

* * *

"אל תטעו", אמר פרופסור קוירל. "ידעו של אדון האופל הייתה

על העליונה. פחות ופחות הילאים העזו להתייצב מולו, האזרחים שלקחו את החוק לידיים הלבנו וניצודו. אדון אופל אחד ואלו חמישים אוכלי-ימות ניצחו מדינה של אלפיים. זה מעבר למוגוח! אין ציון מספיק נמור בעיני כדי לנתק את חוסר היכולת הזה! מצחיו של המנהל דמלבדור היה מקומט; פליה התפשה בקהל; הדממה המוחלטת נמשכה.

"אתם מבינים כתע איך זה קרה? ראייתם זאת היום. הרשיית בוגדים, ולא נתתי לגנרים אמצעים לרשן אותם. ראייתם את התוצאה. מזימות מתוחכמתות ובגדיות מתוחכמתות, עד שהחיל האחרון על שדה הקרב ירה בעצמו! אין אפשרות שתתנו ספק בכך שכל אחד משלושת הצבאות הללו היה מובס על ידי כוח היצוני מאחד בתוך עצמו".

פרופסור קוירל נשען קדימה על דוכן הנואמים, קולו מלא עצמה קודרת. יד ימינו נמתחה, אצבעות פרושות. "פילוג הוא חולשה", אמר המורה לתלמידנות. הוא קמצץ את ידו לאגרוף. "אחדות היא כוח. אדון האופל הבין זאת היטב, יהיו אשר יהיה פגמיו האחרים; והוא השתמש בהבנה זו כדי ליצור את המצאה הפטוטה היחידה שהפכה אותו לאדון הנורא בהיסטוריה. הוריכם ניצבו מול אדון אופל אחד וחמשים אוכלי-ימות המאוחדים בשלמות, שידעו שככל הפרת א蒙נים מצידם תיענס במותה, שככל עצlotות או חוסר יכולת יונטו בכאב. איש לא היה יכול ללחמק מהישג ידו של אדון האופל מרצעו שלקח על עצמו את אות האופל, ואוכלי-ימות הסכימו לקחת את האות הנורא זהה מכיוון שידעו שברגע שייקחו אותו הם יהיו מאוחדים, ניצבים אל מול ארץ מפולגת. אדון אופל אחד וחמשים אוכלי-ימות היו מביסים מדינה שלמה, באמצעות כוחו של אות האפל".

קולו של פרופסור קוירל היה קשה וקר. "הוריכם יכולו להסביר מלחמה באלהה הדרך. הם לא עשו זאת. היה אדם בשם ירמי וויבל שקרה להחיל גיוס חובה, אם כי לא היה לו החזון הדורש להציג

את האות של בריטניה. ירמי וויבל ידע מה יקרה לו; הוא קיווה שמותו יעורר השראה באחרים. אוז חוץ ממנו, אדון האופללקח את משפחתו. העורות הריקים שלהם לא עوروו דבר מלבד פחד, ואיש לא העז לדבר שוב. והוריכם היו ניצבים בפני ההשלכות של הפחדנות הנתעבת שלהם, אלמלא ניצלו על ידי תינוק בן שנה". פניו של פרופסור קוירל הראו בו מוחלט. "מחזאי היה קורא זהה DAOס אקס מנינה, מכיוון שהם לא עשו דבר כדי להרוויח את הגאולה שלהם. יתכן שהישאנילנקוביבשנו לא היה ראוי לניצחון, אבל אל תטעו, הוריכם היו ראויים להפסד".

קולו של המורה להתגוננות צילצל כברזל. "ודעו זאת: ההורים שלכם לא למדו דבר! האומה עודנה שבורה וחולשה! כמה עשרים החלפו מאז גריינולד לאחס-יודעים-מי? אתם חושבים שאתם לא תראו את האיום הבא בחיכם שלכם? האם אתם תחוורו אז על המשגים של הוריכם, כשראייתם היום את התוצאות מונחות לפניכם בכירורו? מכיוון שאוכל לומר לכם מה הוריכם עשו, כשious האפלה יבוא! אוכל לומר לכם מה הלקח שלמדו! הם למדו להתחבא כמו פחדנים ולא לעשות דבר בעודם מחכים להאריך פוטר שיציל אותם!"

בעינויו של המנהל דמלבדור היה מבט תווה; ותלמידים אחרים בהו במורה להתגוננות בבלבול, כעס ותדהמה.

עיניו של פרופסור קוירל היו כעת קרות כמו קולו. "הקשיבו לי, והקשיבו היטב. זה ישאנילנקוביבשנו רצה לשלוט במדינה זו, להחזיק בה באחיזתו האכזרית לנצח. אבל לפחות הוא רצה למשול במדינה חייה, ולא בערמת אפר! היו אדוני אופל שהיו משוגעים, שרצוי להפוך את העולם ללא יותר מאשר מדורת קבורה ענקית! היו מלחותות בהן מדינה שלמה עצה נגד אהרת! ההורים שלכם כמעט הפסידו כנגד חצי מאה, שרצוי לקחת את המדינה זו בחיים! כמה מהר יותר היו נמחצים למול יריד עם מספרים גדולים אלה, אויב שלא רצה דבר מלבד השמדות? זאת אני חווה: כשהאחים

הבא יעלה, לוצ'וס מאלפיו יטען שעלייכם לבוא בעקבותיו או למות, שתקוותכם היחידה היא לבתו באוצרותנו ובכוחו. ואם כי יתכן שלוצ'וס מאלפיו עצמו יאמין בכך, יהיה זה שקר. מכיוון שכאשר אדון האופל נהרג, לוצ'וס מאלפיו לא יהיה את אוכלי המות. הם נפוצו ברגע, הם ברחו כמו לבים מוכדים וברגו זה בזה! לוצ'וס מאלפיו אינו חזק מספיק כדי להיות אדון אמיתי, אף או לא.”

אגרופיו של דראקו מאלפיו היו קמורים ולבנים, דמעות היו בעיניו, וזעם, ובושה בלתי נסבלת.

“לא,” אמר פרופסור קוירל, “איןני חושב שהיה זה לוצ'וס מאלפיו שיזיע אתכם. וכדי שלא תחשבו שאני מדבר בשבח עצמי, בקרוב יתברר מעבר לכל ספק שלא כך הדבר. לא אמלץ לכם המלצות, תלמידי. אבל אומר לך שאם מדינה תמצא מנהיג חזק כמו אדון האופל, אבל אצילי וטהור, ותיקח את האות שלו; אז הם יוכלו למחוץ כל אדון אופל משל היה חרק, וכל שאר עולם הקסם המפולג שלנו לא יוכל לעמוד בפניהם. ואם אויב גדול עוד יותר יקיים כנגדו במלחמה השמדה, אזי רק עולם קסם אחד יוכל לשודו.”

נסמכו השתנקויות, בעיקר מבני-מוגלים; התלמידים בגימיות יrokeות השולדים נראו מבולבלים ותו לא. עכשו היה זה הארי פוטר שקמצץ את אגרופיו הלבנים; והרמוני גרייניגר עמדה לידיו כועשת ומבוהלת.

המנחן קם מכסאו, פניו חמורות סבר כעת, עדין לא אומר מילה; אבל הפקודה הייתה ברורה.

“לא אומר איזה איום יבוא,” אמר פרופסור קוירל. “אבל לא תחיו את כל חייכם בשלום, לא אם ההיסטוריה של העולם מרמזת על עתידך. ואם תעשו בעתיד כפי שוראותם את שלושת הצבאות הללו עושים היום, אם לא תוכלו להשליך היחידה את המרכיבות הקטניות שלכם ולקחת את האות של מנהיג ייחיד, אזי אולי

תייחלו לכך שאדון האופל ימשול בהם, ותקללו את היום שבו נולד
הארי פוטר – ”

”מספיק!“ הרעים אלבוס דמלדור.
השתרעה דממה.

פרופסור קוירל הפנה באיטיות את ראשו כדי להביט במקום בו
עמד אלבוס דמלדור במלוא עצמו הקסום; עיניהם נפגשו, ולחץ
חסר קול לחץ על כל התלמידים, שהקשיבו בלי להעוז לוזו.
”גם אתה הצבת את המדינה זו,“ אמר פרופסור קוירל.
”וזאת מודע לסכנה בדיקון כמוני.“

”נאומים כאלה אינם מיועדים לאוזני תלמידים,“ אמר
דמלדור, קולו מתגבר בצורה מסוכנת. ”וגם לא לפיוות מורים!“
פרופסור קוירל דיבר אז ביובש: ”נאומים רבים נישאו לאוזני
מבוגרים כשאדון האופל עליה. והמבוגרים מהאו כפים והריעו,
והלכו לביתם לאחר שנחנו מהבידור היומי שלהם. אבל אציתת לך,
המנהל, ולא אשנא נאומים נוספים אם אין אוחב אותך. הלקח שלי
פשוט. אמשיך לא לעשות דבר בנוגע לבוגדים, ונראה מה תלמידים
יכולים לעשות למען עצםם בקשר זהה, כשהם לא מתחים למורים
שיצילו אותם.“

ואז פרופסור קוירל פנה בחזרה אל התלמידים, פניו מעוותים
בחיקוק יבש שנראה כאילו הוא מפיג את הלחץ האיום כמו אל
שנושף כדי לפזר עננים. ”אבל בבקשה היו נחמים לבוגדים שהיו
עד עכשו,“ אמר פרופסור קוירל. ” הם בסך הכל ניסו ליהנות. “
נשמע צחוק, אם כי הוא היה עצבני בתחילת, ואז נראה שהוא
מתגבר, בעוד פרופסור קוירל עמד שם וחיך ביובש וחלק מהמתה
השתחרר.

* * *

מוחו של דראקו עדין היה שטוף באלפי שאלות ועננת אימה
כאשר פרופסור קוירל התכוון לפתח את המעתפות בהן השלושה

רשמו את משאלותיהם.
מעולם לא עלתה בדראקו המחשבה שМОגלים שמוסוגלים
להגיע לירח היו איום גדול יותר מהדעתה האיטהית של הקוסמות,
או שאביו הוכיח שהוא חלש מכדי לעזרם.

ואפלו מוזר יותר, המשקנה הברורה: **פרופסור קוירל האמין**
שהארי מסוגל. המורה להתגוננות מפני כוחות האוּפָל טען שלא
המליין שום המלצה, אבל הוא הזכיר את האריה פוטר שוב ושוב
בנאומו; וכל האחרים בטח יחשבו כמו דראקו.

זה מגוחך. הילד שכיסה כסא מרופד בנצנצים וקרא לו כס
מלכות... הילד שהתמודד מול סנייפ וניצח, לחש קול בוגדרני, הילד
זהה יכול לגודל לאדון חזק מספיק כדי למושל, חזק מספיק כדי
להציג את قولנו... האריה גדל אצל מוגלים! הוא היה בזאת
בעצמו לכל דבר ועניין, הוא לא יילחם כנגד המשפחה המאמצת
שלו... הוא מכיר את האומנויות שלהם, את הסודות והשיטות
שלם; הוא יכול לקחת את כל המדע של המוגלים ולהפנות אותו
כגדם, יחד עם הכוח שלנו כקוסמים.

אבל מה אם יסרב? מה אם הוא חלש מדי?
או, לחש הקול הפנימי זהה, זה יהיה חייב להיות אתה, לא כן,
דראקו מאלפי?

ואז חודש השקט מצד הקהיל, כשפרופסור קוירל פתח את
המעטפה הראשונה.

"מר מאלפי," אמר פרופסור קוירל. "המשאלת שלך היא..."
שבית סלית'רין זוכה בגיבוע החתמים."

שתיקה מבולבלת נשמעה מצד הקהיל.
"כן, פרופסור," אמר דראקו בקול צלול, יודע שהוא מוגבר
שוב. "אם לא תוכל לעשות זאת, אז מהهو אחר בשביל
סלית'רין –"

"לא עניך נקודות בית בצורה לא הוגנת," אמר פרופסור
קוירל. הוא טפח על חי, שקווע במחשבה. "מה שהופך את

המשאלת שולץ לקשה מספיק כדי להיות מעניינת. האם תרצה לומר
מדוע, מר מאלפי?"

דראקו הסתובב מהמורה להתגוננות, צופה בקהל ממקומו על
רकע הפלטינה והאזרוגדים. לא כל הסלית'רינים הריעו לצבע
הדרקון, היו פלגי אנטימאלפי שהביעו את חוסר שביעות הרצון
שליהם בכך שתמכו בילד-דנסנארבחים, או אפילו בגרייניגר;
והפלגים הללו החודדו רבות מהם שעשה זאבי. הוא ציריך
להזכיר להם שליט'רין זה מאלפי ומאלפי זה שליט'רין -

"לא", אמר דראקו. " הם שליט'רינים, הם יבינו".

נשמע צחוק מה מהקהל, במוחך שליט'רין, אפילו מחלק
מהתלמידים שהיו קוראים לעצם אנטימאלפי רגע לפני כן.
הנופה היא דבר נפלא.

דראקו הסתובב חזרה להבית בפרופסור קוירילשוב, והופתע
לראות הבעת מבוכה על פניה של גרייניגר.
"ובעבר העלה גרייניגר..." אמר פרופסור קויריל. נשמע צליל
מעטפה נקרעת. "משמעותה היא... שבית ריבנקלו יזכה בגביע
הbatisים?"

נשמע צחוק רב מצד הקהל, כולל גיחוך מדראקו. הוא לא חשב
שגרייניגר שיחקה במשחק הזה.

"טוב, אממ", אמרה גרייניגר, נשמעת כאילו היא מועדת על
נאום שונה מראש, "התכווני לומר, ש..." היאלקח נשימה
עמוקה. "יש חיללים מכל הבתים בצבא שלי, ואני לא מתכוונת
להעליב אף אחד מהם. אבל גם בית עדין צריך להיחשב למשהו.
זה עצוב שתלמידים מאותו בית מטילים קללות אחד על השני רק
מפני שהם בצבאות שונים. אנשים צריכים להיות מסוגלים לסמוק
על מי שבבית שלהם. זו הסיבה שגודרייך גראפינדור, סלז'אר
שליט'רין, רונה ריבנקלו והלה הפלפףאץ יצרו את ארבעת הבתים
של הוגוורטס מלחתחילה. אני הגדלתה של אור-שמש, אבל אפילו
לפני זה, אני הרמוני גרייניגר מריבנקלו, ואני גאה להיות חלק

מבית בן שמוונה מאות שנה".

"ייפה אמרתך, העלמה גריינגר!" אמר קולו המרעים של דמלדור.

"מחשבה מעניינת, העלמה גריינגר", אמר פרופסור קוירל. "אבל יישנס זמנים בהם טוב לסלית'ין שהיה לו חברים בריבנקלו, או לגראפינדור שהיו לו חברים בהפלפאף. וודאי היה זה טוב ביחס, אם תוכל לסתמך על החברים בתוך ביתך, וגם על החברים בתוך צבאך?"

עיניה של הרמיוני הבזיקו לרגע עבר התלמידים והמורים הצופים, והיא לא אמרה דבר.

פרופסור קוירל הנהן כאילו לעצמו, והוא פנה בחזרה אל דוכן הנואמים, והרים ופתח את המעתפה האחורה. ליד דראקו, הארי פוטר נמלא מתח בഗלי כשהמורה להתגוננות שלפ' את נייר הק驴ף האחורי. "זה מושאלה של מר פוטר היא –"

היתה שתיקה כשפרופסור קוירל חבית בקהל. ואוז, בלי שום שינוי בהבעה על פניו של פרופסור קוירל, נייר הק驴ף פרץ בלહבות, ובער באש קצהה וחזקה שהותירה רק אבק שחור שהתרפז מיד.

"בבקשה הגבל את עצמן לאפשרי, מר פוטר", אמר פרופסור קוירל, קולו יבש למדי.

השתרוה שתיקה ארוכה; הארי, עומד לצד דראקו, נראה מזועזע למדי.

מה בשם מROLIN הוא ביקש?

"אני בהחלט מקווה", אמר פרופסור קוירל, "שהכנת מושאלה נוספת, למקרה שלא אוכל להגשים את זו".

שתיקה נוספת.

הארי נשם נשימה עמוקה. "לא הcntagi", הוא אמר, "אבל כבר חשבתי על עוד אחת". הארי פוטר פנה להביט בקהל, וקולו החיציב כshediber. "אנשים פוחדים מבוגדים בغالל הנזק שהובגד עושה

ישירות, החיללים שבהם הוא יורה או הסודות שהוא מגלה. אבל זו רק חלק מהסכנה. מה שאנשים עושים בגלל שהם מפחדים מבוגדים, גם זה יש עלות. השתמשתי באסטרטגיה זו היום נגד אורדנשטייך ודרקון. לא אמרתי לבוגדים שלי ליצור כמה שיותר נזק ישיר. אמרתי להם לפחות בצורה כזו שתיצור כמה שיותר חוסר אמון ובלבול, ושתגרום לגנרים לעשות את הדברים היקרים ביותר כדי לנוטה למנוע מהם לעשות זאת שוב. כשישם רק כמה בוגדים ומדינה שלמה שמתמודדת מולם, הגיוני לחשב שהיא שמעט בוגדים יעשו יותר פחות מה שמדינה שלמה תעשה כדי לעצור אותם, שהתרופה עלולה להיות גרוועה מהמלחלה –

"מר פוטר", אמר המורה להתגוננות, קולו חד לפתח, "הלקח ההיסטוריה הוא שאתה פשוט טועה ! הדור של הורייך עשה מעט מדי כדי להתאחד, לא יותר מדי ! כל המדינה זו כמעט נפלה, מר פוטר, אם כי לא הייתה פה כדי להזות בכם. אני מציע שתשאל את חבריך לחדר בריבנקלו כמה מהם איבדו משפחה לאדון האופל. או, אם אתה נבון יותר, אל תשאל ! האם יש לך מושאלת לבקש, מר פוטר ?" "אם לא אכפת לך", אמר קולו השליו של אלבוס דמלדור, "אני הייתה רוצה לשם שיש לידי-شنשארבחים להגיד.

יש לו יותר ניסיון מלשינו בהפסקת מלחמות."

כמה אנשים צחקו, אבל לא הרבה.

מבטו של הארי נח על דמלדור לרגע, והוא נראה כאילו הוא חוכך בדעתו לרגע. "אני לא אומר שאתה טועה, פרופסור קוירל. במלחמה האחרונות אנשים לא שיתפו פעולה, ומדינה שלמה כמעט נפלה לכמה עשרות תוקפים, ואכן, זה היה פתתי. ואם נחזור על אותה הטעות, אז זה יהיה אפילו יותר פתתי. אבל אתה אף פעם לא נלחם באותה המלחמה פעמיים. והבעיה היא, שגם לאיב מותר להיות חכם. אם אתה מפולג אתה פגיע בדרך אחת; אבל בשאתה מנסה להתחחד, אתה ניצב מול סיכון אחרים, ומהרירים אחרים, והאובייכ נסה לנצל גם אותם. אתה לא יכול להפסיק לחשב ברמה

אחת של המשחק.”

“גם לפשיות יש יתרון רב, מר פוטר”, אמר קולו היבש של המורה להתגוננות. “אני מקווה שלמדת היום משחו על הסכנות שבסטרטגיות מורכבות יותר מלאחד את אנשייך ולתקוף את האויב שלך, ואם כל זה לא מתקשר למשאלת שלך בצורה כלשהי, אהיה מרגוז ביותר.”

“כן”, אמר הארי פוטר, “היה קשה למדי לחשב על משאלת שתסמל את המחיר של אחדות. אבל הבעיה של לפועל כאיש אחד לא תקפה רק במלחמות, היא משחו שאנחנו צריכים לפטור כל חינו, בכל יום. אם כולם משתפים פעה עליפי אותם חוקים, והחוקים טיפשיים, אז אם משחו אחד מחייב לעשות דברים בדרך אחרת, הוא מפר את החוקים. אבל אם כולם מחייבים לעשות דברים בדרך אחרת, הם יכולים. זו בדיק אותה בעיה, שכולם צריכים לפעול יחד. אבל בשבייל האדם הראשון שמדובר, נראה כאילו הוא יוצא נגד כולם. ואם תחשוב שהדבר היחיד שחשוב הוא שנשים יהיו מאוחדים, אז אף פעם לא תוכל לשנות את המשחק, לא משנה כמה מטופשים החוקים. אז המשאלת שלי, בכספי לסמל את מה שקרה כשאנשים מתאחדים בכיוון הלא נכון, היא

שבהוגו רוטס ישחקו קוודיז’, בלי הסניץ’.”

“מה?!” צrhoו מהה קולות בקהל, והלסת של דראקו צנחה. “הסניץ’ הורס את כל המשחק”, אמר הארי פוטר. “מה שהשחקנים האחרים עושים יהיה לא דלונטי. יהיה הרבה יותר הגוני פשוטות לנוקturn. וזה מטוגן הדברים המטופשים להחריד שלא תשים לב אליהם רק מפני שגדלת אתם, שאנשים עושים רק מפני שככל

האחרים עושים זאת –”

אבל בשלב הזה הקול של הארי פוטר לא נשמע, מכיוון שהמהומה החלה.

* * *

המהומה הסתיימה בערך חמיש־עשרה שניות מאוחר יותר, לאחר שעמוד עצום של אש התפוצץ מהמגדל הגבוה ביותר בהוגוורטס בליווי קוול של מאות רעמים. דראקו לא ידע שדמלדור יכול לעשות את זה.

התלמידים התישבו שוב בזהירות רבה ובשקט רב. פרופסור קוירל צחק בלי הפסקה. "כך يا, מר פוטר. רצונן יעשה." המורה להתגוננות עצר בכונה. "כמובן, הבטחת מזימה מתוחכמת אחת. וזה כל מה שלושתכם תקבלו."

דראקו חיציפה למלים הללו מוקדם יותר, אבל הן עדין היו הלים; דראקו החליף מבטים מהירים עם גריינגר, הם היו בני הריבית הברורים אבל המשאלות שלהם היו מנוגדות למגורי –

"אתה מתחoon," אמר הארי פוטר, "שלשותנו צריכים להסכים על מ שאלה אחת?"

"הו, זה יהיה הרבה יותר מדי לבקש מכם," אמר פרופסור קוירל. "שלשותכם אין שום אויב משותף, נכון?"
ולרגע קצר אחד, ככל' מהר עד שדראקו חשב שיתכן שדיםין זאת, עניינו של המורה להתגוננות הביקו לכיוון דמלדור.
"לא," אמר פרופסור קוירל, "אני מתחoon שאעניך שלוש משאלות בمزימה אחת."

השתרעה שתיקה מובלבלת.

"אתה לא יכול לעשות את זה," אמר הארי בקול שטוח ליד דראקו. "אפילו אני לא יכול לעשות את זה. שתים מהמשאלות הללו לא תואמות הדידית. זה בלתי אפשרי לונגת –" וואז הארי קטע את עצמו.

"חסות לך כמה שנים לפני שתוכל לומר לי מה אני יכול לעשות, מר פוטר," אמר פרופסור קוירל בחיקך קל וייבש.
ואז המורה להתגוננות פנה בחזרה אל התלמידים הצופים. "בכנות, אין לי שום ביטחון ביכולת שלכם למדוד את הלקח של היום. לנו הביתה, ותיהנו מהזמן שלכם עם משפחوتיכם, או ממה

שנשאר מהן, כל עוד הן חיות. המשפחה שלי מתחזק מזמן מידי של אדון האופל. אראה את כולכם כשיתחדרשו הלימודים.”
בדממת האלם שהשתרעה בעקבות זאת, פרופסור קווריל כבר החל לודת מהבמה. דראקו שמע את קולו של המורה להתגוננותו אומר, בשקט וללא הגברה, “אבל איתך, מר פוטר, דבר עכשווי.”

פודק ۵

תְּכִיּוֹת, מִיאוֹת, מֶלֶךְ ג'

הם הלו כו למשרדו של המורה להתגוננות, ופרופסור קוירל חתום את הדלת לפני שנשען לאחור בכיסאו ודיבר. קולו של המורה להתגוננות היה רגוע ביותר, וזה ערער את הארי יותר מאשר אם קוירל היה צועק.

"אני מנסה", אמר פרופסור קוירל בשקט, "לקחת בחשבון את העובדה שאתה צער. גם אני עצמי, באותו הגיל, הייתה שוטה למדי. אתה מדבר בסגנון של מבוגר ומתערב במשחקים של מבוגרים, ולפעמים אני שוכח שאתה רק מתערב. אני מקווה, מר פוטר, שההתחערבות הילודותית שלך לא תחרוג אותך, תהרוס את המדינה שלך, ותגרום להפסד במלחמה הבאה."

הארי התקשה מאוד לשЛОט בנסיבותיו. "פרופסור קוירל, אמרתי הربה פחות מה שרציתי לומר, אבל הייתי מוכרה לומר משהו. ההצעות שלך נשמעות מדאיות ביותר באוזני כל מי שיש לו היכרות, ولو הקלושה ביותר, עם ההיסטוריה המוגلغית במאה האחרונה. הפאשיסטים האיטלקים, אנשים נבזים למדי, קיבלו את השם שלהם מהפסק, צורו מקלות שנקשרו יחד כדי לסמל את הרעיון שאחדות היא כוח – "

"از הפאשיסטים האיטלקים הנבזים האמינו שאחדות חזקה יותר מפילג", אמר פרופסור קוירל. חדות הלהקה לולוג לקולו. "אולי הם האמינו גם שהশמיים כחולים, ותמכו במדיניות של לא להפיל אבני על הראש".

טיפולות הפוכה איננה חוכמה; האדם הטיפש בעולם עשו
לומר שהשמש זורחת, אבל זה לא יגרום לה להיבבות... "בסדר,
אתה צודק, זה היה טיעון אד הומינם, זה לא שגוי בגלל
שהפאשיסטים אמרו את זה. אבל פרופסור קוירל, אי אפשר
שכלום במדינה יעתו אותן של דיקטטור אחד! זו נקודת כשל אחת!
תראה, אני אנסח זאת כך. נניח שהאויב פשוט מטיל אימפריו על
מי שלולט באות – "

"לא כלכך קל להטיל אימפריו על קוסמים חזקים", אמר קוירל
ביוובש. "וזام איןך יכול למצוא מנהיג ראוי, גורלך נחרץ בכל
מקרה. אבל קיימים מנהיגים ראויים; השאלה היא האם אנשים ילכו
בעקבותיהם."

הארי פרע את שיערו בתסכול. הוא רצה לבקש פסקיזמן
ולהכריח את פרופסור קוירל לקרוא את עלייתו ונפילתו של הווייך
השלישי ואוז להתחילה את השיחה מחדש. "אני מניח שאין טעם
לומר שדמוקרטיה היא שיטת מושל טוביה יותר מדיקטטורה – "

"אני מבין", אמר פרופסור קוירל. עיניו נעצמו לרגע, ואז
נפקחו. "מר פוטר, האיוולות שבקוירידי' ברורה לך מכיוון שלא
הערכת את המשחק מילודך. לו מעולם לא הייתה שום על
בחירה, מר פוטר, והיית פשוט דואה מה ישנו, מה שהיית רואה
לא היה משמח אותך. הבטبشر הקסמים הנבחר שלנו. האם הוא
החכם ביותר, החזק ביותר, הגדול ביותר באומה שלנו? לא; הוא
שותה השיך ללוויים מלאפי. קוסמים הלכו לקפליות ובחרו בין
קורNELIUS פאדג' ובין טניה ליז', שהתחרדו בתחרות גדולה וմברדרת
לאחר שהنبيיא היומי, השיך גם הוא ללוויים מלאפי, הכריע שם
המתמודדים הרצינאים היחידים. איש לא יאמר בכנות שקורNELIUS
פאדג' נבחר כמנהיג הטוב ביותר שהמדינה שלנו יכולה להציג. אין
זה שונה בעולם המוגלים, מה מה ששמעתי וראיתי; בעיתון
המוגלגי האחרון שקרأتي נכתב שהנשיא הקודם של ארצות הברית
הוא שחקן קולנוע לשעבר. אם לא הייתה גדל עם בחירות, מר פוטר,

הן היו נראות לך טיפשיות בבירורו, כמו קוודיז'ן".
הארי ישב שם בפה פעור, מתאם למצוותם. "המטרה
בבחירה היא לא להפיק את המנהיג האחד הטוב ביותר, המטרה
היא לשמר על הפוליטיקאים מפוחדים מספיק מהמצבאים כדי
שלא יהפכו למושעים לחלוtin כמו שקרה לדיקטטורים בדרך
כלל – "

"המלחמה האחרונות, מר פוטר, התנהלה בין אדון האופל
לדמלדור. ובעוד דמלדור היה פגום כמנהיג שעמד להפסיד
במלחמה, מגוחך לחשוב שר קסמים כלשהו שכיהן בתקופה
היא יכולה למלא את מקומו של דמלדור! כוח זורם מוקוסמים
חזקים ומתומכיהם, לא מבחירות ומהשווים שנבחרים. זה הלקח
מההיסטוריה הקדומה של בריטניה הקטומה; ואני בספק
שהמלחמה הבאה תלמד אותו לקח שונה. אם תשروع אותה, מר
פוטר, מה שלא יקרה אלא אם תנטוש את אשליות הילדות הנלהבות
שלך!"

"אם אתה חושב שאין סכנותה בדרך הפעולה שאתה מקדם",
אמר הاري, ולמרות הכל קולו נעשה חדר, "אולי גם זו היא התלהבות
ילדותית".

הארי הביט במבט קודר בעיניו של פרופסור קוירל, שהשיב לו
מבט מבלי למצמצז.

"בסכנות שaculaה", אמר פרופסור קוירל בקור, "יש לדון
במשרדים כמו זה, ולא בנאות. השווים שבחרו בקורנליוס
פאדג'י אינם מעוניינים בסיבוכים ובזהירות. הצג בפניהם דבר מה
מורכב יותר מקריאת עידוד, ותתמודד במלחמה שלך בלבד. אז, מר
פוטר, הייתה השגיאה הילודית שלך, שדראקו מאלפיו לא היה
עשה גם בגיל שמנוה. גם לך אמרו להיות ברור שהיה צריך
לשחוק, ולהתייעץ עימי קודם, ולא לחלק את דאגותיך עם
הקהל!"

"אני חבר של אלבוס דמלדור", אמר הاري, הקור בקולו

תואם לזה של פרופסור קוירל. "אבל הוא לא ילד, ולא נראה שהוא חושב שהdagות שלי ילדותות, או שモטב היה לו היתי מחייב לומר אותן".

"הו", אמר פרופסור קוירל, "או אתה מקבל את ההנחהות שלך מהמנהל עכשו, מה?" וקם מכיסאו.

* * *

כשבליז פנה מעבר לפינה בדרכו למשרד, הוא ראה שפרופסור קוירל כבר נשען על הקיר.
"בליז זאביין", אמר המורה להtagוננות, מתישר; עיניו היו קבועות בפרצוף כמו אבני כהות, וקולו שלח צמרמות של פחד בגבו של בליז.

הוא לא יכול לעשות לי כלום, אני פשוט צריך לזכור זאת –
"אני מאמין", אמר פרופסור קוירל, בקול קר וצלול, "שכבר ניחשתי את שמו של המעסיק שלך. אבל ברצוני לשמוע זאת משפטיך שלך, ואמור לי את המחיר שקנה אותך".
בליז ידע שהוא מזיע מתחת גלימותיו, ושהלהות כבר נגלה על מצחו. "קיבלת את ההזדמנות להראות שאני טוב יותר משלשות הגנරלים, וניצلت אותה. הרבה אנשים שונאים אותי עכשו, אבל יש לא מעט סלית'רנים שיאהבו אותי בגל זה. מה גורם לך לחשוב שאני – "

"לא אתה הגיע את חכנית הקרב היום, זאביין. אמרו לי מי כן".
בליז בלוע את רוקו בקשוי. "ובכן... ככלומר, במקרה הזה... אז אתה כבר יודע מי, נכון? היחיד שמשוגע מספיק הוא דמלדור. והוא יגנ עליי אם תנסה לעשות משהו".
"אכן. אמרו לי באיזה מחיר". עיניו של המורה להtagוננות נותרו קשות.

"בתהודה שלי קימברלי", אמר בליז, בולע שוב ומנסה לשלוט בקולו. "היא אמיתית, ובאמת מתעללים בה, פוטר בדק את

זה, הוא לא טיפש. אלא שדמבלדור אמר שהוא דחף את הבריונים לעשותות את זה, רק לשם התכנית, ושם אני אעבוד בשביילו היה תהיה בסדר אחריך, אבל אם כן אלך עם פוטר, קימברלי יכולה להסתbern בעוד צרות!"

פרופסור קוירל שתק לזמן מה.

"אני מבין", אמר פרופסור קוירל, קולו מתון הרבה יותר כעט. "מר זאבי, בנסיבות ובנסיבות יקרה שוב, אתה רשאי לפני פנוי אליו ישירות. יש לי דרכים משלי להגן על יידי. וכעת, שאלה אחרת: אפילו עם כל הכוח שלקחת לדיין, לגروم לתיקו זה קשה. האם דמבלדור הנחה אותך מי צריך לנצח במקרה זהה לא יתאפשר?"

"אור-شمץ", אמר בליז.

פרופסור קוירל הנהן. "כפי שאתה יודע. המורה להתגוננותה נאנח. בהמשך הקריירה שלך, מר זאבי, אני לא ממליץ שתנסה מזימות מורכבות כליכך. הן נוטות להיכשל."

"אםם, אמרתי את זה למנהל, למשה", אמר בליז, "והוא אמר שזו הסיבה שה חשוב לנו יותר מזימה אחת בכל רגע נתון."

פרופסור קוירל העביר את ידו בעיפות על מצחו. "פלא שאדון האופל לא השtagע מכש שנאצץ להילחם בו. אתה רשאי להמשיך לפגישתך עם המנהל, מר זאבי. לא אומר דבר על כך, אבל אם המנהל יגלה בדרך כלשהו שדיברנו, זכור את הצעת הפתוחה להעניק לך כל הגנה שאוכל. אתה משוחרר."

בליז לא חיכה למילה נוספת, פשט והסתובב וברוח.

* * *

פרופסור קוירל המתין זמן מה, ואז אמר, "קדימה, מר פוטר."

הاري הסיר מעיל ראשו את גלימת ההיעלמות והכניס אותה לנרתיק. הוא רעד בכזה זעם שבקוושי הצליח לדבר. "הוא מה? הוא עשה מה?"

"היה עלייך להסיק זאת בעצמך, מר פוטר", אמר פרופסור

קווירל ברוגע. "עליך ללימוד לטשטש את ראייתך כך שתוכל לראות את העיר מעבר לעצים. כל מי שהוא שומע את הסיפורים עליך, ולא יהיה יודע שאתה הילד-שנשאריבחים ההיסטורי, היה מסיק שברשותך גלימת היעלמות. קח צעד לאחור מהARIOעים הללו, לטשטש את הפרטיהם, ומה אנו רואים? ישנה יריבות גדולה בין התלמידים, והתחרות שלהם הסתימה בתיקו מושלם. דבר כזה קורה רק בספרים, מר פוטר, ויש אדם אחד בביית-הספר הזה שחוש בספרים. ישנה מזימה מוזרה ומורכבת, שהיה צרייך להבין שאינה אופיינית לסליט'רין הצער שניצב מולך. אבל ישנו אדם בביית-הספר הזה שמתעסק במזימות כה מורכבות, ושמו איננו זאבי. ואכן זההרתי אותו שישנו סוכן מרובע; ידעת שזאבי הוא לפחות סוכן שלישי, והוא היה צרייך לנחש שיש סיכוי גבוהה שהוא הוא. לא, לא אזכיר על ביטול הקרב; שלושתכם נכשלתם ב מבחן, והפסdtם לאויב המשותף שלכם".

להאריך לא היה אפשר מ מבחנים בשלב זה. "דמבלדור סחת את זאבי בכך שאיים על בתהודה שלו? רק כדי לגروم לזה שהקרב יסתים בתיקו? למה?"

פרופסור קווירל צחק צחוק חסר שמחה. "אולי המנהל חשב שהיריבות טובה לגיבור המחדל שלו ורצה שתמשיך. למען טובת הכלל, אתה מבין. או שאולי הוא היה פשוט מטורף. אתה מבין, מר פוטר, ככלים יודעים שהטירוף של דמבלדור הוא מסכה, שהוא שפוי שמעמיד פני מטורף. הם משבחים את עצמו על התובנה החכמה הזו, ובוודעם את ההסבר הסודי, הם מפסיקים לחפש. לא עולה בדעתם שיכולה להיות מסכה מתחת למסכה, שניתן להיות מטורף שמעמיד פני שפוי שמעמיד פני מטורף. וחושני, מר פוטר, שיש לי עסקים דחופים במקום אחר, ועליי לעזוב; אבל אייעץ לך מלכָל הלב שלא קיבל את ההנחיות שלך מלבושים דמבלדור כאשראתה נלחם במלחמה. עד שנייפגש, מר פוטר".

המורה להתגוננות היטה את ראשו באירונית קלה, ואז צעד

באותו כיוון שאליו ברוח זאבי, בעוד הארי עמד בהלם פעוריפה.

* * *

אחרית דבר, הארי פוטר :

הארי צעד לאיטו לכיוון מעונות ריבנקלו, עיניו עיורות לkiprot, לצירום, ולתלמידים האחרים; הוא עלה במדרגות וירד ברומפה בליה האט, להאץ, או לשם לב איפה הוא צועד.לקח לו יותר מדקה לאחר עזיבתו של פרופסור קוירל להבין שהמקור היחיד שלו למידע על מעורבותו של דמלדור היה א. בליין זאבי, שאם יאמין לו שוב הוא יהיה אידיוט מושלם, ורב. פרופסור קוירל, שבקלות היה יכול לזייף מזימה בסגנון של דמלדור, וגם עשוי לחשוב שקצת ריבות בין תלמידים זה דבר טוב; וגם מי שהיה, אם תיקח צעד לאחרו ותטשטש את הפרטים, האדם שהציג להפוך את המדינה לדיקטטורה קסומה.

ויתכן גם שדמלדור באמת מאחריו זאבי, ושפروفסור קוירל באמת מנסה להילחם באות האפל באות מנגד, ולמנוע חזרה של תפקוד שראה כעלוב. מנסה לוודא שהארי לא ייאלץ להילחם באדון האופל לבדו, בעוד כל השאר מתחבאים, מפוחדים, מנסים להימלט מקו האש, מחייבים להארי שיציל אותם.

אבל האמת הייתה...

ובכן...

הארי היה סוג של בסדר עם זה.

זה היה, הוא ידע, מסווג הדברים שאמורים לגרום לגיבורים להיות מרירים וכועסים.

לעוזזל עם זה. הארי היה לגמרי بعد הרעיון שכולם ישארו מחוץ לטוחה הסכנה בזמן שהילד-שנשאריבחים יביס את אدون האופל בעצמו, פלוס מינוס כמה תומכים. אם העימות הבא עם אדון האופל יגיע למצב של מלחמת קוסמים שנייה שתהרוג הרבה אנשים ותשבע מדינה שלמה, אז זה אומר שהארי כבר נכשל.

ואם אחריך תפרוץ מלחמה בין קוסמים ומוגלים, לא משנה מי ניצח, הארי כבר ייכשל בכך שנתן למצב להגעה לידיך. וחוץ מזה, מי אמר שלא תהיה אינטגרציה חלקה בין החברות כשהסודיות תתפוגג, כפי שה חייב לקרות בסופו של דבר? (אם כי הארי יכול היה לשמעו בתוודעתו את קולו היבש של פרופסור קוירל שאל אותו האם הוא שוטה, ואמר את כל הדברים המתבקשים...) ואם קוסמים ומוגלים לא יוכלו להיות בשלום, אז הארי ישלב קסם ומדע וימצא דרך לפנות את כל הקוסמים למאדים או משהו, במקומם לחת למלחמה לפרווץ.

כי אם המצב באמת יגיע למלחמות השמדה...

זה היה הדבר שפרופסור קוירל לא הבין, השאלה החשובה ששכח לשאול את הגנרטל הצער שלו.
הסיבה האמיתית שהארי לא התכוון לתת למישחו לשכנע אותו לתמוך באוור, ולא משנה כמה זה יעזור לו בקרוב שלו נגד אדרון האופל.

אדון אופל אחד וחמשים תומכים עם אותן היינו סכנה לכל בריטניה הקסומה.

אם כל בריטניה תסמן את עצמה באוות של מנהיג חזק, היא תהווה סכנה לכל עולם הקסם.

ואם כל עולם הקוסמים יסמן את עצמו באוות יחיד, הם יהיו סכנה לשאר האנושות.

איש לא ידע כמה קוסמים יש בעולם. הוא עשה כמה הערכות עם הרמוני והגיע למספרים באוצר המיליאון.

אבל ישנים שישה מיליארד מוגלים.

אם זה יגיע למלחמה סופית...

פרופסור קוירל שכח לשאול את הארי על איזה צד הוא יגן. ציוויליזציה מדעית, שולחת ידיה החוצה, מביטה מעלה, יודעת שגורלה לחפות בכוכבים.

ציוויליזציה קסומה, דועכת לאיטה בעודו יעבד, עדין

נשלטת על ידי אצולה שלא ממש מחשיבה מוגלים כבני-אדם.
היתה זו הרגשה עצובה נורא, אבל לא היה בה שמן של היסוס.

* * *

אחרית דבר, בלייז זאביין:

בלייז הילך במסדרונות הוגורטס באיטיות זהירה ומאולצת,
לייבו פעום בפראות בעודו מנסה להירגע –
”אהם”, לחש קול יבש מגומחה אפלולית.
בלייז קופץ, אבל הוא לא צרת.
הוא הסתובב באיטיות.

בפינה הקטנה והאפלולית הייתה גלימה שחורה כה גדולה
ומונופחת עד שלא הייתה ניתן להבחין האם הדמות שתחתייה היא גבר
או אישה, ומעל הגלימה כובע שחור רחב שולים, וערפילים
שחורים התאספו מתחתיו והסתירו את הפנים של מי או מה שהיה
שם.

”דוח”, לחש מר גלימה וכובע.
”אמרתי בדיקן את מה שאמרת לי”, אמר בלייז. קולו היה רגוע
יותר כתה, ככלא שיקר. ”פרופסור קוירול הגיב בדיקן אין
שכיפית”.

הכובע השחור הרחב ונטה והתיישר, כאילו הראש שמתחתיו
הנהן. ”מצוין”, אמרה הלחישה הבלתי מזוודה. ”הפרס שהבטחת
לך כבר נמצא בדרךינו לאימך.”

בלייז היסס, אבל הסקרנות שלו אכללה אותו חי. ”אני יכול
לשאול למה אתה רוצה לעורר צרות בין פרופסור קוירול
וזדמלדור? ” למנהל לא היה שום קשר לבירוניים מגרייפינדור ככל
שהלייז ידע, ובנוסף לעוזה לקימברלי, המנהל הציע לגורום
לפרופסור בין לחת לו ציונים מעולים בתולדות הקסם גם אם יגייש
קלפים ריקים כשיורי בית, אם כי הוא עדין יצטרך להיות בכיתה
ולהעמיד פנים שהוא מגיש אותם. למעשה בלייז היה בוגד בכל

שלושת הגנරלים בחינם, בלי קשר לבת דודתו, אבל הוא לא ראה שום סיבה לומר זאת.

הכובע השחור הרחוב נתה לצד אחד, כאילו כדי להעביר מבט בו חן. "אמור לי, בלייז יידי, האם עליה בדעתך שסופה של אלו שבוגדים כלכך הרבה פעמים נוטה להיות מר?"

"לא", אמר בלייז, מביט ישירות אל הערפלים השחורים שתחת הכובע. "គולם יודעים ששום דבר באמת רע לא קורה לחולמים בהוגוורתס".

מר גלימה וכובע גיחך בלחישה. "אכן", אמרה הלחישה, "כשהרצח של תלמידה אחת לפני חמישה עשוריהם הוא היוצא מן הכלל שמכחית את הכלל, מכיוון שהזואר סלית'רין שומר את המפלצת שלו בלחשים עתיקים ברמה גבוהה יותר משל המנהל עצמו".

בלייז בהה בערפלים השחורים, מתחיל להרגיש אי נוחות. אבל רק מורה בהוגוורתס יכול לעשות לו משחו רציני בלי להפעיל את האזעקות. קוירול וסניפ היו המורים היחידים שיעשו משחו זהה, ולקוירול לא יהיה מניע לדמות את עצמו, וסניפ לא יפגע באחד מהסלית'רינים שלו... נכוון?

"לא, בלייז יידי", לחשו הערפלים השחורים, "רק רציתי ליעץ לך לעולם לא לעשות דבר כזה בחיק הבוגרים. כלכך הרבה

בגידות בודאי יובלו לנקמה אחת לפחות".

"אםא שלוי מעולם לא חותה נקמות", אמר בלייז בגאווה. "אפשר שהיא התחרתנה עם שבעה בעליים שונים וכל אחד מהם מת

במסתוריות והותיר לה הרבה כספ".

"באמת?" אמרה הלחישה. "איך היא שכנעה את השביעי להינsha לה אחרי ששמע מה קרה לששת הראשונים?"

"שאלתי את אמא", אמר בלייז, "וזהיא אמרה שאני לא יכול לדעת עד שאחיה מבוגר מספיק, ושאלתי אותה כמה מבוגר זה מבוגר מספיק, והיא אמרה, מבוגר יותר ממנו".

שוב נשמע גיוחן בלחישה. "ובכן, בליעז יידי, ברוכותי על שהלכת בדרכה של אמר. אך, ואם לא תאמר דבר על כן, לא ניפגש שוב".

בליעז נסוג באין נוחות, מרגיש רתיעה מוזרה להפנות את גבו. הכווע נתה. "זהו, באמת, סלית'רין קטן. לו באמת הייתה שкол להאריך פוטר או לדראקו מאלפי היה מבין כבר שהאים המרומים שלי נועדו רק לוודא את שתיקתך לפני אלבוס. לו התכוונתי להרע לך, לא הייתי רומו; לו הייתי שותק, אז היה צריך לדאוג".

בליעז התישר, נעלב מעט, והנהן עבר מר גלימה וכובע; ואז הסתובב בהחלה וצעד לעבר הפגישה שלו עם המנהל. הוא קיווה בכל מאודו שמשהו אהיל יופיע וייתן לו הזדמנות למכור את מר גלימה וכובע.

אבל מצד שני, איימו לא בגדה בשבועה בעליים שונים באותו הזמן. וכשמסתכלים על זה כך, הוא עדיין עושה את זה יותר טוב ממנו.

ובלייז זאבייני המשיך ללבכת לכיוון משרד המנהל, מהין, מרוצה מכך שהוא סוכן מחומש – לרגע הילד מעדר, ואז התישר, מנער את תחושת הבלבול המוזרה.

ובלייז זאבייני המשיך ללבכת לכיוון משרד המנהל, מהין, מרוצה מכך שהוא סוכן מרובע.

* * *

אחרית דבר, הרמוני גרייניג' :

השליח לא ניגש אליה עד שהייתה לבדה. הרמוני בדוק עזבה את שירותי הבנות, שם נהגה להתחבא לפעים כדי לחשב, וחתולת זהורת קפיצה ממש מוקום ואמרה, "העלמה גרייניג'?"

היא צווחה צווחה קטנה לפני שהבינה שהחтолה דיברה בקולה של פרופסור מקונגנגל.

אפילו לפני כן היא לא פחדה, רק הופטה; החтолה הייתה זהרת, בהירה ויפיפיה, מאירה באור לבן בסוף כמו אור שמש בצלע ירח, והיא לא יכולה אפילו לדמיין שהיא מפחידה.

"מה את?" שאלת הרמיוני.

"זהי הودעה מפרופסור מקונגנגל," אמרה החтолה, עדין בקולה של פרופסור מקונגנגל. "האם תוכל להגיע למשרדי בלי לספר על כך לאיש?"

"אגיע מיד," אמרה הרמיוני, עדין מופעת, והחтолה זינקה ונעלמה; אלא שהיא לא נעלמה, היא נעה הרחק איכשהו; או שהוא היה מה שהתודעה שלה אמרה, אף על פי שהעינויים שלה כרנו ראו אותה נעלמת.

עד שהרמיוני הגיעו למשרד של המורה אהובה עליה, תודעתה הייתה מלאה בהשערות. האם משחו לא בסדר עם הציונים שלה בשינוי צורה? אבל אם כן, למה שפרופסור מקונגנגל תגיד לה לא לספר זאת לאיש? זה בטח קשור לאיומנים של הארי בשינוי צורה חלקי...

פניה של פרופסור מקונגנגל נראו מודאגות, לא חמורות, כשהרמיוני התישבה לפני השולחן מנשה לשלווט בעיניה שלא יפנו אל התאים שהכilio את שיעורי הבית של פרופסור מקונגנגל, היא תמיד תחתה איזו מין עבודה מבוגרים צריכים לעשות כדי לשמר על ביתהספר מתפקיד והאם הם יכולים להיעזר בה איכשהו... "העלמה גרייניגר," אמר פרופסור מקונגנגל, "תני לי להתחיל ולומר שאני כבר יודעת שהמנהל ביקש ממך לבקש את המשאלת הזו –"

"הוא גילה לך?" פלטה הרמיוני בתדהמה. המנהל אמר שאף אחד אחר לא אמר לו דבר!

פרופסור מקונגנגל עצה, הביטה בהרמיוני וגייכחה גיחוך קטן

ועצוב. "טוב לדעת שמר פוטר לא השחית אותה יותר מדי. העלמה גרייניגר, את לא אמרה להודות במשהו רק מפני שאיןי אומרת שאני יודעת. לעניינו, המנהל לא גילה לי, אני פשוט מכירה אותו טוב מדי".

הרמוני הסמיקה בפראות כעת.

"זה בסדר, העלמה גרייניגר!" אמרה פרופסור מקונגנגל במחירות. "את בשנתך הראשונה בריבנקלו, איש לא מצפה ממך להיות סלית'רינית".

זה ממש צרב.

"בסדר", אמרה הרמוני בחומציות מה, "אני אלך לבקש מהאריך פוטר שיעורים בסלית'ריניות, אם כך".

"זה לא מה שהתקונית..." אמרה פרופסור מקונגנגל, וקולה גועע. "העלמה גרייניגר, אני מודאגת מכך מכיוון שלפעים צערות מריבנקלו לא אמרות להיות סלית'ריניות! אם המנהל מבקש ממך להיות מעורבת במשהו שאתה לא מרגישה בנווה לגביו, העלמה גרייניגר, זה באמתסדר לומר לא. ואם אתה מרגישה תחת לחץ, בבקשה אמרי למנהל שאתה רוצה שאהיה נוכחת, או שאתה רוצה לשאול אותי קודם".

עיניה של הרמוני היו פעורות לרווחה. "המנהל עושה דברים שהם לא בסדר?"

פרופסור מקונגנגל נראתה עצובה קЛОות. "לא בכוננה, העלמה גרייניגר, אבל אני חשובת... ובכן, נראה זה נכון שלפעים המנהל מתבקש לזכור איך זה להיותILD. אפילו כשהוא היה יلد, אני בטוחה שהוא היה מבריק, וחזק במוחו וליבו, עם מספיק אומץ לשושא גרייפינדרים. לפעים המנהל מבקש יותר מדי מתלמידיו הצעירים, העלמה גרייניגר, או שהוא לא נזהר מספיק לא לפגוע בהם. הוא אדם טוב, אבל לפעים המזימות שלו יכולות להגיע רחוק מדי".

"אבל זה טוב שתלמידים יהיו חזקים ואמיצים", אמרה הרמוני.

"זו הסיבה שהצעת לי גרייפינדור, לא?"
פרופסור מקגונגל חייכה ביובש. "אולי סתם הייתה אונוכית,
ורציתי אותך לבית שלי. האם מצנפת המיוון הציעה לך – לא, לא
היתה צריכה לשאול."

"היא אמרה לי שאני יכולה ללבת לכל בית חוץ מסלית'ryn,"
אמרה הרמיוני. היא כמעט שאלה למה היא לא טובת מספיק
לסלית'ryn, לפני שהצלחה להשתלט על עצמה... "או יש לי אומץ,
פרופסור!"

פרופסור מקגונגל נשענה קדימה מעל שולחנה. הדאגה ניכרה
בכירור וב יותר על פניה. "העלמה גריינגר, אין זו שאלה של
אומץ, אלא של מה בריא לילדות צערות! המנהל שואב אותך אל
הمزימות שלו, הארוי פוטר נותר לך סודות לשמירה, ועכשו את
עשה בריתות עם דראקו מאלפי! והבטחתך לאימך שתתהי בטוחה
בhogwarts!"

הרמיוני לא ידעה מה לענות לכל זה. אבל עלתה בה המחשבה
שפروفסור מקגונגל אולי לא הייתה מזיהרה אותה לו היהיה ילד
ברגיפינדור במקום ילדה בריבנקלו וזה היה, ובכן... "אני אנסה
להיות טובה", היא אמרה, "ולא אתן לאף אחד לשכנע אותי
אחרת."

פרופסור מקגונגל לחצה על עיניה בכפות ידייה. כשההסירה
אותם, פניה מלאות הקטמים נראו זקנות מאד. "כן," היא אמרה
בלחישה, "היית יכולה להצליח מאד בבית שלך. שמרי על עצמן,
העלמה גריינגר, והיזהרי. ואם תרגישי דאגה או אי נוחות בנוגע
למשהו, אנא גשי אליו מיד. לא אעכבר אותך עוד."

* * *

אחרית דבר, דראקו מאלפי:
איש מהם לא רצה לעשות משהו מסויך בשבת הזו, לא אחרי
שנלחמו בקרב לפני כן. או דראקו פשוט ישב בכיתה ריקה וניסה

לקראו בספר ששמו 'חושבים פיזיקה'. זה היה אחד הדברים המרתקים ביותר שדראקו קרא בהיו, לפחות החלקים שהצליח להבין, לפחות כשהאידיאות האדרוד שסירב לחתה בספרים שלו לצאת משדה הראייה שלו הצליח לסתום את הפה ולתת לדראקו להתרלט –

"הרמיוני גרינגר היא בצדआם'ית", זימר הארי פוטר מקום מושבו ליד שולחן קרוב, שם קרא ספר משלו, מתקדם בהרבה.

"אני יודע מה אתה מנסה לעשות", אמר דראקו ברוגע מבלי להרים את עיניו מהדפים. "זה לא הולך לעבוד. אנחנו עדין מאחדים כוחות ומוחצים אותו".

"מאאלפי עובד עם בצדआם'ית, מה החבראים של אבא שלך יחשבו –"

"הם יחשבו שלא קל כל-כך לתמן את המאלאפים כמו שאהה מאמין, פוטר ! "

המוראה להtagוננות משוגע יותר מדמבלדור, שום מושיע עתידי של העולם לא יכול להיות עד כדי כך ילודתי או לא הולם בשום גיל.

"ההי, דראקו, אתה יודע מה ממש יבאס ? אתה יודע שלהרמיוני גרינגר יש שני עותקים של האיל הקסום, בדיקן כמויך ובדיקן כמווני, אבל כל הילדים מהכיתה שלך בסלית'רין לא יודעים ואתתהההה לא יכול להסבירייר –"

אצבעותיו של דראקו הלכינו באחיזתן את הספר. לא יתכן שלחת לאנשים לירוק עלייך ולהכות אותך דורש כזו שליטה עצמית, ואם הוא לא יחזיר להארי בקרוב הוא עומד לעשות משהו מפליל –

"אז מה אתה בבקשת במשאללה הראשונה ?" שאל דראקו.

הארי לא אמר כלום, אז דראקו הרים את מבטו מהספר, והרגיש צביטה של סיפוק זدونי מהGBT העצוב על פניו של הארי.

"אםם", אמר הארי. "הרבה אנשים שאלו אותי את זה, אבל אני

לא חשוב שפרופסור קוירל היה רוצה שדבר על זה. דראקו עטה הבעה רצינית על פניו. "אתה יכול לדבר על זה איתי. זה בטח לא חשוב בהשוויה לכל הסודות האחרים שסיפורת לי, ובשביל מה יש חברים?" זה כמובן, אני חבר שלך, תרגיש אשמה!

"זה לא באמת עד כדי כך מעניין", אמר הארי בקளילות מלאכוות בבירורו. "פשוט, הלוואי שפרופסור קוירל ילמד קצת קרבי שוכ בשנה הבאה."

הארי נאנח, והביט מטה שוכ אל הספר שלו.

ואחרי כמה שניות נוספות, הוא אמר "אבא שלך בטח יкус עליך לא מעט בחג המולד הזה, אבל אם תבטיח לו שתבוא בילדת הבוצדמת ותשמיד את הצבא שלו, הכל יחזור להיות כמו שהוא, ועדיין תקבל את מתנות חג המולד שלך."

אולי אם הוא וגרייןיג'ר יבקשו בנימוס רב מפרופסור קוירל, וישקיעו חלק מנקודות הקוירל שלהם, הם יכולים לעשות לגנרטל הכאוס שהוא מעוניין יותר מאשר להרדים אותו.

פרק 65

כפוּאי כעפָדיַם

חוסר התמצאות מוחלט, כך הרגיש המUber מרציף תשע ושלושה-רביעים לשאר כדור הארץ, העולם שהاري חשב פעם שהוא העולם האמייתי היחיד. אנשים לבושים בחולצות ומכנסיים רגילים, במקומות בגימיות מכובדות יותר של קוסמים ומכתפות. פיסות אשה מפוזרות פה ושם ליד ספסלים. ריח נשכח של אדי דלק, טרי וחד באוויר. האווירה של תחנת הרכבת קינגס קרום, פחות מוארת ועליזה מזו של הוגוורטס או של סמתת דייגון; האנשים נראו קטנים יותר, מפוחדים יותר, וסביר שהיו מחליפים בשמחה את הבעיות שלהם בקוסם אפל להילחם בו. הארי רצה להטיל התקרכז על הלכלוך, אונדתו על הזבל, ולחש בועיתקסדה כדי שלא יצטרך לנשום את האויר, אם היה מכיר את הלחש. אבל אסור לו להשתמש בשרביט שלו במקומות כזה...

זו התחושה, חשב הארי, שמרגש מי שעובר מדינת עולם ראשון למדינת עולם שלישי.

אלא שהיה זה עולם האפס שהاري עזב, עולם הקוסמים, של לחשי ניקוי וגדוניבית; עולם שבו עם לחשי מרפאים והקסם שלן עצמן, תוכל הגיעו לגיל מה שביעים לפני שהזקנה תקופוץ עלייך. ולונדון הלאיקסומה, כדורי הארץ המוגלגי, המקום אליו הארי חזר זמן-לא. פה אביו ואימו יבלו את שרירותם, אלא אם הטכנולוגיה תדרג מעלה איכות החיים של קוסמים, או שימושו עמוק יותר בעולם ישנה.

אפילו בלי לחשוב על כך, ראשו של הארי הסתווב ועיניו קפצו מהחרויו להסתכל על תיבת העץ שדייתה אחורי, בלתי נראה למוגלים, זרועות החמןן בעלות הטפרים מספקות אישור מהיר שאכן, הוא לא פשוט דמיין את הכל...

והייתה סיבה נוספת לחששות המהנק בחזהו.
ההורם שלו לא ידעו.

הם לא ידעו כלום.

המ לא ידע...

"הארי?" קראה אישת בלונדינית ורזה, שיעירה החלק והמושלם גרם לה להראות צעריה בהרבה משלושים ושלוש שנותיה; והארי הבין בהפתעה שזו באמת קسم, והוא לא הכיר את השםנים קודם אבל הוא זיהה אותם עכשו. והוא אשר יהא השיקוי שרד כלכך הרבה זמן, הוא בטח היה מסוכן מאוד, מכיוון שרוב המכשפות לא עשו זאת לעצמן. הן לא היו עד כדי כך נואשות...

דמויות החלו להיקנות בעיניו של הארי.

"האריך?" קרא גבר מבוגר יותר עם כוס קטנה, לבוש בחוסר תשומת לב אקדמי באפודיה שחורה מעל חולצת צבע אפורירוק כהה, מישחו שתמיד יהיה פרופסור בכל מקום שאליו יגיע, שלא ספק היה יכול להיות אחד הקוסמים המבריקים בדורו, אם היה נולד עמו שני עותקים מהגן הזה, במקום אפס...

האריו הרים את ידו ונופף לעברם. הוא לא דבר. הוא לא היה מסוגל לדבר.

הם צעדו לעברו, לא רצים, בהליכה מכובדת ומודה; זה היה הקצב שבו הלה מיקל ורס-אוואנס, וגברת פטוניה אוואנטיסירס לא עמדה ללבת מהר יותר מנגן.

החוון על פניו של אביו לא היה רחਬ במיוחד, אבל אביו מעולם לא היה טיפוס של חיכוכים ורחבים; הוא היה רחוב יותר מאשר אריה איפעם, רחוב יותר ממה שהוא כשבגיע מענק מחקר חדש, או כאחד מתלמידיו קיבל משורה, ואילו אפשר לבקש חוות רחוב יותר

מזה.

אםא מצמזה בחזקה וניטה לחייך, אבל לא הצליחה במירוח.

"או!" אמר אביו כשהגיע. "גילתך כבר תלויות מהפכוות?"
כמובן שאבא חשב שהוא מתלווץ.

זה לא CAB כליכך שההורם שלו לא האמין בו כשאף אחד אחר לא האמין בו, כשהארי לא ידע איך זה מרגיש שלוקחים אותו ברצינות אנשים כמו המנהל דמלדור ופרופסור קוירל.
ואז הבין האריה שהילד נשארכחים התקיים אך ורק בבריטניה הקטומה, שאין אדם כזה בלונדון המוגלאת, רק ילד בן אחת עשרה חמוד שחוור הביתה לחג המולד.

"סלחו לי," אמר האריה, קולו רועה, "אני עומד לפrox ברכי עכשו, זה לא אומר שקרה ממשו לא בסדר בבית הספר."
האריה התחליל לנوع קידמה, ואז נעצר, קרוע בין לחבק את אביו ולחבק את אימו, הוא לא רצה שימושו ייעלב או ירגיש שהאריה אהב אותו יותר מאשר את השני -

"אתה," אמר אביו, "ילד מגוחך ביותר, מר ורס," ותפס את האריה בכחפיו בעדינות ודחף אותו לזרועותיה של אימו, שכרעה על ברכיה, דמעות כבר זולגות על לחייה.

"שלום, אימה," אמר האריה בקול רועה, "חזרתי." והוא חיבק אותה, בינוות לצללים המכנים הרועשים ולריחות הדלק; והאריה התחליל לבכות, מכיוון שידע שדבר לא יוכל לחזור, בטח ובטע ולא הוא.

* * *

הশמיים היו חשוכים לחולוטין, וכוכבים החלו לזרוח, עד שסיממו לצלוח את פקקי חג המולד אל העיר האוניברסיטאית שם אוקספורד, וחנו בחנייה של הבית הקטן והחדרוני למראה ששימוש את משפחתו כדי להרחק את הגשם מהספרים שלהם.

כשהלכו במדרכה הקצרה שהובילה לדלת הכנסייה, הם חלפו על פניה שורה של עציצים קטנים שבהם אורות חשמליים קטנים ועומומיים (עומומיים מכיוון שנטענו באנרגיה סולרית במהלך היום), והאורות נדלקו כשהחלפו על פניהם. החלק הקשה היה למצואן... חישני תנועה עמידים למים שהופעלו בדיקן במרקח הנכון... בהוגורטס היו לפידים אמיתיים שעשו את זה.

ואז דלת הכנסייה נפתחה והארי צעד לתוך הסלון, ממצמץ בחזקה.

הקדיות מכווים כלפי ארון ספרים. בכל ארון שישה מדפים, שמניעים כמעט עד לתקלה. חלק מהמדפים מלאים עד להתקפה בספרים בכרכרה קשה: מדעים, מתמטיקה, היסטוריה ועוד. במדפים אחרים ניצבות שתי שכבות של ספרי מדע בדיוני בכרכרה רכה, כאשר שכבת הספרים האחורי מונחת על קופסאות טישו ישנות או על קורות עץ כדי שהיא ניתן לראות את השכבה האחוריית מעל זו שלפניה. וזה עדין לא מספיק. הספרים נשפכים אל השולחנות ועל הספות ויוצרים ערמות קטנות מתחת לחלונות... בית ורס היה בדיקון כפי שעוזב אותו, רק עם יותר ספרים, שזה בדיקן כמו שעוזב אותו.

ועצ' חג מולד, עירום מקישוטים יומיים לפני ערב חג המולד, מה שבבל את הארי לרוגע לפני שהבין, תחשוה חמימה פורחת בחזהו, שכמובן – הורייו חיכו לו.

"הוציאנו את המיטה מהחדר שלך כדי לפנות מקום לעוד ספרים", אמר אביו. "אתה יכול לישון בתיבה שלך, נכון?"

"אתה יכול לישון בתיבה שלי", אמר הארי.

"זה מזכיר לי", אמר אביו. "מה הם עושים בסוף כדי לטפל במחזר השינה שלך?"

"קסם", אמר הארי, הולך ישר לכיוון הדלת של חדר השינה שלו, רק למקרה שאבא שלו לא מתלוצץ...

"זה לא הסבר!" אמר פרופסור ורס-אוואנס, בדיקון כשהארי

צעק, "השתמשת בכל המקום הפנוי באדרונות הספרים שלי?"

* * *

הארי בילה את 23 בדצמבר בקניות של דברים מוגלנים שהוא לא יכול לייצור בשינויו צורה; אביו היה עסוק ואמר שהארי צריך ללכת או לנסוע באוטובוס, מה שהתאים להארי בלי בעיה. חלק מהאנשים בוחנות כל-העובדת הביטה בהארי במבטים חוקרים, אבל הוא אמר בקול תמים שאביו עושה קניות בקרבת מקום והוא מאד עסוק ולכן הוא שלח אותו להביא כמה דברים (והחזיק ורשימה כתובה בכתב קריא-אלמץ שנראה כאילו נכתב על ידי מבוגר); ובסיומו של דבר, כסף זה כסף.

הם קישטו את עץ חג המולד ביחיד, והארי שם פיה מrankdet קטנה למעלה (שני חרמשים וחמשה גוזים בוחנות של גיחי ולץ).

גרינגווטס החליפו בשמחה אוניות בשטרות, אבל לא נראה שהייתה להם שיטה פשוטה להפוך כמוויות גדולות של זהב לכיסף מוגלגי פטור ממש בחשבון בנק שוואצרי. זה תקע מקל בגלגלי התוכנית של הארי להפוך את רוב הכסף שנגב מעצמו לתרומה הגיונית של 60% קרנות נאמנות מחקות ו-40% ברקשייר האת'וויי. כרגע, הארי גיון את נכסיו מעט יותר בכך שהתגנב החוצה, בלתי נראה ועל זמן שאל מוחול-הזמן, וisoner מאה אוניות זהב בחזרה האחורייה. הוא תמיד תמיד רצה לעשות זאת בכל מקרה.

חלק מ-24 בדצמבר הוקדש לשאלות שהפרופס/or שאל את הארי לאחר שקרא את הספרים שלו. רוב הניסויים שהציג אביו לא היו מעשיים, לפחות כרגע; מלאה שנותרו, הארי ביצע כבר את הרוב. ("כן, אבא, בדקתי מה קורה כשנותנים להרמיוני הגיה שונה והיא לא יודעת אם היא שונה, זה היה הניסוי הראשון שעשית, אבא!") השאלה الأخيرة שאביו של הארי שאל, מרים את מבטו ממוקחות ושיקויי קסם, הבעה של סלידה מובלבלת על פניו, הייתה האם כל זה הגיוני אם אתה קוסם; והארי ענה שלא.

בשלב זה אביו הכריז שקסם הוא לא מדעי. הארי היה מעט המומן מהרעיון של להציג על חלך מסוימים מהמציאות ולקראא לה לא מדעית. נראה שאבא חשוב שהקונפליקט בין האינטואיציה שלו ובין היקום מרמז על כך שליקום יש בעיה.

(מצד שני, היו הרבה פיזיקאים שחושו שמכנייקת קוונטיים היא מוזרה, במקום לחשוב שמכנייקת קוונטיים היא רגילה והם מוזרים). הארי הראה לאימו את ערכות המרפא שקנה כדי לשמר בבית, אם כי רוב השיקויים לא יעבדו על אבא. אימא בהתחלה בצורה שגורמה להארى לשאול האם אחותה של אימה קנחה משהזו לסבא אדוון ולסבתה אילין. וכשאימא לא ענתה, הארי אמר בחיפזון שהיא בטח פשוט לא חשבה על זה אף פעם. ואז, לבסוף, הוא ברחה מהחדר.

ليلי אווננס כנראה באמת לא חשבה על זה, זה היה הדבר העצוב. הארי ידע שלאנשים אחרים יש נטייה לאילחשות על נושאים כאבים, באותו האופן שבו יש להם נטייה לא להניח בכוונה את ידיהם על כיריים חמוטות; והארى התהilih לחשוב שרוכב בנייהם מוגלגים פיתחו במהירות נטיה לא לחשוב על בני משפחתם, שככל מקרה ימותו לפני שיסיימו את המאה הראשונה לחייהם.

לא שלהארى הייתה כוונה לחתת למשהו כזה לקרות, כמובן. ואז היה כבר מאוחר ב-24 בדצמבר והם נסעו לאורוחת ערב חג המולד שלהם.

* * *

הבית היה גדול, לא בסטנדרטים של הוגוורטס, אבל בהחלט בסטנדרטים של מה שאתה יכול לקבל אם אבא שלך היה פרופסור מכובד שניסה להיות באוקספורד. שתי קומות של לבנים בהקו בשמש השוקעת, עם חלונות על גבי חלונות וחלון אחד שהיה הרובה יותר גבוהה ממה שזכוכית אמורה להיות, זה עומד להיות סלון

עצום...

הארי לפקח נשימה עמוקה, וצילצל בפעמון. נשמעה קרייה מרוחקת של "מוותך, אתה יכול לפתחה?" בעקבות כך נשמע קול צעדים מתקרבים. ואז הדלת נפתחה וגילתה גבר לבבי, עם לחיים שמנות ואדומות ושיער דליל, בחולצה כחולה מכופתרת שנראתה כאילו היא מתאמצת בחפרים.

"דוקטור גרייניג'ר?" שאל אביו של הארוי במחירות, לפני שהארוי הספיק לדבר. "אני מייקל, זו פטוניה זהה בנוו הארוי. האוכל בתיבה הקסומה", ואבא החווה בתנועה עמו מה אחורי - לא בדיק לכיוון התיבה.

"כן, היכנסו בבקשתה," אמר לייאו גרייניג'ר. הוא צעד קדימה ולקח את בקבוק היין מידיו המשופשש של הפרופסור, בלויו. "תודה רבה", ואז צעד לאחור והחווה לעבר הסלון. "שבו. ובшибילך", הוא הביט מטה כדי לפנות להארוי, "כל הצעצועים נמצאים למיטה במרחף, אני בטוח שהרים תרד בקרוב, זו הדלת הראשונה מימין", והצביע לכיוון מסדרון.

הארוי הביט בו לדגע, מודיע לכך שהוא מוהרו להיכנס. "צעצועים?" אמר הארוי בקול גבוה ושמח, עניינו פעורות לרווחה. "אני אוהב צעצועים!"

נשמע קול שאיפה מכיוון אימו, והארוי נכנס לתוך הבית, מצליח להימנע מלרכוע חזק מדי ברגליו כשצדע.

הסלון היה גדול לא פחות מכפי שנראתה מבחווץ, עם תקרה ענקית מקושטה שממנה נתלה נברשת ענקית, וען חג מוליך שבתח היא סיוט להכנסיס דרך הדלת. הקומות הנמוכות של העץ קושטו בהזרות ובקפידה בתבניות מסוימות של אדום וירוק וזהב, עם עיטורים חדשים של אודר וכחול; הגבאים שאלאיהם יכולו רק מבוגרים להגיע קושטו באקריאיות ובחוורז זהירות בשרשראות ובזרמים של מנורות צבעוניות. המסדרון נמשך עד שנגמר בארכונאות

מטבח, ומדרגות עץ עם מעקה מתחת ממורק הובילו אל הקומה השניה.

"בחיי!" אמר הארי. "איזה בית גדול! אני מקווה שלא אלך לאיבוד פה!"

* * *

דוקטור רוברטה גרייניג'ר הרגישה עצבנית למדי ככל שהארוחה התקhiba. תרגול ההודו והצלוי, התרומה שלהם לפROYיקט המשותף, ניצלו לאייטם בתנור; על המנות האחרות הופקדו האורחים שלהם, משפחת ורס, שאימצוILD שמו הארי, שהיה ידוע בעולם הקוסמיים בתור היליד-שנסארבכחים. וגם היה הבן היחיד אייפעם שהרמיוני אמרה שהוא "חמוד", או שהבחינה בו בכלל, למעשה.

הורסימס אמרו שהרמיוני הייתה הילדה היחידה בקבוצת הגיל של הארי שבקייםה הבן שלהם הכיר בצוורה כלשהי. וייתכן שהם מקדימים את המאוחר מעת; אבל לשני הזוגות היה החדר שפעמוני חתונה מהיכים להם בעוד כמה שנים.

או בעוד יום חג המולד יהיה בחברת המשפחה של בעלה, כמו תמיד, הם החליטו לבנות את ערב חג המולד בניסיון להכיר את חמה וחמותה העתידיים האפשריים של בתם.

פעמונן הדלת צילצל כשהייתה באמצע שימונן תרגול ההודו, והיא הרימה את קולה וצעקה, "мотתק, אתה יכול לפתח?" נשמעה גניחה קצרה של כיסא וושבו, ואז קול צעדיו הכבדים של בעלה והדלת נפתחת.

"דוקטור גרייניג'ר?" אמר קולו של גבר מבוגר במחירות. "אני מיקל, זו פטונית וזה בנו הארי. האוכל בתיבה הקסומה."

"כן, היכנסו בבקשה", אמר בעלה, ולאחר מכן נשמע מלמול "תודה רבה" שציין שמתנה כלשהי התקבלה, ואז "שבו". ואז קולו של ליאו התמלא התלהבות מלאכותית ואמר, "ובשבילך, כל

הצעועים נמצאים למטה במרתף, אני בטוח שהרים תרד בקרוב, זו הדלת הראשונה מימין.”
שתייה קצרה.

ואז קולו השמח של ילד צעיר אמר, “צעועים? אני אוהב
צעועים!”

נשמע קול צעדים נכנסים לבית, ואז אותו קול שמח אמר,
”בחיי! איזה בית גדול! אני מקווה שלא אלך לאיבוד פה!”
רוכרטה סקרה את התנור, מחייכת. היא הייתה מודאגת מעט
מהצורה שבה המכתבים של הרמיוני תיארו את הילד-שנשאר-
בחים – אם כי הבית שלו בודאי לא אמרה דבר שצין שהארי
פוטר מסוכן; שום דבר הדומה לרמזים האפלים שנכתבו בספרים
שרוכרטה קנתה, לכואורה בשבייל הרמיוני, במהלך המסע שלහן
לסתמת דיAGON. הבית שלו לא אמרה הרבה בכלל, רק שהארי דיבר
כאילו יצא מספר, והרמיוני למדה יותר קשה ממה שלמדה בחיה
רק כדי להישאר לפניו בכיתה. אבל מאיך שזה נשמע, הארי פוטר
היה ילד בן אחת-עשרה רגיל.

היא הגיעה לדלת הכניסה בדיקות כשבטה ירדה בריצה במדרגות
במהירות שלא נראית בטיחותית כלל. הרמיוני טענה שמכשפות
עמידות יותר לנפילות אבל רוכרטה לא הייתה בטוחה שהיא
מאmina זהה –

רוכרטה הביטה לראשונה בפרופסור וגברת ורס, שנראו
עצמנים למד, בדיקות כשהילד עם הצלקת האנדית על מצחו פנה
לעבר בתה ואמר, בקול נמוך יותר, ”נאה הפגישה בטוב شبערבים,
העלמה גרייניגר”. ידו נשלה לאחור כאילו הוא מגיש את הוריו
על מגש של כספ. ”אני מציג בפניך את אבי, פרופסור מיקל ורס-
אוואנס, ואת אימי, גברת פטוניה אוואנס-ורס.”

ובעוד פייה של רוכרטה פעור לרווחה, הילד פנה בחזרה לעבר
הוריו ואמר, שוב בקהל השמח, ”אימה, אבא, זאת הרמיוני! היא
מממש חכמה!”

"הארי ! " בטה לחשה בכעס. "תפסיק עם זה ! " הילד הסתווב שוב כדי לפנות להרמיוני. "חוושני, העלמה גריינגר", אמר הילד בקול חמור סבר, "כǐ את ואני הוגלינו אל מבוק הגומחות של המרתף. הבה נותיר אותם לשיחות המבוגרים שלהם, שלא ספק ינסקו מעבר לאינטלקט הילדותי שלנו, ונזהור לדיוון המתמשך שלנו בקשר להשלכות של פרוג'קטיביזם יזמי אני על שינוי צורה. "

"סלחו לנו, בבקשתה", אמרה בטה בנימה תקיפה, תפסה את הילד בשרוולו השמאלי, וגררה אותו לתוך המסדרון – רوبرטה הסתובה בחוסר אונים לעקב אחיהם כשבورو אותה, הילד נופף לעברה בעליצות – ואז הרמיוני משכה את הילד לעבר המרתף וטרקה את הדלת מאחוריה.

"אני, אה, אני מתנצלת על... " אמרה גברת ורס בקול דועץ. "אני מתנצל", אמר הפרופסור, מהין בחיבה, "הארי יכול להיות רגיש קצת בנוגע לדברים כאלה. אבל אני מניח שהוא צודק בוגנע לכך שהשיכחה שלהם לא חענין אותןנו. "

האם הוא מסוכן ? רוברטה רצתה לשאול, אבל היא שמרה על שתיקה וניסתה לחשב על שאלה מעודנת יותר. בעלה גיחך לצדיה, כאילו חשב שrama עכשו היה מצחיק ולא מפחיד.

אדון האופל הנורא ביוטר בהיסטוריה ניסה להרוג את הילד זהה, והקליפה החורוכה של הגוף שלו נמצאה לצד העריסה. החתן העתידי האפשרי שלה.

רוברטה נעשתה חרדה יותר ויוטר עקב מסירה בטה לעולם הקוסמות – במיחוד אחרי שקרהה את הספרים, סיירה את התאריכים, והבינה שאימה המכשפה בודאי נהרגה בשיא שלטון האימה של גריינולד, ולא בlidתת כפי שאביה טען. אבל פרופסור מקונגאל ביקרה שבאחרי הפעם הראשונה, כדי "לבודק איך העלמה גריינגר מסתדרת"; ורוברטה לא יכולה שלא לחשב שאם הרמיוני הייתה אומרת שההורם שלה מפריעים לקריירת

הkosmos שלה, מהו יעשה כדי לתקן אותם...
רוברטה עטתה על פניה את החינוך הטוב ביותר שלה, ועשתה
כמייטב יכולתה כדי להפין שמחת חג מולד מזויפת.

* * *

שולchan האוכל היה אורך יותר مما שנדרש לשישה אנשים –
או ליתר דיוק, ארבעה אנשים ושני ילדים – אבל כלו היה מכוסה
במפת פשתן לבנה, והמנוטה הועברו שלא לצורך לכלי הגשה
מהודרים, שלפחות היו מפלדת אל חלד במקום מסוף.

הארי התקשה מעט להתרוץ בתרגנול ההודי שלו.
השicha הגיעה להוגורטס, מטבח הדברים; ולהארי היה ברור
שהוריו מקווים שהרמיוני תudeau בלשונה ותגיד שהוא על חיו של
הארי בבייתהספר מעבר למה שאמר להם בעצמו. ואו שהרמיוני
הבינה זאת, או שהיא פשוט התרחקה אוטומטית מכל דבר שעשו
להיות בעיטה.

או האדי היה בסדר.

אבל לרובה הצער הארי עשה את הטעות ושלח ינסופים להוריו
עם מכתבים מלאים בכל מיני עובדות על הרמיוני שהיא לא אמרה
להוריה שלה.

כמו העובדה שהיא גנרטית בצבא בפעולותיו שלآخر שעotta
הليمודים.

אימה של הרמיוני נראית מודאגת למדי, והארי קטע ב מהירות
ועשה כמייטב יכולתו להסביר שככל הלחשים היו לחשי הلم,
פרופסור קוירל תמיד השגיח, והקיים של רפואה קטומה הפך
הרבה דברים להרבה פחות מוכנים מכפי שנשמעו, ובנקודה זו
הרמיוני בעטה בו מתחת לשולchan בחזקה. לרובה המזל אביו של
הארי, שהיה טוב ממנו בדברים האלה, כפי שהארי נאלץ להזוזות,
הכריז בסמכות מקצועית תקיפה שהוא לא מודאג כלל, מכיוון שהוא
לא מסוגל לדמיין לעצמו שירשו לילדים לעשות זאת אם זה מסוכן.

עם זאת, לא זו הייתה הסיבה שהארי התקשה ליהנות מארוחת הערב.

הבעיה בלבוחם על עצמן היא שתמיד אפשר למצוא מישחו שמצוו גרווע יותר.

דוקטור ליואו גרייניג'ר שאל, בשלב מסויים, האם המורה הנחמדה הזו, שנראה שמחבבת את הרמוני, מעניק לה הרבה נקודות בביצת הספר.

הרמוני אמרה כן, בחיווך שנראה כן למגורי.

הארי הצליח, במאיץ מסוים, להימנע מלצין בקורס שפרופסור מגונגל לעולם לא תראה העדפה לתלמיד הוגוורטס, ושהרמוני קיבלה הרבה נקודות מכיוון שהרוואה כל אחת ואחת.

בשלב אחר, ליואו גרייניג'ר חלק עם השולחן את דעתו שהרמוני חכמה מאד והיתה יכולה ללכט לבית הספר לרפואה ולהיות רופאת שניים, אלמלא כל עניין המכשפה זהה.

הרמוני חיכה שוב, ומבט חתוּף מנע מהארי לציין שהרמוני הייתה יכולה להיות מדענית ברמה עולמית, ולשאול האם המחשבה הייתה עולה בגרייניג'רים אם היה להם בן במקום בת, או האם בכל מקרה לא מתќבל על הדעת שהצאצא שלהם יציליח יותר מהם.

אבל הארי הילך והתקרב במחירות לנקודת השבירה שלו, והוא העיריך הרבה יותר את העובדה שאביו שלו תמיד עשה כל שביכולתו לתמוך בהתחפתחות של הארי הילד פלא ותמיד עודד אותו להגיע רחוק יותר ומעולם לא המיעיט בחשיבות היישגיו, אףלו אם לצד פלא הוא עדיןILD. האם זה סוג הבית שהיא גדל בו אם אימא הייתה מתחנת עם ורנון דרסלי?

עם זאת, הארי עשה כמעט יכולתו.

"והיא באמת עוקפת אותה בכל השיעורים שלח חוץ מרכיבתה על מטאטים?" שאל פרופסור מייקל ורסיאואנס.

"כן", אמר הארי ברגע כפוי, כשחתק לעצמו עוד הodo של ערבית המולד. "בפער ניכר, ברובם". היו נסיבות אחירות שבחן הארי

היה מהסס אפלו יותר להודות בכך, וזה הייתה הסיבה שלא אמר לאביו עד עכשו.

"הרמיוני תמיד הייתה טובת למדי בבית-הספר", אמר דוקטור ליואו בנימה מרוצה.

"הארי מתחורה ברמה ארצית!" אמר פרופסור מייקל ורס-אוואנס.

"יקרי!" אמרה פטוניה.

הרמיוני ציחקקה, וזה לא גرم להארי להרגיש טוב יותר בקשר במצב. לא נראה שזה מפריע להרמיוני וזה הפריע להארי.

"אני לא מוכך להפסיד לה, אבא", אמר הארי. ברגע זה הוא לא היה. "האם ציינתי שהיא שינה את כל ספרי הלימוד שלה לפני היום הראשון ללימודים? וכן, בדקתי את זה."

"האם זה, אה, לגיל בשבייה?" שאל פרופסור ורס-אוואנס את הגרייניגרים.

"זה, כן, הרמיוני תמיד משנתה דברים", אמרה דוקטור רוברטה גרייניגר בחיקוק עלייז. "היא יודעת כל מתחoon בספרי הבישול שלי בעלפה. אני מתגעגעת אליה בכל פעם שאני מכינה ארוחת ערבית. על-פי המבט שעלה פניו, אבא הרגיש ממש מהשהארי הרגיש. "אל תdag, אבא", אמר הארי, "היא מקבלת את כל החומר המתאים שהיא יכולה לעמוד בו עכשו. המורים שלה בהוגו-רטס יודעים שהיא חכמה, בוגרת להוריים שלה!"

קולו התחזק בשלוש המילים האחרונות, ואפלו בזמן שכולם פנו להביט בו והרמיוני בעטה בו שוב, הארי ידע שהוא הרס את זה, אבל זה היה יותר מדי, פשוט יותר מדי.

"כמובן שאנחנו יודעים שהיא חכמה", אמר ליואו גרייניגר, מתחילה להראות נעלם מהילד הייתה לו התועזה להרים את קולו בשולחן ארוחת הערב שלהם.

"אין לכם שמי של מושג", אמר הארי, הקרכח מתחילה לזלוג לקולו. "אתם חשבים שהיא קוראת הרבה ספרים וזה חמוץ, נכון?"

אתם רואים תעודה מושלמת וחושבים שזו טוב שהולך לה טוב בלמידה. הכת שלכם היא המכשפה המוכשרת ביותר בדורות והכוכבת המבריקה ביותר בהוגוורטס, יום אחד, דוקטור ודוקטור גריינגר, העובדה שהייתם הוריה תהיה הסיבה היחידה שההיסטרוריה תזכור אתכם!"

הרמיוני, שקמה ברוגע מכיסאה והלכה מסביב לשולחן, בחרה ברגע הזה לתרוף את חולצתו של הארי בכחף ולמשוך אותו מכיסאו. הארי נתן לעצמו להימשך, אבל בעוד הרמיוני גוררת אותו, הוא אמר, מרים את קולו אף יותר, "ייתכן לגמרי שבעוד אלף שנים, העובדה שהוריה של הרמיוני גריינגר היו רופאים שניים תהיה הסיבה היחידה שמיishaו יזכיר את הקיום של מקצוע רפואי השניים!"

* * *

רובייטה בהתחה במקום גררה הבת שלה את הילדי-שנשאר-בחים אל מחוץ לחדר, מבט סבלני על פניה הצעריות. "אני מתנצל עמוקות", אמר פרופסור ורס בחירות משועשע. "אבל אני אל תדאגו, הארי תמיד מדבר ככה. הם כבר ממש כמו זוג נשוי, לא נכון?"
הדבר המפחיד היה שהם הין.

* * *

הארי ציפה להרצאה חריפה למדיו מהרמיוני. אבל אחרי שהרמיוני משכה אותו דרך דלת המרתף וסגרה אותה מאחוריה, היא הסתובבה –
– וחיכתה בכנות, ככל שהארי הצליח להבחן. "בקשה תפיסיך, הארי", היא אמרה בקול רך. "אף על פי שהיא נחמד מאד מציך. הכל בסדר."
הארי פשוט הביט בה. "איך את יכולה לסבול את זה?" הוא

שאל. הוא שמר על קולו שקט, הם לא רוצחים שההורים ישמעו, אבל הוא עלה בטון אם לא בעוצמה. "איך את יכולת לסביר את זה?" הרמיוני משכה בכתפייה, ואמרה, "כǐ כֵּה הורים אמורים להיות?"

"לא", אמר הארי, קולו נמוך ותקיף, "לא כך, אבא שלי אף פעם לא מזולז בי – טוב, הוא כן, אבל לא ככה –" הרמיוני הרימה אצבע בודדת, והארי חיכה, מביט בה מחפת את המילים. לקח לה זמן מה לפני שאמרה, "הארי... פרופסור מקונגנול ופרופסור פלייטיק אוהבים אותך כי אני המכשפה המוכשרת ביותר בדיוני והכוכבת המבריקה ביותר בהוגוורתס. ואני ואבא לא יודעים את זה, ולוulfם לא תוכל לספר להם, אבל הם אוהבים אותך בכל זאת. מה שאומר שהכל כמו שהוא אמר לחיות, בהוגוורתס ובבית. ומכיון שהם ההורים שלי, מר פוטר, אתה לא יכול להתווכח". היא חיכה שוב את החיקן המסתורי שלה מארותה הערב, והביטה בהاري בחיבה גדולה. "האם זה ברור, מר פוטר?" הארי הנחן בנוקשות.

"יופי", אמרה הרמיוני, ונשענה ונישקה אותו על הלחי.

* * *

השיחה רק התחילתה לקלוח שוב כשבצעקה מרוחקת בקול גבוהה ריחפה בחזרה אליהם,
"הה ! בלי נשיקות !"

שני האבות פרצו בצחוק בזמן שתי האימהות קמו מכיסאותיהם במבטיהם זחים ורצו לעבר המרתף. כשהילדים הוחזרו, הרמיוני אמרה בקול קפוא שהיא לעולם לא הולכת לנשך את הארי שוב, והארי אמר בקול זועם שהשמש תבער ותכלת לגחל קר ומתח לפני שיתין לה להתקרב מספיק כדי לנסות. מה שאומר שהכל כמו שהוא אמר לחיות, וכולם התיאשבו בחזרה לסייע את ארותה חג המולד שלהם.

פרק ל' ז

אייטולד: למצואת את פגוז

השעה הייתה כמעט חצות.

לא הייתה להאריך שום בעיה להישאר עיר עד מאוחר. הוא פשוט לא השתמש במחולל-זמן. האריך שמר על מסורת התאמת מחזור השינה שלו כדי לוודא שהיא עיר כשברב הוג המולד הפך לבוקר הוג המולד; כי אף על פי שהוא מעולם לא היה קטן מספיק כדי להאמין בסנטה קלואס, פעם הוא היה קטן מספיק כדי לפkap בו. היה יכול להיות נחמד אם באמת הייתה דמות מסתורית שנכנסה לביתה בלילה ומביאה מתנות....

צמרמתה עברה בגבו של האריך.

רמזו למשהו נורא שמתקרב.

אימה מזדחלת.

תחושת האברון.

האריך התישב במיתו.

הוא העיף מבט דרך החלון.

"פרופסוד קוויל?" האריך צעק בשקט.

פרופסור קוויל החווה תנועת הרמה קלה, וחילנו של האריך התקפל לתוך המסגרת. משב קר של חורף נכנס מיד דרך הפתח, יחד עם קומץ פתיתי שלג שיירדו מהשמותים המוכתמים בענניليل אפורים, בנית לשחוור ולכוכבים.

"אל תירא, מר פוטר," אמר המורה להתגוננות בקול רגיל.

"הטלתי לחש על הוריך כדי שישנו; הם לא יתעוררו עד שאוזוב."

"אף אחד לא אמר לו לדעתי איפה אני נמצא!" אמר הארי, מkapיד לשומר על הצעקה השקטה. "אפילו הינשופים אמרוים להעביר את הדואר שלי להוגוורטס, לא לפחות!" הארי הסכים לכך מרוץון; יהיה זה מטופש אם אוכל מנות יכול לנצח במלחמה פשוט בכך שישלח לו בדוואר רימוניך מופעל בקסם.

פרופסור קוירל גיחך ממקומו בחצר האחורייה מחוץ לחלון. "או, לא הייתי דואג, מר פוטר. אתה אכן מוגן מוגן מנגד לחשי איתור, ואף חבר בתנועת טוהרים לא יהיה יכולים לעזור בספר טלפונים." חיוכו התרחוב. "וזאת נדרש ממש נכבד לחזות את טלפונים." החגנה שהטיל המנהל על הבית הזה – אם כי כל מי שידע את הכתובת שלך יוכל פשוט לחכום בחוץ ולתקוף אותך כשתחטא." הארי בהה בפרופסור קוירל לזמן מה. "מה אתה עונה פה?" שאל הארי לבסוף.

החויק עזב את פניו של פרופסור קוירל. "באתי להתנצל, מר פוטר," אמר המורה להתגוננות בשקט. "לא הייתי צריך לדבר איתך בכוון חומרה כפי שעשית –"

"אל תתנצל," אמר הארי. הוא השפיל את מבטו אל השמייכה שאחז מסביב לפיג'מה שלו. "פשוט אל תתנצל."

"האם פגעתי לך עד כדי כך?" שאל קולו השקט של פרופסור קוירל.

"לא," אמר הארי. "אבל תפגע بي אם תתנצל."

"אני מבין," אמר פרופסור קוירל, וברוגע קילו נעשה נוקשה. "אם כך, אם עליי להתייחס אליך כשותה, עליי לומר לך שהפרת בצוורה בוטה את כללי הנמוס בין סלית'ריננס יידודותיים. אם איןך משחק את המשחק נגד מישהו כרגע, אסור לך להתערב בתכניות שלו כך, לא בלי לשאול אותו לפני כן. מכיוון שאתה יודע מה כוונתו האמיתית, כמו גם מה מונח על הCPF במקרה שייפסיד. זה יסמן אותך כאויבו, מר פוטר."

"אני מצטער," אמר הארי, בדיקוק באותו קול שקט שבו השתמש

פרופסור קוירל.

"ההתנצלות מתקבלת", אמר פרופסור קוירל.

"אבל", אמר הארי, עדיין בשקט, "אתה ואני ממש צריכים לדבר עוד על פוליטיקה בשלב מסוים".

פרופסור קוירל נאנח. "אני יודע שאתה סולד מהתנסאות, מר פוטר – "

זו הייתה לשון המעתה.

"אבל יהיה זה מהתנסה אפילו יותר", אמר פרופסור קוירל, "אם לא אומר זאת בבירור. חסר לך ניסיון חיים כלשהו, מר פוטר."

"או כל מי שיש לו מספיק ניסיון חיים מסכימים איתך, אם כך?" שאל הארי ברוגע.

"מה הטעם בניסיון חיים למשהו שימוש קווידיז'"? שאל פרופסור קוירל ומשך בכתפיו. "אני חושב שתשנה את דעתך אחריו מספיק זמן, אחרי שככל אחד שבתחת בו יזכה אותו, והתפוק לצינני".

המורה להתגוננות אמר זאת כאילו הייתה זו האמירה הרגילה ביותר בעולם, ממוסגרת בחושך ובכוכבים ובשמיים המוכתמים בענינים, כשפתית שלג או שניים החלפו על פניהם באוויר החורף. המקפיא.

"זה מזכיר לי", אמר הארי. "חג מוליך שם."

"אני מניח", אמר פרופסור קוירל. "אחרי הכל, אם זו אינה התנצלות, אז וודאי זו מתנת חג מוליך. הראונה שנתתי מעודי, למשה".

הארי אפילו לא התחיל ללמידה לטינית כדי לקרוא את יומן הניסויים של רוגיר בייקון; והוא לא העז לפתח את פיו לשאול.

"לבש את מעיל החורף שלך", אמר פרופסור קוירל, "או שתה שיקוי חימום אם יש לך; ופגוש אותה בחוץ, מתחת לכוכבים. אראה אם אוכל לשמר זאת מעט יותר הפעם".

לקח להاري רגע לעבד את המילים, ואז הוא זינק לעבר ארון

**

אייפולד: למצות את הגזע

**

המעילים.

פרופסור קוירל שימר את לחש הכוכבים במשך יותר משעה,
אם כי פניו של המורה להתגוננות נעשו מואמצות, והוא נאלץ
לשבת לאחר זמן מה. הארי מחה רק פעם אחת, והוشتק.

הם חזו את הגבול בין ערב חג המולד לחג המולד בתחום הריק
חסר הזמן זהה, שבו סיבובי כדור הארץ הם חסרי משמעות, הלילה
השקט האמיתית והנצחית.

וכפי שהובטה, הוריו של הארי יشنנו שנה ישרים במשך הזמן
זהה, עד שהארי חוזר בבטחה לחדרו, והמורה להתגוננות עזב.